

Tình Yêu Bảy Năm

Contents

Tình Yêu Bảy Năm	2
1. Chương 1: Em Là Chìa Khóa Của Lòng Anh	2
2. Chương 2: Em Là Chìa Khóa Của Lòng Anh 2	7
3. Chương 3: Em Là Chìa Khóa Của Lòng Anh 3	13
4. Chương 4: Em Là Chìa Khóa Của Lòng Anh 4	18
5. Chương 5: Em Là Chìa Khóa Của Lòng Anh 5	21
6. Chương 6: Anh Là Đôi Ủng Đi Mưa Của Em 1	27
7. Chương 7: Anh Là Đôi Ủng Đi Mưa Của Em 2	32
8. Chương 8: Anh Là Đôi Ủng Đi Mưa Của Em 3	38
9. Chương 9: Anh Là Đôi Ủng Đi Mưa Của Em 4	43
10. Chương 10: Anh Là Đôi Ủng Đi Mưa Của Em 5	47
11. Chương 11: Anh Là Vé Xe Của Em 1	53
12. Chương 12: Anh Là Vé Xe Của Em 2	58
13. Chương 13: Anh Là Vé Xe Của Em 3	62
14. Chương 14: Anh Là Vé Xe Của Em 4	68
15. Chương 15: Anh Là Chiếc Đồng Hồ Báo Thức Của Em 1	75
16. Chương 16: Anh Là Chiếc Đồng Hồ Báo Thức Của Em 2	83
17. Chương 17: Anh Là Chiếc Đồng Hồ Báo Thức Của Em 3	87
18. Chương 18: Anh Là Chiếc Đồng Hồ Báo Thức Của Em 4	90
19. Chương 19: Anh Là Đồng Hồ Báo Thức Của Em 5	95
20. Chương 20: Anh Là Áo Len Của Em 1	102
21. Chương 21: Anh Là Áo Len Của Em 2	111
22. Chương 22: Anh Là Áo Len Của Em 3	116
23. Chương 23: Anh Là Áo Len Của Em 4	120
24. Chương 24: Anh Là Áo Len Của Em 5	125
25. Chương 25: Anh Là Bình Giữ Nhiệt Của Em 1	132
26. Chương 26: Anh Là Bình Giữ Nhiệt Của Em 2	136
27. Chương 27: Anh Là Bình Giữ Nhiệt Của Em 3	140
28. Chương 28: Anh Là Bình Giữ Nhiệt Của Em 4	144
29. Chương 29: Anh Là Bình Giữ Nhiệt Của Em 5	148
30. Chương 30: Em Là Viên Ô Mai Ngọt Ngào Của Anh 1	153
31. Chương 31: Em Là Viên Ô Mai Ngọt Ngào Của Anh 2	153
32. Chương 32: Em Là Viên Ô Mai Ngọt Ngào Của Anh 3	158
33. Chương 33: Em Là Viên Ô Mai Ngọt Ngào Của Anh 4	165
34. Chương 34: Em Là Viên Ô Mai Ngọt Ngào Của Anh 5	172
35. Chương 35: Em Là Hương Thơm Của Riêng Anh 1	177
36. Chương 36: Em Là Mùi Hương Của Riêng Anh 2	182
37. Chương 37: Em Là Mùi Hương Của Riêng Anh 3	187
38. Chương 38: Em Là Mùi Hương Của Riêng Anh 4	191
39. Chương 39: Em Là Mùi Hương Của Riêng Anh 4	198
40. Chương 40: Anh Là Bờ Vai Vững Chắc Của Em 1	203
41. Chương 41: Anh Là Bờ Vai Vững Chắc Của Em 2	208

42. Chương 42: Anh Là Bờ Vai Vững Chắc Của Em 3	208
43. Chương 43: Anh Là Bờ Vai Vững Chắc Của Em 4	208
44. Chương 44: Anh Là Toàn Bộ Thế Giới Của Em 1	208
45. Chương 45: Anh Là Toàn Bộ Thế Giới Của Em 2	208
46. Chương 46: Anh Là Toàn Bộ Thế Giới Của Em 3	208
47. Chương 47: Anh Là Toàn Bộ Thế Giới Của Em 4	208
48. Chương 48: Anh Là Toàn Bộ Thế Giới Của Em 5	208
49. Chương 49: Kết Thúc	208

Tình Yêu Bảy Năm

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, gương vỡ lại lành Độ dài: 49 chương Chuyển ngữ: Đình, Galanthus, Anh Thoa, Thô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-bay-nam>

1. Chương 1: Em Là Chìa Khóa Của Lòng Anh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình Yuri

Biên tập: Iris

Trâu Diệc Minh ở công ty nhận được điện thoại của Đại Phúc: “Minh Tử, hôm nay là sinh nhật anh đây, buổi tối đến tụ tập nhé!”

Người đàn ông cười khẽ lập tức khiến hai cô em đang đứng nhìn lên gần đó đỏ mặt. Anh trả lời: “Không được rồi, Giản Hinh đang ở nhà chờ tao về ăn cơm.”

Đại Phúc hừ một tiếng: “Hôm nay là sinh nhật tao mà hai đứa chúng mày không đến cùng nhau được à?”

Trâu Diệc Minh lật tài liệu trên tay, ngẩng lên nhìn lịch: “Bạn quá nên quên mất... Mà tao cũng không thể đi được. Hôm nay là ngày gì chắc không cần tao nhắc lại cho mày chứ?!”

Hôm nay là sinh nhật Đại Phúc và cũng là ngày kỉ niệm bảy năm yêu nhau của Trâu Diệc Minh và Giản Hinh. Hai người họ nảy sinh tình cảm từ bữa tiệc sinh nhật của Đại Phúc – cô bạn Tăng Tuyền, vợ của Đại Phúc đưa ra kết luận.

Buổi tối về đến nhà đã là mười một giờ, nhưng chỉ vậy thôi mà anh phải hứa hẹn ngày mai mời cả tổ công tác uống trà thì họ mới chịu cho anh về nhà. Gần đây trong tay anh đang có một hạng mục lớn, công ty nhanh chóng đặt phòng ở khách sạn ngay bên cạnh, tất cả mọi người đều không thể về nhà, ai không chịu nổi thì có thể qua đó ngủ vài tiếng.

Giản Hinh một mực đợi đến khi anh về mới bắt đầu xào thức ăn. Trâu Diệc Minh tháo kính ra, cười nói: “Sao bắt anh tối nay nhất định phải về nhà thế? Có chuyện gì à?”

Giản Hinh ngoảnh lại, mái tóc dài ngang eo mượt mà như lụa theo động tác của cô như đang vuốt ve lên cơ thể trong màu áo hương dụ, cô cũng không đề cập hôm nay là ngày gì, nhẹ nhàng cất tiếng: “Không có chuyện thì không thể gặp anh à?”

Trâu Diệc Minh lẳng lặng nhìn hai giây, xoa đầu cô và nói: “Hôm nay em rất đẹp!”

(CN: Hương dụ là màu tím phớt như củ khoai môn)

Bữa ăn bị trì hoãn cuối cùng cũng bắt đầu, Trâu Diệc Minh không thể chậm chạp quá lâu nên tốc độ ăn cơm khá nhanh, Giản Hinh có chuyện muốn nói nhưng không biết nói ra sao, chỉ có thể cúi đầu và cơm. Trâu Diệc Minh cũng nhận ra cô đang mất tập trung, ngừng động tác, hỏi: “Em sao thế?”

Lời nói chưa kịp thốt ra, Giản Hinh hơi lo lắng: “Chúng mình cưới nhau được chứ?”

Kết hôn là chuyện sớm muộn, chỉ là không ngờ người xưa nay luôn kín đáo như hồ lô như Giản Hinh lại là người nói ra trước. Anh cười, đáp: “Tất nhiên là được, nhưng mà chờ thêm một thời gian nữa nhé!”

Cô vội vàng nói: “Em không muốn chờ đợi, có thể ngay bây giờ được không? Em không cần gì cả, chỉ cần đăng kí thôi.”

“Kết hôn là chuyện lớn, sao có thể làm qua loa được?” Trâu Diệc Minh không đồng ý.

Giản Hinh hỏi: “Là không thể qua loa hay vốn dĩ anh không muốn cưới em?”

“Đừng xuyên tạc ý của anh.” Trâu Diệc Minh nói: “Anh cảm thấy việc này không thể gấp gáp, cả đời chỉ có một lần, cần phải chuẩn bị thật kĩ.”

“Nếu em nhất quyết muốn cưới luôn bây giờ, anh có thể đồng ý không?”

“Nếu em không có lí do hợp lí thì không thể.” Trâu Diệc Minh cũng bắt đầu mất kiên nhẫn, càng cảm thấy cô muốn ầm ĩ: “Giản Hinh, có thể cho anh ăn cơm ngon một chút được không? Anh sắp phải đi ngay rồi, chúng mình không thể nói chuyện khác hay sao?”

Giản Hinh đáp: “Hôm nay em gọi anh về nhà chính là vì muốn nói chuyện này.”

Trâu Diệc Minh mệt mỏi day sống mũi, muốn ăn cũng không thể, cất lời: “Cho anh thêm chút thời gian, không quá lâu đâu, chờ hạng mục này hoàn thành chúng mình sẽ cưới ngay, được không em?”

Giản Hinh lắc đầu: “Em không muốn chờ thêm nữa!”

Trâu Diệc Minh quan sát Giản Hinh rất lâu, bỗng dưng anh không thể hiểu được cô gái đối diện mình. Hai người đã ở bên nhau bảy năm, từ năm thứ hai đại học đến bây giờ, cả hai không giống Đại Phúc và Tăng Tuyền, thuở ban đầu nồng nhiệt như lửa, bây giờ lại thù ghét đối phương cũng như ghét sự nồng nhiệt như lửa khi xưa. Hai người bọn họ từ khi bắt đầu đã giống hệt đôi vợ chồng già, như hai cực âm và dương của nam châm tiếp xúc với nhau, đời này chỉ muốn ở chung với nhau. Anh rất thích cảm giác này, cũng muốn cho Giản Hinh một mái ấm nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc.

“Cho anh một chút thời gian khó đến thế ư?”

“Vậy cưới em ngay bây giờ cũng khó thế ư? Rồi cuộc anh có yêu em hay không?” Ở dưới bàn, tay Giản Hinh đã siết chặt lại, hỏi câu cô đã muốn hỏi từ lâu.

Trâu Diệc Minh cảm thấy cực kì buồn phiền, đã bên nhau bảy năm, hỏi có yêu hay không quả là quá ngây thơ. Phụ nữ ầm ĩ lên đúng là thế giới không ai địch nổi. Anh hỏi cô: “Em đến tháng hả?”

Giản Hinh trả lời lạnh lùng: “Không phải.”

Thực sự Trâu Diệc Minh không đoán ra được nguyên nhân khác có thể khiến cô bạn gái luôn dịu dàng của mình biến thành thế này. Giản Hinh nhìn anh, nhất quyết muốn một câu trả lời thỏa đáng, Trâu Diệc Minh đau đầu, nói như bị mất sức: “Em đừng ép anh.”

Câu nói này như lưỡi dao đâm mạnh vào Giản Hinh, hai mắt cô đỏ bừng, hỏi: “Anh cảm thấy em đang ép anh ư? Trâu Diệc Minh, anh quá đáng vừa chứ!”

Người đang vô cùng mệt mỏi rất dễ nói nhầm, lời nói vừa nãy giống như bát nước đổ đi không thể thu lại được. Trâu Diệc Minh cố gắng kìm nén cơn giận, nói: “Là ai quá đáng? Anh đã nói rồi, cho anh thêm chút thời gian, hiện giờ anh bận đến quay cuồng đầu óc chỉ muốn ăn một bữa cơm ngon, yêu cầu này cũng quá đáng ư?”

Giản Hinh không nói nữa, nói đi nói lại cũng cho là cô ầm ĩ lên, Trâu Diệc Minh thấy vậy thì cho rằng cô đã cho qua chuyện, cầm bát lên: “Ăn cơm đi, chúng mình không nên cãi nhau vào ngày hôm nay.”

Cô cảm thấy buồn cười, hai người chưa từng cãi nhau, lần đầu tiên cãi nhau còn chọn ngày đẹp như hôm nay. Trâu Diệc Minh gấp thức ăn cho cô, Giản Hinh không phản ứng gì, nhìn lại anh: “Nếu không cười thì chúng ta chia tay đi!”

Đôi đũa trên tay Trâu Diệc Minh dừng trong bát cô, hồi lâu không có phản ứng lại với những lời này. Giản Hinh như muốn bẻ gãy đôi đũa trong tay mình: “Em muốn chia tay.”

....

Ngày hôm sau, Giản Hinh đi làm với cặp mắt sưng đỏ vì khóc, cô dạy môn Ngữ văn ở một trường quốc tế rất nổi tiếng, cả chung phòng làm việc với Tăng Tuyền. Tăng Tuyền im lặng nhìn vào hia mắt cô, đưa cho mộ chai nước lạnh, hỏi: “Cãi nhau à?”

Giản Hinh cầm lấy xoa lên mắt, trả lời: “Bọn tao chia tay rồi!”

Những lời này khiến người đang đang uống nước là Tăng Tuyền bị sặc, dẫn đến một trận ho khan xé gan xé phổi, sau đó cô gắp nhẹ: “Mày đừng có đùa! Chúng mày mà chia tay cái gì? Mày yêu Trâu Diệc Minh sống đi chết lại như thế thì sao có thể chia tay?! Là ai nói? Không thể nào là anh ấy... mà càng không thể là mày được.”

Giản Hinh bình tĩnh trả lời: “Là tao nói!”

Tối qua, sau khi nói xong câu đó Trâu Diệc Minh lập tức ra khỏi nhà, khi đi đóng cửa âm một tiếng, có thể thấy cơn giận rất lớn.

Tăng Tuyền lấy lại bình tĩnh, sau khi chắc chắn rằng cô bạn mình không phải đang nói đùa liền cầm điện thoại lên bận rộn gọi điện. Dừng hai cuộc điện thoại kể xong cô mới quay lại ngồi đối diện với Giản Hinh: “Thật sự chuyện này quá sức với tao, một mình tao không nghĩ ra biện pháp gì. Buổi tối mọi người sẽ đến nhà mày mở cuộc họp, tình hình thế nào mày phải kể rõ cho bọn tao!”

Giản Hinh à một tiếng, hỏi: “Bữa tối chuẩn bị ăn gì? Trong tủ lạnh còn có...”

“Giản Hinh!” Tăng Tuyền cứ như lên cơn điên kéo tóc đuôi sam của cô, nói: “Bọn tao không ăn cơm, tao muốn ăn mày!”

Giản Hinh muốn cười lên cho Tăng Tuyền thấy nhưng chỉ có thể nặn ra một nụ cười nhạt nhẽo.

Tính cách của Giản Hinh và Tăng Tuyền hoàn toàn khác nhau, nhưng điều này không gây trở ngại đến tình bạn tám năm của hai người. Lúc tan việc Giản Hinh ung dung thu dọn, Tăng Tuyền một tay xách túi của cả hai, tay còn lại kéo Giản Hinh vội vàng chạy ra ngoài. Khi cả hai về đến nhà thì đã có hai người khác đứng đợi ở trước cửa, Giản Hinh chưa kịp đứng vững đã bị bao vây. Tiền Vũ cùng Lý Doanh hai miệng đồng thanh: “Bọn tao còn tưởng thế giới đến ngày tận thế!”

Có thể bọn họ cho là cho dù thế giới đến ngày tận thế, Giản Hinh và Trâu Diệc Minh cũng sẽ không chia tay, đây là chuyện mà trong lòng mọi người coi là đương nhiên, kết hôn rồi sinh con chung sống cả đời hạnh phúc mãi mãi.

Giản Hinh là người trong cuộc còn chưa khóc, Tiền Vũ cùng Lý Doanh đã nước mắt lưng tròng. Thường ngày ở bên ngoài làm người phụ nữ hô mưa gọi gió mà bây giờ muốn lớn tiếng cũng không dám nói, sợ Giản Hinh không chịu nổi.

Tăng Tuyền lườm: “Được rồi, muốn khóc thì lên trên häng khóc, nếu không hàng xóm lại cho rằng bốn người chúng ta đóng phim Quỳnh Dao đấy.”

Bốn người vào đại học được chia ở chung một phòng ký túc, lên năm hai Đại Phúc theo đuổi Tăng Tuyền, mỗi lần Tăng Tuyền ra ngoài đều mang dẫn theo ba người họ, Đại Phúc cũng dẫn theo người của phòng mình. Vì vậy một cuộc tình cũng nhân tiện giải quyết vấn đề cá nhân của anh em cùng phòng, bốn em gái phòng Tăng Tuyền toàn đi cùng các chàng trai phòng Đại Phúc, Giản Hinh thì đi theo Trâu Diệc Minh.

Khi ấy, trong trường Trâu Diệc Minh là người rất nổi danh, anh là người chỉ có thể dùng từ ưu tú để hình dung. Hàng năm đều đạt được học bổng, ngoại hình cao ráo, học giỏi, năng lực cá nhân rất cuốn hút người khác, đi đường chỉ cần tùy tiện vẫy tay lập tức sẽ có một đám người đuổi theo. Giản Hinh không hề nghĩ đến bản thân mình có thể có một báu vật lớn như thế, chỉ dám mỗi đêm sau khi tắt đèn sẽ nghe Tăng Tuyền lải nhải về tình yêu ngọt ngào của cô nàng, ngẫu nhiên cũng sẽ nhắc đến vài câu như “Đại Phúc nói có một cô gái đưa thư tình cho Trâu Diệc Minh.”

Hoặc là “Nghe nói Trâu Diệc Minh đã có người mình thích.”

Giản Hinh khá thích nghe Tăng Tuyền nói rằng: “Phòng Đại Phúc thứ bảy có trận đấu bóng rổ, Giản Hinh mày đi với tao nha?”

Cô sẽ đi với bạn mình, có một lí do quang minh chính đại ngồi ở hàng thứ nhất để cổ vũ thì sao cô có thể bỏ qua, dẫu cô không hiểu mười người cùng tranh một quả bóng có gì hay ho.

Bốn người cùng cởi bỏ trang phục công sở rồi khoác lên bộ đồ ngủ thoải mái, nằm một cách rất không có hình tượng trên sofa mở cuộc họp. Thời gian như quay lại trước kia, mỗi một lần Tăng Tuyền và Đại Phúc bắt hòa, ba người mỗi người sẽ góp một câu quả trách Đại Phúc không đúng, rất không có nguyên tắc, miễn là Tăng Tuyền vui vẻ.

Lần này đến lượt người vốn không cần ai phải bận tâm, Giản Hinh.

Giản Hinh nói: “Tao muốn kết hôn, hần nói tao ầm ĩ.”

Điều này không thể được, ba người lập tức chuyển sang Trâu Diệc Minh.

Tăng Tuyền nghĩ ra điều gì đó liền hỏi: “Hần vẫn chưa biết bà mày đã đến đây phải không?”

Giản Hinh nhẹ nhàng gạt đầu.

“Bà nó từ Giang Châu lên thành phố Mậu?” Tiền Vũ và Lý Doanh cũng mới nghe lần đầu. Bình thường Tăng Tuyền và Giản Hinh đều ở chung với nhau nên cũng biết một số chuyện của nhau, kể chuyện bà Giản Hinh nằm viện, cụ thể cô nàng cũng không rõ lắm nhưng thỉnh thoảng sẽ đi học hộ Giản Hinh mấy lớp tự học gì đó, đã gần nửa tháng trôi qua rồi.

“Sao mày không nói cho hần?” Ba người trăm miệng một lời.

Giản Hinh thả đồng khoai tây chiên trong tủ lạnh vào tay ba đứa bạn, sau đó lui vào trong góc, nói: “Hôm đó tao gọi điện cho hần, là một phụ nữ nhận máy.”

Tăng Tuyền đang ăn thì bị nghẹn, Tiền Vũ cùng Lý Oánh cũng rất ăn ý: “Không thể nào! Lão Trâu sẽ không làm ra loại chuyện như thế đâu!”

Tăng Tuyền cuối cùng cũng nuốt được quả đông lạnh kia, như nhìn thấu việc thế sự, yên lặng nói: “Cái gì cũng có thể xảy ra được, như tiện nhân Đại Phúc kia, mở miệng nói yêu mình cả đời nhưng chả phải quay đầu một cái đã ở chung một chỗ với cô em gái kia à!”

Tiền Vũ sửa lời: “Tiểu Tuyền, lão Trâu không giống Đại Phúc nhà mày!”

Lý Doanh ngồi cạnh gạt đầu bày tỏ đồng ý với quan điểm này.

Tăng Tuyền nói: “Đàn ông đều cùng một dạng như nhau! Mày phải hỏi rõ ràng, đây là vấn đề tác phong! Còn nữa, sao mày không nói cho hần chuyện bà mày bị bệnh?”

Giản Hinh nói: “Hần bận đến nỗi còn không có thời gian cưới tao thì liệu có thời gian để quản chuyện bà tao không? Thà không nói còn hơn.”

Tiền Vũ kéo cô: “Có phải vì chuyện này mà mày không thoải mái trong lòng không? Nghe điện thoại tao còn nghĩ là hiểu lầm, hai người chúng mày nên ngồi lại nói chuyện với nhau, tình cảm lâu như thế đâu phải là trò đùa nữa.”

Giản Hình cúi đầu nghịch ngón tay, qua một lúc lâu vẫn không nói gì. Cô là như vậy, trong lòng đã có quyết định thì ai nói gì cũng không thay đổi. Tiền Vũ nghĩ thầm không hay rồi, khẽ đung Tăng Tuyền với Lý Doanh, Tăng Tuyền hắng giọng: “Thật ra thì mình cảm thấy có thể bàn bạc lại mà, thì gương mặt của lão Trâu đó, cậu ra đi là không biết có bao nhiêu tiểu cô nương mừng thầm đâu.”

Đang nói thì có người mở cửa từ ngoài vào, đám người còn chưa kịp phản ứng đã thấy Trâu Diệc Minh đi vào. Tăng Tuyền vỗ vỗ tay, Lý Doanh và Tiền Vũ cười ha hả, sau đó cả ba người cứ hướng phòng ngủ mà đi, vội vàng thay quần áo trên người. Chỉ còn một người đứng trong góc, từ từ ngẩng đầu lên, một cặp mắt không thể đỏ hơn, cũng không biết tối qua đã khóc bao lâu.

Trâu Diệc Minh tháo cà vạt ra, nói với cô: “Hôm nay, anh không thể làm được bất cứ chuyện gì, em qua đây nói với anh một chút về chuyện này.”

Giản Hình vâng một tiếng, chậm chậm bước đến bên người anh, làn da xanh xao, mái tóc dài xõa ra vươn trên cánh tay anh, anh rất muốn đưa tay ra chạm, bọn Tăng Tuyền thay quần áo xong đi ra chào tạm biệt.

Giản Hình tiến gần ra cửa dặn dò mọi người: “Chúng mày đừng nói cho anh ấy biết chuyện của bà tao nhé!”

2. Chương 2: Em Là Chìa Khóa Của Lòng Anh 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Anh Thoa

Biên tập: Iris

Mới vừa rồi còn náo nhiệt bấy giờ chỉ còn lại hai người bọn họ, Trâu Diệc Minh nhìn Giản Hình ngoan ngoan ngồi bên cạnh, hỏi: “Có phải em đã gặp chuyện gì không?”

Chỉ thế này mới có thể nói chuyện rõ ràng được.

Giản Hình lắc đầu một cái.

Trâu Diệc Minh duỗi cánh tay mình ra và khóa trọn người vào trong đó: “Có thể vì anh mà suy nghĩ lại được không?! Bây giờ đang là thời điểm rất quan trọng, anh không muốn vì những chuyện khác mà phân tâm, anh đảm bảo sau này sẽ cho em một câu trả lời thỏa đáng, được không?”

Giản Hinh chua xót trong lòng: “Em cảm thấy đây không phải là những chuyện khác...”

“Giản Hinh...” Trâu Diệc Minh mệt mỏi kêu.

Giản Hinh rất khó chịu, cô cũng không muốn trở thành gánh nặng của anh, nhưng thực tế cô không còn sự lựa chọn nào khác. Cô nói: “Em...ừm...”

Đôi khi hành động vẫn hiệu nghiệm hơn lời nói, đôi mắt với sự cố chấp của Giản Hinh thế này, Trâu Diệc Minh từ bỏ suy nghĩ về cuộc nói chuyện, nghiêng người hôn lên đôi môi của cô. Đôi môi anh vẫn quen thuộc như vậy, nóng như lửa, nhưng Giản Hinh không dám đắm chìm, đắm vào vai anh cự tuyệt. Cứ như vậy càng kích thích dục vọng của người đàn ông, anh dùng tay khổng chế bàn tay nhỏ bé đang vùng vẫy, cứ thế hôn sâu hơn. Giản Hinh bị buộc ngửa đầu chịu đựng, cô không muốn như vậy, nhả tâm cắn anh, Trâu Diệc Minh khẽ phát ra âm thanh khàn đục, ôm người vào trong ngực, vùi mặt ở cổ cô, khẽ cắn: “Đừng động đây, ngoan một chút.”

Cả người Giản Hinh không được tự nhiên, tiếp tục ồn ào: “Anh buông em ra, chẳng phải anh muốn nói chuyện với em hay sao?”

“Anh nghĩ rằng em không muốn nói về chuyện đó.” Trâu Diệc Minh không thả, bàn tay từ vạt áo luồn vào, chuẩn xác bắt được ngực của Giản Hinh, trong lòng mang theo rạo rức, ra sức xoa nắn. Hai tay Giản Hinh lấy lại được tự do, quả đấm lẻ tẻ rơi vào bả vai sau lưng anh, anh ra sức lột quần áo cô. Đèn trong phòng khách đang sáng, rèm cửa sổ cũng không kéo kín, cô chột vật bị anh đè xuống sofa, thế này khiến Giản Hinh rất khó chịu, cô vung tay giãy giụa, nào ngờ đánh vào phải mặt anh, kính cứ thế bị rơi xuống sàn nhà.

Giản Hinh thở hổn hển đối diện với đôi mắt âm trầm của anh, lúc không đeo kính anh giống như một người khác, ngày thường anh giấu tất cả những sắc bén và góc cạnh dưới màn kính mỏng, rất ít người biết.

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại di động vang lên, anh lập tức nhấn nút tắt nguồn, bầu không khí lúc này như nước bị đóng băng. Giản Hinh mở miệng định xin lỗi nhưng trong lòng lại muốn kìm nén, không muốn tùy tiện nhận thua, cố chấp nói: “Không kết hôn thì chúng mình chia tay.”

Trâu Diệc Minh khẽ gạt đầu, xoay người vào phòng ngủ. Giản Hinh vội vàng mặc quần áo vào, Trâu Diệc Minh cũng nhanh chóng đi ra, trong tay kéo theo va ly.

Anh nhặt kính rơi dưới sàn nhà lên, giọng lạnh như băng: “Theo em, thích làm sao thì làm, em ở đây, anh dọn ra ngoài.”

Cả đêm này Giản Hinh không khóc, hầm một nồi cháo gà, sáng sớm bỏ vào hộp giữ ấm mang tới trường học.

Dẫu bọc kín nhưng vẫn không chạy qua được cái mũi cực kì nhạy của Tăng Tuyền, Tăng Tuyền nói: “Thơm quá!”

Giản Hinh lấy tay che che: “Của bà tao đấy!”

Tăng Tuyền không dám cướp, cầm điện thoại di động hỏi cô: “Hay bọn mình tuần này đi bệnh viện đi? Tuần sau Tiền Vũ đi công tác mất rồi.”

Thế là cả bốn cô nàng hẹn cuối tuần cùng đi thăm bà Giản Hinh.

Trong bốn người, chỉ có Tiền Vũ lấy được giấy phép lái xe ô tô, cho nên trước tiên cả bốn người cùng đi chợ mua cá tươi về nhà nấu canh, ngâm hoa quả đã được gọt xong vào nước muối, hấp một bát cơm mềm dẻo, cơm trưa chỉ có rau xanh mà không có thịt bò và măng tây.

Tăng Tuyền ở trong phòng vòng vo một hồi, hỏi Giản Hinh: “Chuyến đi thật hả?”

Giản Hinh bên cạnh hồ hững đáp lời.

Trên đường, Lý Doanh nhường cho Tiền Vũ đi mua hoa, Giản Hinh nói: “Bà tao sẽ đau lòng lắm.”

Bà là người nuôi cô lớn lên, cả đời không quá chú trọng mà cũng chưa từng mua hoa cho mình bao giờ, bà chỉ thích để mỗi đồng tiền đều được sử dụng một cách khôn ngoan.

Bốn cô gái rục rờ cùng nhau vào phòng bệnh, bầu không khí trong phòng đột nhiên sáng lên, bà cụ giường bên cạnh vô cùng hâm mộ, hỏi bà Giản: “Chị có bốn đứa cháu gái cơ à?”

Bà nội Giản: “Không đâu.”

Sau đó chỉ bó hoa hồng trong tay Lý Doanh, tỏ vẻ không đồng ý: “Quá lãng phí!”

Cả bốn cô gái cùng cười vang, vây quanh bà Giản em út một hộp canh cá anh út một muống cơm, tranh nhau muốn bà chọn tay nghề của ai tốt hơn.

Trí nhớ bà Giản rất tốt, nói: “Thoáng một cái thời gian trôi qua nhanh thật, khi đó mấy đứa đến chơi vẫn còn là mấy đứa nhóc chưa biết nấu cơm.”

Chính câu này đã khơi gợi lên kí ức của bốn người, mọi người đang trầm lắng thì bỗng dưng cửa bị đẩy ra, Đại Phúc thò đầu vào thăm dò, cười ha ha: “Bà ơi, bọn cháu đến thăm bà đây ạ!”

Anh ta phóng vào đầu tiên, Lưu Ba và Lâm Hạo đi theo phía sau.

Giản Hình quan sát một vòng trong phòng thấy Tăng Tuyền đang ngắm trần nhà, Tiền Vũ nhìn Lý Doanh, Lý Doanh lại quay sang cười với Giản Hình, coi như tự thú. Lâm Hạo tiến lên ôm chầm lấy bạn gái của mình, đáng vẻ cô làm gì được tôi.

Bà Giản ngoái đầu nhìn về phía cửa, Giản Hình biết bà tìm ai, bèn nói với bà: “Trâu Diệc Minh nói anh ấy phải tặng ca nên dặn con nhắc lại với bà.”

“Anh đã bảo sẽ đến thăm bà rồi mà!”

Giản Hình nghe thấy tiếng liền ngoảnh lại nhìn, thấy anh xách túi lớn túi nhỏ đứng ở cửa, mồ hôi trên trán chảy xuống, cà vạt thắt chặt ở cổ, đi vào cũng không nhìn cô một cái, thẳng đường đi đến giường, cúi người xuống nói chuyện với bà cô: “Nhìn sắc mặt bà rất tốt, cháu đến muộn, bà còn nhớ cháu không ạ?”

Bà Giản vui vẻ, kéo tay Trâu Diệc Minh thật chặt, đáp: “Bà cũng nhớ cháu nhưng Giản Hình nói gần đây cháu bận việc, cháu nhìn xem sao lại ốm thành thế này?”

Vừa nói vừa quay đầu nhìn Giản Hình: “Con nấu canh cho bà có để cho A Minh một phần không?”

Trâu Diệc Minh nhìn Giản Hình với vẻ mặt vô cùng ngây thơ vô số tội.

Những người có mặt ở đó cũng đồng loạt nhìn Giản Hình.

Giản Hình giơ bát canh còn nóng lên, hỏi: “Anh muốn ăn không?”

Trâu Diệc Minh nhận lấy và nói: “Bà ơi, Giản Hình cũng có để phần cho cháu, cô ấy sẽ không để cháu đói đâu ạ.”

Bấy giờ bà Giản mới yên tâm, liền nhận lấy bát canh từ tay anh uống.

Tinh thần bà rất tốt, ăn xong liền ngủ, tám người vây quanh một cái giường, ai cũng không nói lời nào. Thật ra, tất cả mọi người đều đang nhớ lại những năm trước. Hồi đại học, thời gian tự do rất nhiều, Đại Phúc vừa mới theo đuổi được Tăng Tuyền, muốn đưa cô nàng đi chơi. Trong kí túc xá còn có ba thằng con trai độc thân, tất nhiên sẽ không để cho anh hưởng hạnh phúc một mình, dụ Tăng Tuyền dẫn theo ba chị em cùng phòng, vì vậy tám người đi đến trung tâm thương mại gần Giang Châu.

Lúc mua vé Giản Hình có đề cập đến câu: “Giang Châu có một ngọn núi, đến lúc đó em sẽ dẫn mọi người đi chơi.”

Mọi người quay sang nhìn cô, cô nhấn mạnh nói: “À, Hình cũng đến từ Giang Châu.”

Còn nhớ khi đó Tăng Tuyền sung sướng hét to lên: “Tiểu Hình, thì ra mày và lão Trâu là đồng hương.”

Giản Hình giương mắt nhìn Trâu Diệc Minh, cũng đúng lúc anh đang nhìn cô, bật cười, nhưng lại không biết đang cười cái gì. Cô vội vàng chuyển tầm nhìn sang bên khác: “Ồ, đúng là trùng hợp.”

Vì vậy, mọi người cùng hòa nhau trêu đùa làm Giản Hinh đỏ mặt. Sau đó cũng không hiểu sao ở trên tàu hỏa Trâu Diệc Minh ngồi cạnh cô. Giản Hinh há hốc miệng, ngồi bên cô vốn dĩ là Tiền Vũ.

Cô còn mang theo đồ ăn vặt chia cho Tiền Vũ, cái này làm thế nào bây giờ?

Tàu chạy chưa được bao lâu, Giản Hinh đã bị ba người cô bạn mình kéo đi vệ sinh tập thể, bốn người núp ở hành lang, Tăng Tuyền thì thầm nói nhỏ: “Tiểu Hinh, mày đừng vội chuyển đề tài, đừng lãng phí cơ hội tốt thế này, Trâu Diệc Minh tốt lắm đấy!”

“Lý Doanh, tao thấy Lâm Hạo cũng có ý với mày đấy, mày thấy hắn có được không?”

“Aiz, Tiền Vũ, chẳng phải lúc này Lưu Ba mới kéo tay mày đấy thôi? Chúng mày cũng nhanh quá ha, tao với Đại Phúc phải nhanh hơn chúng mày mới được.”

Tiền Vũ vẫn bình tĩnh nói thêm vào: “Bọn tao có nhanh hơn nữa cũng không đuổi kịp hai đứa chúng mày, vừa này mày với Đại Phúc mới hôn nhau đấy thôi! Mày ngồi đằng trước dạy xấu gọi em yêu, sau lại dạy làm tấm gương tốt đấy hả?”

Lần đầu tiên Tăng Tuyền bị nói đến đỏ mặt, ảo não quay lại đánh Đại Phúc béo một trận, bày tỏ sự thẹn quá hóa giận của mình.

Khi đó tàu vẫn đang chạy, ngồi trên tàu đã hơn nửa ngày trời, Giản Hinh mở ra một bọc khoai tây chiên, như không có chuyện gì xảy ra đưa đến trước mặt, hỏi: “Anh có muốn ăn không?”

Trâu Diệc Minh nhìn túi nhỏ sau lưng cô, Giản Hinh nói tiếp: “Còn có quả mai, anh có muốn ăn không?”

Hỏi xong mới cảm thấy không ổn, làm gì có con trai nào thích ăn quả mai.

Nhưng Trâu Diệc Minh nói: “Cũng được, cho anh một quả.”

Giản Hinh mơ hồ nói: “Chưa lắm!”

“Không sao!”

Anh bỏ một quả vào miệng, do không thể ăn đồ quá chua nên chỉ để trên đầu lưỡi nhai. Giản Hinh quan sát yết hầu chuyển động lên xuống của anh, cô ngồi ăn miếng khoai tây chiên mà như kẻ gian, nghe anh hỏi: “Ổ gà tư phở có quán bán thịt ngon nổi tiếng, em biết không?”

“Biết ạ!”

“Em có ăn rau mùi không?”

“Có!”

“Hành thì sao?”

“Hành thì không ăn, em không thích mùi vị đó.” Chỉ là nói một chút sở thích của mình mà lỡ tai cô đã đỏ bừng, ngón tay chà xát vào nhau, đầu ngón tay bắt đầu đỏ lên.

“Anh thường xuyên đi ăn, sao chưa từng gặp em nhỉ?”

“Em...em rất ít đi.” Giản Hinh sợ nói thêm gì nữa sẽ lộ tẩy, đẩy gói khoai tây chiên sang phía anh: “Anh ăn cái này không, ngon lắm đó!”

Trâu Diệc Minh rất cho mặt mũi lấy một miếng, cùng là miếng khoai tây chiên mà anh ăn lại rất đẹp mắt. Giản Hinh thấy anh không hỏi nữa len lén thở phào một hơi, ngẩng đầu lên thấy anh đang cười, nói: “Giản Hinh, ngày mai anh dẫn em đi ném thử nhé. Ông chủ đã già rồi, bây giờ giao cho con trai quản lý, em nhìn một chút xem mùi vị còn giống như lúc trước không.”

Khi đó thích không có khái niệm cụ thể, ánh mặt trời xuyên qua khuôn mặt anh, trông kính phản chiếu lại. Anh chậm rãi cúi đầu xuống ánh mặt trời chói mắt kia, để cho cô thấy rõ ánh mắt đó. Anh hỏi tiếp: “Được không?”

Đứng trước là Đại Phúc và Tăng Tuyền đang cười đùa, hàng ghế bên kia có Lý Doanh, Lâm Hạo, Tiền Vũ và Lưu Ba đang đánh bài, duy chỉ có hai người ngồi một góc yên lặng. Tay cô dùng sức nắm chặt túi khoai tây chiên, anh nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, tiếp tục quan sát cô chờ câu trả lời.

Cô đáp: “Ừm, cũng được.”

Mấy người ngồi lặng yên ở phòng bệnh cả một buổi chiều mới rời đi, Giản Hinh đưa họ xuống dưới, Lý Doanh cất lời: “Lâm Hạo gần đây bị ho khan, tao đưa anh ấy đi kiểm tra lại.”

Lưu Ba cũng nói với Tiền Vũ: “Anh đưa em về nhà, đi thôi?”

Tiền Vũ đáp: “Không cần đâu, em có xe.”

Đại Phúc nắm tay Tăng Tuyền kéo đi không thương tiếc, vừa đi vừa nói: “Hôm nay em phải về nhà với anh, đừng quên anh là chồng của em!”

Tăng Tuyền giận dữ phản kháng: “Lúc anh qua lại với con kia, sao chưa từng nghĩ trong cái nhà này còn có vợ anh hả?”

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, Giản Hinh không biết nên khuyên như thế nào, ngay cả chuyện của bản thân cũng chẳng ra sao. Có cảm giác có người vẫn đang ngó chừng cô, cô ngẩng đầu lên nhìn phát hiện ra giữa cô và Trâu Diệc Minh còn có Đại Phúc và Tăng Tuyền đang gây gổ. Ánh mắt Trâu Diệc Minh không tốt lắm, gợn tay ra hiệu cho cô.

Giản Hinh theo anh đi đến chỗ yên tĩnh hơn, cả ngày hôm nay mới nói với cô được câu: “Bà đến đây lúc nào?”

Giản Hinh đành hoảng khai báo: “Nửa tháng trước.”

Gọi điện Trâu Diệc Minh rõ ràng rất thất vọng: “Tại sao không nói cho anh?”

Giản Hinh nói: “Anh quá bận rộn!”

Cô gái này đúng là... Hàng xóm gọi điện đến nói bà bị bệnh, cô lập tức điện thoại cho anh nhưng nghe máy lại là người khác. Cô một mình chạy về Giang Châu, vốn không phải là cô gái yếu ớt nên một mình cũng có thể xử lý tốt tất cả mọi chuyện. Với lại, Giang Châu và thành phố Mậu cũng không xa lắm, lái xe hai tiếng là đến nơi, bà bị bệnh cần có người chăm sóc, cô đưa bà đến thành phố Mậu mới yên tâm.

Cô không nói về cuộc điện thoại hôm đó nhưng anh đã biết, anh nói: “Nhận điện thoại là đồng nghiệp của anh, em đừng hiểu lầm.”

“Ừm!” Giản Hinh chưa bao giờ vì loại chuyện này than phiền.

Có gió thổi vào, mái tóc dài của Giản Hinh bay bay, Trâu Diệc Minh nói: “Xin lỗi em.”

Bỗng dưng cô cảm thấy anh đang xin lỗi về chuyện đêm đó như lại sợ mình cả nghĩ nên không thể làm gì khác hơn là nói: “Không có gì, em không để trong lòng.”

Trâu Diệc Minh nhìn sâu vào đôi mắt cô, không biết là cô không nghe được hay giả vờ.

Hai người nhìn nhau, đều muốn nói lại thôi, Giản Hinh biết không thể giấu chuyện này thêm nữa nên đành nói: “Cho dù chỉ còn một chút em cũng sẽ không vứt bỏ.”

“Khi nào mới làm em thông suốt được.”

“Hôm nay cảm ơn mọi người đã đến chơi.”

Mọi người tụ năm tụ ba rời đi, chỉ có lão Trâu còn đang đứng trong đó, Giản Hinh thúc giục anh: “Anh cũng nên về đi.”

Anh đáp: “Ừ, em lên trước đi.”

Giản Hinh gạt đầu xong liền đi một mạch lên tầng, không dám ngoảnh lại nhìn.

...

Trâu Diệc Minh vừa về đến công ty thì nhận được điện thoại của Đại Phúc: “Sao rồi, người anh em? Không có tao thì chắc đến bây giờ mày còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì!”

Trâu Diệc Minh ừ một tiếng.

“Nhanh nhanh có hành động đi, đừng lại làm Giản Hình tức giận thêm nữa!”

Trâu Diệc Minh lười phải giải thích, đúng là gần đây rất phiền lòng.

Anh không thuận thì người khác cũng mong đừng thuận, hỏi Đại Phúc: “Mày với Tăng Tuyền vẫn còn đang chiến tranh lạnh à?”

Đại Phúc ghen lời, gào thét: “Mày không không mở bình sao biết trong bình có gì!”

(Ý chỉ lão Trâu không nên xen vào chuyện riêng tư nhà người ta, không phải người trong cuộc thì không biết được chuyện trong đó)

“Là thông báo tao chuyển ra ngoài, mấy ngày này tao sẽ đến nhà mày.”

Đại Phúc nói ra một tràng Tiếng Anh, Trâu Diệc Minh liền cúp điện thoại.

3. Chương 3: Em Là Chìa Khóa Của Lòng Anh 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ:

Biên tập: Iris

Trong phòng bệnh, bà vẫn đang ngủ, Giản Hình ngồi một mình cô đơn lạc vào trong ký ức.

Giang Châu là một thành phố nhỏ, không có địa điểm du lịch hay di tích lịch sử gì, cũng may phong cảnh cũng không khá được. Gần đến nhà ga, sáu người thích thú thò đầu ra ngoài ngắm nhìn cái nhà ga nho nhỏ phía trước, Giản Hình không thấy lạ lắm gì, cúi đầu thu dọn túi hành lý nhỏ của mình, lúc xuống xe Trâu Diệc Minh cầm lấy túi hành lý của cô, nói: “Em đi trước anh đi.”

Xuống tàu, giữa dòng người xô đẩy, Giản Hình chỉ cảm thấy sau lưng như có một lá chắn che chở cho cô,

bạn bè cười nói trêu ghẹo hai người bọn họ, Giản Hình ăn nói vụng về, giải thích thế nào cũng vô dụng, cô cho rằng Trâu Diệc Minh sẽ nói gì đó nhưng anh chỉ cười, không nói gì cả.

Giản Hình và Trâu Diệc Minh về nhà, những người khác phải ở nhà trọ, chia ra làm ba phòng, dĩ nhiên là Tiên Vũ cùng Lý Doanh một phòng, Lưu Ba cùng Lâm Hạo một phòng, ngay cả Tăng Tuyền, Đại Phúc từng vỗ ngực bảo đảm mình là một quân tử, kéo kéo tay nói nhỏ với bạn gái gì đó, Tăng Tuyền đỏ mặt chia cho anh nửa căn phòng.

Buổi tối hôm đó, tám người đến nhà Giản Hình ăn cơm, được bà Giản Hình chiêu đãi rất nhiệt tình. Nhà của Giản Hình là căn nhà tự xây nằm ngay bên đường, phía sau là một hàng rào gỗ bao quanh toàn hoa mộc lan, trong sân bà nội Giản trồng một ít hoa và hành. Giản Hình mặc một chiếc váy hoa, mái tóc được chải gọn gàng bóng mượt, đứng trước đường đợi mọi người.

Trâu Diệc Minh đến khá muộn, mặc dù đã đi qua nhà Giản Hình một lần nhưng Giang Châu lớn như vậy, thế nào cũng sẽ đi nhầm. Xa xa anh thấy Giản Hình đứng đó, nhón chân lên vẫy tay với anh. Anh cười chạy tới, nghe thấy cô ngạc nhiên hỏi anh: “Anh mua cái gì vậy?”

Anh nói: “Lần đầu tiên đến nhà chơi, không thể đến tay không.”

Anh nói rất bình thường, Giản Hình cuối đầu len lén đỏ mặt, anh quay người lại mà nói: “Em dẫn đường đi!”

Mặc chiếc váy hoa mỏng manh, cô xoay người đi về phía trước.

Hôm đó mọi người ở nhà Giản Hình chơi đến rất khuya mới trở về, lại hẹn hôm sau đi leo núi.

Giản Hình không ngờ Trâu Diệc Minh sẽ đến sớm như vậy, khi đó cô còn chưa thức dậy, nghe bà nói chuyện với ai đó ở bên ngoài, bà cười rất vui vẻ, vọng vào trong phòng gọi: “Giản Hình ơi, bạn cháu đến tìm cháu nè, mau dậy đi.”

Sau đó có người gõ cửa phòng cô: “Giản Hình, em quên hôm qua đã hẹn đi dạo ở đầu phố với anh sao?”

Nói không khoa trương là: Giản Hình từ trên giường nhảy cẫng lên.

Cô vội vàng không có thời gian kịp chải mái tóc của mình, chật vật đi ra, lúc cô đang cúi đầu tìm bàn chải đánh răng thì tiếng cười khê của anh ở sau lưng.

Cô không quên, cô cho là anh nói quá lên thôi.

Sau khi ra ngoài, Giản Hình hỏi: “Bọn Tăng Tuyền sao không đi chung vậy?”

Trâu Diệc Minh ngược lại trả lời rất thản nhiên: “Anh không rủ họ.”

Miếng thịt nói đúng ra là dùng thịt băm làm thành. Ăn lại dai dai, cháo lại có vị cay rất ngon miệng. Quán thịt ở đầu phố này không biết đã mở bao nhiêu năm, phục vụ một ngày ba bữa chưa thấy nghỉ một bữa nào, thật may là bọn họ tới sớm nên mới có một chỗ ngồi.

Trâu Diệc Minh hỏi: “Một phần có đủ không?”

Giản Hình nói: “Đủ rồi, đủ rồi.”

Nghe vậy anh nghiêng đầu nói với ông chủ nhỏ: “Hai phần thịt, đều không cho hành mà chỉ cho rau, thêm nhiều hạt tiêu một chút.”

Sau đó anh cúi đầu hỏi: “Anh nhớ không nhầm chứ?”

Giản Hình “ạ” một tiếng, không biết tại sao mình lại đỏ mặt.

Phần thịt nóng hổi được bưng lên, ông chủ nhỏ vỗ vai Trâu Diệc Minh trêu ghẹo: “Về lúc nào vậy? Đây là bạn gái cậu à?”

Giản Hình đang cúi đầu uống canh thì bị sặc, ho khan đỏ cả mặt.

Trâu Diệc Minh đưa giấy cho cô, một tay vỗ nhẹ lên lưng cô, nói với ông chủ nhỏ: “Đừng nói bậy bạ.”

Giản Hinh vội vàng giải thích: “Chúng tôi là bạn học chung đại học.”

Ông chủ nhỏ chẳng để ý nói: “Vậy ư? Tôi chưa từng thấy cậu đưa ai đến đây.”

Trâu Diệc Minh cười đuối khéo: “Cậu có thể đi rồi.”

Ông chủ nhỏ lại tiếp tục trêu ghẹo: “Được rồi, được rồi, tôi không quấy rầy hai người nữa.”

Chờ ông chủ nhỏ đi, Giản Hinh nghe anh giải thích: “Cậu ta là bạn thời tiểu học của anh, thấy yêu đương là loạn lên, em đừng để bụng.”

Giản Hinh cầm cái muỗng canh nói nhỏ: “Không sao ạ.”

Sau đó bọn họ và mấy người khác họp lại đi leo núi, leo được một nửa Đại Phúc than đói bụng, hỏi Trâu Diệc Minh: “Mày có đói không?”

Giản Hinh đi ở phía sau cùng, nghe anh nói: “Không đói, tao ăn rồi.”

Sau đó Đại Phúc áp vào anh nói: “Mày ăn cái gì? Sao không rủ bọn tao đi cùng? Bọn tao còn chưa ăn sáng.”

Giản Hinh càng đi càng chậm, sợ Đại Phúc hỏi đến mình. Ngẩng đầu lên thì thấy Trâu Diệc Minh Đứng đang đứng ở phía trên chờ cô, anh hỏi: “Mệt à?”

Cô lắc đầu đáp: “Không.”

Từ nhỏ cô đã lên qua leo lại ba ngọn núi này không biết bao nhiêu lần rồi, sao có thể mệt nhanh như vậy.

Trâu Diệc Minh chìa tay ra: “Lại đây, chỗ này không dễ đi đâu.”

Bên kia là một tảng đá rất lớn, nếu phía trên có người kéo một cái sẽ an toàn hơn. Giản Hinh đưa tay ra, nhìn anh nắm lấy cổ tay cô, dùng sức một cái liền kéo cô đi lên.

Sau chuyến đi Giang Châu về chính là sinh nhật của Đại Phúc, trời nóng nực mà Đại Phúc lại mời mọi người đi ăn lẩu, lại không cho mọi người ăn lẩu uyên ương, thế nào cũng phải ăn lẩu cay cho bằng được. Cả đám đi theo cậu ta, Tăng Tuyền gào thét: “Nếu là ngày mai bà bị đậu mùa liền đánh chết nhà anh.”

Đại Phúc cười ha hả: “Em mà bị đậu mùa cũng rất xinh đẹp.”

Mọi người giả vờ nôn mửa, Giản Hinh đứng bên cạnh cười dịu dàng, Trâu Diệc Minh hỏi cô: “Em có thể ăn cay được không?”

Giản Hinh khẽ lắc đầu: “Có thể ăn một ít, hôm nay là sinh nhật Đại Phúc mà.”

Không ngờ sau đó Đại Phúc lại chọn lẩu uyên ương, Tăng Tuyền nói: “Nhìn biểu hiện của anh không tệ, chút nữa sẽ có quà cho anh!”

Giản Hinh đang suy nghĩ Tăng Tuyền sẽ tặng cái gì, lại thấy Đại Phúc cười khanh khách nhìn mình. Cô ngẩng người, quay đầu nhìn Trâu Diệc Minh. Anh ngồi bên cạnh cô, cho thịt viên và rau vào trong nồi, nói với cô: “Chờ một lát là có thể ăn.”

Cơm nước xong xuôi mọi người rủ nhau hát, quán karaoke gần trường âm thanh không được tốt cho lắm nhưng cũng không ảnh hưởng đến nhiệt huyết của bọn Đại Phúc. Ánh đèn mờ ảo, Giản Hinh phát hiện Trâu Diệc Minh cũng ngồi bên cạnh cô, đưa đồ ăn vặt và đồ uống cho cô, Tăng Tuyền đẩy cô, mặt gian như con hồ li. Suy nghĩ Giản Hinh rối bời, lúc sau lại thấy mình suy nghĩ nhiều quá, lúc sau nữa tìm lại đập rộn lên, ngực phập phồng. Sau đó mọi người nháo nhào lên khiến hai người bọn họ phải lên hát.

Bài hát mà Đại Phúc chọn là một bài hát rất nổi tiếng “Người tình tri âm”.

Không có ai phát hiện ra Giản Hinh đang đỏ mặt, cô không muốn bọn họ nghĩ mình hẹp hòi, cầm microphone cất tiếng hát. Cô hát không lớn lắm, thỉnh thoảng còn phá âm, còn Trâu Diệc Minh thì ngược lại, hát rất khá, Giản Hinh cảm thấy anh còn hát hay hơn cả bản gốc.

Tăng Tuyền đứng lên nói: “Ày, hai người nhìn xem, phải nhập tâm, tình cảm một chút!”

Đại Phúc kéo Tăng Tuyền làm mẫu: “Phải giống như tao với Tăng Tuyền thế này nè.”

Giản Hinh nhìn một tay Đại Phúc ôm lấy eo Tăng Tuyền, một tay sờ mặt cô ấy, hai người cách nhau quá gần, hai chóp mũi cũng gần đụng vào nhau. Cô xấu hổ, giọng hát cũng không biết bay đến nơi nào, vô cùng ngượng ngùng.

Nhưng mà, đến khi hát xong bài hát, Trâu Diệc Minh cũng không đụng một cái vào người cô.

Đại Phúc cùng Tăng Tuyền cực kỳ chán nản, nói to: “Đúng là cổ hủ.”

Giản Hinh nhanh chóng đi về góc phòng, mượn bóng tối che giấu tiếng con tim mình từng nhịp đập mạnh mẽ, nhưng cuối cùng lại có người đi theo. Trâu Diệc Minh mang một ly nước đến, ngồi xuống và đưa cho cô nói: “Em uống đi.”

Miệng lưỡi Giản Hinh khô khan, đưa tay nhận lấy rồi ngửa đầu lên uống, lúc này Trâu Diệc Minh nắm lấy cái tay còn lại của cô.

Nhưng không phải nắm lấy cổ tay, anh mượn theo lòng bàn tay rồi trượt xuống đầu ngón tay, xuyên qua các kẽ ngón tay, rồi đan xen mười ngón tay nắm thật chặt.

Giây kế tiếp, Giản Hinh phụt nước ra ngoài, tiếng động rất nhỏ, không ai phát hiện ra, cô ngồi im không dám nhúc nhích, cô sợ rằng mọi thứ tối nay cô uống đều là rượu cho nên cô say, say nên mới có ảo giác.

Trâu Diệc Minh cúi đầu nhìn cô, cứ như vậy nhìn thẳng vào cô, không buông tay.

Bàn tay của anh rất lớn, lòng bàn tay lại ấm, Giản Hinh cúi đầu nhìn bàn tay hai người đang giao nhau, tay cô không giãy ra được. Trâu Diệc Minh lau nước vướt trên khóe miệng cho cô, đổi tay phải lần nữa kéo cô, cả người dựa về phía sau, tay trái chống lên sofa, giống như ôm cả người Giản Hinh vào lòng.

Mọi người không biết lúc nào đã phát hiện ra, đang cười trộm, Trâu Diệc Minh thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, còn Giản Hinh thì không dám dựa ra phía sau, ngồi thẳng tắp, tay còn lại không được tự nhiên đặt trên đùi anh.

Bọn họ bắt đầu đơn giản như vậy, Giản Hinh có được báu vật.

Nói chung, một cô gái sẽ vì người con trai mà mình thích mà thay đổi vẻ bề ngoài của mình một chút. Anh đứng dưới ký túc xá chờ cô cùng đi đến buổi tự học, mấy ngày nay trời mưa liên tục, cô mặc một chiếc váy. Cả ký túc xá đang hâm mộ cô được Trâu Diệc Minh nắm tay dắt đi, bàn tay cô lạnh như băng, nước mưa văng lên khắp bắp chân của cô, đèn của phòng tự học rất sáng, anh nhìn cô từ trên xuống dưới một cái, Giản Hinh hỏi: “Đẹp không?”

Anh chỉ “ừ”, nhưng lại cởi áo khoác đắp lên đùi cô.

Ngày hôm sau, Giản Hinh ngoan ngoãn mặc quần, lúc Trâu Diệc Minh nắm tay cô, anh phát hiện ra bàn tay nhỏ bé của cô rất ấm áp, anh cười xoa xoa đầu cô.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, không cần dùng đến lời nói, chỉ là hành động của hai người ngầm hiểu ý lẫn nhau. Giản Hinh thích như vậy, người ngoài không thể nào hiểu được sự kết nối giữa bọn họ là như thế nào.

4. Chương 4: Em Là Chìa Khóa Của Lòng Anh 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Bà đã thức dậy, lặng lẽ quan sát Giản Hinh, Giản Hinh đầu óc đang bay phươg nào cũng phản ứng lại, nắm lấy tay bà.

Bà hỏi: “Tiểu Hồng, cháu sao thế? Nhìn cháu có vẻ không vui.”

Bà đang gọi tên của một người khác nhưng Giản Hinh vẫn coi như bản thân mình là Tiểu Hồng, cô trả lời: “Không phải cháu không vui mà là cháu đang nghĩ mai nên nấu canh gì cho bà ạ.”

Bà lại nói: “Tiểu Hồng, đừng để bản thân mệt mỏi.”

Giản Hinh gật đầu: “Vâng ạ!”

Cô đỡ bà ngồi dậy chải đầu, tóc bà đã bạc trắng, sắc da cũng đã vàng như nến, nếp nhăn trên mặt như kể lại những tháng ngày vất vả khiến trong lòng cô rất khó chịu. Bà vỗ nhẹ cô: “Bà cũng già rồi, không trưng diện cũng không sao cả.”

Giản Hinh chỉnh trang lại mái tóc ngắn của bà cho ngay ngắn rồi nói: “Thế sao được ạ, bà vẫn còn trẻ trung lắm!”

Bà Giản cười cười, hiền hậu sờ gương mặt Giản Hinh.

Ngày hôm sau Trâu Diệc Minh lại đến, Giản Hinh đang bưng chén bón canh cho bà nội thì thấy anh đến rất bất ngờ, liền hỏi: “Không phải anh rất bận mà?”

Anh nói: “Ừ, ngồi một lát rồi đi.”

Đã như thế còn cố gắng đến đây một chuyến? Giản Hinh chỉ vào bình giữ nhiệt: “Còn một ít, anh có ăn không?”

Anh lắc đầu: “Không.”

Bà thấy Trâu Diệc Minh thì rất vui vẻ, nói chuyện thời tiết Giang Châu với anh, còn bảo thành phố Mậu không khí không tốt, bà không thích bệnh viện rất muốn về nhà. Xưa nay miệng lưỡi Trâu Diệc Minh luôn rất ngọt, nhất là lúc này sẽ dễ dàng các cụ: “Cháu cũng không thích bệnh viện nhưng chúng ta đến để chữa bệnh, chữa xong mới ra ngoài được, nếu không sẽ khiến Giản Hinh lo lắng.”

Bà khê thở dài: “Bà sống cũng không được bao lâu nữa, chữa không khỏi thì cũng không sao đâu.”

Chỉ có một lát mà mắt Giản Hinh đã đỏ lên, sợ Trâu Diệc Minh nhìn thấy nên vội vàng quay người qua chỗ khác.

Đúng là anh chỉ ngồi một lát rồi phải đi luôn, điện thoại vang không ngừng, chuyện làm ăn không thể nói rõ ràng qua điện thoại, lại quấy rầy bệnh nhân bên cạnh. Giản Hinh tiễn anh ra ngoài, anh tìm một đề tài thoải mái để nói: “Hôm nay nhìn sắc mặt bà đã khá hơn nhiều rồi!”

Giản Hinh đáp: “Không cần phải an ủi em, em đã chuẩn bị tâm lý rồi!”

Ban đầu chỉ nghĩ là bệnh của người già, làm kiểm tra mới biết là bệnh đã nghiêm trọng. Cô chỉ có thể dựa theo lời bác sĩ phối hợp làm phương án trị liệu, chỉ hy vọng có thể mang lại hiệu quả.

Trong lòng Trâu Diệc Minh cũng không hề dễ chịu, Giản Hinh và bà đã sống nương tựa vào nhau.

Trò chuyện đến vấn đề này khiến không khí càng nặng nề thêm, Giản Hinh giục anh: “Anh nên đi đi, không nên đến muộn.”

Anh ừ song cũng không cử động.

Giản Hình nói: “Sau này không cần đến nữa, chạy qua chạy lại sẽ khiến anh mệt mỏi.”

Trâu Diệc Minh không đồng ý ý kiến này, vẫy tay một cái rồi đi mất.

Cuối cùng chuyến công tác cũng kết thúc, tối hôm đó Trâu Diệc Minh liền chuyển đến nhà Đại Phúc. Trước đó không lâu nhận một cuộc điện thoại, Trâu Diệc Minh gọi lại, kêu một tiếng mẹ.

Trần Phượng Tiên hỏi anh dạo này công việc bận hay không, phải chăm sóc cơ thể cho kỹ, hãy bảo Giản Hình hầm nhiều đồ bổ cho anh. Trâu Diệc Minh nói: “Bà Giản Hình nằm viện, ở thành phố Mậu.”

Trần Phượng Tiên vừa nghe liền không bằng lòng: “Nhà họ ngay cả nửa họ hàng cũng không có, bà cụ đau đầu nhức não còn khiến con phải đến săn sóc, con đi làm mệt mỏi như thế thì làm sao mà chịu được? Mẹ đã sớm nói với con nhà con bé ấy không tốt, con lúc nào cũng muốn tìm người giống như vậy. Dẫu nhìn thế nào mẹ cũng không thích, con trai của mẹ muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn bản lĩnh có bản lĩnh...”

“Mẹ...”

“Trâu Diệc Minh, con đừng gọi mẹ nữa. Mẹ nói lại với con một lần này, tranh thủ mà đổi người khác đi! Mẹ đều muốn tốt cho con, sau này con sẽ rõ thôi, nghe mẹ nói không sai đâu con.”

Trâu Diệc Minh vò đầu thở dài: “Sức khỏe của mẹ thế nào? Chờ con hết bận sẽ về thăm mẹ.”

Đây là không muốn nói tiếp, muốn chuyển đề tài. Mấy năm nay đều dùng cách cũ rích này. Trần Phượng Tiên biết được cũng thuận theo, nói: “Mẹ vẫn khỏe, con không cần lo lắng vô ích cho mẹ.”

Đại Phúc ôm một thùng bia định không say không về với Trâu Diệc Minh, thấy anh đi ra liền nhanh chóng đưa một chai sang, hỏi: “Điện thoại của ai mà nói chuyện lâu thế? Không phải chú em có tình nhân nhỏ chứ?”

Trâu Diệc Minh liếc ngang: “Mẹ tao!”

Đại Phúc nuốt một ngụm bia, nói tiếp: “Lại nói về chuyện của Giản Hình à?”

Mọi người là anh em nên không giấu nhau chuyện gì, Trâu Diệc Minh ừ, ngửa đầu uống thêm một hớp.

Đại Phúc nhớ tới một chuyện liền nói: “Vụ lần đầu mày dẫn Giản Hình về nhà, Tăng Tuyền nói với tao, nếu là mẹ tao ở trên bàn ăn không có một miếng thịt thì cô ấy sẽ bỏ đi ngay lập tức, sau đó khiến tao không tìm thấy cô ấy.”

Trâu Diệc Minh giải thích: “Mẹ tao là người không thích ăn mặn.”

Đại Phúc là người đã lập gia đình đã có mấy năm kinh nghiệm đứng giữa mẹ già nhà mình và nàng dâu, hiển nhiên có phương pháp chu toàn. Cố gắng giảng giải cho Trâu Diệc Minh: “Mặc kệ thích hay không thích ăn, nhà có khách đến mà trên bàn chỉ toàn đồ ăn chay thì rất khó coi, huống chi Giản Hình không phải khách bình thường. Chuyện như thế chỉ có Giản Hình mới nhìn được, nếu đổi lại là Tăng Tuyền nhà anh đây, không cãi nhau ngay tại trận mới là không bình thường.”

Trâu Diệc Minh xua tay: “Nói với mày cũng không rõ hết được.”

Đại Phúc lầm bầm: “Mày đang ức hiếp người hiền lành như Giản Hình.”

Trâu Diệc Minh dựa vào sofa nốc từng hớp một, thật ra mẹ anh cũng là người biết lễ nghĩa. Nghe nói bố anh tối hôm đó thua tiền đánh bài trên đường về bị ngã, ngày hôm sau biết là không xong rồi, không kịp đến bệnh viện thì đã mất. Mẹ đưa anh đi khắp nơi trốn nợ, kỳ lạ là anh không hề nhớ một chút nào hình dáng của bố mình nhưng lại cực kỳ nhớ mẽ đoạn thời gian trốn nợ kia. Khi ấy mẹ mua một cái bánh bao, mình chỉ ăn vỏ ngoài còn phần nhân mềm mại thì dứt cho anh ăn. Trời đông mặt đất lạnh như băng mẹ ôm anh vào lòng, lấy tay xoa xoa chân cho anh sợ anh bị đông cứng. Dẫu khó khăn thế nào mẹ anh cũng không tái giá, một thân một mình nuôi anh lớn khôn. Cho nên, từ bé đến giờ chưa bao giờ anh nói không với mẹ.

Khi còn bé trải qua khổ cực, sau này lớn lên thế phải cho vợ và con mình một cuộc sống ổn định nên những năm gần đây anh đều cố gắng kiếm tiền. Vốn định mua nhà xong sẽ cầu hôn với Giản Hình, anh có lòng tin mình có thể làm một người chồng tốt, chẳng qua còn cần một chút thời gian.

Thật không đúng lúc, bà Giản lại bị bệnh vào lúc này..

Đại Phúc nhìn anh không nói, đột nhiên kinh ngạc mà kêu to: “Đừng nói là mày định vạch rõ quan hệ với Giản Hinh đấy? Mày đã lớn từng này rồi mà vẫn còn nghe lời mẹ đến thế cơ à!”

Trâu Diệc Minh ném lon bia rỗng sang: “Cấm nói cho mẹ tao biết.”

Đại Phúc nhìn chăm chăm vào anh, lại mở một lon khác: “Không đâu!”

Sao có thể chia tay với Giản Hinh chứ?

Đại Phúc thở một hơi thật dài, vội vàng ăn một ít đồ vặt áp chế sự hoảng hốt.

“Vậy sao mày lại chuyển ra ngoài? Nghe nói mày đồng ý chia tay rồi hả?” Giọng Đại Phúc có phần say.

Trâu Diệc Minh nghĩ lại mình đêm đó cũng cảm thấy bản thân hơi kích động. Đàn ông không phải việc gì cũng tự tin, nhất là bạn gái mình nói muốn chia tay lần nữa, thái độ còn rất kiên quyết, chín mươi chín phần trăm đàn ông sẽ cảm thấy mất mặt, tâm trạng đang bức bối có khả năng bỏ đi ngay tuyệt đối không nói nhiều thêm nữa câu.

“Giản Hinh bây giờ không chuyển ra, tao chuyển ra ngoài cũng rất tốt.” Anh không nói tâm trạng thiên biến vạn hóa của mình cho Đại Phúc, chỉ giải thích ngắn gọn.

Đại Phúc nghe vậy ngẫm lại cũng đúng, nói phụ họa: “Mấy người phụ nữ chính là kiểu cách như vậy, không thể nuông chiều thành thói được! Chú em cứ ở đây đi! Ở chỗ của anh đây, xem là ai không thiếu nổi người kia!”

5. Chương 5: Em Là Chìa Khóa Của Lòng Anh 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Anh Thoa

Biên tập: Iris

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý nhưng khi chuyện xảy ra Giản Hình vẫn không kịp ứng phó. Bà đã qua khỏi cơn nguy kịch một lần nhưng sức khỏe lại kém hơn trước, xoay mình đều phải cố hết sức. Giản Hình trình bày chuyện gia đình với ban giám hiệu trường, tổ trưởng môn đồng ý cho cô đến bệnh viện chăm sóc bà sau mỗi giờ học, có thể tạm thời chấm điểm giúp cô, trường học bên này cũng không cần cô lo lắng. Thế nhưng, bà thì một khắc đều không thể thiếu người, Giản Hình thuê y tá trông nom, mỗi ngày chạy qua chạy lại giữa

trường học với bệnh viện, cơm cũng không thể làm nên dứt khoát mua bên ngoài.

Bà lại không thích đồ ăn bên ngoài, nói có nhiều bột ngọt và dầu mỡ nhưng Giản Hinh không thể nào phân thân được nữa nên đành khuyên bà ăn thêm mấy miếng. Người già nên tính tình dễ nóng nảy, bà Giản cả đời chưa bao giờ lớn tiếng với Giản Hinh, có thể do có bệnh, trên người khó chịu nên trong lòng cũng khó chịu, khuyên như thế nào cũng không ăn cơm. Giản Hinh đưa đến miệng bà nhất quyết không ăn, nói: “Tiểu Hồng, bà muốn ăn mì sợi cháu làm cơ.”

Giản Hinh không thể làm gì hơn, đành phải nhờ y tá trông bà một chút rồi chạy xuống dưới mua mì sợi. Bên ngoài bệnh viện có một quán ăn nhỏ, cô tìm chỗ sạch sẽ mua một phần mì gà trứng rồi vội vàng chạy trở về. Song lại đúng lúc thang máy đang sửa chữa, Giản Hinh đành leo thang bộ lên tầng bảy, lúc đẩy cửa vào trong phòng thì không nhìn thấy y tá đâu, cô lo lắng, chẳng may bà xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?

Chỉ thấy bà nhìn cô cười, có vẻ tâm trạng đã tốt hơn lúc này.

Giản Hinh đang ngẫm nghĩ trong đầu thì nhìn thấy Trâu Diệc Minh bưng chậu nước rửa mặt đi ra, cúi người lau tay lau mặt cho bà và nói: “Anh cho hộ lí về trước rồi!”

Giản Hinh khẽ thở dài, dứt mì sợi vừa mua cho bà, song bà không chịu ăn một miếng nào, còn nói: “Tiểu Hồng, bà muốn ăn mì sợi cháu làm cơ, cái này ăn không ngon tý nào cả!”

Trâu Diệc Minh vô cùng xa lạ với cái tên này, nhìn Giản Hinh mặt đầy bối rối nhưng vẫn không hề hỏi, nói với cô: “Em về nhà nấu cơm đi, anh ở đây trông bà cho.”

Giản Hinh hỏi anh: “Anh không cần đến công ty à?”

“Ừ!”

Cũng không còn cách nào khác, Giản Hinh liền nói cảm ơn rồi lấy túi đi về nhà. Trâu Diệc Minh nói chuyện với bà, nghe bà kể chuyện: “Tiểu Hồng làm mì sợi rất ngon. A Minh, chờ lát nữa cháu cũng ăn thử xem nhé.”

Trâu Diệc Minh gật đầu: “Vâng.”

Giản Hinh xách bình giữ nhiệt lại bò lên cầu thang lần nữa, lên đến tầng bảy thì mặt mày choáng váng, hoa mắt chóng mặt, suýt nữa ngã xuống. Cô đứng ở ngoài cửa nhìn thấy Trâu Diệc Minh đang nói chuyện với bà, còn bà trông rất vui thì hai mắt cô đỏ hoe. Đẩy cửa bước vào, cười nói: “Đến rồi, ăn mì thôi ạ!”

Bà thật đúng là phân biệt đồ mua và đồ nhà làm, lần này ngoan ngoãn ăn hết một bát, Giản Hinh cũng múc cho Trâu Diệc Minh một bát, hỏi: “Em ăn chưa?”

Từ sáng đến giờ cô cũng chưa có gì vào bụng.

Nhân lúc bà ngủ, anh liền kéo cô cùng nhau phân chia bát mì. Sau khi ăn xong, hai người đi ra ngoài nói chuyện nhưng không dám đi quá xa, vẫn có thể thấy được giường bệnh của bà qua cửa sổ.

“Hôm nay nếu anh không đến thì em sẽ như thế nào?”

Giản Hinh cúi đầu nói mấy tiếng cảm ơn, Trâu Diệc Minh bỗng đứng ngồi xỏm xuống buộc lại giày cho Giản Hinh.

“Giày bị hỏng rồi.” Anh loay hoay với miếng da bị rơi ra ngoài, ngửa đầu hỏi Giản Hinh: “Em đi không khó chịu à?”

Thật ra rất khó chịu nhưng cô lại không để ý, hoàn toàn không phát hiện ra giày đã hỏng.

Anh nói: “Em chờ anh một lát!”

Nói xong liền rời đi, Giản Hinh một mình đứng ở đó đợi, chẳng bao lâu sau thấy anh xách một túi màu đỏ trở lại, bên trong là một đôi dép.

Trâu Diệc Minh nói: “Mua tạm một đôi ở dưới, em đi tạm trước nhé!”

Cũng không phải là đôi dép quý báu gì nhưng lại khiến Giản Hinh bật khóc. Nước mắt giấu trong lòng từ lúc bà bị bệnh cho đến bây giờ cuối cùng cũng tuôn trào. Cô chỉ lo che mặt mà khóc, Trâu Diệc Minh khẽ

lắc đầu, ngồi xổm xuống thay đôi dép cho cô, rồi ôm cô vào trong lòng, hỏi: “Tiểu Hồng là ai? Không phải là em chứ?”

Giản Hinh được anh ôm trong lòng, giọng nói buồn rầu mang vẻ đau buồn: “Tiểu Hồng là con gái bà, em không phải là Tiểu Hồng.”

Trâu Diệc Minh mãi mới hiểu được ý của câu này, thật bất ngờ, anh xoa đầu Giản Hinh, hỏi: “Em biết từ lúc nào?”

“Em cũng mới biết, sau đó bà cũng không nhận ra, thường xuyên gọi em là Tiểu Hồng.” Giản Hinh nín lấy áo anh, trút hết những chuyện mà cô phải chịu đựng những ngày gần đây như trút đổ.

Duyên phận giữa Giản Hinh và bà Giản bắt đầu từ ngày sinh nhật của Giản Hồng. Ông Giản mang con gái yêu ra ngoài mua áo quần, cùng xe chính là cả nhà Giản Hinh. Trẻ con được bố mẹ bế trong lòng, đùa nghịch với cô. Tiểu Hồng rất thích trẻ con nên muốn bế, đứa bé còn nhỏ nên không sợ người lạ, vui đùa với Giản Hồng, mọi người trong xe cũng cười đùa vui vẻ theo, nhưng đến khúc cua đã xảy ra chuyện không may.

Đó là một chiếc xe tải chạy rất nhanh, rõ ràng là thấy xe lao tới nhưng làm thế nào cũng không thể tránh được, đâm thẳng vào, bên trong xe ngoài trẻ con thì những người khác đều không qua khỏi. Giản Hồng ở thời khắc cuối cùng bảo vệ đứa bé trong người khỏi các va chạm, còn mình thì bị gãy xương sống chết tại chỗ.

Đứa bé bị bà Giản ôm đi, khi đó chính sách còn chưa nghiêm mà Giang Châu lại là địa phương nhỏ nên đi cửa sau có thể sửa hộ khẩu. Bà Giản gọi đứa bé là Giản Hinh, các bạn hàng xóm thấy bà Giản đột nhiên ôm đứa bé về nhà nên ai cũng nghĩ đó là con của Giản Hồng.

Giản Hinh vừa khóc vừa kể: “Khi còn bé, có nhiều người gọi em là con hoang nhưng em không dám nói cho bà biết, cũng đánh không lại bọn họ.”

Trâu Diệc Minh nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, bọn họ cũng không hề biết nhau, đến bữa ăn, quán thịt rất đông khách, xếp thành các hàng dài. Cô đứng cuối hàng đầu tiên, tóc đuôi sam để trên vai, ngày đó trời rất nóng nhưng cô không hề nhăn mày nhăn mặt, cố chấp phải ăn được miếng thịt kia, ánh mắt cô để lại cho anh dường như không phải tĩnh lặng, ngược lại có chút cô độc.

Sau đó lên đại học thì gặp lại nhau, bên cạnh có thêm ba cô nàng cá tính hoạt bát, cô ở trong đó cũng mỉm cười như thế.

Nước mắt Giản Hinh từng giọt rơi xuống: “Bọn họ sai rồi, em không phải là con hoang, bố mẹ rất thương em nên mới đưa em vào thành phố đi chơi.

“Ừ, bọn họ sai rồi.” Trâu Diệc Minh dỗ dành cô.

Giản Hinh rất khó chịu: “Giản Hồng vì bảo vệ em mới chết. Mọi người đều nói là cô có bầu sinh khó nên chết, bà vì em nên không giải thích bất cứ điều gì, họ có ân quá lớn với em, em sợ mình không xứng đáng được đối xử như vậy!”

Ở bên nhau bảy năm, Trâu Diệc Minh rất ít khi thấy Giản Hinh khóc, thậm chí buông tiếng thở dài trong lòng. Thì ra cô nàng này gần đây không bình thường là vì chuyện này.

“Bà nói sợ không nhìn thấy được lúc Giản Hồng lập gia đình, mà em không muốn để cho bà tiếc nuối nên mới thúc giục anh.” Giản Hinh càng nói càng đau lòng, cô không nói mọi chuyện rõ ràng nên mới khiến Trâu Diệc Minh tức giận bỏ đi.

“Em nên kể rõ cho anh.”

Giản Hinh vô cùng tủi thân và khổ sở, nói cho anh nghe: “Em...em cũng không biết nói thế nào với anh nữa, em sợ anh ghét bỏ em.”

Trâu Diệc Minh không thể vui mừng nổi: “Trong lòng em, anh là người như vậy ư?”

Giản Hinh không nói, chỉ lo khóc, trận khóc này như trút được gánh nặng. Rồi khỏi vòng tay của Trâu Diệc Minh, mặt cô đỏ lên, khiến áo sơ mi của anh nhàu nhĩ không còn hình dáng. Trâu Diệc Minh mỉm cười, chạm nhẹ vào đôi mắt hơi sưng của cô và nói: “Không sao đâu!”

Giản Hinh ngẩng đầu lên nhìn anh, lúc trước không biết nói thế nào bây giờ cuối cùng cũng nói ra được. Mà nhìn anh dường như cũng không ghét bỏ gì, tình hình đây đã là tốt nhất, trong lòng như trút bỏ được tảng đá lớn, buông lỏng không ít.

Tay Trâu Diệc Minh vẫn còn ở mí mắt của cô nhẹ nhàng vuốt ve, nói: “Ngày mai em có mấy tiết? Anh đến trường đón em, chúng ta cùng nhau đi.”

Giản Hinh ngượng ngùng dạ một tiếng, hai người đều không đề cập đến chuyện không vui mấy ngày trước.

Sau ngày nào đó, Tăng Tuyền nói: “Buổi trưa tao qua bệnh viện với mày.”

Giản Hinh hơi thẹn thùng: “Trời nóng lắm, mày không cần đến đâu, có Diệc Minh ở đó rồi, mày cứ yên tâm đi.”

Tăng Tuyền trêu chọc, hỏi: “Bên nhau thích lắm hả?”

Giản Hinh im như thóc, muốn nói như thế nào đây? Người yêu nhau cãi nhau rồi hòa hợp thật sự là chuyện rất bình thường, thế nhưng bảy năm qua đây là lần đầu tiên cô và Trâu Diệc Minh cãi nhau, cũng hơi đặc biệt. Cô chưa bảo Trâu Diệc Minh dọn về mà Trâu Diệc Minh cũng không nhắc đến. Mỗi ngày anh đều cùng cô chăm sóc bà, dường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tăng Tuyền nhắc nhở cô: “Aiz, buổi tối hán đưa mày về nhà thì đừng cho hán đi. Đàn ông mà, phải cho bậc thang để đi xuống chứ!”

Giản Hinh khẽ gật đầu: “Ừ, tao biết rồi!”

Ở phương diện này, Tăng Tuyền có kinh nghiệm hơn cô nên cô nghe theo nó.

Cô đi ra thì đã thấy Trâu Diệc Minh đang đứng trước cổng trường vẫy tay với cô. Giản Hinh lại gần chỗ anh, cố gắng lục lại trí nhớ của mình, mấy năm nay anh rất bận rộn, chưa từng đến trường đợi cô tan làm như thế này.

Đúng lúc này có lớp thể dục đi ngang qua, vốn đàn ông đẹp trai mặc, nhìn kĩ lại, chẳng phải người bên cạnh người đàn ông đẹp trai kia là cô Giản ư? Một đám thanh niên bắt đầu ồn ào, đồng loạt gọi: “Cô Giản ơi!”

Giản Hinh ngoảnh lại, nhìn thấy đám học sinh cười xấu xa liền kéo Trâu Diệc Minh đi: “Nên đi nhanh thôi!”

Trâu Diệc Minh nhún vai, vẫy tay chào với đám học sinh, sau đó kéo cô cạnh người mình, còn bỏ tay cô vào túi để giữ ấm. Lại nghe thấy đám học sinh nói; “Chú đẹp trai quá!”

Trâu Diệc Minh mỉm cười, còn Giản Hinh lại chau mày đuổi người: “Các em vào học đi, không được lười biếng.”

Đám học sinh không sợ cô, vẫn la to như cũ: “Cô Giản thật hạnh phúc!”

Giản Hinh còn muốn nói nữa song lại bị Trâu Diệc Minh chặn hai tay lại, khóa chặt cô trong khuỷu tay. Anh vui vẻ nói: “Cứ để cho chúng nó nói đi, đều là trẻ con cả thôi mà.”

Nam thanh nữ tú đi trên đường, sau lưng tiếng nói: “Cô Giản và chú đẹp trai thật hạnh phúc. Rất ngưỡng mộ tình cảm của hai người.”

Do là cơm nhà làm nên bà Giản ăn rất thoải mái, còn kéo Trâu Diệc Minh ăn chung, hỏi anh: “Thấy thế nào, tay nghề của Tiểu Hồng nhà bà rất khá phải không?”

Trâu Diệc Minh gật đầu: “Ăn ngon lắm ạ!”

Bà Giản vui vẻ tiếp lời: “Đàn ông ở bên ngoài làm việc vất vả, về nhà phải được ăn uống ngon, cháu nói có đúng hay không?”

“Dạ!”

“Vậy hai đứa định khi nào cưới?” Bà Giản thấy Giản Hình định nói liền ngăn cản: “Bà biết cháu là đứa hiểu chuyện, có tính toán riêng trong lòng, nhưng bây giờ... Bà sợ mình không đợi được... Dẫu sao cũng chỉ là sớm hay muộn. Diệc Minh, cháu đừng trách bà thúc giục, hai đứa nên quyết định sớm thì hơn.”

Bà Giản không phân biệt được đâu là Giản Hình đâu là Giản Hồng, nhưng cũng không sao, dù sao cũng đều là gả cho Trâu Diệc Minh.

Trâu Diệc Minh nghiêng đầu không biết làm thế nào nên mới phải nhìn Giản Hình, cô cũng đang lén nhìn anh, không biết anh sẽ nói thế nào.

Trâu Diệc Minh cầm tay bà, nói: “Bà nói đúng ạ, là cháu sơ suất, phải kết hôn. Năm nay chúng cháu sẽ cưới ạ! Bà còn khỏe, sau này bọn cháu vẫn còn phải nhờ bà chăm cháu nữa đấy ạ.”

Bà Giản vui mừng, cười đến nỗi nếp nhăn trên mặt đều dồn lại một chỗ, còn tưởng tượng ra cả đứa bé trắng trẻo mập mạp, vội vàng dặn dò Giản Hình: “Tiểu Hồng ơi, con bây giờ phải chú ý, không thể ăn đồ lạnh, cũng đừng làm việc quá sức, chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Bà cụ giường bên cạnh cũng góp lời thêm: “Sắp cưới rồi hả? Có phải mang bầu không? Bây giờ cái thai vẫn còn rất yếu, cháu phải tìm bác sĩ Trung y mà dưỡng thai. Con gái bác năm ngoài sinh con khó, đến bây giờ vẫn chưa có thai lại được.”

Trâu Diệc Minh nhìn Giản Hình cười, cô then thùng đỏ mặt, cúi thấp đầu, xấu hổ nhìn anh.

Buổi tối Trâu Diệc Minh đưa Giản Hình về nhà tắm rửa thay quần áo, Giản Hình nghĩ đến câu nói của Tăng Tuyền liền nhỏ giọng nói: “Đã muộn rồi, anh đừng đến nhà Đại Phúc nữa, ngủ ở đây đi.”

Trâu Diệc Minh mỉm cười nhìn cô, Giản Hình bị anh nhìn đến nỗi then quá hóa giận, đánh anh một cái: “Có gì hay mà cười hả?!”

Trâu Diệc Minh che ngực: “Em đánh anh thật à?!”

Giản Hình quay ngoắt đi: “Thế thì anh cứ tiếp tục ngủ với Đại Phúc đi!”

Vừa đi được hai bước thì bị Trâu Diệc Minh ôm từ phía sau.

Giản Hình thầm tính toán trong lòng, đã lâu rồi anh mới ôm cô, thời gian trước anh bận việc, sau đó hai người lại chiến tranh lạnh một thời gian. Cái ôm ấm áp lại chân thật như thế này là thứ cô cần nhất bây giờ, có thể để cho cô buông những bất an mệt mỏi xuống, thoải mái mà dựa vào anh.

Trâu Diệc Minh dán vào gáy cô nhẹ nhàng thở, hơi thở vương vấn trên da hơi ngứa ngáy. Giản Hình né tránh, anh ôm càng chặt hơn, nói: “Anh sao có thể ngủ cùng với cái tên thối tha kia chứ?! Anh thích ngủ cùng ai, chẳng lẽ em còn không biết?”

Tay Giản Hình còn để ở công tắc điện, nghe anh nói thế thì vô tình đụng phải, đèn liền tắt phụt.

Trong nhà bỗng tối om, Trâu Diệc Minh nói: “Trong khoảng thời gian anh không có ở nhà, em có nhớ anh không? Tối ngủ có lạnh hay không?”

Giản Hình thấp giọng nói: “Không lạnh, nóng thật đấy!”

Nói xong thì bắt đầu hối hận, bởi vì Trâu Diệc Minh nói: “Phải không? Anh rất lạnh, em sưởi ấm cho anh đi!”

Anh đẩy cô vào tường rồi nhiệt tình hôn lên, ngày thường trước mặt mọi người đều là bộ dạng lạnh lùng nhưng vào lúc này lại vô cùng chân thật. Anh không nói với cô những lời ngon tiếng ngọt, chỉ thích gọi cô vào lúc này nhất: “Hình Hình!”

Tim Giản Hình đập rộn ràng, anh bất ngờ đè lên người, cô khẽ ừm một tiếng. Anh để thắt lưng mình chạm vào người cô, cô khẽ đẩy ra nhưng lại bị anh nắm tay đến khóa quần: “Hình Hình, cởi ra giúp anh.”

Giản Hình nhất thời không động đây, ngón tay như bị mất sức, anh vén tóc cô ra gấp gấp hôn vào cái cổ nhạy cảm, thấy cô run lẩy bẩy khẽ cười, thở ra khí nóng quấy nhiễu cô, thúc giục: “Nhanh lên một chút, bà còn đang chờ chúng ta đây.”

Giản Hình nghe đến đó thì liền mình nhắm mắt lại, nhanh chóng rút thắt lưng da của anh ra, còn tay anh cũng không rảnh rỗi. Nhìn hành động của cô, anh cất lời trêu chọc: “Có vẻ em không quen tay nhỉ, sau này nên luyện tập nhiều hơn.”

Giản Hình cắn lại anh một cái, thấy anh khó chịu khẽ kêu lên, sức lực trên tay cô càng mạnh hơn. Giản Hình không cảm thấy đau, ngược lại rất thoải mái, đúng lúc đó điện thoại Trâu Diệc Minh vang lên.

“Tiếp nữa không?” Cô hỏi.

Anh không lên tiếng, hôn tai cô, Giản Hình ôm lấy eo anh: “Những thứ khác anh tự làm.”

Quả thực chuông điện thoại rất biết cách tàn sát phong cảnh, không biết là ai nhưng vang lên rất lâu. Trâu Diệc Minh thở hổn hển nhận, Giản Hình tựa vào trong ngực anh, đùa nghịch ngực anh, lặng yên nghe anh nói: “Tôi sẽ đến ngay.”

Giản Hình từ từ thẳng người lên, ngửa đầu nhìn hấn, anh cúi đầu chạm vào trán cô, hơi thở vẫn còn bất ổn, có vẻ không kiên nhẫn cho lắm: “Công ty có chuyện nên anh phải đến. Đã muộn rồi nên trên đường không an toàn, em chờ một lúc nữa thì hãy bắt xe đến bệnh viện nhé! Đến nơi thì gọi điện cho anh.”

Giản Hình từ từ cười lên, anh thế này quả thực rất ít thấy.

Ánh mắt dưới tròng kính của Trâu Diệc Minh hiện lên bốn chữ “dục vọng chưa thỏa”, liếc nhìn áo quần lộn xộn của Giản Hình, cúi người nhặt thắt lưng da lên và nói: “Anh đi đây.”

Sau khi anh đi, Giản Hình rửa mặt, nhìn vào trong gương khép cổ áo lại, tâm trạng chưa bao giờ thoải mái như lúc này.

6. Chương 6: Anh Là Đôi Ủng Đi Mưa Của Em 1

*Chuyển ngữ: **Thô Kki***

*Biên tập: **Iris***

Ngày hôm sau, Trâu Diệc Minh không đến bệnh viện, bình thường anh bận rộn đến người còn không thấy được, Giản Hinh cũng đã quen, nhưng bà Giản lại cứ theo hỏi khi nào anh trở lại. Giản Hinh ngồi bên cạnh giường nghe bà nói, hỏi: “Bà thích anh ấy như vậy ă? Nếu anh ấy ức hiếp cháu thì làm sao bây giờ?”

Bà Giản lắc đầu: “Nó sẽ không ức hiếp cháu đâu, bà đây nhìn thấy rõ.”

Giản Hinh che che mặt: “Anh ấy có thể không tốt, bà cũng sẽ không biết đâu ă.”

Bà nội Giản nhìn cô, dặn dò: “Tiểu Hồng, cháu là đứa bé từ nhỏ đã chịu nhiều thiệt thòi, sau đó lại bị thua thiệt. Bà vô dụng không làm gì được cho cháu, sau đó mọi chuyện đều trôi qua tốt đẹp, và Trâu Diệc Minh là người tốt, bà rất yên tâm.”

Giản Hinh Nói: “Vâng ă, bà cứ yên tâm ă.”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng thật ra nửa lời Giản Hinh cũng không nghe lọt lỗ tai. Tính tình cô thẳng thắn, khi còn bé có mấy đứa trẻ nói cô là con hoang lại đánh nhau một trận với chúng, giờ đều đã trưởng thành, lẽ ra nên dùng cách cư xử của người trưởng thành chào hỏi một chút, trao đổi thông tin liên lạc hay sao đó chẳng hạn, nhưng cô thì không, người ta chủ động chào hỏi cô, cô còn làm như không thấy, quay đầu đi mất. Vì chuyện này Trâu Diệc Minh đã nói với cô một lần, cả bà cũng nói như vậy, để cho cô biết chuyện nào là đúng, làm gì cũng phải nể mặt người ta một chút, để sau này còn nhìn mặt nhau.

Có lẽ ban ngày nhắc đến nhiều nên tối đến Giản Hinh trốn ở hàng lang gọi điện cho Trâu Diệc Minh. Cô rất ít khi quấy rầy thời gian làm việc của anh, trước đây Tăng Tuyền từng trêu cô: “Lão Trâu nhà mày mỗi lần có hạng mục đều không về nhà, một ổ cả trai lẫn gái ở với nhau thức suốt cả đêm, cẩn thận coi chừng xuất hiện tình địch.”

Xưa nay cô chưa bao giờ ko lắng về chuyện này, nhưng ngược lại Tăng Tuyền ngày đêm đề phòng song vẫn không phòng được Đại Phúc lay động theo chiều gió.

Thật ra cũng không có gì, chỉ là đêm qua thấy anh cứ đi như vậy, cô nhớ đến anh lỗ tai tự nhiên nóng rát, muốn nghe giọng nói của anh một chút.

Điện thoại vừa reo liền được bắt máy ngay, giọng nói của Trâu Diệc Minh nghe ra bất ngờ, hỏi: “Giản Hinh ă? Sao em còn chưa ngủ?”

Giản Hinh hỏi lại: “Anh đang bận ă?”

Trâu Diệc Minh hơi mệt mỗi nói: “Mười phút nữa lại có cuộc họp, có việc gì không, em nói đi.”

Giản Hinh à một tiếng: “Em không có chuyện gì hết, bà bên này rất tốt, anh không cần lo lắng gì hết. Vậy nha, em cúp máy đây!”

Đây là một cuộc trò chuyện không đầu không đuôi nhưng cũng có chút ngọt ngào, Giản Hinh ngồi bên cạnh cô bạn thân, thả hồn nhìn về phía mặt trời mọc, bị Tăng Tuyền mắng cho: “Mày hấp à? Bây giờ là buổi tối đó.”

Cô tiếp tục chải tóc, chải trước khi Tăng Tuyền bàn luận về “tình dục”, chuyên gia tình cảm súp gà. Cô đoán Tăng Tuyền và Đại Phúc đã cãi nhau một trận. Cô hỏi Tăng Tuyền: “Không sao chứ?”

Tăng Tuyền đưa ra một khuôn mặt tươi cười: “Không sao, tao quen rồi.”

Cô và Đại Phúc cũng từng có một thời gian âm ỉ, lập trường của Tiền Vũ thì cứng nhắc, đã phản bội một lần thì không cần đến nữa, còn Lý Doanh thì lại mong muốn cô cho Đại Phúc một cơ hội để hối cải. Phía Tăng Tuyền thì lại rất đơn giản, chỉ cần một lời nói xin lỗi là cho qua, nhưng việc này lại là việc khó khăn đối với Đại Phúc. Bạn bè thì không nói gì nhưng gia cảnh anh ta khá tốt, lại là một đại công tử, lại thích tỏ ra vẻ nam tính ở trước mặt người mình yêu thương, có chết cũng không mở được miệng anh ta. Bắt anh ta nói “Anh sai rồi, em tha thứ cho anh nhé” còn khó hơn là giết anh ta.

Hành động giải quyết thực tế của Đại Phúc là tự cho rằng đó là chuyện của phụ nữ, cảm thấy mình đã như bạn tâm giao rồi, còn Tăng Tuyền lại khác. Tăng Tuyền tuyên bố nếu Đại Phúc không viết thư hối lỗi thì sẽ không để yên chuyện này. Hai người đôi co như thế, không ai chịu nhường ai.

Tiền Vũ lại gần cũng góp lời: “Đầu năm nay đàn bà lại cần đến đàn ông khiến họ cũng trở thành súc sinh. Hai đứa chúng mày tốt nghiệp hàng năm còn có nghỉ đông và nghỉ hè.”

Giản Hinh và Tăng Tuyền không dám nói việc này, năm đó Lưu Ba đi du học được nhà nước hỗ trợ tất cả chi phí, nhà anh ấy cũng không giàu có, còn có một em gái sức khỏe yếu từ nhỏ. Tiền Vũ vì để anh ấy có thể sống thoải mái ở nước ngoài, không ảnh hưởng đến việc học nên vừa tốt nghiệp xong liền xin đi làm nhân viên rót rượu. Một cô gái nhỏ bé lại chen lấn trong đám đàn ông phải gặp rất nhiều khó khăn, nhiều lần bị ép uống nhiều quá mà gục xuống suýt nữa ra đi. Giản Hinh không nhớ được đã có bao nhiêu lần phải đến cứu cô ấy giữa đêm khuya khoắt, khiêng một thân thể nhão như bùn của Tiền Vũ từ quán karaoke trở về. Tiền Vũ uống say cũng sẽ khóc, nói muốn Lưu Ba, nói không biết lúc nào là có thể đứng đầu, nhưng khi vừa tỉnh rượu, mặc đồng phục đi làm vào thì lập tức trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ.

Mấy người các cô đều quan tâm đến bạn bè rất nhiều, cho rằng nếu sau này Lưu Ba không đối xử tốt với Tiền Vũ thì nên để thiên lôi xuống đánh, chết không được tử tế. Cũng may Lưu Ba khác xa Đại Phúc, nhịn ăn nhịn tiêu, làm thêm chỉ để mua vé máy bay về gặp Tiền Vũ. Tiền Vũ tự mình nói: “Đáng giá.”

Năm Lưu Ba vừa đi không bao lâu, Tiền Vũ nói với Giản Hinh: “Hình như tao có, Giản Hinh, mày đi đến bệnh viện với tao một chuyến được không?”

Giản Hinh còn nhớ rõ khi đó chính mình đã nói: “Mày sẽ không bỏ đứa bé chứ? Đừng làm thế, tao nghĩ...”

Sau đó cô đã nhìn thấy Tiền Vũ nhoẻn cười, một nụ cười hạnh phúc cực kỳ, cô ấy nói: “Đi kiểm tra một lần với tao thôi mà!”

Giản Hinh cùng đi đến khoa phụ sản, hai người vô cùng xấu hổ xếp hàng đi vào, nghe bác sĩ tư vấn: “Thai bốn tuần, đã kết hôn chưa? Có giữ lại nuôi không?”

Giản Hinh nhìn Tiền Vũ, cô ấy nói: “Bác sĩ, tôi muốn sinh đứa bé này.”

Sau đó Tiền Vũ đồng ý tuyên bố: “Tao và Lưu Ba đã thương lượng qua, trước tiên cứ sinh đã, đến lúc đấy anh ấy cũng đã trở về, chỉ cần lấy thêm một tờ giấy đăng ký kết hôn là có thể ăn với chúng mày một bữa.”

Sau đó các cô hẳn không có việc gì làm là lại cùng nhau đi sắm đồ cho em bé, không ngờ đồ của trẻ con lại đắt vậy. Tiền Vũ nhìn xuống cái bụng, nói: “Tao phải cố gắng kiếm tiền thật nhiều, sẽ cho con những thứ tốt nhất.”

Giản Hinh kéo Trâu Diệc Minh bàn bạc: “Hai người bọn họ kết hôn chúng mình sẽ tặng cái gì?”

Trâu Diệc Minh không suy nghĩ, trả lời ngay: “Tiền mừng vậy.”

Giản Hinh nói: “Có thể thể hiện thành ý một chút được không? Tăng Tuyền muốn em và nó tặng cho Tiền Vũ một cái tủ lạnh.”

Trâu Diệc Minh mỉm cười nhìn cô: “Để cho em ấy và Đại Phúc tặng cái đó đi, em tính toán làm gì. Chúng mình sẽ đi tiền mừng, bớt việc, sau này đều phải trả lại, không nên thêm phiền phức cho Lưu Ba nữa.”

Nhưng sau đó chuyện kết hôn cũng không thành, Trâu Diệc Minh và Giản Hinh đi mua vài món đồ chơi nho nhỏ, quần áo. Bên này Tiền Vũ sảy thai, bị em gái Lưu Ba đẩy ngã nên sảy thai.

Khi ấy Lưu Ba đang ở nước ngoài nên căn bản không thể về nước ngay lập tức được, mọi thủ tục phẫu thuật đều do do Giản Hinh ký. Y tá đi ra nói mất máu nhiều, hỏi ai thuộc nhóm máu A, tay Giản Hinh run lấy bẫy, chạy đến nói một câu: “Nhất định phải cứu sống cậu ấy.”

Tiền Vũ thoát nạn nhưng đứa bé không còn, cô vừa tỉnh là bắt đầu khóc, Giản Hinh cũng khóc nhưng không dám nghe tiếp. Lồng ngực của mọi người như bị dao cắt, đau đớn khó chịu, Tăng Tuyền xắn tay áo đòi đi tìm em gái Lưu Ba tính sổ, Đại Phúc kéo cô lại nói: “Việc này đã có Lưu Ba tự mình xử lý.”

Trâu Diệc Minh cũng nói như vậy, việc này, bọn họ không thể nhúng tay vào.

Thật vất vả chờ đến khi Lưu Ba về nước, tâm tư trong người Tiền Vũ như có thêm khoảng trống. Lưu Ba từ từ quỳ xuống ngay trước mặt mọi người, cầu xin cô bỏ qua mọi chuyện. Em gái của anh ta từ đầu tới giờ mới chịu lộ mặt ra.

Tiền Vũ không lấy làm bất ngờ, hình như cũng đoán được Lưu Ba sẽ nói như vậy, bình thần nói một chữ “cút” rồi xoay người nằm ngủ.

Giản Hinh và Trâu Diệc Minh cực kì tức giận: “Lưu Ba, sao anh ta có thể làm vậy?”

Trâu Diệc Minh nói: “Em gái Lưu Ba đã đi theo nó từ nhỏ, lớn lên cùng nó, coi như con gái cũng không quá đáng. Con bé có thành kiến với Tiền Vũ, cứ nghĩ Tiền Vũ sẽ cướp Lưu Ba đi.”

Giản Hinh rất bất mãn.

Trâu Diệc Minh nói tiếp: “Sức khỏe con bé cũng không tốt, bình thường không tiếp xúc với nhiều người lắm, hình như tâm lí cũng hơi kì lạ.”

“Nhưng Lưu Ba cũng không thể như vậy được, Tiểu Vũ là người bị hại, nếu báo cảnh sát thì con bé sẽ phải ngồi tù.”

Về chuyện này, quan điểm của đàn ông hoàn toàn khác với phụ nữ. Trâu Diệc Minh tiếp tục giải thích: “Một bên là em gái ruột, một bên là người yêu, vừa muốn chu toàn cho người nhà của mình, vừa muốn bảo vệ người yêu, nó cũng khó suy nghĩ lắm. Việc này cũng không khó giải quyết, sau khi kết hôn lại sinh đứa bé, mọi chuyện từ từ rồi cũng qua đi. Nếu như vỡ lở ra thì nhà nó nhất định sẽ không đồng ý cho nó và Tiền Vũ ở bên nhau. Lưu Ba là một đứa con rất có hiếu, tuyệt đối sẽ không vì Tiền Vũ mà xích mích với gia đình đâu. Đến lúc giải quyết xong, Lưu Ba sẽ tác động em gái nó, Tiền Vũ đã quen được chiều chuộng, cho nên biện pháp tốt nhất bây giờ là để Tiền Vũ chịu thiệt thòi một chút. Nó nói với bọn anh, hứa sau này sẽ đối xử tốt với Tiền Vũ gấp ngàn lần, bây giờ chỉ chờ xem quyết định của Tiền Vũ thế nào thôi.”

Vì chuyện này mà Giản Hinh và Trâu Diệc Minh buồn phiền vài ngày, cô rất thương Tiền Vũ.

Tiền Vũ là người tính tình cứng rắn, từ đó về sau không gặp lại Lưu Ba, sức khỏe cũng khỏe lại và rồi lại tiếp tục lao đầu vào công việc, hàng tháng đều đạt thành tích tốt, ở công ty phát lên như gió, ai cũng phải gọi cô một tiếng “Chị Tiền”.

Cô không còn...phải nhịn ăn nhịn tiêu mỗi tháng để gửi tiền ra nước ngoài nữa, mua cho mình một chiếc xe, bọn Giản Hinh các cô cũng phải lạy cô một lạy.

Từ đó về sau các cô không ai nhắc đến Lưu Ba trước mặt Tiền Vũ nữa. Giản Hinh và Trâu Diệc Minh cũng tránh không nói đến chuyện này.

Đợi hồi lâu không thấy Lý Doanh đến, Tăng Tuyền hỏi: “Gần đây chúng mày có gặp nó không? Lâu lắm rồi không có tin tức của nó gì cả.”

Giản Hình và Tiền Vũ đều nói chưa gặp, song mọi người đều để ở trong lòng. Con người Lý Doanh, nếu có chuyện đều nói với các cô trước tiên. Từ khi cô ấy và Lâm Hạo bắt đầu yêu đương đến bây giờ không biết cãi nhau bao nhiêu lần rồi lại dễ ngọt dễ ngọt hòa thuận. Giản Hình, Tăng Tuyền và Tiền Vũ chẳng biết đã nghe qua bao nhiêu lần rồi, có một chuyện mà là chuyện tốt, đại khái là gần đây cô nàng và Lâm Hạo đang cùng nhau tận hưởng mật ngọt không rảnh mà nhớ đến bọn cô.

Ngày hôm sau, Trâu Diệc Minh vẫn không xuất hiện, cuối cùng đến ngày thứ ba cũng gặp được người. Anh cầm chiếc áo khoác đứng dựa vào cửa phòng, không nói gì chỉ đứng nhìn cô chăm chú. Giản Hình đang vội vàng lau mặt cho bà nên không chú ý, bà Giản đẩy cô ra chỉ vào cửa và nói: “Diệc Minh đến kìa.”

Sợ ảnh hưởng đến các bệnh nhân đang nghỉ ngơi nên đèn ở hàng lang mười giờ tối đều tắt hết, cô ngoái đầu nhìn lại, anh đứng đó, trong mắt như đang có điều gì đó nhưng không thể nói ra được, Giản Hình nhìn không hiểu.

Giản Hình đỡ bà nằm xuống rồi ra chỗ anh đang đứng ở hàng lang, nghĩ người này vài ngày không gặp cứ như là biến thành người khác vậy, sắc mặt tiêu tụy như vậy không được. Giản Hình rất đau lòng, hỏi: “Sao anh lại thành thế này? Đã ăn gì chưa? Bận lắm hả?”

Trâu Diệc Minh không hé răng, cứ vẫn nhìn cô như thế.

Giản Hình bị anh nhìn đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Mấy hôm nay anh không đến, bà nhắc anh mãi!”

“Nói anh cái gì?” Trâu Diệc Minh lên tiếng nói hỏi.

Giản Hình cúi đầu nhìn mũi giày: “Thì những chuyện xưa...”

Chuyện xưa là chuyện kết hôn à.

Trong lòng cô cũng mong đợi, ngày này, cô đợi lâu lắm rồi.

“Giản Hình.” Trâu Diệc Minh gọi cô, giọng khá nghiêm túc.

“Dạ?” Giản Hình ngược mặt lên nhìn anh, ngực phập phồng.

Trâu Diệc Minh định nói gì lại thôi, chỉ nói: “Không có gì, chỉ muốn gọi em vậy thôi.”

Giản Hình thử dò hỏi một câu: “Anh không có chuyện gì muốn nói với em à?”

Anh lắc đầu.

Giản Hình “à” một tiếng, lại cúi đầu nhìn mũi giày lần nữa. Tâm trạng bỗng nhiên trở nên trống rỗng. Hai người đứng ở hành lang mỗi người đều mang một tâm tư riêng, lên tiếng ve kêu râm rang phát ra từ phía dưới tầng, làm cho tâm tư người ta thêm phiền muộn.

Chẳng biết bao lâu sau, Trâu Diệc Minh xoa xoa đầu của cô: “Anh đi đây!”

Giản Hình lồi kéo anh: “Hôm nay thấy anh có gì đó kỳ lạ quá.”

Anh nói: “Không có gì đâu, em đừng suy nghĩ nhiều.”

“Lại về công ty à?”

“Ừm.”

“... Đi thôi.” Giản Hình cũng không nói thêm gì nữa, khoác lấy tay anh.

Trâu Diệc Minh đi đến thang máy đột nhiên quay người lại, hỏi cô: “Giản Hình, nếu anh thất bại trở thành hai bàn tay trắng thì làm sao bây giờ?”

Giản Hình tự dưng nhớ đến câu nói Tăng Tuyền nói với cô trước khi kết hôn là: “Không chỉ phụ nữ mắc chứng sợ hãi trước khi cưới, mà đàn ông cũng có. Đại Phúc nhà tao gần đây sợ hãi gầy đi những năm cân. Mày nói xem, có phải anh ấy muốn hủy hôn hay không? Chị đây sẽ ăn hấn.”

Giản Hình nhìn bước chân Trâu Diệc Minh đột nhiên nở nụ cười, cô nói: “Anh đừng lo lắng, có em đây, một miếng ăn cũng sẽ không để cho anh bị đói.”

7. Chương 7: Anh Là Đôi Ủng Đi Mưa Của Em 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Lẽ ra đêm nay nên bầu bạn cùng tiếng ve để đi vào giấc ngủ, sáng mai lại là một ngày đẹp trời nhưng nửa đêm bà ho ra máu phải đưa vào phòng cấp cứu theo dõi. Cánh tay Giản Hình run run gọi điện cho Trâu

Diệp Minh, cô sợ mình sẽ không chịu đựng nổi, cô rất cần anh ở bên. Có thể là điện thoại của anh tắt máy, cô không gọi được cho anh.

Tóc đuôi sam của Giản Hinh tán loạn rũ sau gáy, ngồi bên ngoài phòng cấp cứu đến khi trời sang. Đoán có lẽ Tăng Tuyền đã dậy nên mới gọi điện thoại cho cô bạn, bảo: “Bà tao không tốt lắm, mày xin nghỉ giúp tao nhé! Hai ngày này tao không thể đến trường dạy được.”

Tăng Tuyền ngừng một lúc mới trả lời: “Ừ, tao sẽ thu xếp thỏa đáng giúp mày.”

Tiếp đó gọi cô: “Giản Hinh, mày vẫn khỏe chứ?”

Giản Hinh gật đầu rồi mới nói: “Tao không sao.”

Xế chiều, ba cô bạn thân cùng nhau đến bệnh viện, nắm lấy tay cô không biết nên nói gì cho phải, ngược lại Giản Hinh lên tiếng an ủi: “Tao không sao, thật đấy!”

Muộn hơn chút, Đại Phúc và Lưu Ba cũng đến, Đại Phúc nhất quyết gọi điện cho Trâu Diệp Minh, chẳng vọng cũng tìm được. Lúc chạy đến, dáng vẻ của anh cũng không khác Giản Hinh lắm, áo sơ mi luôn phẳng phiu nhưng bây giờ lại nhăn nhúm bám víu trên người anh. Anh thấy Giản Hinh ngồi canh giữ ngoài phòng cấp cứu, không nhúc nhích ngóng chờ bà bên trong.

Anh lại gần và ngồi xuống bên cạnh cô, nói: “Xin lỗi, anh đến muộn.”

Đại Phúc đẩy nhẹ anh: “Rốt cuộc mày đi đâu thế?”

Trâu Diệp Minh vẫn chỉ nhìn Giản Hinh: “Hôm qua di động hết pin, anh ở công ty suốt.”

Giản Hinh thu hồi ánh mắt, nhìn anh và nói: “Bác sĩ bảo tình trạng của bà không tốt lắm!”

Trâu Diệp Minh nắm tay cô thật chặt.

Tăng Tuyền chen lời: “Bọn tao ở đây trông được rồi! Lão Trâu, anh mau đưa Giản Hinh đi ăn đi, đã một ngày nó không ăn gì rồi.”

Giản Hinh lắc lắc đầu: “Tao không đói.”

Trâu Diệp Minh kéo cô đứng dậy: “Vậy thì ngồi ăn với anh, được không?”

Tiền Vũ khuyên: “Bọn tao đều ở đây, mày yên tâm đi, sẽ không có việc gì đâu.”

*

Trâu Diệp Minh dắt Giản Hinh ra ngoài, Giản Hinh vẫn còn nhớ, hỏi anh: “Công ty có bận lắm không? Anh cứ chạy đến bệnh viện thế này có được không?”

Anh chỉ ừ đáp lời, hỏi cô: “Ăn một ít cháo nhé?!” Giản Hinh gật đầu.

Ăn xong lập tức trở lại bệnh viện, đúng lúc gặp bác sĩ thông báo người nhà có thể vào thăm. Một nhóm mấy người canh giữ ở bệnh viện cả một ngày, Trâu Diệp Minh liền bảo: “Mọi người về trước đi, ở đây có tao rồi.”

Tăng Tuyền chịu đựng thêm một lúc rồi vỗ vỗ Trâu Diệp Minh, nói: “Xem anh sau này còn dám không sạc pin nữa không!” Giọng điệu có chút trách móc.

Đại Phúc tự nhiên cũng sẽ giúp anh em, nói: “Không phải là nó đến rồi đấy sao! Em đừng so đo tính toán nữa, tránh cho trong lòng Giản Hinh không thoải mái.”

Trâu Diệp Minh liếc nhìn cô, Giản Hinh vẫn đang nghe y tá hướng dẫn vài việc khi vào trong nên căn bản không để ý đến cuộc trò chuyện ở bên này. Anh không xác định được liệu Giản Hinh có trách anh hay không, tối qua anh ném điện thoại qua một bên không để ý đến, tự động tắt máy cũng không biết. Gần đây xảy ra quá nhiều việc, anh bận đến sứt đầu mẻ trán, có chút bất lực.

Nhóm bạn rồi rít giải tán, Đại Phúc kéo tay Tăng Tuyền, vừa đi vừa nói: “Hôm nay hai chúng ta sẽ nói chuyện đàng hoàng, ai cũng đừng nổi giận.”

Tăng Tuyền trả lời: “Nói thì nói!”

Lưu Ba nhìn Tiền Vũ muốn nói gì đó, Tiền Vũ dặt tay Lý Doanh: “Sao hôm nay Lâm Hạo không đến? Tao đưa mày về!”

Lý Doanh giải thích: “Anh ấy bị cảm nên tao bảo anh ấy không cần đến!”

Lưu Ba nhìn Tiền Vũ lái xe đi, đứng một lát thấy không có ý nghĩa, cũng về luôn.

Giản Hinh chuẩn bị ổn thỏa mới được phép vào trong, Trâu Diệc Minh xoa đầu cô: “Anh chờ em ở bên ngoài.”

Bà Giản vừa hay tỉnh lại, thấy Giản Hinh vào rất vui mừng, nói: “Tiểu Giản, bà không làm cháu mệt chứ?”

Giản Hinh tròn to hai mắt, đã rất lâu rồi bà không gọi tên cô.

Bà Giản kéo tay cô, cố gắng nhoẻn cười: “Sao thế hả?”

Giản Hinh cắn môi lắc đầu.

Bà Giản nói với cô: “Thời gian trước bà già này có chút hồ đồ, cháu đừng để trong lòng nhé.”

Giản Hinh lại lắc đầu, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, y tá đã dặn không thể khóc.

Với ai cô cũng chưa nói, thật ra cô rất sợ, sợ bà quên cô từ đây, quên đi từng việc nhỏ nhặt của cô từ bé đến lớn. Cô và bà là người thân, cô không hi vọng bà lãng quên cô.

Bà Giản kéo tay cô, ánh mắt vô cùng minh mẫn: “Thoáng cái con đã lớn thế này, lúc mới bế cháu về nhìn như mèo con vậy. Có lẽ cháu cũng biết nhà xảy ra chuyện nên cả ngày khóc không ngừng. Nhà không có sữa nên bà cho cháu uống nước cơm, cháu rất ngoan, lại dễ nuôi. Uống nước cơm cũng có thể lớn lên bụ bẫm, cuối cùng bà cũng thở phào, rất sợ không nuôi sống được cháu.”

Giản Hinh nức nở gọi: “Bà ơi...”

Bà Giản lại nói tiếp: “Ông già và con gái của bà đều mất rồi, năm đó bà cũng không muốn sống. Cháu là sống lại từ trong ngực của con gái Giản Hồng nhà bà, bà nghĩ phải nuôi cháu lớn, chờ đến khi bà đi còn có cái mà giao phó cho nó.”

Thực sự bây giờ Giản Hinh không thể nghe vào mấy lời này, mặc dù nói mình đã chuẩn bị tâm lý nhưng đã đi đến bước này vẫn rất khó mà tiếp nhận.

Bà Giản vui mừng thanh thản nhìn cô: “Nhìn cháu bây giờ rất tốt, giống như Giản Hồng nhà bà sống lại vậy. Những năm này nhờ có cháu mà bà mới sống nổi, bây giờ đã đến lúc. Bà không thể đi cùng cháu nữa rồi. Sau này cháu hãy sống với Tiểu Minh cho tốt, bà không được nhìn thấy cháu kết hôn và cũng không thể giúp cháu lúc mang thai. Cháu đừng trách bà nhé!”

Trong mắt Giản Hinh bây giờ hoàn toàn là nước mắt, hai mắt nhòa đi không nhìn rõ được bà, chỉ nghe thấy tiếng mình khóc: “Bà đừng đi, bà hãy ở lại với cháu.”

Bà Giản không thể đi ra từ phòng chăm sóc đặc biệt, ngày bà đi có bão ghé qua, sấm chớp rền vang, thành phố Mậu hứng chịu cơn mưa lớn. Trâu Diệc Minh đứng bên ngoài cùng với Giản Hinh, nhìn y tá kéo vải trắng phủ lên người bà. Giản Hinh chỉ một mực khóc, Trâu Diệc Minh ôm cô vào trong lòng, rất khó mà khuyên giải.

Sau đó, Giản Hinh vực dậy tinh thần, lo liệu hậu sự cho bà, lúc này mới biết người sau khi mất có nhiều quy củ như thế. Lần đầu cô phải lo liệu chuyện này, không hề biết chút gì nên khiến mình bận đến mức vỡ đầu sốt trán. Trâu Diệc Minh cũng không đến công ty, chỉ nói với cô: “Để anh.”

“Đôi khi bên người có một người đàn ông đúng là tốt.” Nhân lúc không có ai, Tiền Vũ nói với Giản Hinh. Trâu Diệc Minh xử lý ổn thỏa tất cả mọi chuyện giúp Giản Hinh. Ngày đó, tất cả mọi người đều đến cùng Giản Hinh, Giản Hinh nhìn thấy Trâu Diệc Minh đưa cho thợ cả cửa lò hỏa táng bao thuốc lá, ông thợ cả quay đầu nhìn cô không biết nói với Trâu Diệc Minh điều gì.

Trâu Diệc Minh trở lại, thấp giọng hỏi Giản Hinh: “Anh ở bên ngoài với em, có được không?”

Trước kia, nghe người ta nói hình ảnh kia không được tốt nhưng Giản Hinh vẫn muốn đưa bà đến đoạn đường cuối cùng. Cô lắc đầu, Trâu Diệc Minh cũng sớm đoán được nên khoát tay với người thợ cạo, cỗ máy to lớn vận hành khiến lỗ tai Giản Hinh vang lên tiếng ong ong, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Trong không khí tỏa ra một mùi vị rất khó chịu, ngọn lửa mãnh liệt khạc ra đầu lưỡi, Giản Hinh siết chặt tay chờ đợi khoảnh khắc kia, cảm thấy linh hồn mình cũng theo đó bay đi, dường như lúc nào cũng có thể ngắt đi. Bất chợt có thứ gì đó che mặt cô lại, khiến trước mắt cô chỉ có một màu đen, không thể thấy bất cứ gì, trong tiếng âm âm nghe thấy giọng Trâu Diệc Minh nói bên tai: “Đừng nhìn!”

Giản Hinh không còn sức lực để gạt tay anh ra nữa, đứng im không cử động, anh ôm cô vào lòng, ghì chặt cô vào trong lòng. Trong chốc lát Giản Hinh buông chút sức lực còn sót lại, hoàn toàn dựa vào người anh. Sau đó cô không biết ai đưa mình ra ngoài, trong lúc mơ màng tỉnh lại thấy Tăng Tuyền hít mũi dứt nước cho cô uống, Tiền Vũ ở một bên nói với Tăng Tuyền: “Đừng khóc! Đừng để nó khóc theo!”

Không biết qua bao lâu Trâu Diệc Minh mới đi ra, trên tay bưng cái hộp. Giản Hinh vịn tay Tiền Vũ đi đến, cẩn thận sờ cái hộp, Trâu Diệc Minh nói: “Về nhà thôi!”

Hôm nay tất cả bạn bè đều đến, Giản Hinh ngồi ở trong xe ôm cái hộp nói với mọi người: “Cảm ơn mọi người!”

Trâu Diệc Minh nói: “Hôm nay mọi người vất vả rồi, giải tán trước đi, chờ đến khi bọn mình từ Giang Châu trở về thì lại tụ họp.”

Anh chuẩn bị buổi chiều đưa Giản Hinh trở về Giang Châu.

Lần này không đi xe khách, sợ kiểm tra an ninh quấy rầy đến bà ở trong hộp nên Trâu Diệc Minh thuê một chiếc xe, lái thẳng từ thành phố Mậu đến Giang Châu. Dọc đường Giản Hinh chỉ ôm chặt cái hộp, sau đó vì quá mệt mỏi nên từ từ dựa vào bờ vai Trâu Diệc Minh, Trâu Diệc Minh huơ tay trước mặt cô, thấp giọng nói: “Nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.”

Xe chạy trên đường cao tốc, phong cảnh đơn điệu như cũ, đôi mắt Giản Hinh từ từ khép lại, hô hấp dần rơi vào giấc ngủ. Trâu Diệc Minh rũ mắt nhìn cô, Giản Hinh ngủ không sâu lắm, nhắm mày nhắm mắt, mí mắt hơi đỏ, có vẻ hơi sưng.

Đến Giang Châu, việc hậu sự làm xong rất nhanh, cũng không biết Trâu Diệc Minh tìm thầy phong thủy lúc nào. Miếng đất ở nghĩa địa đã đặt xong, ngày giờ cũng thích hợp, bà cũng có thể an tâm nhắm mắt.

(CN: Nhập thổ vị an: Ý nói đã chôn vào lòng đất có thể an tâm mà nhắm mắt)

Lúc bà nhập viện Giản Hinh đã dùng hết ngày nghỉ phép, cho nên hậu sự vừa xong phải trở về thành phố Mậu ngay. Lần này Trâu Diệc Minh cùng đi xe khách với cô, hai người ở trong phòng chờ (của nhà xe) đợi xe, anh hỏi: “Có đói không? Ăn chút gì đó nhé?”

Kỳ lạ chính là thời gian trước điện thoại di động vang liên tục trong mấy ngày nhưng nay lại yên lặng, Giản Hinh đột nhiên nhớ ra, hỏi anh: “Mấy ngày nay anh đều ở cùng em, công ty làm thế nào?”

Trâu Diệc Minh trả lời: “Yên tâm, anh đã sắp xếp ổn thỏa hết cả rồi.”

Không biết là do xe khởi động nên điều hòa trên xe trở nên lạnh hơn hay do khoảng thời gian này quá mệt mỏi, không lâu sau Giản Hinh bắt đầu sốt, mơ mơ màng màng khi thì gọi bà, khi thì gọi Trâu Diệc Minh. Căn bản cô cũng không nhớ mình về nhà bằng cách nào, khi tỉnh lại trời đã tối. Trong phòng không bật đèn, Giản Hinh nhìn thấy bên cạnh có người, khàn giọng gọi: “Trâu Diệc Minh?”

“Anh ở đây.” Anh đi đến ngồi xuống cạnh cô, kéo chăn lên cho cô.

Giản Hinh như cảm giác được sự yên ổn, cô kéo tay anh: “Anh cũng nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi.”

Trâu Diệc Minh chỉ bất động, Giản Hinh vòng tay qua eo anh, gò má tựa vào đầu vai anh, thế nhưng Trâu Diệc Minh lại đẩy cô ra.

Giản Hinh cảm nhận được sự lạnh nhạt, có một loại cảm giác lan tràn trong tâm trí, cô hỏi: “Sao thế anh?”

“Có mấy lời muốn nói với em, nhưng anh cảm thấy thời gian này có lẽ không thích hợp.”

“Anh nói đi!” Giản Hình ngồi ngay ngắn.

“Anh phải rời khỏi thành phố Mậu một thời gian.” Anh nói.

Giản Hình hỏi lại: “Bao lâu?”

“... Không biết.”

“Thế chúng mình...” Ánh đèn đường hắt vào trong phòng, gương mặt Trâu Diệc Minh ẩn trong bóng tối. Giản Hình tìm kiếm ánh mắt anh, chợt nhớ đến lần ở bệnh viện anh cũng nhìn cô như thế, không cho phép cô nhìn thấu ý nghĩ anh trong đôi mắt.

Trâu Diệc Minh đặt một tấm thẻ vào tay cô, nói: “Vật này em giữ lại bên người đi. Lần này anh đã thanh toán hết tiền thuê nhà trong một năm, đừng lãng phí, cứ ở đi...Sau này có nơi tốt hơn thì dọn đi cũng được.”

Sau khi nói xong những lời này, rất lâu không có ai lên tiếng.

Giản Hình lấy tay chà tấm thẻ, không cần hỏi lại điều gì cả, tất cả đã rất rõ ràng.

Ban đầu là cô nói chia tay, nghiêm khắc mà tỉnh lại, ngày đó Trâu Diệc Minh xách đồ đi ra ngoài bọn họ coi như đã chia tay, sau đó anh ở bệnh viện chăm sóc bà cũng coi như hết tình nghĩa, cô trách không được ai. Về sau, tất cả coi như là cô tình nguyện từ một phía, suy nghĩ nhiều quá rồi.

Đêm càng ngày càng khuya, Trâu Diệc Minh đứng lên đi ra ngoài, lúc cài cửa lại nói với cô: “Em hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, Giản Hình bất động ngồi trên giường. Ngoài cửa, Trâu Diệc Minh không dám đi, chỉ dám giữ cửa cả một đêm.

Ngày hôm sau, trước khi ra khỏi nhà, Giản Hình chợt nói với căn nhà trống không: “Em đến trường đây.”

Không có người đàn ông nào dẫn dò cô đi đường cẩn thận, trên bàn ăn cũng không có bóng dáng người ấy mặc áo ngủ uống sữa tươi mới ra lò.

Giản Hình mang theo hai cái khăn lông và một cái ô đưa cho Tăng Tuyền, những thứ này đều là Trâu Diệc Minh chuẩn bị, nghe nói đây là tập tục của Giang Châu. Tùy theo tiền thăm hỏi lúc dự tang lễ để trả lại một phần đáp lễ, Tăng Tuyền không đề cập đến chuyện của bà, muốn nói chuyện gì đó vui vẻ để giản hình thoải mái một chút: “Lão Trâu nhà mày đối với mày tốt hết chỗ chê, trải qua chuyện này tao cùng Tiền Vũ cho anh ấy chín mươi chín điểm, thêm một điểm chỉ sợ anh ta kiêu ngạo.”

Cái bàn đã mấy ngày không ai sử dụng, trên bàn phủ một tầng bụi mỏng, Giản Hình vừa lau bàn vừa nói: “Bọn tao chia tay rồi.”

Nụ cười của Tăng Tuyền trở nên gượng gạo: “Mày chọc cười tao hả?”

Giản Hình nói: “Lần này là thật.”

8. Chương 8: Anh Là Đôi Ủng Đi Mưa Của Em 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Anh Thoa

Biên tập: Iris

Tăng Tuyền thầm nghĩ không tốt rồi, bây giờ xảy ra chuyện lớn, lập tức muốn gọi cho Tiền Vũ và Lý Doanh chạy tới giúp đỡ, Giản Hinh lập tức giật lấy điện thoại của cô nàng và nói: “Tao rất tốt, chẳng có việc gì to tát cả.”

Tăng Tuyền nói: “Tôi nay bọn mình đi dạo phố đi?”

Phụ nữ muốn tâm trạng tốt thì mua sắm là hiệu quả nhất, đây là kinh nghiệm của cô.

Giản Hinh lắc đầu: “Buổi tối tao phải về nhà sớm chuẩn bị giáo án cho lớp mới khai giảng của thầy Châu.”

Trong ngày hôm nay, Tăng Tuyền len lén quan sát Giản Hinh rất nhiều lần, biểu hiện của Giản Hinh hết sức bình thường, nhưng chính vì quá bình thường nên Tăng Tuyền càng không yên tâm. Tình yêu kéo dài bảy năm, sao có thể nói chia tay liền chia tay ngay được? Nếu đổi lại là người khác thì cũng không chịu nổi.

Sau khi tan việc Giản Hinh không đợi Tăng Tuyền mà đi về trước, cô đến một salon, ngồi xuống nói với thợ làm tóc: “Tôi muốn cắt ngắn.”

Nhìn mái tóc mượt mà vừa dài vừa dày lại không mọc nhánh của cô gái, thợ làm tóc không dám tùy tiện cắt, hỏi thăm: “Người đẹp, ngắn thế nào? Muốn tôi đổi kiểu cho chị không?”

Giản Hinh dùng tay diễn tả: “Ngắn thế này!”

Xoẹt xoẹt xoẹt, cây kéo sắc bén và mái tóc dài cùng độ sức, mất chút sức lực mới có thể cắt được, thợ làm tóc hỏi: “Chị còn muốn ngắn hơn nữa không?”

Giản Hinh ngẫm nghĩ rồi đáp: “Sửa lại giúp tôi, cảm ơn.”

Việc tiếp theo cô cũng không để ý nữa, nhắm mắt để cho thợ làm tóc “giày vò”, khi mở mắt ra lần nữa cảm thấy chính mình trong gương hơi xa lạ. Nhớ lại có một lần bà cắt tóc, khi ấy cô còn rất nhỏ, thời tiết nóng bức kéo dài làm đầu cô nổi rôm sảy, không thể không cạo thành đầu trọc. Đó là lần duy nhất, sau đó cô chưa bao giờ cắt tóc lại lần nữa.

Thợ làm tóc có vẻ không xác định cho lắm, hỏi cô: “Chị thấy thế nào? Nếu không thích, tôi có thể sửa lại.”

Làm nghề này lâu mới biết, một cô gái khóc lóc chạy đến đây cắt tóc chắc chắn là thất tình. Loại khách này là khó phục vụ nhất, giống như vị khách này chẳng hạn, tuy không khóc nhưng tóc đẹp như thế nói cắt liền cắt, chắc chắn là có chuyện buồn trong lòng. Thợ làm tóc nói chuyện cũng phải cẩn thận, tâm trạng khách không tốt lại thêm mái tóc dài theo thói quen bỗng chốc đổi thành tóc ngắn, chỉ lo lại khiến người ta khóc.

Trái lại Giản Hinh rất hài lòng, sau khi trả tiền, xách theo túi tóc vừa cắt đi về nhà, đúng lúc gặp người mua tóc ở dưới cổng chung cư. Giản Hinh đi qua hỏi: “Ra giá bao nhiêu?”

Người nọ cầm lấy chỗ tóc nhìn kĩ, nói: “Sáu trăm.”

Giản Hinh nói: “Một nghìn.”

Người nọ lại thêm chút: “Tám trăm, không thể nhiều hơn nữa, nhìn tóc cô chất lượng tốt nên mới có giá này, gần đây tóc đều không đáng giá.”

Giản Hinh lắc đầu: “Một nghìn, nếu không tôi không bán đâu.”

Cô giả vờ bỏ lại vào túi, nhất quyết không chịu. Người nọ thấy cô làm thật, không thể làm gì khác hơn là ngăn lại, nói: “Được, một nghìn thì một nghìn.”

Thật ra cô cũng chẳng để ý đến hai trăm đồng đó, chỉ là không muốn về nhà quá sớm, tìm người để dây dưa nói chuyện vài câu.

Hôm sau, Giản Hinh mang theo kiểu tóc mới đến trường, còn mạnh hơn cả ném một quả lựu đạn xuống hồ nước sâu. Cô trời sinh đã điềm tĩnh nên được học sinh lén lút xưng tụng là nữ thần khoa Văn, không chỉ là lớp cô mà ngay cả mấy lớp nhập học cũng biết cô Giản nổi bật với đuôi sam rất dài. Có biết bao em học sinh nữ bắt chước cô để tóc dài, nhưng lại không được đen và dày như vậy.

Đi tới cầu thang thì chạm mặt chủ nhiệm Niên, chủ nhiệm ngăn người, nói: “Giản Hinh, không nhận ra em luôn đấy!”

Thật ra Giản Hinh cũng không thoải mái cho lắm, trước đây khi vào hè trên cổ có cái đuôi sam dính sát vào nên cảm thấy nóng, bây giờ không còn đuôi sam nữa, cảm thấy phía sau trống trải và hơi lạnh.

Vào phòng làm việc, Tăng Tuyền nhìn thấy, nhìn đi nhìn lại mấy lần rồi tự nhiên đập sách xuống bàn, đối mặt với không khí, than: “Đúng là khó coi!”

Giản Hinh nói: “Mát mà!”

Tăng Tuyền kìm nén suy nghĩ muốn xách cô nàng này lên ném hai vòng, hỏi: “Giản Hinh, mày không đau lòng sao?”

Đau lòng cái gì? Tóc ư? Giản Hinh lắc đầu: “Không đau lòng.”

Tăng Tuyền nhìn cô như quái vật, sau đó ôm điện thoại đi ra ngoài.

Sau đó Giản Hinh lên lớp, vừa vào cửa học sinh liền kêu lên, Giản Hinh vỗ vỗ tấm bảng đen: “Yên lặng, bắt đầu học.”

Một đám trẻ con kiên nhẫn chờ đến lúc chuông tan học vang lên, chạy lên hỏi cô: “Cô Giản, cô sao thế ạ?”

Giản Hinh đưa lưng về phía lũ học sinh lau tấm bảng đen và nói: “Cô không sao cả.”

“Chú thích kiểu tóc mới của cô không ạ?”

Giản Hinh thoáng ngừng tay: “Cô thích là được rồi!”

Tối hôm đó Tăng Tuyền nhất quyết muốn về nhà cùng Giản Hinh, hai người về đến dưới nhà, Tiền Vũ và Lý Doanh đã đến. Giống như quay lại thời kì nổi loạn, hình ảnh này giống hệt một ngày cách đây không lâu, Giản Hinh bị chúng nó nhốt vào vòng ở chính giữa, chúng nó không hỏi “Mày có khỏe không?” mà là xách cái túi trong tay lên nói: “Tao mua rượu, Lý Doanh mua chút thức ăn, tối nay không say không về.”

Giản Hinh nói: “Trong tủ lạnh còn có...”

Tăng Tuyền chen vào: “Có cái gì thì lấy hết ra, chị đây đói rồi!”

Lúc Giản Hinh chuẩn bị thức ăn, Tăng Tuyền đi điều tra một vòng ở tất cả các phòng, đi ra nhìn Tiền Vũ và Lý Doanh lắc đầu một cái, Trâu Diệc Minh thu dọn rất sạch sẽ, một vật cũng không để lại.

Bốn cô gái ngồi dưới sàn nhà uống rượu nói chuyện phiếm, muốn cười thì cười, tức giận thì mắng, Giản Hinh cảm thấy như vậy cũng tốt. Tiền Vũ đẩy đẩy cô, hỏi: “Sao lại chia tay?”

Giản Hinh ngẫm nghĩ: “Không biết nói sao. Dẫu sao bọn tao cũng chia tay rồi, xa nhau mới nhìn rõ mọi chuyện.”

“Cái gì?”

“Có lẽ anh ấy vẫn chưa đủ thích tao.”

Tiền Vũ bật một lon bia, những lời này khiến cô cảm động, rốt cuộc là không đủ thích nên mới có thể dễ dàng chia tay, mới có thể khiến nó tủi thân.

Giản Hinh thở dài, chua chát nói: “Năm đó đến với nhau dễ dàng, không ngờ khi chia tay cũng dễ dàng đến thế!”

Tiền Vũ gật gù: “Đúng là dễ dàng thật!”

Giản Hinh nói tiếp: “Mày biết không, Trâu Diệc Minh chưa một lần nào nói anh ấy yêu tao.”

Tiền Vũ tròn tròn mắt nhìn, cái này mới đặc biệt, so ra Lưu Bá vẫn khá hơn Trâu Diệc Minh một chút, ở chung với nhau chữ yêu lúc nào cũng để bên miệng, khiến người nghe thoải mái. Cùng là con gái, ai lại không thích nghe những lời đó? Tiền Vũ vẫn cho rằng Trâu Diệc Minh là người ít nói, ngày thường ở cùng với mọi người rất nghiêm túc, lúc không có ai thì thường nói với bạn gái những lời ngọt ngào chứ? Không ngờ lại trước sau như một, bấy năm nay cả một chữ yêu cũng chưa từng nói!

“Thế mà mày cũng chịu được!” Tiền Vũ véo Giản Hinh một cái.

Vốn dĩ Giản Hinh không quan tâm đến việc này, khi ở chung vẫn còn nhỏ, cảm thấy có một số câu không cần phải nói ra, trong lòng hai người đều biết rõ. Cô hiểu rõ, đối tốt như vậy không đủ, một chữ cũng không nói ra, đặc biệt lúc gọi cô một tiếng Hinh Hinh là có thể khiến cô đỏ mặt tim đập rất lâu. Từ từ thời gian lâu dài, cô rất muốn nghe, không biết nghe từ miệng Trâu Diệc Minh nói ra sẽ thích đến thế nào. Song không ngờ cuối cùng anh cũng không nói với cô ba chữ ấy.

“Không phải Trâu Diệc Minh nói năm nay muốn cưới mày à? Tao nghe Đại Phúc nói hạng mục này của hắn lấy được kha khá hoa hồng, mấy tháng trước còn kéo Đại Phúc đi xem chung cư, bọn mày chia tay, hắn mua nhà ở với ai? Đừng nói là có kẻ thứ ba nhé?” Tăng Tuyền uống đỏ cả mặt.

Tiền Vũ vỗ vỗ cô nàng: “Đừng có nói vớ vẩn!”

Giản Hinh biết đây là vấn đề của hai người họ. Mấy ngày nay không có anh cô không lo lắng, mà anh cũng giống như vậy, cô nói muốn chia tay anh liền kéo và lỵ đi ra ngoài, ra đi hết sức dứt khoát.

Thật ra tình cảm giữa hai người sớm đã thay đổi, chẳng qua là trước chưa gặp chuyện nên không phát hiện ra.

Giản Hinh thở dài, chuyện chia tay không được phép nói, nói ra liền linh nghiệm. Trước khi đi bà đã căn dặn, cô và Trâu Diệc Minh có thể sẽ không đến được với nhau, nhưng nói cắt đứt liền cắt đứt.

Tăng Tuyền hỏi cô: “Mày hận hắn không?”

Giản Hinh che đầu hỏi Tiền Vũ: “Có phải mày mua phải rượu giả không? Đầu tao đau lắm!”

Tăng Tuyền nói: “Tao đang hỏi mày đấy!”

Giản Hinh kéo Lý Doanh ngồi yên lặng uống rượu cả đêm: “Lý Doanh, tao nhức đầu, mày xoa cho tao đi.”

Tăng Tuyền không thể làm gì khác hơn là thay đổi chiến trường, hỏi Lý Doanh: “Hôm nay mày sao thế? Tâm trạng không tốt? Sẽ không cũng gây gổ chứ?”

Lý Doanh nhoen cười: “Không, đừng đoán mò!”

Tăng Tuyền gật đầu: “Thế thì tốt, mà sao lần trước thấy Lâm Hạo nhà mày gầy thế? Hắn ở nhà giảm cân à? Học tập Đại Phúc đi, bây giờ Đại Phúc béo ra trông thấy đấy!”

Lý Doanh nói: “Mày tự quản Đại Phúc nhà mày đi, đừng có làm phiền Lâm Hạo nhà tao.”

Tăng Tuyền và Tiền Vũ đồng loạt cười lên: “Tốt lắm tốt lắm, biết tình cảm của bọn mày tốt.”

Bởi vì sáng hôm sau đều phải đi làm nên ba người không ngủ lại, uống được kha khá thì về nhà. Tăng Tuyền đề nghị tán gẫu, kéo Tiền Vũ và Lý Doanh, gạt Giản Hinh ra rìa. Lý Doanh vẫn không xuất hiện nên Tăng Tuyền và Tiền Vũ đành phải bàn bạc biện pháp khác, kết quả cuối cùng là Tiền Vũ vì tình bạn bè mà tài trợ một đồng nghiệp nam chất lượng tốt.

Tăng Tuyền đặt tờ giấy thời gian địa điểm lên giáo án của Giản Hinh, sức lực chưa mạnh nhưng liều chết nói: “Muốn quên một người thì cách tốt nhất chính là làm quen với nhiều người. Cấm mày nói là không đi.”

Giản Hinh nói: “Đi chứ, tao đã đồng ý với bà là sẽ nhanh chóng kết hôn rồi mà.”

Tăng Tuyền đỏ mồm hôi đi ra, nói với mọi người: “Tao cảm thấy tiểu Hinh có điểm không đúng cho lắm!”

Tiền Vũ nói: “Triệu chứng thất tình mà thôi, nó đồng ý rồi hả?”

Tăng Tuyền đáp: “Quan trọng nhất là đồng ý! Rất bất thường!”

Tiền Vũ nói: “Tiếp theo thực hiện kế hoạch B.”

Vị đồng nghiệp nam này của Tiền Vũ quả thật khá được nhưng Tăng Tuyền xem xong hình liền nói: “Kém hơn lão Trâu một chút.”

Tiền Vũ nói: “Mày im miệng.”

Hẹn gặp mặt vào buổi tối tại nhà hàng gần trường, để tỏ ý coi trọng, Giản Hinh mặc quần áo màu đen. Người ta đã đến trước, bầu không khí tạm được, người nọ đã xem mắt nhiều lần, cứ chỉ nói chuyện đều không lúng túng, Giản Hinh thở phào nhẹ nhõm, trước khi đến chỉ sợ mình ăn nói vụng về tính tình im lặng sẽ trở nên tẻ nhạt.

Cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh nhân tiện báo cáo tốc độ tiến triển với đám bạn, lúc đi ra cửa cảm thấy có bóng người rất quen, nhưng thoáng cái thì không thấy nữa.

Hôm sau Tăng Tuyền bị Giản Hinh chặn lại trên hành lang, người bình thường không nổi giận một khi tức giận đó là rất đáng sợ. Giản Hinh chưa nói một tiếng mà Tăng Tuyền đã vội vàng thành thật khai báo: “Không phải là tao nói cho lão Trâu, là Đại Phúc! Mày muốn tìm thì tìm hẩn tính sổ.”

Hóa ra đúng là anh.

Tăng Tuyền nổi hứng tò mò, hỏi: “Thế nào, có phải lão Trâu tuyên bố chủ quyền với mày không? Có phải bọn mày đã quay lại không?”

Tất cả dự đoán của cô nàng đều không xảy ra, Giản Hinh lắc đầu: “Không.”

“Cái gì!”

Tình huống thực tế là tên Trâu Diệc Minh kia đứng ở xa nhìn cô và người khác xem mắt, sau đó quay đi. Nếu không phải do cái liếc mắt vội vàng kia thì Giản Hinh còn không biết là anh đến.

Đúng là anh không quan tâm.

Tăng Tuyền thấy sắc mặt của Giản Hinh không tốt, lo lắng hỏi: “Mày không giận bọn tao chứ!”

Giản Hinh không lên tiếng, ôm giáo trình và bài tập đi vào lớp học. Tăng Tuyền cắn một miếng bánh rán nhỏ rồi báo cáo tình huống: Thông báo, tao mới bị “người đẹp núi bang” ác độc ngược đãi, cầu ôm một cái, cầu sờ một cái.

Tiền Vũ nhanh chóng trả lời: Mày vất vả rồi tiểu Tuyền.

Lý Doanh đáp lại: Bọn mình cũng vì muốn tốt cho tiểu Hinh, sau này nó sẽ hiểu.

Tăng Tuyền nói: Lúc trước bốn cặp chúng ta tốt vậy, thế mà hôm nay chỉ còn lại một đôi, không thể lại chia tay, trong lòng chị đây thật không dễ chịu.

Tiền Vũ im lặng, Lý Doanh nói: Mày và Đại Phúc thật tốt.

Tăng Tuyền đánh rất nhiều chữ, cuối cùng lại xóa đi.

9. Chương 9: Anh Là Đôi Ủng Đi Mưa Của Em 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Thô Kki

Biên tập: Iris

Giản Hình hỏi Tăng Tuyền: “Sao không thấy đồng nghiệp của Tiền Vũ liên lạc với tao? Hay là không thích tao?”

Biểu cảm của Tăng Tuyền giống như đang gặp ma vậy, cô nàng thấp giọng gào thét: “Mày quan tâm thế à!”

Giản Hình gật đầu: “Quan tâm chứ, nếu không thì tao đi xem mắt làm gì.”

Tăng Tuyền nhìn đăm đăm Giản Hình một lúc lâu, chắc chắn rằng cô nàng không phải là đang nói đùa.

Giản Hình hỏi: “Vậy chuyện này...sau này phải làm sao đây?”

Cả người Tăng Tuyền yếu ớt: “Mày vẫn muốn đi à?”

Giản hình nói: “Đi chứ, lần này là ai?”

Lần xem mắt này là do chính Tăng Tuyền mai mối, địa điểm lần này là một nhà hàng cao tầng, gần trường hai người, thức ăn cũng rất ngon.

Giản Hình thấy lần trước mình xuất trận không thành là do không chịu chăm chút cho quần áo bên ngoài, vì vậy lần này cô mặc một chiếc áo màu trắng, còn quay qua hỏi ý kiến Tăng Tuyền: “Mày thấy tao mặc thế này có được không?”

Tăng Tuyền yếu ớt nói: “Mày nghiêm túc thế này để làm gì...”

Giản Hình cúi đầu kiểm tra lại nút áo, nói: “Tao lớn rồi, phải nhanh chóng tìm người mà gả, tránh cho bà tao phải lo lắng cho tao.”

Tăng Tuyền bám vào tường, nói nhỏ: “Lão Trâu sẽ giết tao... Tao muốn mua một vé đi du hành vào vũ trụ...”

Giản Hình vỗ vỗ vai cô nàng: “Anh ấy sẽ không làm gì mày đâu, mày yên tâm đi.”

Tăng Tuyền cảm thấy như mình không phải là một con người nữa, ngồi xồm dưới đất vẽ vòng vòng: “Cuộc sống này, thật không còn cách nào khác hay sao...?”

Chợt nghe một tiếng cười khê, Giản Hình và Tăng Tuyền cùng lúc quay lại nhìn thấy người quản lý của trường học đang bước ra ngoài, cười rất lịch sự. Tăng Tuyền vội vàng đứng lên, nét mặt tình lúng túng gọi một tiếng: “Chủ nhiệm Châu.”

Châu Dật Thần đi tới hỏi: “Hai người đẹp đang làm gì ở đây vậy?”

Tăng Tuyền phui mông như bị thiêu đốt, nói: “Tôi phải về nhà rồi, hai người từ từ trò chuyện nhé!”

Anh ta hỏi Giản Hình: “Còn em?”

Giản Hình đáp: “Tôi có hẹn ăn cơm với bạn, còn ngài?”

Châu Dật Thần nói: “Tối nay tôi cũng có hẹn, nghe nói nhà hàng đằng kia không tệ.”

Giản Hình gật đầu: “Đúng là không tệ, ngài cũng hẹn ở đó ư? Thật là trùng hợp.”

“Em cũng hẹn ở đó à?”

“Vâng.”

Châu Dật Thần chỉ vào xe của mình: “Vậy là thuận đường, cùng đi đi.”

Giản Hinh từ chối: “Không cần đâu, cũng chỉ đi có mấy bước thôi.”

Châu Dật Thần nói: “Cũng được, gặp lại sau vậy.”

Lúc Giản Hinh đến nhà hàng, không nhiều người lắm, vừa nhìn là có thể nhìn thấy Châu Dật Thần đang ngồi cạnh cửa sổ, anh ta cũng nhìn thấy cô, dù sao cũng là cấp trên, cô cũng phải chào hỏi một tiếng.

Thấy cô đến, Châu Dật Thần đứng lên, cười nói: “Em đi nhanh ghê!”

Giản Hinh cười đáp, thấy người anh ta chờ còn chưa đến nên cũng không dám quấy rầy quá lâu, tính quay đi thì lại bị anh ta gọi lại.

Châu Dật Thần nói: “Giản Hinh, em ngồi ở đây đi.”

Giản Hinh hơi bất ngờ.

Anh ta rất cao, do tính chất công việc nên anh ta hay mặc Âu phục, đứng trong nhà hàng giống như “hạc đứng giữa đàn gà”. Gần đến giờ ăn cơm, người đi vào càng lúc càng nhiều, mọi người đều nhìn anh ta, nhưng mà anh ta chỉ nhìn Giản Hinh, cất lời: “Là tôi nhờ Tăng Tuyền giúp đỡ, hy vọng là không quá đường đột.”

(CN: Hạc đứng giữa đàn gà: ví như người nổi trội giữa đám đông)

Giản Hinh không nghĩ mọi việc diễn ra như vậy, có hơi bất ngờ. Cô và chủ nhiệm Châu thường ngày gặp nhau nhiều lắm cũng chỉ là gật đầu chào, còn nhớ năm ngoái trong trường có tổ chức buổi dã ngoại cho các giáo viên, lúc được chia cùng một tổ cũng chỉ nói với nhau vài câu mà thôi.

Châu Dật Thần quan sát sắc mặt cô, nói tiếp: “Em và tôi đều đang độc thân, gặp mặt thế này có gì sai à?”

Giản Hinh và anh chạm mặt nhau không nhiều, nhiều lắm là trong các cuộc họp hay các ngày lễ kỷ niệm của trường. Nhìn thấy anh đứng lên phát biểu trước mọi người, anh cũng không quá lớn tuổi, gia cảnh cũng rất tốt, nói qua nói lại thì đối với các cô gái chưa lập gia đình trong trường, chủ nhiệm Châu là một đối tượng không những tốt mà còn là cực phẩm.

Cô cũng chưa bao giờ thấy anh ta giống như lúc này, giống như sợ cô tức giận, ngồi chờ đáp án của cô.

Châu Dật Thần đang sợ cô quay đầu bỏ đi thì thấy Giản Hinh kéo ghế ra và nói: “Tôi tới muộn, xin lỗi.”

Anh ta rất lịch sự và chu đáo, đẩy ghế cho cô ngồi, sau đó ngồi xuống nở nụ cười rục rịch: “Đói bụng không? Chỗ này có món ăn nào ngon?”

Giản Hinh cầm thực đơn lên xem, lần trước có ăn qua mấy món ăn, bầu không khí rất tốt, tất cả để nói về công việc, cũng có nói một chút chuyện trong trường học. Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng qua là Châu Dật Thần cảm thấy cách xưng hô của Giản Hinh có gì đó không hay lắm, nói: “Em gọi tên tôi được không?”

Giản Hinh há hốc miệng, “Dật Thần” hai chữ này quá mức thân mật

Châu Dật Thần nói: “Em đó, ngay cả tên họ tôi cũng mang ra gọi, cái gì mà chủ với nhiệm. Tôi cũng luôn gọi em là Giản Hinh nhé!”

Giản Hinh cười, đáp: “Cũng được, vậy lần sau tôi thấy ngài sẽ cố gắng tự nhiên một chút.”

“Ngài cũng phải sửa lại, không phải là lão già.”

Giản Hinh gật đầu.

Thường xem mắt sẽ nhắc đến công việc, thu nhập, tình huống gia đình, dự tính trong tương lai chẳng hạn, nhưng Giản Hinh lại không thích nói những thứ này với Châu Dật Thần. Dẫu sao anh ta cũng là quản lý nên chắc hẳn cũng đã tìm hiểu cô qua hồ sơ nhân sự. Sau khi cơm nước xong, Châu Dật Thần lái xe chở cô về nhà, lúc đến cổng chung cư anh ta đi xuống xe, nói: “Hôm nay rất vui.”

Giản Hinh nói: “Tôi cũng vậy.”

Đây coi như cùng nhau đi ăn một lần, không ôm bất kỳ hi vọng nào, chỉ cần chuyên tâm thưởng thức một bữa tối vui vẻ là được.

Châu Dật Thần cầm lấy điện thoại ra đưa cho Giản Hinh xem, nói: “Vừa nãy anh ta nhắc nhở tôi mấy cái quan trọng của việc xem mắt. Quả thật tôi hơi sơ sót, bây giờ với nói với em một chút về chuyệ đó.”

Giản Hinh xua tay: “Không cần, cái này...”

Lời còn chưa nói hết, đã thấy anh ta kéo kéo cà vạt, nói: “Công việc của tôi em cũng biết. Thu nhập của tôi là thu nhập của một công chức nói chung, thể nhưng bố mẹ tôi có cổ phần ở trường. Tôi tốt nghiệp thạc sĩ, trước mắt không có ý định học thêm, sự nghiệp tương lai trước mắt chưa có dự tính gì, tương lai chỉ muốn cùng với cô gái mà tôi thích mau chóng về chung một nhà, tôi... Trước kia cũng đã nói qua, có hợp có tan, em không cần lo lắng vấn đề bạn gái cũ, mọi người nhìn tôi đều nói tôi là một chàng trai đào hoa, nhưng tôi thề đây là lần đầu tiên xem mắt. Trước kia tôi cũng không đào hoa, rất nghiêm túc với một đoạn cảm tình, hy vọng em sẽ không hiểu lầm.”

Sau khi nói xong còn bật cười: “Giản Hinh, có phải em đang bị tôi hù dọa không?”

Quả thực Tăng Tuyền không dám đối mặt với Giản Hinh, ngày hôm sau nói với trưởng khoa trưởng xin nghỉ vì bị đau bụng. Giản Hinh trở về chỗ ngồi nhắn tin cho cô nàng: Tao không tức giận, nhanh đi làm, không cần tiền thưởng à?

Chưa đầy một giờ sau, Tăng Tuyền giả ốm đã đến, bị trưởng khoa khen: “Đồng chí tốt, bị thương nhẹ không qua giận dữ.”

Tăng Tuyền cười hì hì đưa bữa sáng: “Mày thích ăn nhất bánh rán và sữa đậu nành.”

Giản Hinh nhận lấy, vui đầu sữa bài thi. Tăng Tuyền kéo cái ghế qua chất vấn: “Hôm qua thế nào hả?”

Giản Hinh không buồn ngẩng đầu: “Lần sau đến phiên người nào? Lý Doanh được đó!”

“Không phải, mày không thấy chủ nhiệm Châu sao?” Tăng Tuyền tròn tròn mắt: “Cô gái nhỏ nhà người ta cũng thật là có mắt nha.”

Giản Hinh gác lại bút quay qua nhìn cô nàng: “Mày cảm thấy tao và người đó có thể thành đôi à? Người ta đó, nào là gia thế? Tao tự biết sức mình, không dám mơ tưởng đâu. Tiểu Tuyền, sau này giới thiệu cho tao chỗ nào để tao dựa vào, những người này tao với không tới nổi.”

Tăng Tuyền cả gan khuyên nhủ: “Gia thế thì làm sao, tâm ý mới là quan trọng nhất. Mày biết tại sao tao giúp hần không? Cũng chỉ một mình mày không phát hiện ra, người ta thích mày hơn hai năm, do trước kia biết mày có bạn trai mới một mực chịu đựng, khi biết mày vừa độc thân, trong lúc nhất thời chạy đến tìm tao bày tỏ tâm ý của mình, cho nên tao nhất định phải giúp hần. Đàn ông yêu như vậy cũng là lần đầu tao thấy, thật là làm cho người ta cảm động mà!”

Giản Hinh nói: “Mày cảm động thì mày đi mà lấy.”

Tăng Tuyền đánh cô: “Nói bậy gì đấy, tao mà làm vậy là tao phạm tội ngoại tình đó!”

Giản Hinh nói: “Trâu Diệc Minh và mẹ anh ấy cũng coi thường tao như vậy, huống chi là gia đình của hần như thế. Mày có nói với hần là tao không cha không mẹ, trên cõi đời này một người thân cũng không có không? Tao nghĩ là hần không biết, nếu không sẽ không ngu như thế!”

Tăng Tuyền nói: “Người ta biết! Cũng vì biết mà còn cố chấp như vậy nên tao mới giúp hần! Mày cho rằng ai cũng giống như Trâu Diệc Minh và bà mẹ cực phẩm kia của hần bị nịnh bợ che mắt à? Người ta gia đình Nho học chắc chắn sẽ không như vậy.”

Giản Hinh vỗ vai cô nàng: “Trời vẫn còn sáng, đừng có nằm mơ, nhanh thu xếp thêm một mối mới cho tao đi.”

Lần này tin Tăng Tuyền, Giản Hinh nói phải nhanh chóng gả ra ngoài là nghiêm túc. Cô nói: “Tao không làm, tao cảm giác gần đây tao giống như bà mối, trước là vì tức giận lão Trâu mới giới thiệu để mày xem

mất, còn chủ nhiệm Châu là vì điều kiện không tệ nên mới để cho mày gặp thử xem sao, mày còn muốn xem nữa à? Tiểu Hinh, mày có biết không, mày đang rất không bình thường.”

Giản Hinh đáp: “Không biết, tao rất bình thường.”

Đang nói thì điện thoại của Tăng Tuyền reo, đó là tiếng nhạc Trư Bát Giới cưới vợ cô nàng cài cho số Đại Phúc gọi đến, đang tức giận nhận máy, nói: “Cái gì?!”

Giản Hinh lại nghĩ là hai người đang gây gổ, không ngờ Tăng Tuyền nói với cô: “Trư Bát Giới nói muốn tìm mày, có lời muốn nói với mày.”

Giản Hinh a một tiếng: “Tao đi dạy trước đây.”

Lúc Đại Phúc đến vừa vặn lúc Giản Hinh tan lớp, cô dẫn anh ta đến một vườn hoa nhỏ, Đại Phúc nói: “Em chưa biết Minh Tử từ chức à?”

Giản Hinh rất bất ngờ, gần như cô cho là Đại Phúc nghĩ sai rồi. Trâu Diệc Minh vừa tốt nghiệp đại học đã đến công ty ấy làm việc đến bây giờ, đi lên từ vị trí thấp nhất, từ từ mà bò lên vị trí ngày hôm nay. Anh rất cố gắng, chưa bao giờ bị lỗi, cũng không học theo người ta ngừng lại, tại sao phải từ chức?

Đại Phúc nói: “Anh đoán em cũng không biết, nó không cho anh nói với em.”

“Đã xảy ra chuyện gì ư?” Giản Hinh hỏi.

Đại Phúc mắng một câu: “Công ty đó của nó đúng là mất dạy, hạng mục xảy ra vấn đề nên muốn tìm người gánh vác trách nhiệm. Thấy lão Trâu nhà em không có người nâng đỡ đằng sau, thường ngày anh cũng có nói chuyện với nó, cứ bo bo giữ mình cũng không tốt nhưng nó không nghe, không muốn đắc tội với ai, chỉ muốn làm một mình. Bây giờ thì hay rồi, tìm người thế tội không tìm nó thì tìm ai.”

Giản Hinh cũng không biết chuyện làm ăn của anh, ngày thường anh cũng không nhắc đến, xảy ra chuyện lớn như vậy cô cũng không phát hiện, bây giờ suy nghĩ lại, khoảng thời gian bà bị bệnh anh quả thật có cái gì không đúng.

Đại Phúc hỏi: “Giản Hinh, em không thể đi xem nó một chút à? Nó bây giờ cũng không còn hình dáng, anh nói chuyện cũng vô dụng, nó lại chỉ nghe lời em.”

Giản Hinh làm như không nghe thấy lời Đại Phúc nói, chỉ nhớ Trâu Diệc Minh ở bệnh viện có hỏi cô: “Giản Hinh, nếu anh trở nên tay trắng thì phải làm thế nào?”

Còn có ngày anh rời đi anh đưa cho cô một tấm thẻ.

Giản Hinh kéo Đại Phúc, hỏi: “Bây giờ anh ấy đang ở đâu?”

Đại Phúc dừng lại, không còn lải nhải nữa, cười đáp: “Ở Giang Châu.”

Tối đó, Giản Hinh mua ngày vé xe trở về Giang Châu, trước khi lên xe, tìm cây ATM kiểm tra tấm thẻ kia, xem số dư còn lại.

Xưa nay cô và Trâu Diệc Minh đều tự quản tiền riêng của mình, cô không biết rốt cuộc anh có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng, nhưng anh luôn nói sẽ nhanh thôi, có thể mua nhà, cho nên cô đoán chắc hẳn rất nhiều. Thế nhưng, khi nhìn thấy số tiền trong đó cô rất kinh hãi, con số nhiều hơn với tưởng tượng của cô rất nhiều, nhất thời cô càng nóng lòng, một lần rồi lại một lần điện thoại rồi lại điện thoại cho anh, nhưng vẫn là trạng thái tắt máy.

10. Chương 10: Anh Là Đôi Ủng Đi Mưa Của Em 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Bên ngoài ga tàu có rất nhiều xe ôm đang chờ khách, Giang Châu chỉ là một thành phố nhỏ, đường thì hẹp, nếu so sánh với xe hơi thì loại phương tiện này vẫn thông dụng hơn. Dẫu trời đã tối nhưng vẫn có rất nhiều taxi chờ ở bên ngoài, chen nhau vây quanh Giản Hinh lôi kéo mỗi làm ăn, bảy miệng tám lời nói: “Em gái đi đâu đấy? Lên xe tôi này, tính rẻ cho cô em một chút đấy.”

Giản Hinh cúi đầu lao ra khỏi vòng vây, bên tai là câu trước đây Trâu Diệc Minh đã dặn dò: Con gái đi một mình đừng lên xe họ, rất nguy hiểm.

Thời gian đó trường học cho nghỉ, hai người cùng trở về, anh dắt cô thoát ra khỏi vòng vây người, nói chuyện không hề khách sáo chút nào. Cô ngoan ngoãn đi theo anh, khi ấy Tăng Tuyền thường nói một câu là “Giản Hinh, tình trạng bây giờ của mày thật nguy hiểm, cho dù Trâu Diệc Minh đưa mày đi bán chắc mày còn vui vẻ giúp người ta đếm tiền nữa ấy.”

Giản Hinh đuổi kịp chuyến xe buýt cuối cùng, lại tiếp tục gọi điện cho Trâu Diệc Minh, may mà lúc này không tắt máy. Giản Hinh chờ rất lâu đầu bên kia mới có người nhận máy: “... Giản Hinh à?”

Giản Hinh hỏi: “Anh đang ở đâu?”

“Có chuyện gì không?”

Giản Hinh lại hỏi: “Anh nói cho em biết, bây giờ anh đang ở đâu?”

“Bây giờ anh đang ở Giang Châu phải không?” Giản Hinh tiếp lời: “Em ở bờ sông chờ anh.”

Giang Châu vì có con sông lớn này mà thành tên. Hàng năm, cứ đến mùa mưa người lớn sẽ không cho trẻ con chơi ở bờ sông, sợ bị trượt chân rơi xuống, nhưng lúc bình thường bờ sông lại là nơi hẹn hò của các cặp tình nhân. Giản Hinh thích đi dạo bên bờ sông cùng với Trâu Diệc Minh, anh còn hái hoa dại bên sông cho cô nghịch chơi.

Ngay lúc này Giản Hinh rất muốn gặp anh, dù anh không đến cô vẫn chờ, thế nào cũng phải gặp được anh.

Cho dù đêm đã khuya, bờ sông vẫn có rất nhiều người đến hóng mát như cũ.

Mặc dù đã vào hè nhưng những người yêu nhau cũng không chê nóng, vẫn dán sát vào nhau khe khẽ thì thầm, Giản Hinh đi lướt qua không nhìn họ. Đi thẳng đến ngôi đình nhỏ, nơi ấy có ánh lửa lập lòe, không nhìn thấy được là ai, giữa màn đêm đen chỉ có một điểm nhỏ màu đỏ lúc sáng lúc tắt.

Chớp mũi ngửi thấy mùi thuốc lá, Giản Hinh nghi ngờ người đó không phải Trâu Diệc Minh nên cô không dám tiến lên phía trước. Từ xa Trâu Diệc Minh đã thấy Giản Hinh, mái tóc ngắn bị gió thổi tung bay, ngày đó anh đứng cách cô vài cái bàn nhìn sang. Ngoại hình mới của cô khiến anh thấy xa lạ, nhưng cúi xuống nhìn kĩ lần nữa lại là hình dáng anh vô cùng quen thuộc. Anh vội vàng dập tắt điếu thuốc đi, giơ tay để xua bớt mùi thuốc lá, lên tiếng: “Anh đây!”

Đáy lòng Giản Hinh nhói đau, Trâu Diệc Minh học hút thuốc lúc nào? Sao cô lại không hay biết?

Lúc này cô mới dám lại gần một chút, Trâu Diệc Minh cũng nhân lúc này nhìn cô kĩ hơn. Giản Hinh cắt tóc ngắn nhìn như nhỏ lại vài tuổi, nếu ai nói cô là học sinh cấp ba có lẽ sẽ không có ai nghi ngờ. Chỉ cần nhìn vẻ mặt của cô Trâu Diệc Minh cũng hiểu tại sao cô quay về đây, nhất định là cô đã biết hết rồi.

Anh không muốn nhắc đến nên đánh trống lảng sang chuyện khác: “Tóc dài rất đẹp... nhưng thế này sẽ mát mẻ hơn.”

Giản Hinh đứng đó nhìn anh, sau khi ánh mắt thích ứng dần với bóng tối cô cũng nhìn anh được rõ hơn. Tóc cô đã cắt ngắn nhưng tóc anh ngược lại dài ra không ít, tóc dài phủ lên ánh mắt anh nhìn như ca sĩ trong quán bar hát nhạc Rock&Roll. Không biết mấy ngày anh đã không chăm sóc cho bản thân rồi, dưới quai hàm là râu mới nhú nhìn giống như một bãi cỏ xanh.

Giản Hinh hỏi: “Anh đưa hết tiền cho em?”

“Không.” Trâu Diệc Minh đáp: “Anh có giữ lại một ít, cũng không thể lớn thế này còn dùng tiền của mẹ anh.”

“Anh đưa cho em nhiều như thế để làm gì hả? Em không thiếu tiền!” Giản Hinh nhìn anh.

Trâu Diệc Minh né tránh cái nhìn của cô, không trả lời câu hỏi này...

Giản Hinh lại chất vấn: “Tại sao đồng ý? Không phải là anh sợ cái gì!”

“Vì để lý lịch không bị bôi đen, bọn họ sẽ cho anh một lá thư giới thiệu.” Trâu Diệc Minh nở một nụ cười có phần không chân thực, phải có người rời đi để chuyện này đặt dấu chấm hết, có bối cảnh thì sẽ không bị động đến. Chỉ có anh là người thích hợp nhất, chuyện này anh không đồng ý cũng không được, tự động nghĩ việc nói ra sẽ dễ nghe hơn bị sa thải.

“Vậy tại sao không tìm việc mới mà lại chạy đến đây?”

Đàn ông không có cách nào nói ra sự thất bại của mình một cách nhẹ nhàng, Trâu Diệc Minh chưa suy nghĩ đã nói: “Em có thể dừng hỏi nữa được không? Những điều này có liên quan gì đến em?”

Giản Hinh giận đến run người: “Anh nhất định phải nói!”

Trâu Diệc Minh hơi kích động: “Anh không biết phải làm thế nào, bất kể là làm gì cũng sẽ giống như thế thôi, xảy ra chuyện anh chỉ có thể chọn ra đi lần nữa, anh mệt rồi.”

Từ lúc tốt nghiệp đến bây giờ, anh ở trong cái xã hội này lăn lộn đấu đá, nhận thấy bản thân cách mục tiêu càng ngày càng gần nhưng lại phát hiện bản thân mình cái gì cũng không có.

Có một đôi tình nhân muốn vào trong ngôi nhưng bị dọa nên không dám tự tiện bước vào, sợ sự tranh chấp của đôi nam nữ này sẽ gây tổn thương đến bọn họ.

“Bây giờ anh theo em về đi!” Giản Hinh kéo tay anh, cô không nhiều lời, nắm lấy tay anh một cách rất kiên định.

“Giản Hinh.” Trâu Diệc Minh nhìn cô chăm chú, nhẹ nhàng giãi ra: “Em có thể đừng quan tâm đến anh nữa được không?”

Cơn giận của Giản Hinh đã nhịn suốt chuyến đi cuối cùng cũng bùng nổ: “Anh cho là em sẽ để ý đến điều này à? Sao anh dám vứt bỏ em rồi đi mất?! Anh đã nhìn nhầm em rồi! Giản Hinh em không phải loại phụ nữ yêu thích hư vinh, không mua được nhà thì chúng ta thuê nhà, từ chức thì làm lại từ đầu. Tại sao anh phải nói lời chia tay với em? Rốt cuộc anh coi đây là gì?”

Giản Hinh cho rằng ngôi đình nhỏ đơn độc này sẽ chứng kiến tất cả sự ngọt ngào của cô và Trâu Diệc Minh, song không ngờ rằng còn có thể chứng kiến hai người gây gổ cả ngày.

“Bây giờ anh không còn tâm trạng để nói chuyện tình cảm, cũng không thể đảm bảo được điều gì cho em cả. Em có thể để anh ở đây một mình được không hả? Em bây giờ rất phiền, biết không?” Đường như Trâu Diệc Minh không kiểm soát được cái miệng của mình.

Giản Hinh sửng sốt, thì ra ở chung với nhau quá lâu sẽ khiến người kia sinh ra cảm giác chán ghét...

Trâu Diệc Minh lần tìm điều thuốc, cuối cùng cũng kiềm chế được nói: “Người đàn ông hôm đó cũng được.”

Giản Hinh nhìn anh: “Trâu Diệc Minh, anh có biết mình đang nói gì không? Hôm nay em đến đây, anh còn không hiểu là có ý nghĩa gì ư?”

Trâu Diệc Minh gạt đầu: “Anh biết mình đang nói gì, sau này em... đừng đến nữa.”

“Trâu Diệc Minh, anh lặp lại lần nữa cho em xem!”

Trâu Diệc Minh trầm giọng lặp lại: “Giản Hinh, đừng dây dưa mãi với anh.”

Giản Hinh tự nhận điều gì nên làm đã làm, cái gì nên nói đã nói hết, có lẽ Trâu Diệc Minh không hề quan tâm một chút nào, khiến cô cảm thấy mình gấp gáp vội vã chạy tới đây như vậy giống hệt một con ngốc...

“Mỗi lần em cần có anh bên cạnh đều không tìm được anh, bà đối với anh tốt như thế, anh lại để bà mang tiếc nuối mà rời đi, Trâu Diệc Minh, anh có lương tâm không thế?”

Trâu Diệc Minh tuyệt vọng nói: “Thế nên anh mới bảo em đừng đi tìm anh nữa! Con người của anh là thế, sẽ không thay đổi.”

Giản Hinh lặng thinh hồi lâu, chợt cô dùng hết mười phần sự tức giận của mình biến thành hai cái đấm hung ác: “Em hận anh, tên khốn kiếp!”

Cô không muốn đứng ở đây nữa, đón một chiếc xe ôm bên đường đi đến ga tàu, Trâu Diệc Minh cũng không đuổi theo, đứng trong đình nghỉ mát hút thuốc.

Tài xế xe ôm hỏi cô: “Em gái, đuổi cho kịp tàu hả?”

“Ừ.”

“Em gái về đâu?”

“Thành phố Mậu.”

“Ày, sao em gái lại khóc thế này? Đừng có lo, tôi chạy nhanh lắm sẽ không trễ chuyến đâu.”

Đến ga tàu, Giản Hinh phóng nhanh đến quầy vé mua vé chuyến xe cuối, làm thế nào cũng không kiếm được nước mắt đang chực trào, đành cúi đầu tránh đi ánh nhìn tò mò của nhân viên bán vé. Chờ đến khi lên xe mới yên tâm mà khóc, trong toa không có người nào, cô rúc vào trong góc khóc đến mất hình tượng. Cô chưa từng thấy Trâu Diệc Minh chán nản như thế, cũng chưa từng thấy Trâu Diệc Minh lại tìm cách đẩy cô ra xa như vậy.

Cảm giác đó còn khó chịu hơn cảm giác có cây dao cùn cứa vào da thịt. Giản Hinh cắn chặt môi, không biết là đang khóc cho bản thân mình hay khóc cho Trâu Diệc Minh. Khoảng thời gian này họ giống như biến bảy năm biến thành một cuộc cãi cọ là chấm hết.

Hôm sau, cô làm tổ trong nhà, cái gì cũng không ăn, gần tối nhận được điện thoại của Tăng Tuyền, bảo một lát nữa sẽ mang đồ ăn lên cho cô. Giản Hinh đành phải ngồi dậy sửa soạn lại bản thân, người trong gương đôi mắt sưng như quả đào, quả thực rất khó coi. Nhưng mà người đến là bạn thân lâu năm của mình nên cũng chẳng sao...

Tăng Tuyền bây giờ cũng không dám tùy tiện nhắc đến Trâu Diệc Minh, chỉ khuyên Giản Hinh nên ăn nhiều một chút, trái lại Giản Hinh ngoan ngoãn ăn hết. Tăng Tuyền nhìn thấy, cảm thấy hẳn là chuyện không quá lớn, cuối cùng cũng yên tâm. Lúc này chuông cửa vang lên, Tăng Tuyền ra mở cửa nhìn thấy trước cửa có một người phụ nữ khóc nức nở.

Cửa vừa đóng, Lý Doanh liền khóc òa lên, Giản Hinh lúc này cũng mặc kệ vẻ ngoài của mình vội cùng Tăng Tuyền đỡ bạn mình ngồi xuống. Lý Doanh ôm Giản Hinh vừa khóc vừa hỏi: “Làm sao bây giờ Giản Hinh, Lâm Hạo bị bệnh.”

Giản Hinh và Tăng Tuyền liếc mắt nhìn nhau, Tăng Tuyền đi qua một bên gọi điện cho Tiền Vũ, Giản Hinh hỏi Lý Doanh: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiền Vũ đi công tác ở nơi khác nên không đến được, đành mở Wechat chat video cùng tham gia cuộc nói chuyện. Lý Doanh vừa khóc vừa nói: “Mấy hôm trước Lâm Hạo ho khan liên tục, bọn tao đi làm kiểm tra sức khỏe. Kiểm tra cho thấy không có gì bất thường nên chỉ uống thuốc mà bác sĩ kê đơn, uống thuốc cũng không có hiệu quả gì sau đó bác sĩ đề nghị chúng tao làm kiểm tra lần nữa.”

(BT: Wechat là một phần mềm gọi điện, nhắn tin như Zalo của Việt Nam)

Nói đến đây Lý Doanh không nén nổi sự đau lòng, cố gắng đè thấp tiếng nghẹn ngào. Giản Hinh vỗ nhẹ sau lưng cô, kiên nhẫn chờ đợi.

Lý Doanh nói: “Lâm Hạo... Lâm Hạo bị ung thư phổi.”

Tất cả mọi người đều không lên tiếng, Lý Doanh che ngực nói: “Tao không dám nói cho ai biết, Lâm Hạo căn bản không biết về bệnh của mình, tao rất sợ, tao không thể không có anh ấy, tại sao chuyện này lại xảy ra trên người anh ấy cơ chứ? Anh ấy không hút thuốc lá, tại sao lại mắc phải căn bệnh này...”

Tiền Vũ tỉnh táo nhất, hỏi: “Giai đoạn nào rồi?”

Lý Doanh vừa nghe khóc càng dữ dội hơn, lần này thì không cần hỏi nữa, mọi người đã biết đáp án.

Giản Hinh, Tăng Tuyền và Tiền Vũ đều có cảm giác rất mỗi mết, là một trong lòng. Chuyện tình cảm riêng của bọn cô đều có sóng dữ, trong lòng rất hâm mộ Lý Doanh, những năm này cô ấy và Lâm Hạo cùng nhau chung đường vẫn rất thuận lợi. Mẹ Lâm Hạo thích Lý Doanh không biết bao nhiêu cho hết, còn mẹ của Lý Doanh lại xem Lâm Hạo như con trai ruột. Bởi vì Lý Doanh vẫn còn đang học tiến sĩ nên không thúc giục hai người kết hôn, dù sao vợ chồng son tình cảm mặn nồng hai vị phụ huynh cũng rất yên tâm. Thật sự không ngờ rằng lại xảy ra chuyện này, cũng không biết khoảng thời gian này Lý Doanh đã sống ra sao khi phải cất giấu bí mật này? Không biết cô ấy đã kiềm chế bao nhiêu đến khi chịu đựng không nổi nữa, tối nay mới chạy đến đây vừa kể vừa khóc thê này.

Cả hai người cùng đỡ Lý Doanh ngủ rồi mới gọi điện cho Lâm Hạo bảo Lý Doanh uống say sẽ không về. Đầu bên kia Lâm Hạo ho khan: “Sao cô ấy lại uống nhiều thế? Có cần anh đến đón cô ấy không? Cô ấy không uống say rồi quậy phá chứ?”

Lòng Giản Hinh chua xót, nhẹ nhàng đáp: “Để nó ngủ bên này được rồi, anh không cần chạy qua chạy lại đâu.”

Hôm sau Lý Doanh tỉnh lại tinh thần cũng tỉnh táo hơn, nói: “Tao phải chạy chữa cho Lâm Hạo, bất cứ giá nào cũng phải chữa khỏi.”

Tăng Tuyền há to miệng: “Nếu chữa không hết?”

Giản Hinh huých bạn mình một cái, Tăng Tuyền nhanh mồm nhanh miệng: “Doanh Doanh, mày nên cân nhắc kỹ càng.”

Lý Doanh mở cửa ra ngoài, đáp lại: “Sẽ không có khả năng chữa không khỏi.”

Cô nàng đi rồi, Tăng Tuyền nói với Giản Hinh: “Tao chỉ là muốn tốt cho nó, Lâm Hạo bệnh lần này không sẽ kéo dài bao lâu, hai đứa nó còn chưa kết hôn nói thế nào cũng không tính là đã muộn, chẳng lẽ mày định để Doanh Doanh cứ như vậy mà bị phí hoài?”

Giản Hinh im lặng, với tư cách là bạn bè, cô càng hy vọng cô bạn mình có nơi đáng để thuộc về.

Ăn sáng xong, Giản Hinh nhận được điện thoại của Châu Dật Thần, Tăng Tuyền ngồi kế bên nghe thấy, giật dây cô nhận điện.

Châu Dật Thần nói: “Buổi chiều đến công viên hải dương xem chim cánh cụt nhé? Tôi có hai tấm vé.”

11. Chương 11: Anh Là Vé Xe Của Em 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Anh Thoa + Iris

Biên tập: Iris

Bây giờ Giản Hinh nào có tâm trạng để xem chim cánh cụt, đang định từ chối thì bị Tăng Tuyền cướp mất điện thoại di động. Tăng Tuyền tức giận đẩy Giản Hinh rồi một hơi quyết định thời gian địa điểm, sau khi cuộc gọi kết thúc Tăng Tuyền nói với Giản Hinh: “Tiểu Hinh, mày thực tế một chút đi, nhà Đông không làm thì làm nhà Tây, đừng có treo mình trên một thân cây. Bây giờ nhìn lại Trâu Diệc Minh cũng chẳng phải là cái cây tốt! Hừ!”

(BT: Nhà Đông không làm thì làm nhà Tây: ý chỉ không có người này còn có người khác tốt hơn)

Giản Hinh không đồng ý, lấy điện thoại từ tay Tăng Tuyền gọi điện lại cho Châu Dật Thần, nói: “Xin lỗi chủ nhiệm Châu, mới vừa rồi Tăng Tuyền trêu thôi, buổi chiều tôi còn có việc nên không đi được.”

Châu Dật Thần mỉm cười, bước ra khỏi xe, nói: “Thật ra anh đang ở dưới nhà em. Em có việc ở đâu, anh đưa em đi!”

Giản Hinh không tin, nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là thấy Châu Dật Thần đang đứng ở bên cạnh xe, cầm điện thoại di động nhìn về phía phòng cô. Cô vội vàng tránh né, không biết nên nói cái gì.

Châu Dật Thần nói tiếp: “Không có à, em cứ từ từ, anh sẽ đứng chờ ở dưới này.”

Giản Hinh không thể từ chối, sau khi cúp máy thì vào nhà lấy đồ, có điều bây giờ đôi mắt sưng như hột đào làm thế nào cũng không biến mất được. Cô không muốn để cho người khác nhìn thấy nên lúc ra khỏi nhà đeo kính và đội mũ rộng vành, mặc quần bò và áo trắng đơn giản.

Châu Dật Thần đợi không bao lâu thì Giản Hinh đi xuống, hết sức vui mừng, mở cửa xe hỏi: “Em có chuyện gấp à? Có muốn ăn chút gì đó trước không?”

Giản Hinh đáp: “Không cần đâu, chúng ta đi công viên hải dương ngay đi.”

Châu Dật Thần càng vui vẻ hơn, gạt đầu: “Ừ, xem xong anh sẽ đưa em đi ăn cái gì đó ngon ngon.”

Đến công viên hải dương, một luồng không khí mát lạnh xua tan cái nắng chói chang, Châu Dật Thần lên tiếng: “Năm nay nhiệt độ khá cao, bây giờ mới là đầu hè thôi.”

Giản Hinh nghe xong khẽ gạt đầu, từ góc độ của Châu Dật Thần nhìn sang cũng chỉ thấy đỉnh đầu nhỏ bé gạt một cái, anh ta cảm thấy rất thú vị, cùng xếp hàng chờ soát vé với Giản Hinh. Nhân viên soát vé cầm con dấu đi đến ấn trên vé mỗi người một hình giống như con cá hoạt hình.

Châu Dật Thần và Trâu Diệc Minh cao xấp xỉ nhau, đều là những người mà Giản Hinh phải ngước cao đầu lên nhìn. Giản Hinh giả vờ tập trung để xem chim cánh cụt, không có ngẩng lên nhìn mặt Châu Dật Thần, cũng may anh ta không để ý. Người đi xem chim cánh cụt quá nhiều, vóc người anh ta cao to nên chen lên đầu chiếm được vị trí tốt, rất ý tứ không đụng Giản Hinh mà kéo túi của cô, nói: “Mau lên đây, chỗ này dành cho em!”

Cô gái lúc trước luôn nhìn Châu Dật Thần giờ lại nhìn Giản Hinh cực kì chăm chú, Giản Hinh cúi đầu thấp hơn, kéo anh ta: “Không cần, chúng ta đi xem cái khác đi!”

Châu Dật Thần đang muốn đi ra thì thấy bên cạnh có một người mẹ bế đứa con đang kéo mũ Giản Hinh, lúc này anh ta mới thấy rõ được đôi mắt cô. Người mẹ kia vội vàng bảo đứa trẻ nói xin lỗi, Giản Hinh không được tự nhiên vén vén tóc, nói: “Không sao đâu!”

Sau đó, Châu Dật Thần cũng không còn tâm trạng hưng phấn đi cướp chỗ đứng như vừa nãy nữa, mà chậm chậm theo Giản Hinh đi dạo qua các phòng triển lãm cá nhân. Thấy tinh thần cô không được tốt, anh ta chỉ chỉ và nói: “Em có muốn ngồi nghỉ một chút không?”

Giản Hinh gật đầu, hai người tìm chỗ ngồi nghỉ. Cô cất lời: “Những con chim cánh cụt này thật đáng thương, bị nuôi nhốt ở cái chỗ nhỏ nhỏ này để cho người ta ngắm nghía.”

Một câu nói khiến Châu Dật Thần sững sờ, anh ta cũng không ngờ Giản Hinh có cái nhìn như vậy với công viên hải dương.

“Xin lỗi!” Anh ta hơi áy náy: “Là anh suy nghĩ không chu đáo.”

Giản Hinh không che đôi mắt sưng như quả đào của mình nữa, nhìn anh ta rồi nói: “Muốn trách thì hãy trách những người mang chúng đến nơi này, chứ không phải anh. Thật ra, tôi rất thích xem chim cánh cụt, hôm nay rất cảm ơn anh.”

Có lẽ là lời nói của Giản Hinh quá mới mẻ độc đáo, Châu Dật Thần nhất thời không lên tiếng, rất lâu sau mới đề nghị: “Trước đây anh từng đi Nam Cực, thấy ở đó chim cánh cụt kết thành từng đàn, sau này có cơ hội chúng ta cùng đi xem được không?”

Giản Hinh nhìn anh ta, đáp: “Hôm nay tôi đi, thật ra là có mấy câu muốn nói với anh.”

Châu Dật Thần ngồi thẳng người lên, nói: “Em cứ nói.”

Giản Hinh nói: “Chủ nhiệm Châu, anh là một người rất tốt, nhưng hai chúng ta không thể đâu. Tôi không thể lãng phí thời gian của anh, nói sớm một chút có lẽ tốt hơn.”

Châu Dật Thần thở dài: “Bây giờ anh đang được phát thẻ người tốt ư?”

Bất kể Giản Hinh làm gì nói gì đều hết sức nghiêm túc, nói tiếp: “Anh rất tốt, nhưng chúng ta không thích hợp.”

“Tại sao không thích hợp?”

Giản Hinh không nói nhiều.

“Em vẫn còn thích anh ta à?”

Giản Hinh chỉ chỉ hai mắt mình: “Cũng sẽ không.”

“Vậy tại sao không cho anh một cơ hội?”

Giản Hinh đáp: “Tôi muốn tìm một người bình thường, cùng nhau trải qua một đời người. Anh như vậy, là tôi với cao.”

Trước kia Châu Dật Thần chỉ nghe nói con gái cổ dài muốn chui vào, chứ từng thấy ai lại tránh thật xa. Anh vẫn biết Giản Hinh không giống với người khác song không ngờ lại thú vị như vậy.

“Còn nữa, tôi rất thực tế.” Giản Hinh vì để cho anh ta tuyệt vọng mà tiết lộ chuyện của Lý Doanh, cô kể: “Ở trong chuyện này, tôi và Tăng Tuyền đều hi vọng nó không bị rơi vào quá sau. Nhìn nó khổ sở, bọn tôi cũng rất đau. Nếu lúc này có người mang nó đi, chúng tôi sẽ giơ hai tay đồng ý, sẽ không quan tâm đến người ngoài nói gì, chuyện nhà chuyện cửa.”

Thế nhưng Châu Dật Thần lắc đầu một cái: “Không biết, cái này quá thực tế. Cảm ơn em đã thể hiện mặt chân thật nhất của mình với anh.”

Đúng lúc đó có một đứa bé ngã xuống đất, Giản Hinh vội vàng đỡ đứa bé dậy, thấy nó không khóc, khích lệ: “Cháu giỏi quá, cô thấy cháu rất dũng cảm.”

Chờ mẹ đứa bé ôm nó đi, Châu Dật Thần nói: “Nhưng nếu chuyện này xảy ra với anh, anh nhất định sẽ không buông xuôi. Giản Hinh, chuyện vừa rồi là do em đứng ở góc độ người xem mà đưa ra cái nhìn của mình, nhưng nếu em là Lý Doanh, anh cho rằng em cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như cô ấy.”

Đầu óc Giản Hinh hơi choáng váng, đúng rồi, cô và Tăng Tuyền là người ngoài cuộc, như vậy, nếu như ở trong cuộc, cô sẽ chọn thế nào?

Châu Dật Thần thấy cô sững sờ, quay lại đề cập tới chuyện khác, nói: “Đối xử với trẻ con kiên nhẫn như vậy, em đúng là một cô giáo tốt.”

Giản Hinh chợt nhớ ra, trước đây, khi mới tốt nghiệp nghe nói cũng nghe nói trong khoa có phân công hai chỉ tiêu rất tốt, mọi người cạnh tranh đến sứt đầu mẻ trán, cô tự biết mình không giành được nên không quá để tâm đến nó. Trâu Diệc Minh cũng rất hi vọng cô có thể được chọn, song kết quả cuối cùng lại khiến người ta đập kính mà nhìn, danh tiếng cuối cùng lại rơi xuống đầu Giản Hinh.

Sau đó Giản Hinh từ chối lời mời ăn tối của Châu Dật Thần, tạm biệt ở cổng công viên hải dương, một mình ngồi xe buýt về nhà. Trước khi lên xe, Châu Dật Thần nói với cô: “Sau này hãy gọi anh là Châu Dật Thần, đừng gọi chủ nhiệm gì nữa. Chúng ta là bạn bè, đừng gọi ngài lại ngài, rất chán.”

Lúc này Giản Hinh thật tâm đồng ý, dấu sao cũng đã nói rõ mọi chuyện, sau này cũng không cần khách sáo.

Trong lòng thoải mái hơn một chút, gửi tin nhắn qua WeChat trên di động: Có còn đàn ông độc thân nào không? Tiếp tục xem mắt.

Tăng Tuyền không nổi bong bóng nhưng nhất định phải nhòm ngó bình, Tiền Vũ mắng một câu: Tao không phải là ông mối.

Mặc dù nói vậy nhưng vẫn sắp xếp cuộc xem mắt tiếp theo cho Giản Hinh. Tiền Vũ nói trước kia chọn địa điểm không tốt nên mỗi lần đều không thành, lần này đổi thành quán ăn gần nhà Giản Hinh, nhìn không thuận mắt mời cơm nước xong là có thể về nhà rất thuận lợi.

Giản Hinh bên này không ngừng đi xem mắt, còn Trâu Diệc Minh bên kia cũng nhận được một cái hộp, mở ra bên trong là toàn bộ giấy tờ anh để lại cho Giản Hinh.

Mấy ngày nay anh ép mình cố không nghĩ đến nữa, nhưng làm thế nào cũng không quên được dáng vẻ cô khóc rồi chạy đi.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn nên gọi điện cho cô, còn đang đoán cô có nhận máy hay không thì nghe thấy tiếng của cô: “Anh nhận được chưa?”

“Sao lại gửi đến chỗ anh? Anh sẽ gửi lại cho em, địa chỉ trường học có được không?”

Giản Hinh cất tiếng: “Trâu Diệc Minh.”

Thật ra Trâu Diệc Minh cũng không quen cô dùng giọng điệu này để gọi tên anh. Khi xưa, lúc “yêu” nhau, anh đều thọc lét cô khi cô chưa sẵn sàng, hoặc khi đang nấu cơm thì hôn cô. Cô che anh vướng chân vướng tay, hờn dỗi trách anh: “Trâu Diệc Minh, không được làm loạn.”

Với hiện tại, không hề giống nhau.

Giản Hinh nói: “Em ở bên anh bảy năm, chỉ đáng giá số tiền này thôi à?”

Trâu Diệc Minh không lên tiếng, cúi đầu đốt một điếu thuốc, Giản Hinh nghe thấy qua điện thoại, cố gắng không lên tiếng.

Giản Hinh nói tiếp: “Ít nhất cũng phải tăng gấp đôi nữa rồi gửi cho em. Chỉ thế thôi, em còn có việc. Cúp đây.”

Trâu Diệc Minh hung hăng hít điếu thuốc, híp mắt nhìn điện thoại di động, hình như đây là lần đầu tiên Giản Hinh cúp điện thoại của anh trước.

Sắc trời dần tối, bây giờ anh không ngồi chờ ở nhà nữa, nhấc chân đi ra ngoài, Trần Phượng Tiên bưng bát cơm đuổi theo: “Lại chạy đi đâu nữa? Ăn cơm trước đã!”

“Con không ăn.”

“Con tự nhìn lại mình xem, mỗi ngày không làm việc hần hoi lại muốn làm cái gì nữa? Từ nhỏ đến lớn không phải là người đa nghi, sao tự dừng lại thay đổi thế này?” Trần Phượng Tiên thao thao bất tuyệt suy nghĩ, thấy con trai đi ra ngoài lại lẩm bẩm: “Giản Hinh kia cũng chẳng phải dạng tốt đẹp gì. Lúc con trai mình chán chường thì chẳng thấy bóng dáng nó đâu. Trước đây là ai bất chấp mặt mũi bảo đến là đến? Hừ, chờ Diệc Minh nhà bà đây thành công thì đừng có hối hận! Đến lúc đấy mà dám ló mặt đến thì đừng trách bà đây đuổi không tiếp.”

Thật ra câu cuối cùng này Trâu Diệc Minh nghe thấy, những ngày gần đây, không biết anh đã nghe điều này bao nhiêu lần, càng nghe càng thêm phiền lòng. Nếu không phải chạy ra khu đi bộ ngồi ngắm người thì cũng là đi quanh quần Giang Châu một vòng, mệt thì về ngủ, đúng là ngủ ngon hơn chút.

Hôm nay, anh thay đổi hướng đi, đi về phía ngoại ô. Được nửa đường, anh dừng lại mua bao thuốc lá ở quán tạp hóa ven đường, cũng có vài người đến mua thuốc lá, thuận tiện mua thêm mấy chai bia lạnh ngồi uống ở ngoài quán. Trâu Diệc Minh nhìn quần áo bọn họ thì biết là thợ xây công trình, dấu sao cũng nhận rồi, không có chuyện gì nên anh cũng ngồi xuống nói chuyện với bọn họ, và mời thuốc nhau.

Anh hỏi: “Khu vực này đang dỡ nhà à? Công trình gấp lắm hả? Sao buổi tối vẫn còn làm việc?”

Người đàn ông ngồi gần anh xua xua tay, đáp: “Không phải, chúng tôi đang xây nhà.”

Trâu Diệc Minh cười: “Ai lại xây nhà buổi tối bao giờ! Anh đừng lừa tôi chứ!”

Người nọ tỏ vẻ bí hiểm, nói: “Không lừa chú đâu!”

Trâu Diệc Minh thâm giật giật trong lòng, cười: “Tôi không tin đâu!”

Bên cạnh có người nhanh miệng, hô một tiếng: “Này, tôi đã nói với chú quanh đây lập tức sẽ...”

Lời còn chưa hết thì đã thấy người đối diện lườm người này một cái, quay sang nói với Trâu Diệc Minh: “Chuyện này không liên quan tới cậu. Mà cậu cũng đừng hỏi nhiều. Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Trâu Diệc Minh nhìn bọn họ đi xa, xoay người cầm lấy hai chai rượu. Khi tính tiền, chủ quán nói: “Bọn họ là thợ xây bên kia. Mỗi tối âm thanh đình tai nhức óc không cho ai được ngủ yên.”

“Cũng đúng!” Trâu Diệc Minh cười một tiếng.

Chủ quán không phục, hừ hừ: “Trước còn tưởng rằng có thể dỡ đến chỗ tôi, đúng lúc mẹ tôi tìm được con đường này thì bên kia phải tháo dỡ hết.”

Trâu Diệc Minh cầm chai rượu lững thững đi đến chỗ chủ quán chỉ, đó là một khu nhà ở cũ nát, gần như đều là phòng tự xây, có vô số nhà một tầng, hai tầng. Càng đi sâu vào trong, cảnh vật càng khác biệt, có thể nhìn thấy một vài nhà cao tầng nhưng rất đơn sơ, tựa như vệt vàng đuổi ra ngoài.

Anh ngồi ở khu đất trống giữa hai tòa nhà, ngẩng ngẩng nhìn bầu trời qua khe hở đến tận khi chân trời bắt đầu hửng sáng như bong bóng cá, uống cạn sạch hai chai rượu và hút hết một gói thuốc lá, thấy rõ mọi thứ.

12. Chương 12: Anh Là Vé Xe Của Em 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Thô Kki

Biên tập: Iris

Trần Phượng Tiên vừa dọn bữa sáng xong thì thấy con trai trở về, hỏi một câu: “Tối hôm qua đi đâu?”

Trâu Diệc Minh không đáp, múc cháo trắng ăn từng miếng từng miếng một, Trần Phượng Tiên biết sẽ không hỏi được gì nên ngồi xuống cùng ăn. Trong lúc đang ăn Trâu Diệc Minh thuận miệng hỏi một câu: “Mẹ ơi, con nhìn thấy một mảnh đất lớn ở Giang Châu đang phá hủy, đang làm gì thế ạ?”

“Để xây dựng một khu công nghiệp.”

“Chúng ta cũng phá hủy luôn ư?”

Nhắc tới chuyện này, Trần Phượng Tiên lại tức giận, gấp liền mấy miếng trứng rán bỏ vào chén con trai: “Không phá!”

Trâu Diệc Minh nhìn mẹ, cuối cùng Trần Phượng Tiên không nhịn được, kéo anh nói:

“Con đó, khi còn bé chúng ta cũng đã ở nơi đó, con còn nhớ không?”

Trâu Diệc Minh lắc đầu.

Bà buông tiếng thở dài: “Đó là nhà của ông nội con để lại, sau đó mẹ bán nó đi để trả nợ. Ở đây, cuộc sống của mẹ con mình đã từng trải qua nhiều năm cực khổ, bữa đói bữa no, ai biết giờ đây nó lại bị phá hủy?!”

Trần Phượng Tiên rất ít khi nhắc đến chuyện bố anh mất sớm, Trâu Diệc Minh đoán rằng lúc này bà đang rất nóng giận. Nơi bọn họ ở bây giờ là nhà cũ của ông bà ngoại, Trần Phượng Tiên còn có một em trai, lúc chuyện vừa xảy ra bà không dám mang con trai về nhà mẹ để tránh nợ, sợ làm liên lụy đến người nhà. Sau đó, cậu của Trâu Diệc Minh mua một căn hộ nhỏ ở bên ngoài, nhìn chị và cháu trai đáng thương nên nhường lại căn hộ đó cho hai mẹ con. Tuy chỗ này không lớn, không đáng giá mấy đồng tiền nhưng cũng là nơi chui ra chui vào ở đây.

Trần Phượng Tiên càng nói càng không phục: “Nghe nói phá bỏ và di dời đến khu tái định cư tất cả đều có thang máy. Những người đó cả đời ở nhà cấp bốn, nhà hai tầng còn hiếm khi thấy, cho nên nhờ tổ tông phù hộ mới có thể được vào ở khu đó! Nếu biết sớm từ trước thì năm đó bỏ chút tiền xây đại một căn nhà, rồi mua thêm 100 mét vuông đất, đến khi phá bỏ và dời đi năm ba căn, thì sau này không lo việc cưới vợ! Ôi chao, bây giờ ban đêm mẹ hối hận đến nỗi không ngủ được, đều do mấy chuyện xui xẻo đó! Bây giờ đành trông chờ người ta sẽ xây liền mấy cái khu công nghiệp, phá nhà chúng ta.”

Trâu Diệc Minh cười một tiếng, Trần Phượng Tiên ngẩn ngơ, đây là lần đầu tiên thấy con trai bà cười sau khi về nhà.

Bỗng nhiên bà không nói gì nữa, cúi đầu ăn cơm.

Trâu Diệc Minh cơm nước xong lại ngủ một giấc thật sâu, sau khi tỉnh lại thì gọi điện cho Đại Phúc.

“A, bất ngờ nha!” Đại Phúc vừa nhận điện là nói: “Ngài còn nhớ có đến người như tôi à?”

Trâu Diệc Minh ừm một tiếng

Đại Phúc mắng: “Trâu Diệc Minh, con người mày cũng máu lạnh quá thể! Ông đây lo lắng cho mày như vậy, thể mà... Mày xem đi, mày làm như thế có còn là con người nữa không? Ông đây đã nói hết những việc làm của mày cho Giản Hình rồi, mà một lời cảm ơn cũng không có? Mau nói một tiếng cảm ơn cho tao nghe!”

Trâu Diệc Minh đáp: “Bây giờ mày đến đây một chuyến ngay lập tức, chậm chân thì đừng có hối hận.”

“Làm gì? Mời tao ăn cơm hả? Tao nói cho mày...”

Trâu Diệc Minh không nghe nó nói nhảm, cúp điện thoại trước.

Mặt mày Đại Phúc đỏ ngầu, cầm ví tiền mua vé đi Giang Châu, thề phải đánh cái tên kia một trận!

Đại Phúc đến rất nhanh, Trâu Diệc Minh đứng ở ngoài ga hút thuốc, ngoắc ngoắc tay về hướng anh chàng: “Ồ đây!”

Đại Phúc nhào đến siết cổ, Trâu Diệc Minh cao hơn anh chàng một chút, một tay đã tránh được. Những năm gần đây Đại Phúc càng ngày càng béo, mới động dậy hai cái đã lên cơn hen suyễn, Trâu Diệc Minh vỗ cái bụng bia của anh chàng và nói: “Đi, tao đưa mày đến một nơi.”

Hai người họ không đi xe, đi bộ đến quán tạp hóa mua thuốc lá, Trâu Diệc Minh thì thấy bình thường, còn Đại Phúc thì mệt muốn ngất đi, chỉ anh mắng: “Hồi tập quân sự năm nhất ông đây cũng không đi xa được như vậy! Bữa cơm này anh đây không ăn!”

Đến trưa, Trâu Diệc Minh đưa anh đến phía trước đó không xa, đi vào quán cơm nhỏ ven đường. Quán cơm rất đơn sơ nhưng làm ăn cũng được, xung quanh mọi người đều đang bàn tán về giá đất khu phá bỏ và di dời đó. Đại Phúc cầm thực đơn đầy dầu mỡ mở lên nhìn, chọn mấy món đắt tiền nhất, còn Trâu Diệc Minh ăn rất ít, chủ yếu là uống rượu hút thuốc.

Đại Phúc miệng đầy dầu mỡ, nói: “Trước kia có dụ mày bằng cách nào đi nữa mày cũng không đụng, bây giờ mày còn hút nhiều hơn cả tao.”

Trâu Diệc Minh nhả một làn khói vào mặt anh chàng, không lên tiếng.

Đại Phúc lăm bằm một tiếng: “Trước đây cũng không thấy mày thế này, chẳng thú vị gì cả!”

Ông chủ của quán cơm nhỏ cười ha hả, đang ngồi nói chuyện ở bàn bên cạnh: “Đến lúc đó tôi cũng không cần nhà, cầm tiền đi thành phố lớn tìm con trai tôi, ở nơi đó mua một căn hộ cho thoải mái.”

Mấy người cười, mắng ông ta ngu: “Ông mua một căn hộ ở thành phố lớn thì có thể mua ba căn như vậy ở Giang Châu, nếu ông ở không hết thì có thể cho thuê mà! Sau này không cần phải buôn bán khổ cực nữa, mỗi một tháng không làm gì, sống vào tiền cho thuê phòng là được rồi.”

Ông chủ lắc đầu: “Con trai tôi không chịu về đây, hai người chúng tôi phải qua với nó.”

Sau đó bọn họ lại thảo luận về giá cả của căn hộ cũng như sự chênh lệch khi di dời, Đại Phúc cắn miếng giò lợn hỏi Trâu Diệc Minh: “Hôm đó tao nhìn sắc mặt Giản Hình không tốt, cái tên này đúng là biết cách khiến người ta quan tâm! Thế nào, lần này hòa hợp chứ?”

Trâu Diệc Minh cầm chai bia lên cụng với Đại Phúc một cái, nói: “Mày với vợ mày hòa hợp chưa?”

Đại Phúc nhìn anh trả lời: “Nhanh thôi!”

Sau đó chau mày: “Cũng không biết mày nghĩ cái gì nữa. Tao nói cho mày biết, dạo này Giản Hình nhất quyết đi xem mắt, hai đứa chúng mày định như vậy thật à?”

Trâu Diệc Minh lại nhớ đến dáng vẻ khóc lóc chạy đi của cô ngày hôm đó, thờ ơ nói: “Đi theo ai cũng tốt hơn so với đi theo một thằng nghèo rớt mồng tơi như tao.”

Đại Phúc gãi đầu: “Vậy bữa ăn này hay là để tao trả tiền đi?”

Trâu Diệc Minh nhìn anh chàng: “Lo mà ăn móng giò của mày đi, nói lảm thế.”

Đại Phúc tròn mắt kìm nén lại câu nói của anh mình muốn nói, tên nhóc thối này gần đây nói chuyện thật không biết khách khí, không có cái kiểu âm trầm, làm cho anh cũng không dám tùy tiện chọc đến hắn.

Bữa cơm này suốt ăn ba giờ, Đại Phúc mệt mỏi, nói: “Đưa tao về nhà, tao muốn ngủ một giấc.”

Trâu Diệc Minh hỏi mượn ông chủ một bộ bài xì phé, nói: “Ngủ cái gì mà ngủ, đánh bài.”

Dầu sao cũng không có gì làm, ông chủ quán cơm và hai người khác cũng tham gia chơi, vừa vận góp đủ một bàn. Đại Phúc càng cảm thấy Trâu Diệc Minh có gì đó hết sức không bình thường, rất sợ anh mắc phải chứng ưu buồn nên đành cùng chơi. Vận may hôm nay của ông chủ quán cơm rất tốt, cùng với vợ ông, hai người cùng thắng bạc, chẳng mấy chốc đã bằng doanh thu của cả ngày hôm đó. Khi Trâu Diệc Minh thuận miệng hỏi mấy câu liên quan tới việc phá bỏ và di dời, chỉ cần không liên quan đến nhà mình, ông chủ biết gì đều nói cả. Trâu Diệc Minh đưa điều thuốc tới, dường như vô tình mà nói: “Lần trước đi ngang qua nơi đó hình như nghe thấy có người hơn nửa đêm còn xây nhà.”

Ông chủ bỗng chốc trở nên nghiêm túc, điểm bài trong tay và nói: “Không có chuyện đó đâu, chắc cháu đã nghe nhầm rồi!”

Trâu Diệc Minh gật đầu: “Chắc là như vậy.”

Đại Phúc hừ hừ: “Ai mà nửa đêm xây nhà chứ? Lão Trâu, chuyện này mày nên hỏi tao là tốt nhất! Mày quên bố tao làm gì à? Nếu mày có hứng thú thì sau này tao dẫn mày đi tham quan công trường một vòng, đảm bảo đi lần sau sẽ không muốn đi nữa.”

Trâu Diệc Minh gật đầu: “Ờ.”

Một bàn đánh bài đến tối, hai người lười, sẵn tiện ăn cơm tối luôn trong quán, sau khi tính tiền ra ngoài Đại Phúc thu lại về đứng đắn: “Chắc mày gọi tao đến đây không chỉ để ăn hai bữa cơm nhỉ?”

Trâu Diệc Minh không lên tiếng, kéo anh chàng đi đến phía đối diện khu dân cư.

Trời đã dần dần tối, trên đường rất ít người, ngược lại chỉ có mấy cái người đàn ông mò mẫm dọn dẹp xi măng trong bóng tối. Đại Phúc dần dần ngửi ra mùi vị, không hỏi nữa, đứng cùng Trâu Diệc Minh ở một góc khuất tầm nhìn hút thuốc.

Đồng hồ vừa điểm đúng chín giờ thì mọi thứ lập tức trở nên náo nhiệt, không biết từ nơi nào có người nhảy ra đứng ở trên cao dựng lên một cái giá. Chắc hẳn mấy người đó là những công nhân rất thuần thục, phối hợp với nhau rất ăn ý. Nếu không có gì trở ngại thì hai ba đêm thế này có thể hoàn thành một tầng nhà, các tầng nhà đó nhìn rất đơn sơ, căn bản là người không thể ở được, thế nhưng người ta làm như vậy cũng không phải để cho người ở.

Trời sáng rất nhanh, những người đó lại như ma quỷ nhanh chóng rút lui, chỉ thấy căn nhà một tầng trước đó đã lột xác thành một căn nhà hai tầng.

Dưới đất đầy tàn thuốc và vỏ chai rượu, hai mắt Trâu Diệc Minh đỏ ngầu, anh hỏi Đại Phúc: “Nhìn đã hiểu chưa?”

Đại Phúc gật đầu, nói: “Tao hiểu rồi, mày thông minh thật đấy.”

Hôm đó, Trần Phương Tiên vừa thấy hai người mang cái bụng nhịn đói suốt đêm về, vội vàng lấy thêm bát đũa, hai người ăn xong liền nằm ngay lên giường ngủ đến hoàng hôn mới tỉnh lại.

Sau khi tắm xong, Trâu Diệc Minh lấy tờ giấy ngồi viết hợp đồng, miệng ngậm thuốc lá nói với Đại Phúc: “Tao nghe ngóng rồi, những người đó với chủ nhà chia năm năm, tất cả các chi phí khác chủ nhà cũng không cần lo. Bây giờ muốn phá hủy rất nhiều nơi, miếng bánh ngọt quá lớn bọn họ không ăn hết, chúng ta bên này chia bốn sáu, ba chi phí luôn, tao chỉ là công dân, còn mày thì khác, trong nhà mày hiểu mà, bây giờ tao có nhiều tiền, mày có một trăm ngàn thì đưa tao, tao với mày cùng làm.”

Bố Đại Phúc có một đội xây dựng làm ăn rất lớn, sau đó nhanh chóng thành lập một công ty xây dựng với hai triệu tệ, đăng hoàng hợp pháp mà đầu thầu, hiện tại bây giờ lĩnh vực nhà đất, bất động sản đang lên chóng mặt. Người ta nói hổ phụ sinh hổ tử, Đại Phúc đã lớn như vậy nhưng cũng chưa làm được gì cho ra hồn, không biết bao nhiêu lần đã bị bố mình chỉ vào mặt nói anh chàng không có tiền đồ.

Đại Phúc nhìn thẳng vào Trâu Diệc Minh, không biết từ lúc nào trong mắt cái tên này lại xuất hiện vẻ tàn nhẫn, hung ác, trước kia không hề đặc tội với một ai, đột nhiên cách hành xử có phần giống như một kẻ giang hồ.

Nhớ lại năm đó, bọn họ là bốn thanh niên phong nhã hào hoa cực kì tốt trong ký túc xá. Những lúc tám chuyện ở thời kì đại học tự thân tự lo ấy, tình yêu chỉ giống như một bữa ăn sáng, không ngờ cách mạng còn chưa thành công thì bên trong đã có giặc. Cái tên Trâu Diệc Minh này giống hết loại đèn pha đơn, đi đâu cũng có một đồng các cô nàng vây quanh, cũng có chút tổn thương, khiến cho ba người họ suýt nữa không thể trải qua bốn năm đại học ấy cùng với cánh tay phải kia.

Còn nhớ lúc bọn họ có một trận đấu, khán đài tụ tập rất nhiều các nhóm cổ động viên, ai ai dáng người cũng vô cùng nóng bỏng, tất cả đều đến vì Trâu Diệc Minh. Các cô em trong các nhóm cổ vũ cũng không nhỏ mọn, không ai chú ý tới đối phương, một lòng cổ vũ, cho nên những lúc đó thì tha hồ mà ngắm người đẹp, thật là... vừa chua xót vừa bội phục.

Đàn ông ai cũng có tính xấu, cứ tưởng rằng cái tên này trong bốn năm đại học sẽ thay người yêu như thay áo, nhưng hần lại khiến cả phòng trợn mắt bởi ai cũng không lọt vào mắt hần, im im vậy mà đã ở bên Giản Hinh đến bảy năm.

“Nhìn cái gì vậy? Tao đang nói chuyện nghiêm túc với mày đấy.” Trâu Diệc Minh vo tròn tờ giấy trong tay.

Đại Phúc vội vàng kéo dòng suy nghĩ trở về, chuyện này anh đã từng nghe bố mình nói qua một lần: phá bỏ và di dời tính theo diện tích mà làm, nhà diện tích lớn thì bồi thường nhiều hơn, không có cách nào chiếm được diện tích lớn thì đành phát triển chiều dọc. Những người đầu tiên làm việc này rất thông minh, cho dù người ta có cung cấp cho anh nhiều nơi nhưng anh cũng không thể kiếm được một đồng xu nào cả, cho nên anh nên ngoan ngoãn cho tôi năm phần, dẫu sao cũng thu được năm phần, không ai thiệt cả. Vì thế, khi chủ nhà suy nghĩ cho là hợp lý, nhanh chóng đồng ý, không kèo nài giá cả, có thể chia tiền là được, sau đó quy luật này dần thành thông lệ trong nghề, không có ai phản bác.

Cho dù chuyện này có người tra ra, cách kiếm tiền này giống như con chuột đi kiếm ăn ban đêm, không thể kiếm ăn vào ban ngày. Kiếm tiền như vậy rất khổ, bây giờ bố Đại Phúc đã làm ăn lớn nên coi thường những thứ này, nhưng với Đại Phúc mà nói, cái này giống như một bước để phát triển kinh doanh.

“Một thời gian trước sống không ra sống, ngay cả Giản Hinh cũng không khuyên được mày, sao tự nhiên lại có kế hoạch này? Mày có uống nhầm thuốc không đấy?”

Trâu Diệc Minh lãnh đạm nói: “Thiếu người ta một chút tiền.”

“Một chút là bao nhiêu? Tao có thể giúp mày trả trước.” Đại Phúc lấy điện thoại ra chuẩn bị chuyển tiền.

Trâu Diệc Minh giật lấy điện thoại của anh chàng, nói: “Rất nhiều, chỉ có thể tự tao trả.”

“Được, vậy đi, tiếp theo sẽ phá bỏ nơi nào mày biết không?” Đại Phúc thấy anh chàng không muốn nói đến thì anh cũng không tra hỏi tới cùng, quay lại nói chuyện chính.

Loại chuyện này cũng không chắc chắn sẽ tiến hành xây dựng mà người sẽ đi đến nhà bạn trước hết sẽ đo đạc diện tích xem thế nào sau đó theo những gì họ biết thì đã quá muộn. Tốt nhất là nên biết kế hoạch của chính phủ và cần sự chỉ đạo của chính quyền sau đó mới lên sàn được.

Nhả một làn khói từ trong miệng ra, mờ mờ ảo ảo tựa một màn sương như đâm thẳng vào Trâu Diệc Minh, anh bị cay mắt, chớp mắt rồi gật đầu.

“Cái tên này thật là...” Đại Phúc suy nghĩ gì đó một lúc lâu rồi đánh mạnh Trâu Diệc Minh một phát: “Quá kì lạ!”

Trâu Diệc Minh cười: “Cứ quyết định thế đi, mày ký tên đi.”

Đại Phúc khoát tay: “Biết vậy là được, làm cái này không có ý nghĩa gì cả!”

Trâu Diệc Minh ném bút cho anh chàng: “Anh em ruột thịt còn tính toán cho rõ ràng, mày đi theo bố mày lẫn lộn lâu thế mà ngay cả cái này cũng không học được à?”

Đại Phúc đập anh một phát bay khỏi giường, lấy cái bút ký đại tên của mình lên giấy như rồng bay phượng múa. Vừa viết vừa nói: “Mày ở thành phố Mậu một gần chết, lẫn lộn bốn năm mà chỉ tiết kiệm được một trăm nghìn tệ thôi à? Lừa gạt ông đây hả? Đã làm thì làm lớn hần đi, nên lấy hết ra, mày không lỗ đâu mà lo!”

Trâu Diệc Minh hơi khò hợp đồng kia rồi cẩn thận để vào trong ngăn kéo, nói: “Không có, chỉ có bấy nhiêu đó thôi, còn lại tao để lại hết cho Giản Hình rồi.”

Đại Phúc bật cười, cười vô cùng dâm dăng.

Trâu Diệc Minh cho anh chàng một cước: “Cút!”

Đại Phúc luôn cảm giác mình đúng là có phúc nhất, trong bốn đôi yêu nhau, anh là người thấp nhất, lại béo nhất, bố anh lại là người có tiền, anh dựa vào bố mình làm ăn nên cũng thuận lợi cho việc kết hôn. Cuộc sống của anh rất thoải mái, thường trêu ghẹo Tăng Tuyền: “Nếu năm đó được chọn giữa tiền và trai đẹp, em sẽ chọn người hay tiền?”

Tăng Tuyền dù muốn hay không cũng trả lời: “Em chọn tiền.”

13. Chương 13: Anh Là Vé Xe Của Em 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Thời gian này Giản Hinh không dừng việc đi xem mắt cũng như Trâu Diệc Minh mỗi ngày đều vui mình trong công trường suy tính làm sao để kiếm tiền nhanh nhất. Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, trong thời gian này họ cũng không liên lạc với nhau. Ngược lại vòng bạn bè của Đại Phúc mỗi lần cập nhật bằng tin đều nhìn thấy cảnh tượng rất náo nhiệt, cảnh tượng hầu hết là những căn nhà cũ nát và bùn sình nơi công trường, ánh sáng lờ mờ khó mà phân biệt rõ. Đôi lúc Giản Hinh sẽ phóng to tấm ảnh lên, cô cũng không biết bản thân mình đang tìm kiếm điều gì, Trâu Diệc Minh thỉnh thoảng cũng sẽ làm mới vòng kết nối bạn bè, vì Đại Phúc đăng quá nhiều tin rác nên anh đành phải xóa bớt đi. Tiện tay cũng sẽ chạm vào biểu tượng cái mặt cười vui vẻ của Giản Hinh, bên trong trống không chẳng có gì, cô đã xóa hết những bài đăng trước đây.

(CN: Đoạn trên đang nói đến việc các nhân vật sử dụng mạng xã hội)

Điện thoại của Tăng Tuyền vang lên tiếng ting ting, sau khi xem xong, cô giơ đến trước mặt Giản Hinh rồi nói: “Mày nhìn đi, tao không dám tin luôn.”

Giản Hinh nhìn lướt qua, là hình Đại Phúc gửi riêng cho Tăng Tuyền, ở tấm hình này, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rõ anh đứng chung với một đồng xi măng và cát. Trước kia thích ăn mặc chải chuốt đẹp đẽ, còn bây giờ cả người toàn bùn sình, mặt lại đầy mồ hôi nhưng cười vui tươi hơn hở, giống như con người đã thay đổi vậy.

Đằng xa trong tấm ảnh có một người đang ngồi, tuy chỉ là bóng lưng nhưng Giản Hinh vẫn nhận ra đó là Trâu Diệc Minh.

Giản Hinh khuyên Tăng Tuyền: “Miễn không đến nỗi là được rồi, tao thấy mày cũng không rời xa nỗi hấn, tranh thủ làm lành với nhau đi thôi.”

Tăng Tuyền hừ một tiếng, cũng không lên tiếng phản bác.

Mấy ngày sau, Giản Hinh nhận được một cuộc gọi từ số lạ, hỏi cô rằng căn nhà nhỏ ven sông ở Giang Châu có phải nhà cô không, Giản Hinh trả lời phải, bên kia nói: “Chúng tôi là bên ủy ban khu phố, thứ bảy chị có thể đến họp không? Chúng tôi muốn họp bàn về chuyện tháo dỡ và di dời.”

Giản Hinh nói: “Có thể.”

Sau khi cuộc gọi kết thúc, cô cảm thấy hơi mất mát, đó là ngôi nhà mà cô đã lớn lên, quãng thời gian bà bị bệnh nặng đã nhắc đến với giọng đầy nuôi tiếc: “Bà và ông đã tự tay đặt từng viên gạch miếng ngói mà xây nên, nhưng Hồng nhà bà chưa ở được mấy hôm đã mất rồi.”

Giản Hồng đi rồi, cô vào ở phòng Giản Hồng, khoảng trống trong lòng bà được lấp đầy. Từ đó về sau cô trở thành người quan trọng nhất của bà, không có cô, có lẽ lý do để bà nội sống tiếp cũng không có...

Giản Hinh mua vé sáng thứ bảy, lúc cô đang ăn sáng nhận được điện thoại của Tăng Tuyền, cô nàng nói: “Mày ở nhà ga chờ tao một chút, tao đi chung với mày.”

Giản Hinh đồng ý, ngoan ngoãn đứng trong nhà ga đợi người, từ xa đã thấy Tăng Tuyền tay xách túi lớn túi nhỏ đi đến, vẻ mặt rất không kiên nhẫn: “Tên khốn Đại Phúc kia quấy nhiễu tao mấy ngày nay. Mẹ nó, giả vờ tội nghiệp đòi tao mang quần áo đến.”

Giản Hinh cười nói: “Tốt rồi!”

Tăng Tuyền hơi đỏ mặt: “Hiếm thấy tên này tiến bộ một lần, coi như người một nhà đi, tao không thể ở phía sau cản trở được.”

Giản Hinh đưa quả ô mai sang, hỏi: “Ăn không?”

Hai người cứ thế mà ăn quà vặt đến Giang Châu.

Lúc đứng xếp hàng ra khỏi nhà ga, Tăng Tuyền nói: “Tao không nói với hấn (Đại Phúc) là muốn tới đây. Hấn cũng mệt rồi, không cần chạy qua chạy lại. Tao biết địa chỉ, chờ lát nữa mày dắt tao qua, được không?”

Giản Hinh gạt đầu, đã quyết định thời gian họp là hai giờ chiều, dắt Tăng Tuyền qua rồi lại về nhà thì cũng vậy thôi. Cô biết chỗ đó, chỉ cần ngồi xe buýt thì có thể đến nơi; Tăng Tuyền mang theo quá nhiều đồ nên Giản Hinh giúp bạn mình xách một ít. Hai người xuống xe, đi chưa được vài bước thì cả người đã đầy mồ hôi, là tháng nóng nhất trong mùa hè, Tăng Tuyền nói: “Chờ lát nữa bắt Đại Phúc mời hai đứa mình ăn kem, may nhớ chọn cái đắt nhất ấy.”

Giản Hinh nói được thôi, vừa rẽ vào đoạn cua đã nhìn thấy một kho hàng không thể coi là nhỏ. Cửa cuốn đang mở toang, bên trong bày biện rất nhiều thứ lung ta lung tung, có người đang ngồi xổm dưới đất kiểm tra hàng hóa, vừa gọi điện thoại vừa chửi rủa: “Tao đây muốn cây xà một trăm bảy lăm, mày đưa cho tao thứ đồ chơi gì đây? Bây giờ phải làm sao? Mày biết mày đang làm lỡ chuyện của tao không hả?”

(CN: Cây xà là một loại vật liệu xây dựng)

Tăng Tuyền liền đứng ở đó, rất kiên nhẫn mà chờ người kia nói điện thoại xong, thuận tiện dùng tiếng hét không tưởng nổi đã giảm bớt âm lượng của mình hét lên: “Đại Phúc, anh mau qua đây, một chết chị đây rồi.”

Người nọ quay đầu lại với vẻ mặt sợ hãi, là Đại Phúc đã gầy đi không ít. Đại Phúc mở mồm, la lên: “Ai da, Giản Hinh em cũng đến à!”

Chưa đến một giây sau đã có người miệng ngậm điều thuốc ló đầu ra từ cửa trong, nhìn thấy là người càng gầy hơn Trâu Diệc Minh.

Đại Phúc vui vẻ cầm lấy túi trên tay Tăng Tuyền, tươi cười hờ hững dắt cô vào trong, hỏi: “Vợ, sao em không nói trước một tiếng? Anh đến nhà ga đón em tốt biết bao!”

Tăng Tuyền vỗ vào người anh chàng: “Em khát, muốn ăn kem.”

“Đi mua thôi! Đằng trước có quầy bán đồ vặt, tha hồ mà chọn.”

Tăng Tuyền quay qua muốn gọi Giản Hinh, nhưng Đại Phúc lôi kéo cô nàng đi: “Đi thôi, không nên làm Philips, anh có nhiều rất nhiều điều muốn nói với em.”

(CN: Philips: một nhãn hiệu chuyên sản xuất bóng đèn. Ý anh Đại Phúc bảo chị Tăng Tuyền nên để lại không gian riêng cho Giản Hinh và Trâu Diệc Minh, không nên đứng đó làm bóng đèn cản trở)

Hiếm khi thấy Tăng Tuyền biết thẹn thùng, vâng một tiếng đi theo Đại Phúc.

Giản Hinh thấy Trâu Diệc Minh dập tắt tàn thuốc đi đến, nhận lấy hai cái túi từ trong tay cô. Anh đứng hơi gần, cúi đầu nhìn gương mặt Giản Hinh, Giản Hinh nhớ đến hôm đó cô vô cùng nhu nhược mà vừa khóc vừa chạy, mặt không tránh khỏi hơi nóng. Trâu Diệc Minh xoay người đi vào trong, tùy tiện ném đồ của Đại Phúc qua một bên sau đó ngồi xổm xuống đất sắp xếp lại hàng hóa, làm xong vài thứ quay đầu lại hỏi Giản Hinh: “Anh đưa em đi mua kem nhé?”

Lúc mà Giản Hinh vẫn còn đứng bên ngoài, dầu phoi nắng đến muốn ngất đi cô cũng không nghĩ ra phải nói gì. Thật ra, ngày đó cô hơi kích động, mọi người đều là người trưởng thành, làm việc nên có quy tắc của người trưởng thành, cô không nên mặt dày mày dạn như thế để giữ anh bên mình... Quá mất mặt rồi.

Nếu thời gian có thể quay lại thì cô sẽ không đi tìm anh, sẽ đợi anh chịu không nổi trước mà đi tìm cô.

Ai tìm ai trước thì xem như thắng, cô không được kiêu chể nổi. Cô đã thua đến nỗi rơi vào một mớ hỗn độn.

Tăng Tuyền hỏi cô có hận hay không, hận chứ, nhưng càng hận nhiều càng yêu nhiều. Cô biết rõ đạo lý này nên không định hận anh.

Nhìn thấy Trâu Diệc Minh của hiện tại, cô lại thấy rất xa lạ, anh không mặc áo sơ mi trắng mà là như phần lớn người ở Giang Châu mùa hè sẽ để tay trần, chỉ mặc một cái quần đùi đi biển cho mát mẻ. Anh phơi nắng đến rất đen, đường cong trên cánh tay đã từng ôm cô kia trở nên rõ ràng, chỉ xách túi thôi mà phía sau cũng có thể nổi lên hai khối cơ to rõ. Anh cũng cạo tóc cho sát da đầu, kiểu tóc này người bình thường rất khó để hợp được, cái gáy đầy đặn của anh được cạo sát cho gọn làm lộ ra cần cổ, rất đẹp mắt.

“Không cần đâu.” Giản Hinh đáp: “Buổi chiều em còn có việc.”

“Chuyện dở bỏ và di dời à?”

“Sao anh biết?”

Trâu Diệc Minh nhìn lướt qua di động: “Thế thì còn sớm lắm. Đi thôi, đưa em đi ăn cơm.”

Giản Hinh nóng nực, cả người toát mồ hôi, từ chối: “Không cần đâu.”

Trâu Diệc Minh nhìn cô: “Hôm đó tâm trạng anh không tốt nên nói chuyện không suy nghĩ, em đừng so đo.”

Giản Hinh không muốn để người ta nghĩ mình nhỏ nhen nên nói: “Không phải, anh đừng suy nghĩ nhiều.”

“Vậy thì đi thôi.” Trâu Diệc Minh dẫn đầu đi trước. Vừa đi vừa mặc chiếc áo may ô vào người, đi mấy bước thì quay đầu lại chờ Giản Hinh; bây giờ Giản Hinh mới nhắc chân đi theo anh.

Đi lên trước nhìn thấy ở ven đường có một chiếc xe bán tải không quá mới, không ngờ đó là xe của Trâu Diệc Minh, lúc cô lên xe anh còn nhắc nhở: “Hơi cao, em leo lên có tiện không?”

(CN: Xe bán tải là kiểu xe hơi hai chỗ hoặc bốn chỗ có thùng chở hàng rời phía sau cabin – Theo Wikipedia)

Giản Hinh cúi đầu nhìn váy của mình, rầu rĩ không nói tiếng nào leo lên. Khởi động xe, anh vẫn nói chuyện: “Đồ từng dùng rồi, bây giờ không có xe thì làm việc không tiện cho lắm.”

Thật ra, lúc ở đại học Trâu Diệc Minh đã thi bằng lái, sau khi đi làm Giản Hinh khuyên anh nên mua một chiếc xe thay vì đi bộ nhưng anh nói xe là một vật dễ bị tiêu hao, mua về nhà rồi sẽ bị giảm giá trị, chỉ có nhà mới có thể tăng giá trị tài sản. Anh tình nguyện tích góp tiền mua nhà còn hơn, ở công ty của các anh không có xe riêng hình như chỉ có anh.

Giản Hinh ít khi thấy anh lái xe, lúc quay đầu xe anh khoác tay lên ghế cô đang ngồi. Cả người dựa vào gần, Giản Hinh ngửi thấy trên người anh có mùi thuốc lá.

Hai người họ đi ăn súp thịt, ông chủ nhỏ cười híp cả mắt bưng đồ lên, trò chuyện: “Không thêm hành thêm rau thơm, nhiều tiêu, tôi nhớ không lầm chứ?”

Giản Hinh gật đầu, ngày trước mỗi lần trở về bọn họ đều phải sang ăn một bát. Trong quán không có việc gì, ông chủ nhỏ kéo chiếc ghế sang ngồi xuống trò chuyện: “Tuần sau con tôi làm tiệc đầy tháng, hai cô cậu nhất định phải đến đó.”

Trâu Diệc Minh đáp: “Tớ đến tham dự là được, Giản Hinh ở thành phố Mậu không có xe.”

Ông chủ nhỏ trách nhỏ một tiếng, hỏi Giản Hinh: “Em đến nhé, em bé nhà anh rất xinh xắn, anh lấy hình của em bé cho em xem.”

Có lẽ người được làm bố cũng chỉ như vậy, ông chủ nhỏ như không đợi được cầm điện thoại mở hình ra. Em bé ngủ ngoan nhìn rất giống thiên sứ, Giản Hinh nhìn từng tấm từng tấm một rồi trả lại điện thoại, nói: “Vốn là nhất định phải đến nhưng tuần sau trường em mở cuộc họp phụ huynh, quả thật em không đến được.”

Ông chủ nhỏ khoát khoát tay: “Vậy xem như xong, lần sau em đến quán thì anh sẽ bế bé ra cho em gặp.”

Dưới gầm bàn Trâu Diệc Minh đạp chân người nào đó: “Sao hôm nay cậu nhiều lời thế?”

Ông chủ nhỏ cười: “Được rồi được rồi, tớ đi là được chứ gì.”

Ông chủ nhỏ vừa đi không khí trên bàn trở nên nhạt nhẽo, xưa nay Giản Hinh vẫn luôn ít nói, Trâu Diệc Minh cũng không có điều gì cần nói. Hai người yên lặng ăn súp thịt của mình, lúc sắp ra khỏi quán Giản Hinh đến nhà vệ sinh, Trâu Diệc Minh cầm điện thoại di động của Giản Hinh để trên bàn mở ra xem. Mật khẩu vẫn không đổi, là ngày bảy năm trước bọn họ xác định mối quan hệ, mật khẩu này vừa dùng đã bảy năm.

Ông chủ nhỏ vừa lau bếp vừa nói: “Cậu khẳng định là sẽ không bị tháo dỡ à? Mật độ dân cư quá lớn, có thể chi phí cho việc này sẽ vượt mức. Nhưng mà, ở mảnh đất phía đông cậu đang làm việc muốn khoan

vùng lại làm đại lộ, tin tức còn chưa truyền ra ngoài nhưng chắc chắn tám chín phần mười. Cậu nên cân nhắc.”

Trâu Diệc Minh chỉ ừ một tiếng, đặt toàn bộ sự chú ý lên chiếc di động, thì ra vòng kết nối bạn bè của Giản Hinh cũng không phải là một mảng trống, mà do cô cài đặt chỉ mình cô có thể thấy. Cô đã xem mấy ngày nay như một quyển nhật ký mà viết ra hết, Trâu Diệc Minh chỉ kịp đọc được đối tượng hẹn hò thứ ba của cô là một giảng viên đại học thì Giản Hinh đã quay lại.

Anh bỏ điện thoại về chỗ cũ rồi nói: “Anh đưa em về.”

Buổi tối Đại Phúc thuê một phòng ở khách sạn tốt nhất Giang Châu cho Tăng Tuyền, Tăng Tuyền nói: “Lãng phí tiền quá, em có thể ngủ chung với Giản Hinh mà.”

Giản Hinh đối diện với ánh mắt tham lam của Đại Phúc, vô cùng tự giác nói: “Tao mới là người không muốn ngủ chung với mày.”

Đại Phúc đứng bên cạnh giả vờ làm người lịch sự, sao Tăng Tuyền có thể không hiểu anh chàng đang suy nghĩ gì chứ? Cô kéo kéo tay Giản Hinh, nói: “Thế thì mày ngủ chung với tao.”

Đại Phúc đợi một lát rồi vẫn phải đi, Giản Hinh và Tăng Tuyền ngồi trong phòng xem ti vi. Trong bản tin thời sự, năm nay Giang Châu sẽ mở thêm ba tuyến đường vào thành phố. Mà Giản Hinh không cảm thấy thành phố có gì thay đổi, buổi họp vận động dân chiều nay cô đã bỏ phiếu phản đối.

Buổi tối, khoảng mười giờ Đại Phúc quay lại, Giản Hinh tự động đi khỏi, Đại Phúc hơn hử tiễn đưa cô ra cửa, bộ dạng nhanh nhẹn như khi bị Tăng Tuyền ném gỏi vào người.

Giản Hinh ra đến cửa, vội gọi anh chàng lại và hỏi: “Rốt cuộc bây giờ hai người đang làm gì? Em... tùy tiện hỏi thôi.”

Đại Phúc cười bí hiểm: “Em xem một cái là biết.”

Đại Phúc đưa cô đến một khu nhà đã cũ, chỉ về phía tận trong cùng: “Đi vào trong đây.”

Đêm khuya, nhà hai bên ngõ cũng đã tắt đèn đi ngủ, chỉ còn ánh sáng từ phía trong cùng. Giản Hinh đi giữa ánh sáng mờ mờ, nhìn thấy người đang bận rộn trên công trường là Trâu Diệc Minh.

Lúc đầu anh đưa lưng về phía cô, anh và một người vạm vỡ khác khiêng hai cây gỗ to, trên đường vướng phải viên gạch suýt nữa thì ngã xuống, thật may anh kịp thời đưa tay ra chống đỡ. Sau khi mang cây gỗ qua, anh đứng ven đường nghỉ ngơi, cùng nói chuyện với những người bên cạnh và truyền điều thuốc, anh kẹp điều thuốc sau tai, cúi đầu nhìn vết thương trên bàn tay mới bị cát làm trầy, thờ ơ thối nhẹ rồi lần nữa cầm điều thuốc kẹp giữa ngón tay.

Bọn họ ngồi thành một hàng, mặc trang phục giống nhau, nhưng anh chính là loại người không giống với số đông. Anh đeo kính nên ban đêm khiến nó phản xạ ánh sáng, hơi ngẩng đầu khiến sống mũi thẳng đứng hiện ra góc độ đẹp mắt nhất. Người anh trắng kiện, mồ hôi theo ngực chảy xuống, bàn tay trở nên thô ráp, không biết thời gian qua đã làm bao nhiêu việc nặng... Còn có cái đầu tròn lẳng của anh, mặc dù là kiểu tóc của hòa thượng nhưng lại lộ ra chút hình dáng của lưu manh.

Giản Hinh cảm thấy mình không nên đến, lúc muốn đi nghe thấy người khác muốn đốt thuốc cho anh, anh nói cảm ơn. Như là phản xạ theo bản năng của cơ thể, Giản Hinh chạy đến cầm điều thuốc trong miệng anh vút xuống đất rồi dùng chân nghiền vào trong đất cát, cả quá trình cực kì lưu loát.

Trâu Diệc Minh ngăn người: “Sao em lại đến đây?”

Giản Hinh thốt lên: “Không cho phép anh hút thuốc.”

Mọi người tò mò quan sát cô gái xuất hiện đột ngột này, Giản Hinh da mặt mỏng, nhỏ giọng nói: “Anh qua đây với em, em có lời muốn nói.”

14. Chương 14: Anh Là Vé Xe Của Em 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

Hai người đứng ở đầu ngõ, cách đó không xa là công trường bận rộn, bóng hai người chồng lên nhau, lúc này mang theo mồ hôi mùi vị cuộc đời chưa từng xuất hiện.

Giản Hinh lên tiếng trước: “Ngày hôm đó...”

“Ngày hôm đó là anh không đúng.” Trâu Diệc Minh nâng tay lên trước, ngăn lời nói tiếp theo của cô, nhận hết lỗi về mình: “Còn nữa, mẹ nó chứ, anh nghĩ anh nên nói với em một lời xin lỗi.”

Giản Hinh không ngờ anh sẽ nhắc đến chuyện này, lập tức hai mắt đỏ lên.

Trâu Diệc Minh nói tiếp: “Anh không thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bà em, anh rất rất xin lỗi. Khi đó thật sự anh nghĩ rằng...”

“Đừng nói!” Giản Hinh lẩm bẩm, tất cả đều đã quá muộn.

Trong lòng Trâu Diệc Minh cũng có tiếc nuối, hiện thực vẫn luôn tàn nhẫn khiến người ta không ứng phó kịp, ngay cả lời xin lỗi cũng khó để nói ra như thế.

“Em đến đây cũng là để xin lỗi anh.” Giản Hinh cất lời: “Em không nên ý vào việc bà bị bệnh mà ép anh cưới em.”

“Em đừng nói như vậy...”

Đối thoại của hai người ngày càng khách sáo, ngày càng xa cách. Hình ảnh anh nắm tay cô trong KTV năm xưa tựa như chỉ mới hôm qua.

Giản Hinh ngược mắt chăm chú nhìn anh, dùng ánh mắt vẽ từng đường từng nét lên khuôn mặt anh, mà Trâu Diệc Minh cứ đứng yên cho cô nhìn như thế. Dường như đồng hồ thời bị hỏng thật rồi, đột ngột dừng vào đúng lúc này. Bỗng nhiên bên kia có một cây xà rơi xuống, một tiếng “bang” ấy vô cùng vang vọng giữa đêm khuya yên tĩnh này. Trâu Diệc Minh bỗng ngoảnh lại, chỉ lo có chuyện xảy ra, may là không đụng trúng người. Các công nhân biết ông chủ mình không vui nên nhanh chóng thu dọn hết. Trâu Diệc Minh quay trở lại, phát hiện Giản Hinh không hề để ý xung quanh, vẫn chỉ nhìn anh như trước.

“Anh đưa em về nhé?” Anh nhấc chân ra ngoài. Chỗ này không phải là nơi một cô gái nên đứng chờ, cô ở đây anh không yên tâm.

Giản Hinh kéo anh, lúc nói chuyện cúi đầu không nhìn anh: “Em chưa nói với anh, thật ra em đã sớm biết anh là người Giang Châu và quán gà anh thường đến kia cũng là quán em thích nhất. Sự trùng hợp này khiến em rất vui, như nắm được báu vật giấu ở trong lòng. Thế nhưng, sau đó em không dám đến nữa, bởi em sợ sẽ gặp anh. Có thể em không thấy quen khi cùng ngồi ăn với anh ở một quán ăn như thế!

Mỗi lần theo Tăng Tuyền ra ngoài, em đều rất mong chờ. Có lẽ anh không biết được ngồi đằng trước cổ vũ trận bóng rổ của anh em xúc động thế nào đâu, mà có thể chứng kiến anh chiến thắng em lại là người vui mừng hơn ai hết. Đó là những tình cảm đầu đời trong sáng nhất trong cuộc đời em. Em đã thích anh từ rất lâu. Em định nói những lời này vào ngày cưới của hai đứa mình, song bây giờ nhìn lại, hình như không còn cơ hội nữa rồi; thế nên hiện tại có thể nói ra, em thấy vô cùng thoải mái.”

Nếu có thể nghe được những lời này trong ngày cưới thì sẽ vui thế nào... Vẫn biết cô gái này tâm tư kín đáo, tính tình rụt rè nên trước đây cảm thấy cô như thế không được tốt cho lắm, nhưng bây giờ nghe cô nói có thể nói hết ra, anh lại thấy không quen... Trâu Diệc Minh vẫn nhìn Giản Hinh như vậy, trong đầu buồn bã đến mức hoảng sợ, có vài như tựa như nước chảy, anh không bắt được, đáy lòng như trôi mất cả một khoảng.

Giản Hình ngẩng đầu lên thản nhiên nhìn anh, tâm tư như được buông lỏng: “Anh có nỗi khổ tâm trong lòng mình, em chẳng những không biết lại chỉ biết chạy đến chỉ trích anh. Ngày đó ở đình nghỉ mát...là em quá tự tiện. Có điều, nhìn anh như thế, trong lòng em rất khó tiếp nhận, lại thêm bà vừa mới mất nên em lại càng khó thích ứng hơn. Những lời nói vừa nãy đều xuất phát từ đáy lòng em. Như anh bây giờ, em cảm thấy rất tốt, mặc kệ là Âu phục, hay quần áo công nhân đầy bùn sinh nước bẩn, trong lòng em anh vẫn mãi là người đàn ông giỏi nhất. Tiền, anh cứ giữ đi, em cầm cũng chẳng làm gì.”

Tất cả giấc mơ thiếu nữ của cô đều xoay quanh một người là anh. Bảy năm, tựa như một giấc mơ, chính xác đây mới là lời từ biệt chính thức của họ.

Cổ họng Trâu Diệc Minh đắng ngắt, nhất thời không biết nên nói gì. Dẫu có nói gì anh cũng đều thấy hổ thẹn với đoạn tình cảm này; có rất nhiều chuyện anh giải quyết không được chu đáo. Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, có lẽ hai người cũng không gặp tình cảnh như ngày hôm nay.

“Đúng như anh nói, chúng ta tự nhiên đến tự nhiên đi, vui vẻ hòa hợp. Chỉ là, em rất lạ, khó có thể tiếp tục làm bạn với anh, sau này không nên gặp lại thì hơn. Còn nữa, cảm ơn sự chăm sóc của anh trong bảy năm qua.” Giản Hình quay lưng bước đi, từng bước từng bước một. Khi ra đến đường lớn, cô không dám quay đầu lại, chạy nhanh như bay.

“Giản Hình!” Bỗng dưng Trâu Diệc Minh chạy đuổi theo cô.

Giản Hình dừng lại ở đó, nhìn thấy anh mỉm cười, nói với cô: “Đi, chúng mình uống một chén, rượu chia tay.”

Đã rất lâu rồi cô không thấy anh mỉm cười, như xua tan sự âm u tĩnh mịch năm xưa, một nụ cười sáng ngời giữa đêm đen. Giản Hình gật đầu: “Được!”

Người Giang Châu không có cuộc sống sinh hoạt về đêm, bình thường mười giờ đã ngủ, cho nên ban đêm rất khó tìm được quán ăn đêm. Trâu Diệc Minh cầm mấy chai rượu theo Giản Hình ra bờ sông. Chẳng biết là do cắt điện hay lý do nào khác mà tất cả đèn đường đều không phát sáng. Anh bật đèn xe lên, cả con sông lớn chỉ có bóng hai người họ.

Tiết trời không còn nóng, gió thổi mang theo khí lạnh lạnh, thổi tung bay tà váy của cô. Trâu Diệc Minh cởi áo lót ra rồi trải trên mặt đất cho Giản Hình ngồi, cười: “Không được sạch lắm, em ngồi tạm nhé!”

Giản Hình không ngại, đặt mông ngồi xuống, mặt trên còn mang theo nhiệt độ từ người anh, cô nghiêng người, anh để trần ngực đầu uống rượu, là đáng vẽ cô chưa từng nhìn thấy.

Điều muốn nói đều đã nói hết, bây giờ hai người yên lặng uống rượu, như không hề có tiếng thì đầu. Một chai lại tiếp một chai, dùng còn để mài giũa những mảnh nhọn tâm trạng trong lòng đang nhô ra. Khả năng uống rượu của Giản Hình rất bình thường, nào so được với Trâu Diệc Minh, chẳng mấy chốc đã say. Khi say, cô rất lạc quan, một tay ra sức vỗ đầu anh, nhưng không có cảm giác nên đổi sang xoa cái đầu trọc của Trâu Diệc Minh. Anh để mặc cô làm theo ý mình, mãi đến khi Giản Hình ngịch mệ rồi, tự mình buông ra thì anh mới ngồi thẳng người.

Anh uống sạch chỗ rượu còn lại, đáng tiếc không thể uống xay; không biết Giản Hình đã ngủ từ lúc nào, anh bế cô lên xe rồi đưa về nhà.

Gần đến nhà, Giản Hình tỉnh dậy rồi song chưa tỉnh rượu, đều nói lời của những kẻ say. Sau khi mở cửa, Giản Hình kéo tay anh, nói: “Anh vào đi, em băng bó cho anh.”

Trâu Diệc Minh cảm thấy ngày mai cô gái này nhất định sẽ nói câu hối hận, vì chính cô là người mới nói không muốn gặp anh.

Thế nhưng anh vẫn chiều theo cô, đi vào trong nhà.

Vết thương trên bàn tay không đáng kể, căn bản Trâu Diệc Minh cũng không thèm để ý, thế mà lúc này lại yên lặng để cho Giản Hình bôi thuốc sát trùng cho mình. Giản Hình cũng khá buồn cười, làm được một ít lại nhắm mắt ngủ thiếp đi, đầu ngã xuống tay anh, may là Trâu Diệc Minh đỡ kịp.

Anh quan sát khuôn mặt cô rất lâu, sau cùng bế cô lên giường, lúc đó điện thoại của Giản Hình từ trong túi rơi ra. Anh đổi ý, ngồi bên cạnh cô xem nhật ký từng ngày của cô anh chưa kịp đọc xong

Giản Hinh và giảng viên đại học kia xem mắt không thành công. Cô viết: Tuy mình cũng là giáo viên nhưng mình không thích mỗi khi ăn cơm lại nói chuyện về công việc ở trường. Mình hy vọng có thể làm bạn với học sinh của mình chứ không phải ra vẻ một giáo viên nghiêm khắc khiến học sinh của mình sợ sệt.

Đối tượng xem mắt thứ tư của cô là người Tiền Vũ giới thiệu, chuẩn xác là cậu ấm nhỏ, tài sản không quá nhiều nhưng tăng lên từng ngày, có tiềm năng. Giản Hinh viết: Lờ không hợp, ý nửa vời.

Trâu Diệc Minh bật cười, ra ngoài sân hút một điếu thuốc, vừa lấy thuốc vừa đọc.

Buổi xem mắt thứ năm không phải là đối tượng hẹn hò mà là cậu học sinh trong lớp của cô. Giản Hinh viết: Mình không đồng ý ăn cơm, luôn cảm thấy học sinh trước mặt không nhắc nổi đầu lên, ả, xem mắt vẫn đáng tin hơn.

Trâu Diệc Minh ngoảnh lại nhìn Giản Hinh đang ngủ như chết trong phòng, bật cười rồi lại hút thuốc.

Danh sách bạn bè không nhiều nhưng vẫn rất cẩn thận. Trâu Diệc Minh đá đồng tàn thuốc đi, sau khi đọc xong hết thì trả điện thoại về chỗ cũ, đẩy đẩy Giản Hinh: “Để lại cho anh một chiếc chìa khóa.”

Giản Hinh mơ mơ màng màng lật người, cầu nhàu: “Đừng làm ồn!”

“Anh cầm đây!”

“...Ừm!”

Chuyển ngữ: Anh Thoa

Biên tập: Iris

Biên tập: Sau chuyến đi Giang Châu, Tăng Tuyền lại chuyển về nhà, còn Giản Hinh thì chuẩn bị mua nhà. Những năm gần đây, chi tiêu hàng ngày đều là Trâu Diệc Minh gánh vác, tiền lương của mình cô tự quản. Sau khi gửi tiết kiệm ở ngân hàng, mỗi tháng tài khoản của cô tự động được gửi khoản tiền lãi theo định kỳ; bảy năm, đủ để mua được một căn hộ nhỏ.

Trước đây thấy Trâu Diệc Minh tích góp tiền mua nhà rất khổ cực, cho nên cô không dám tiêu tiền lung tung, cũng không nói với anh mình có gửi tiết kiệm, định sau này mua nhà thì lấy ra góp vào, được chút nào hay chút đó. Cô cũng khuyên anh nên trả tiền đặt cọc trước còn lại thì từ từ trả, như vậy áp lực sẽ giảm đi nhiều, thế nhưng Trâu Diệc Minh lại không đồng ý. Bây giờ bọn họ đã chia tay, bà cũng đi rồi, chỉ còn lại mình cô, khoản tiền này vốn không có chỗ dùng nên cô quyết định tiêu hết nó.

Đồng thời, cô nói với đám bạn thân trong nhóm chat: Không cần giới thiệu cho tao nữa đâu!

Sao thế?

Giản Hinh đáp lại: Mệt rồi.

Thời nay, tìm được thứ mình thích thật là khó, từ tràn đầy hy vọng đến dần dần mệt mỏi. Dạo này, sau mỗi chiều tan làm, cô cũng chỉ muốn trốn một mình trong nhà..

Đám bạn thân cảm thấy tình trạng này cực kỳ nguy hiểm nên rối rít giật dây cô đi xem mặt lần nữa, thế nhưng Giản Hinh từ chối.

Thì ra việc bắt đầu lại một mối quan hệ yêu đương vô cùng mệt mỏi, hai người chưa biết gì về nhau, chuyện gì cũng phải tìm hiểu, nhưng thời gian đâu mà tìm hiểu nhiều đến vậy? Nói trắng ra là cô không muốn tốn thời gian vào những việc vô ích. Người kia thấy cô tắm và thay váy lúc giữa trưa rồi lại xuống dưới mua một túi xách, cũng không gặp được.

Tiền Vũ nói trúng tim đen: “Đây là mày đang tự hành hạ chính mình đấy. Có phải mày vẫn đang cố gắng chịu đựng trong lòng không?”

Giản Hinh không nói gì.

Sau giờ làm, Giản Hinh có cuộc hẹn với bên môi giới bất động sản nên vừa hết giờ làm cô vội vàng kéo Tăng Tuyền đi cùng. Đúng lúc đó, Châu Dật Thần cũng bước lại gần, chỉ về phía xe mình và hỏi: “Đi xem phòng hả? Để anh đưa hai em đi.”

Giản Hinh liếc Tăng Tuyền, cô nàng cười gượng.

Giản Hinh lắc đầu: “Không cần đâu, anh còn bận rộn công việc, cảm ơn.”

Cô từ chối quá nhanh nên Châu Dật Thần đành phải nhường bước: “Thế cũng được...”

Giản Hinh lúi Tuyền đi, cô nàng nhỏ giọng giải thích: “Mày đừng trách tao. Hôm đó tao gọi điện cho bên môi giới thì bị anh ta bắt gặp.”

Đang nói thì hai người chợt nghe thấy Châu Dật Thần gọi đằng sau: “Giản Hinh ơi!”

Giản Hinh ngoảnh lại, nhìn anh ta cười nói.

“Hôm em dọn nhà, anh đến giúp đỡ được không?”

Đã từ chối ý tốt của người ta một lần, nếu mà lại từ chối người ta lần nữa chỉ trong một phút ngắn ngủi thì Giản Hinh cô không làm được. Vì vậy, cô liền gật đầu đồng ý: “Ừm, hôm đó sẽ mời anh đến nhà ăn cơm.”

Châu Dật Thần cười tươi: “Ừ, vậy anh chờ điện thoại của em.”

Đối với phòng trọ, Giản Hinh không có yêu cầu gì quá cao, không cần quá to, có thể có một nơi che mưa che gió ở thành phố này là đủ lắm rồi. Người môi giới bất động sản là người giới thiệu phòng cho Tăng Tuyền lúc cô nàng cãi nhau với Đại Phúc rồi bỏ nhà đi lần trước. Tăng Tuyền thấy anh chàng này khá thật thà, hỏi họ Giản Hinh, không ngờ có sẵn một căn hộ phù hợp yêu cầu.

Chủ nhà là một cô bé, năm ngoái âm ỉ muốn ra ở riêng để tự lập thì được bố mẹ mua cho một căn hộ nhỏ. Hiện nay cả nhà chuẩn bị di cư sang Mỹ nên muốn bán căn hộ. Giản Hinh quan sát bên trong một lần, nhà còn rất mới, trang trí rất có phong cách, vật dụng trong nhà cái gì cũng có thể dùng, cơ bản không có gì để xoi mói. Nếu mua phòng này coi như là tiết kiệm tiền lắp đặt thiết bị thì cô rất hài lòng, và bắt đầu thương lượng mua căn hộ với người môi giới. Tăng Tuyền hỏi cô: “Không xem thêm mấy căn nữa à?”

Giản Hinh lắc đầu, cô không muốn kéo dài nữa..

Hôm dọn nhà, Châu Dật Thần đã đến từ sớm, cũng đúng lúc gặp chủ nhà đến thu phòng. Anh ta cảm thấy chuyện dọn nhà này không thể thiếu người đàn ông được, lại sợ Giản Hinh bị bắt nạt nên lập tức đến cạnh cô đang đứng. Giản Hinh liếc nhìn anh ta, cũng không hiểu sao nữa...

Chủ nhà nghĩ anh ta là người thuê nên lập tức túm lấy Châu Dật Thần tính sổ: “Là cậu vi phạm trước, cho nên tôi sẽ không trả tiền còn thừa. Chưa đến thời hạn mà cậu đã muốn chuyển đi, bây giờ phòng trống không người ở, tôi bị tổn thất thì cậu phải đền tiền.”

“Đền bao nhiêu?” Châu Dật Thần hỏi..

Chủ nhà gơ năm ngón tay ra.

Giản Hinh gật đầu, muốn mau chóng đuổi tên chủ nhà keo kiệt này đi, nhưng Chu Dật Thần đẩy cô: “Em mang hợp đồng ra đây, anh xem một chút!”

Chủ nhà háng giọng.

Châu Dật Thần nói tiếp: “Nếu hôm nay tôi dọn nhà chưa xong phải kéo tới ngày mai thì anh thu phí tổn thất coi như là hợp lí. Còn nếu tôi đúng hạn thì sao phải đền tiền chứ? Chuyện này không sai chứ? Lấy ra xem lại một chút, nếu không xong thì tôi sẽ tìm luật sư hỏi lại.”

Giản Hinh đồng ý, chạy vào đi tìm hợp đồng. Chủ nhà nhìn là biết Châu Dật Thần là người không dễ bị lừa nên vội vàng đổi giọng: “Để tôi tính toán lại, tôi là người tốt nên sẽ không so đo chút tiền còm con con đó của cậu nữa. Mau mau dọn đi, buổi chiều tôi còn phải cho người ta xem phòng.”

Thật ra Giản Hinh không tìm được bản hợp đồng, ôm túi đứng bên cạnh Chu Dật Thần, nghe anh ta nói: “Chút tiền đó tôi cũng không cần, nhưng một là một, hai là hai, dẫu sao cũng phải có lời giải thích. Đây là vấn đề nguyên tắc.”

Chủ nhà bị câu này làm cho cứng họng, cuối cùng phải trả lại toàn bộ tiền cọc cho Giản Hinh, bực bội ra về.

Giản Hinh cầm xấp tiền giấy đỏ đỏ rồi đếm đếm, sau đó bỏ vào trong ví. Châu Dật Thần đang chờ đợi cô cất lời, y như đứa trẻ chờ được khen ngợi khi đạt được điểm 10.

Cuối cùng cô cũng cất lời: “May là hôm nay có anh ở đây!”

Cũng không phải là làm gì tốt để được khen ngợi nhưng Châu Dật Thần cảm thấy rất thoải mái, anh gật đầu và nói: “Sau này gặp chuyện thế này thì cứ gọi anh, không có anh ở đây em sẽ dễ bị ức hiếp.”

Giản Hinh bỗng nhớ đến hồi mới dọn đến đây, chủ nhà yêu cầu nếu không đóng đủ một năm tiền thuê nhà thì tiền đặt cọc phải tang gấp đôi. Hôm đó chủ nhà đến lấy tiền, thấy Giản Hinh ở một mình nên nghĩ cô dễ bắt nạt, ngồi lì ở đấy không chịu đi. Cô mở rộng cửa nhà, rồi ra ngoài gọi điện cho Trâu Diệc Minh, do anh đang bận họp nên nhờ Đại Phúc chạy đến giải quyết hộ.

“Giản Hinh.” Châu Dật Thần gọi cô, kéo cô khỏi dòng suy nghĩ. Anh ta đưa cho cô một chai nước và hỏi: “Sao lại chuyển nhà vội vàng vậy?”

Giản Hinh uống một hớp rồi nói: “Trước kia bọn tôi ở đây, bây giờ chia tay nên tôi muốn thay đổi chỗ ở.”

Hiệu suất của công ty dọn nhà rất tốt, đồ đạc đã được đóng gói xong từ lâu, cơ bản không cần đến người chủ. Không lâu sau căn hộ được dọn dẹp sạch sẽ, Giản Hinh đi vào nhìn lần cuối, lúc đi ra tự nói với chính mình, tất cả đều đã buông tay.

Cô ngồi trên xe Châu Dật Thần, chỉ đường cho anh ta thì chợt nghe anh khẽ nói: “Vinh hạnh quá, là anh đưa em rời khỏi chỗ này, sau này tương lai sẽ tốt hơn, Giản Hinh nhỉ?”.

Tăng Tuyền ở bên nhà mới đã bắt đầu quét dọn từ lâu, tất cả đồ đạc bày biện trông khá được. Giản Hinh thở phào nhẹ nhõm, đeo tạp dề vào làm cơm. Tăng Tuyền nhỏ giọng nói với Châu Dật Thần: “Giản Hinh nhà tôi tay nghề cao lắm, đảm bảo anh ăn một lần thì không thể quên được.”

Châu Dật Thần cười nhìn về phía bóng lưng Giản Hinh đang thái thức ăn, lại biết thêm một điều mới về cô, cô rất độc lập, hiểu cuộc sống, tự mình có thể xử lý gọn gàng mọi việc.

Từng món ăn lần lượt được bày ra, Tăng Tuyền vỗ vỗ Châu Dật Thần, cười hết sức bí ẩn. Cô nàng cầm điện thoại di động đi vào phòng bếp nói gì đó với Giản Hinh, sau đó khoanh tay đi ra. Giản Hinh rửa tay sạch sẽ tay rồi đi theo sau, nói: “Gấp vậy à? Ăn cơm rồi đi không được à?”

Tăng Tuyền cười: “Tính khí của mẹ tao mày còn lạ gì nữa, không được đến muộn. Tao đi trước, hai người cứ từ từ ăn.”

Giản Hinh gật đầu rồi dặn dò: “Mày đi chậm một chút, đến nơi thì báo tao một tiếng.”

Sau khi Tăng Tuyền đi căn phòng lập tức yên tĩnh lại, Châu Dật Thần không muốn để cho bầu không khí ngột ngạt nên xắn tay áo lên và hỏi: “Có cần anh giúp gì không?”

Giản Hinh hỏi: “Anh cần cái gì?”

Anh ta ngẫm nghĩ một lúc rồi xấu hổ nói: “Thật ra anh không rành chuyện bếp núc lắm.”

Giản Hinh mỉm cười: “Không sao, anh bưng thức ăn ra đi.”

Châu Dật Thần vui vẻ đáp lại.

Khi ăn cơm, Giản Hinh nhìn Weibo và nói: “Tăng Tuyền nói nó đã đến nơi, thông báo để cho chúng ta yên tâm.”

Châu Dật Thần bỗng hỏi: “Em có mấy bạn thân?”

“Ba người. Sao à?”

Anh ta đáp: “Xem ra anh đã nhận được sự đồng ý của Tăng Tuyền. Nếu hai người còn lại cũng chấp nhận anh thì em có thể cho anh một cơ hội không?”

Giản Hinh ngăn người, giờ mới biết mình bị Tăng Tuyền lừa. Hóa ra không phải là nó bị mẹ gọi về mà là cố ý tạo điều kiện cho Châu Dật Thần.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày đầy tháng con gái rượu của ông chủ nhỏ. Trâu Diệc Minh đi uống rượu một mình, vào phòng nhìn đứa trẻ rồi nhét một bao lì xì vào trong tã. Sau này, anh nhận được điện thoại của ông chủ nhỏ: “Ý cậu là gì đấy hả?”

“Tớ cho con gái nuôi, cậu lo gì hả?”

“Nhận là bố nuôi rồi hả?”

“Ồ, có ý kiến gì?”

“Dĩ nhiên là có rồi. Đã nhận là anh bố nuôi thì một cái không đủ, phải hai cái trở lên.”

Trâu Diệc Minh mắng: “Biến, tớ ở công trường chuyển gạch chứ không phải in tiền giấy!”

Ông chủ nhỏ khê trách: “Trâu Diệc Minh, cậu đúng là...”

Định nói anh keo kiệt, song lời đến miệng rồi lại không thốt ra được: “Đúng là nhanh thật!”

*

Có người lạ kết bạn với Giản Hinh, cô nhìn ảnh thấy quen quen, ngẫm nghĩ mới nhớ ra đó là bố của thiên sứ nhỏ. Ở dưới có đăng hình đầy tháng, Trâu Diệc Minh tay chân gượng gạo bế em bé, bé không thoải mái, khóc đến đỏ hết mặt, đáng vẽ vô cùng xin lỗi xen lẫn bất lực của anh khá buồn cười.

Tăng Tuyền thấy cô không lập tức xóa hình này đi thì mới dám đi theo nói chuyện về Trâu Diệc Minh. Giản Hinh không phản đối, chỉ lẳng lặng nhìn bức ảnh và nghe Tăng Tuyền nói: “Đây là bạn của lão Trâu à? Nghe nói nhà anh ta làm ăn được mấy đời rồi.”

“Ừ.” Từ lúc cô biết chuyện thì đã có quán mì đó rồi.

“Đại Phúc nhà tao dạo này tăng lão Trâu lên tận mây xanh, chỉ tiếc không thể ngày ngày ở bên để phục vụ, ngay cả bố chồng tao cũng nói là lão Trâu có khiếu kinh doanh. Mà biết vì sao không?” Cô nàng biết Giản Hinh sẽ không trả lời vấn đề này nên nhanh chóng nói tiếp: “Nhà bạn của anh ta mấy đời chiếm địa điểm tốt, phong thủy tốt để mở quán, cũng chưa từng bị du côn đến đòi thu phí bảo hộ, thế nhưng người ta khiêm tốn. Người bình thường không hiểu con đường bên trong, lão Trâu cũng không hỏi gì cả. Tiệc đầy tháng con gái người ta còn đưa hẳn hai bao lì xì để nhận làm bố nuôi.”

“Đại Phúc nhà tao còn nói, về chuyện của bọn họ thì tin tức nội bộ quan trọng nhất. Cấp trên người ta đến cũng phải nể mặt lão Trâu kia, tùy ý thể hiện ra một chút là đủ rồi. Hai người bọn họ bây giờ căn bản không có thời gian để ngủ, đằng sau còn nhiều người đang chờ xếp hàng để được bọn họ đóng dấu cửa quán.”

Giản Hinh không nói lời nào, Tăng Tuyền biết cô mất hứng chuyện dọn nhà hôm đó nên đỡ dành: “Tao muốn cho mày tiếp xúc với nhiều người, sau đó lựa chọn đúng đắn. Con gái kết hôn cũng như thay đổi vận mệnh vậy, tìm một người đàn ông đáng tin thì nửa đời sau mới có thể hạnh phúc. Nếu không, giống như Tiền Vũ không cân nhắc trước khi kết hôn, mọi việc đều tin ở bản thân thì vô cùng tự do tự tại. Giản Hinh, mày nói xem, mày có làm được như vậy không?”

Giản Hinh lắc đầu, như Tiền Vũ cô không làm được..

Tăng Tuyền nói: “Mày buồn phiền cả ngày thì cũng chẳng cải thiện được gì đâu. Giữa người với người thì nên cởi mở với nhau, thấu hiểu đối phương thì mới có thể ra quyết định đúng đắn, như thế mới không hối hận. Giản Hinh, tao cũng chỉ muốn tốt cho mày mà thôi.”

Giản Hinh khê ừm bày tỏ mình đã nghe được, đúng lúc Tăng Tuyền đổi đề tài làm ngọt ngào trạng: “Aiz, anh ấy bận rộn tao liên khổ, tuần này phải đi Giang Châu với Đại Phúc, bố mẹ chồng cả ngày nhắc đến tao.”

Giản Hinh suy nghĩ một chút, nói: “Tiện thể mày mang ít đồ về hộ tao.”

15. Chương 15: Anh Là Chiếc Đồng Hồ Báo Thức Của Em 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Thô Kki

Biên tập: Iris

Người ta có mời Giản Hình nên cô cũng gửi quà mừng về. Tăng Tuyền đến Giang Châu rồi đưa cho Trâu Diệc Minh một chiếc hộp gấm nhỏ và nói: “Giản Hình nhờ em chuyển cho ông chủ nhỏ nhưng em không quen anh ta nên anh có thể gửi hộ em được không?”

Trâu Diệc Minh mở ra xem, là một vòng tay bạc, khi chuyển động sẽ vang lên tiếng leng keng, sẽ trừ tà và mang đến bình an cho trẻ nhỏ.

“Ừ.” Anh không chậm trễ nữa, nhanh chóng đi vào bữa tiệc.

Ông chủ nhỏ đang bế con gái thì thấy anh đến, liền dạy con gái bập bẹ: “Gọi bố nuôi nào.”

Trẻ con rất đáng yêu, cười lên lộ ra nguyên hàm lợi màu hồng, có lẽ cũng biết dáng vẻ của người bố nuôi này đẹp trai nên đưa tay sờ lên mặt. Trâu Diệc Minh cười, ôm đứa bé vào lòng nhưng vẫn không biết cách ôm cho thành thạo. Thấy đứa bé chuẩn bị gào khóc, anh nhanh chóng cầm chiếc vòng bạc lắc lắc trước mặt nó, đứa bé cầm lấy liền cho vào miệng cắn cắn, lộ ra vẻ thích thú.

Trâu Diệc Minh lên tiếng: “Là của Giản Hình tặng, chờ lát nữa thì cậu cất đi nhé.”

Ông chủ nhỏ trách: “Hai người các cậu đúng là biết đùa, sao lại đưa riêng lẻ như vậy? Chẳng lẽ cô ấy không muốn làm mẹ nuôi của con gái tớ à?”

Trâu Diệc Minh nắm lấy mấy ngón tay mập mạp của đứa bé, lơ đãng nói: “Bọn tớ không còn là một đôi nữa.”

Ông chủ nhỏ bưng một bát canh thịt lên và nói: “Cô ấy không trốn trách nhiệm mẹ nuôi này được đâu. Cậu cứ chờ mà xem, xem trong hai chúng ta ai nói đúng, nếu thua thì tớ sẽ làm ngựa cho con gái cưới...”

Đứa bé ê a hai tiếng, giống như đồng ý với lời bố mình vừa nói.

Buổi tối hôm đó, ông chủ nhỏ đăng một bức ảnh, trong ảnh có một bàn tay nhỏ mập mập như một búp sen, trên cổ tay có một chiếc lắc be bé.

Cùng với một dòng chữ: Cám ơn quà c ử a m ẹ n u ôi, con th ích l ắ m

~*

Giản Hình suy nghĩ rất lâu song không biết làm sao để về, cuối cùng vẫn không về.

Thứ hai đầu tuần, Tăng Tuyền mặt mũi hớn hở đi làm lại, một mình ngồi ngu ngơ rồi bật cười ra tiếng, hình ảnh này y như lúc cô nàng và Đại Phúc thuở mới yêu đương. Vừa hết giờ học, Giản Hình không chịu nổi nữa nên gục xuống bàn ngủ bù, Tăng Tuyền không cười nữa mà hỏi cô: “Tối hôm qua ngủ không ngon hả?”

Giản Hình uể oải: “Tăng Tuyền, tối này mày đưa tao về nhà được không?”

Dẫu sao Đại Phúc cũng không có ở thành phố này, cho nên Tăng Tuyền quyết định đến nhà Giản Hình ngủ một đêm. Khi tan việc hai người xách túi thức ăn xuống sảnh, cô nàng đang hi hi ha ha về những chuyện thú vị trong chuyến đi về Giang Châu thì Giản Hình túm lấy tay cô nàng, căng thẳng nhỏ giọng nói: “Đừng nói chuyện.”

Tăng Tuyền không hiểu chuyện gì, chỉ thấy Giản Hình cẩn thận kéo cánh cửa, không hề có tiếng động nào. Thế nhưng người đàn ông nhà đối diện như có đôi mắt nhìn xuyên thấu mọi thứ. Biết các cô đã về nhà nên hắn ta đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn trực diện hai người. Ánh mắt kia đúng là khiến người ta cảm ghét.

Tăng Tuyền tròn tròn mắt: “Nhìn cái gì vậy?”

Đàn ông kia nhìn bề ngoài thì lịch sự nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy là lạ. Thấy Tăng Tuyền tức giận, hắn ta chẳng những không tránh né mà còn bật cười ha hả và vẫn cứ tiếp tục nhìn như vậy.

Giản Hình vội vàng kéo Tăng Tuyền vào trong nhà, cô nàng sờn cả gai ốc, ngay cả lòng mắng cũng dựng lên, hỏi: “Hàng xóm của mày biến thái thế hả? Mấy ngày nay mày ngủ không ngon chứ gì?”

Giản Hình không biết trả lời thế nào nên gật đầu và nói: “Buổi tối còn có...”

Tăng Tuyền nhìn đồng hồ, vừa đúng chín giờ, cứ cách mỗi một tiếng lại có người gõ cửa ở bên ngoài, cóc cóc ba cái sau đó yên tĩnh trở lại.

Tăng Tuyền muốn nổi điên: “Mẹ nó chứ, thế này thì ở làm sao được? Mày không báo cảnh sát à?”

Giản Hình lắc đầu. Báo cảnh sát ư? Một cô gái sống một mình như cô ở chỗ này, cứ coi như cảnh sát đến điều tra và xử lý chuyện này thì sau này cô sẽ đối diện với tên biến thái kia thế nào? Cúi đầu như không thấy hay nhìn sự việc ngày càng bế tắc? Cô sợ nếu mình làm căng quá thì sẽ bị trả thù.

May là Tăng Tuyền ở lại, có người ở cùng thì Giản Hình mới có thể yên tâm ngủ một giấc thật ngon.

Hôm sau, Tăng Tuyền về nhà cầm mấy cái áo sơ mi cùng với quần đùi của Đại Phúc cho Giản Hình rồi nói: “Mang ra ngoài phơi, cách mấy ngày lại đổi một cái, để cho hắn biết nhà này có đàn ông!”

Giản Hình làm theo, mỗi ngày đổi quần áo của Đại Phúc. Đúng là tiếng gõ cửa mỗi đêm đã giảm nhưng khi đi làm, cô vẫn nhìn thấy hắn ta đứng đằng sau cửa kính nhìn cô chăm chăm, nhưng vẫn không thấy hắn ta đi ra. Không bao lâu sau, tiếng gõ cửa mỗi đêm lại bắt đầu vang lên.

Giản Hình hết sức đau đầu, nhà là nhà mua nên không thể trả lại. Lần này phải làm thế nào đây? Nhưng kỳ lạ là mấy ngày sau, nhà đối diện nhà cô thay chủ mới, người đến ở là hai chị em ruột đang đi làm ở công ty gần đó.

Không có ai rình nhìn mình thì cũng không có ai gõ cửa lúc nửa đêm nữa. Giản Hình thấy rất tốt, cô và hàng xóm như chị em, cô nấu món gì ngon cũng đều mang qua bên đó một ít, chẳng mấy chốc mối quan hai bên đã hết sức hòa hợp. Tăng Tuyền len lén quan sát mấy ngày, cúi đầu nhấn tin báo cáo, đúng lúc Giản Hình đi ngang qua nhìn thấy, cô liền giật lấy điện thoại rồi đọc tin nhắn.

Tăng Tuyền vội vàng thú tội: “Mày đừng xem, mày nghe tao nói đi.”

Vì vậy Giản Hinh trả lại điện thoại di động cho cô nàng, lúc này có tin nhắn đến, cô nhìn lướt qua thấy đối phương nói: Sau này cô ấy có chuyện thì em cứ nói cho anh nhé! Làm phiền em.

Giản Hinh thu hồi ánh mắt, chờ Tăng Tuyền khai báo. Tăng Tuyền nói: “Phải, là tao nói cho lão Trâu. Anh ấy mang theo Đại Phúc và Lưu Ba đi tìm tên biến thái kia.”

Có thể ba giây trước Giản Hinh sẽ không tin, bởi Trâu Diệc Minh trước giờ không biết làm mấy chuyện côn đồ như vậy, nhưng sau đó ngẫm nghĩ thì lạtitn. Trừ anh ra, sẽ chẳng còn người nào nữa.

Tăng Tuyền nói tiếp: “Nhà kia là thuê. Tên biến thái kia chỉ dám bắt nạt đàn bà con gái thôi. Lão Trâu còn chưa dùng quả dấm dầu, chính hấn sợ, sau đó lão Trâu buộc hấn phải dọn đi trong vòng một ngày.”

Đây là anh hùng cứu mỹ nhân, cuối cùng không thể nào không đồng ý rằng, những lúc cô khó khăn nhất đều có Trâu Diệc Minh giúp đỡ, thế nhưng từ hôm nay đã khác.

Giản Hinh kéo Tăng Tuyền qua và dặn: “Tiểu Tuyền, bọn tao đã chia tay, sau này những chuyện của tao đừng làm phiền đến anh ấy nữa.”

Tăng Tuyền nhìn Giản Hinh, nói sâu xa: “Giản Hinh, mày đừng từ chối người ta như vậy, sẽ tổn thương họ đấy!”

“Sao mày cũng đứng về phía bên kia vậy?!”

Tăng Tuyền cười khúc khích, không giải thích thêm gì tại sao mình như vậy: “Mày biết không, hôm đó anh ấy đến cũng không dám ở lại lâu, lo xong chuyện là đi ngay, chỉ sợ gặp mày. Trước khi đi anh ấy còn quan sát nhà mày, lại dặn dò tao thay ổ khóa. Mọi người biết nhau đã lâu thế rồi mà tao cũng chưa từng thấy thái độ như vậy của Trâu Diệc Minh. Tao rất cảm động.”

Giản Hinh nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Thế thì mày thay tao nói lời cảm ơn nhé.”

Tăng Tuyền trả treo: “Tự mày phải đi nói chứ!”

Giản Hinh cầm điện thoại suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn buông xuống...

Từ sau khi rời đi, tin tức về Lý Doanh rất ít. Giản Hinh không dám tùy tiện hỏi thăm, chuyện gì cần biết thì đến lúc sẽ biết, thế nhưng khi Lý Doanh khóc lóc chạy đến tìm cô thì cô biết Lý Doanh rất cần bạn bè ở bên.

Cô đưa Lý Doanh vào phòng ngủ nghỉ ngơi, sau đó gọi Tiền Vũ và Tăng Tuyền đến. Tiền Vũ đang đi công tác nên không đến được, còn Tăng Tuyền nhận được điện thoại đúng lúc đang ở ga tàu, đang chuẩn bị đi Giang Châu. Cô nàng không nói hai lời xuống xe ngay lập tức: “Mày chờ tao, tao đến ngay.”

Đại Phúc vẫn tưởng hôm nay sẽ được chấm dứt cuộc sống ăn chay nên khinh bỉ Trâu Diệc Minh: “Hôm nay vợ tao đến, tao phải ăn cho no mới được. Mày nhìn đi, dẫu sao mày cũng phải có tay phải mới được nha.”

Trâu Diệc Minh ném điều thuốc đang cháy dở vào anh chàng, làm cho chiếc áo hoa của Đại Phúc thủng một lỗ.

Đáng tiếc Đại Phúc không ăn được thịt bởi Tăng Tuyền đã đi lo cho các chị em của mình rồi. Anh chàng lão đảo trở về công trường, bị Trâu Diệc Minh cười: “Ha ha, chúc mày sẽ có một đêm hạnh phúc với tay phải của mình.”

Lý Doanh đâu có ngủ được, vừa nghe Tăng Tuyền đến liền ra khỏi phòng như người mất hồn. Cô nàng vừa khóc vừa nói: “Lâm Hạo biết hết rồi, anh ấy muốn chia tay với tao.”

Tăng Tuyền ôi một tiếng: “Tao quá biết tính hấn mà! Hấn còn dám nói chia tay cơ à? Có nhầm hay không?”

Giản Hinh huých Tăng Tuyền: “Mày nói ít vài câu đi.”

Thì ra Lý Doanh không nói sự thật cho Lâm Hạo, chỉ nói anh chỉ bị ho khan, hàng ngày liên tục uống thuốc Bắc đến thuốc Tây. Người ta đều nói ho khan phải ho qua một trăm ngày mới khỏi, cho nên Lâm Hạo cũng

không suy nghĩ nhiều. Nhìn bạn gái bạn bịu lo lắng cho mình, anh vô cùng cảm động, thường nắm tay Lý Doanh và nói: “Thật hy vọng em mau tốt nghiệp! Như thế thì chúng mình mới có thể kết hôn nhanh hơn một chút.”

Lúc ấy, Lý Doanh thường trốn vào trong nhà vệ sinh len lén rơi nước mắt, nhưng sau khi cô ra ngoài thì khó có thể nhận ra cô vừa mới khóc.

Hôm trước đi thi ở một nơi khác, Lý Doanh nghe nói ở đó có một thầy thuốc Đông y chuyên trị những căn bệnh khó chữa. Rất nhiều người mắc bệnh ung thư đến đều chữa khỏi. Song, ai ngờ hôm đó Lâm Hạo đột nhiên đến trường đón cô, thấy cô không có ở trường mà trong điện thoại Lý Doanh cũng rất ập ứng nên trong lòng anh bắt đầu nổi lên nghi ngờ. Anh nghĩ chờ cô về phải hỏi cho rõ ràng. Sau khi về đến nhà, anh dùng máy tính của Lý Doanh để tra tài liệu thì phát hiện rất nhiều ghi chép đều liên quan đến căn bệnh ung thư phổi.

Lâm Hạo mở một tệp tài liệu, phát hiện tất cả các triệu chứng rất giống anh, anh đổ mồ hôi lạnh rồi lập tức cầm hồ sơ đi bệnh viện. Đến bệnh viện, nhìn vào hồ sơ, anh không dám tin; anh lại chạy đến bệnh viện khác kiểm tra một lần nữa, hôm nay lấy được kết quả.

Lý Doanh nói: “Anh ấy cầm kết quả kiểm tra về chất vấn tao, tao đành phải nói hết mọi chuyện cho anh ấy. Tao không sợ anh ấy bị bệnh, cũng không sợ những chuyện khác, tao chỉ sợ bộ dạng của anh ấy bây giờ. Tao không đành lòng.”

Tối hôm đó Giản Hinh mở một chai rượu trắng, Lý Doanh mới uống một ly đã say, cuối cùng cũng nín khóc và ngủ say một giấc. Tăng Tuyền chán nản gọi cho Đại Phúc: “Lâm Hạo muốn chia tay với Lý Doanh.”

Đại Phúc nhìn Trâu Diệc Minh, nói về bức bối: “Chả biết năm nay làm sao nữa, đừng một cái là chia tay? Điên rồi sao? Tại sao hả?”

Bởi vì Lý Doanh dặn dò các cô không cần nói cho người khác biết nên Tăng Tuyền không nói rõ nguyên nhân, chỉ nói qua loa với Đại Phúc: “Các anh mau về đây một chuyến đi!”

Chuyển ngữ: Thô Kki

Biên tập: Iris

Trên công trường có người nhìn, Đại Phúc hỏi: “Hai đứa bọn mình, ai về đây?”

Trâu Diệc Minh ngậm điều thuốc im lặng chốc lát: “Mày về xem có chuyện gì đi.”

Hôm sau Đại Phúc chạy về thành phố Mậu rồi lập tức đi tìm Lâm Hạo. Anh chàng vừa vào cửa đã hoảng hốt: “Nhà mày bị trộm à mà sao lộn xộn thế này? Mày đang làm gì vậy hả? Sao dạo gần đây lại đổ đốn chán chừng thế? Mày phải học theo tao và lão Trâu, hai đứa bọn tao là thành phần có ích cho xã hội đấy!”

Lâm Hạo coi Đại Phúc như không khí, cũng chẳng thèm quan tâm anh chàng mà chỉ lo uống rượu. Đại Phúc cầm một lon bia, vừa tìm một chỗ có thể ngồi vừa uống vừa hỏi: “Lý Doanh là đứa con gái tốt, sao mày lại chia tay? Đừng nói với tao là bên ngoài mày có người khác nhé, lúc đó thì đừng coi tao là anh em nữa.”

Lâm Hạo không nói lời nào, Đại Phúc cho là mình nói trúng tim đen nên lại mắng: “Mày đấy, cái tốt không học lại học cái xấu của tao làm gì? Rồi mày sẽ hối hận!”

Lúc này Lâm Hạo mới cất lời: “Không phải.”

Đại Phúc thấy anh chàng có vẻ bất thường, gặng hỏi: “Thế thì vì sao? Bây giờ Lý Doanh đang ở cùng Giản Hinh, khóc đến nổi không nhìn nổi nữa rồi.”

Lâm Hạo chẳng nói nguyên nhân, chỉ nói duy nhất một câu: “Tao không cần cô ấy nữa!”

Đại Phúc ngơ ngác, không dám tin những gì mình vừa nghe được, anh chàng lập tức hỏi lại: “Tại sao?”

Lâm Hạo chỉ nói: “Tao không cần cô ấy nữa!”

Đại Phúc không hỏi ra nguyên nhân, giận quá ném lon bia: “Đúng là muốn điên mà!”

Sau đó Đại Phúc đến nhà Giản Hinh, không cần chỉ đường cũng biết nhà Giản Hinh ở tầng mấy. Khi mở cửa, nhìn vẻ mặt đầy nghi hoặc của Giản Hinh, Đại Phúc lau mồ hôi, nói dối không chớp mắt: “Ôi, chỗ này thật khó tìm, mình lần đầu đến đây.”

Ở trong phòng, Tăng Tuyền đang khuyên Lý Doanh cái gì mà trên đời này thiếu gì cỏ thơm, cần gì phải đơn phương yêu mến một cọng cỏ. Những lời như thế gần đây Giản Hinh cũng nghe rất nhiều, thế nhưng Lý Doanh trước sau chỉ nói duy nhất một câu: “Tao muốn kết hôn với anh ấy! Đời này tao chỉ cưới anh ấy mà thôi!”

Sao thái độ của hai người này lại khác nhau vậy? Đại Phúc không hiểu gì cả, sau khi trở lại Giang Châu thì anh chàng kể cho Trâu Diệc Minh nghe. Trâu Diệc Minh cũng cảm thấy không ổn, liền gọi điện hỏi Lâm Hạo: “Mày có chuyện gì? Về chuyện này, tao thấy Đại Phúc nói đúng đấy, sau này mày đừng có hối hận.”

Lâm Hạo “bùng nổ”: “Mày có thể chia tay được thì sao tao lại không thể? Tao muốn chia tay, bị sét đánh chết không được tử tế thì sao? Trâu Diệc Minh, mày cũng chẳng tốt đẹp gì cả đâu, ban đầu Giản Hinh muốn kết hôn, chẳng phải mày cũng không muốn sao? Bây giờ còn mặt mũi nói tao à?”

Trâu Diệc Minh tức giận cúp điện thoại, nói với Đại Phúc: “Nó điên rồi! Nó muốn đánh ai, muốn yêu ai, tao mặc kệ.”

Đại Phúc trầm tĩnh nhìn anh, lời nói vô cùng thâm sâu: “Lúc ở nhà Giản Hinh, tao nhìn thấy một thằng đàn ông.”

Trâu Diệc Minh im bất, lại bắt đầu lao vào làm việc cả đêm như thường lệ. Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn sáng cùng Đại Phúc xong, anh thản nhiên hỏi một câu: “Tên kia trông như thế nào?”

Đại Phúc đáp: “Nghe nói là sếp của em ấy, tài giỏi lắm, nhìn rất có tiền, mang cho Giản Hinh một giỏ nho vừa mới hái. Vợ tao cũng có phần, tao cũng ăn, ngon lắm.”

Trâu Diệc Minh lại không nói gì, cúi đầu ăn tiếp.

Giản Hinh mang nho đi rửa rồi khuyên Lý Doanh ăn một chút, cô nàng không ăn được, muốn về nhà. Giản Hinh khuyên: “Mày ở lại đây mấy ngày đi.”

Lý Doanh lắc đầu: “Không được, tao phải về sắc thuốc cho Lâm Hạo.”

Giản Hinh tiếp lời: “Tiểu Doanh, tao thấy thuốc Tây sẽ có tác dụng hơn đấy.”

Nước mắt Lý Doanh lại rơi xuống, cô hỏi: “Giản Hinh à, mày nói đi, ngựa sống thành ngựa chết thì liệu chữa khỏi được không?”

Giản Hinh há hốc miệng, không biết trả lời ra sao.

Sau khi Lý Doanh về, Tăng Tuyền mới dám nói chuyện, ở trước mặt Lý Doanh, ngay cả thở cô cũng phải kiềm chế. Cô cầm chùm nho lên, ngắt một quả cho vào miệng và khen: “Nho này ngon thật, không có hạt. Để tao tra xem đây là giống nào.”

Dùng điện thoại tìm kiếm thông tin, Tăng Tuyền tâm đắc: “Đắt thật, tao phải ăn nhiều một chút, đều là nhờ vào phúc của mày đấy!”

Giản Hinh chỉ vào giỏ nho: “Lát nữa mày mang về đi, tao không thích ăn.”

Tăng Tuyền từ chối vội: “Người ta đặc biệt tặng cho mày mà.”

“Không đâu, anh ta và cháu đến trang trại, do cháu hái nhiều quá, mang về sợ hỏng nên cho bọn mình một ít.”

Tăng Tuyền khịt mũi: “Lấy cái có gì mà chẳng đáng tin chút nào. Lừa trẻ con lên ba à?”

Thật ra Giản Hinh cũng không nghĩ Châu Dật Thần sẽ đến, trong xe anh ta còn có một đứa bé mặc áo màu đỏ giống anh ta như đúc, nhìn chăm chăm cô qua cửa xe.

Châu Dật Thần bảo cậu bé chào, nó rất thông minh lập tức chào cô: “Chào chị xinh đẹp.”

Anh ta vội chỉnh lời: “Phải gọi là cô, cháu gọi như thế là không đúng vai vế.”

Châu Châu không chịu: “Cô rất khó nghe, ai xinh đẹp thì đều là chị mà!”

Châu Dật Thần bó tay, quay sang giới thiệu với cô: “Đây là con trai của anh trai anh, tên là Châu Châu. Hôm nay bố mẹ thằng bé có việc bận nên anh đưa nó đi theo. Trẻ con ham ăn hái nhiều quá! Bỏ đi thì phí nên em chia sẻ giùm anh nhé!”

Châu Châu cũng nói giúp chú mình: “Chị xinh đẹp ơi, quả này ăn ngon lắm, chú cháu vì hái chùm tím nhất kia mà bị trầy xước tay đấy, ở ngay giỏ này. Cô không thể không nhận được. Ăn xong thì cô nhớ nói cho cháu cảm nhận của cô nhé, cháu sẽ dùng chuyện này để viết thành một bài văn. Chú cháu nói, nếu muốn viết bài văn tốt thì nên viết về chuyện đời thường. Cô giúp cháu một tay nha!”

Giản Hinh bật cười, Châu Dật Thần thấy cô cười liền vội vàng đưa hai cái giỏ cho cô và nói: “Nghe nói Tăng Tuyền cũng ở đây, đưa cho cô ấy một giỏ hộ anh.”

Giản Hinh vui vẻ nhận, nói cảm ơn.

Châu Châu bỗng lên tiếng: “Chị xinh đẹp ơi, cô nhớ nha, chùm nho màu tím kia phải giữ lại cho mình ăn!”

Giản Hinh dạy môn Văn nên biết những câu chuyện hàng ngày rất có ích cho việc sáng tác. Sau khi Tăng Tuyền đi, cô lấy chùm nho màu tím đậm kia, màu rất đậm gần như là màu tím than. Cô cắn một miếng, nước nho ngọt ngào tràn đầy trong khoang miệng, ăn một mạch không dừng lại được. Giản Hinh lấy điện thoại rồi nhấn dòng cảm nhận của mình một cách nghiêm túc cho Châu Dật Thần.

Châu Dật Thần gọi điện thoại đến, nói: “Châu Châu muốn đích thân nói cảm ơn em.”

Giản Hinh chưa kịp lên tiếng thì Châu Châu đã giắt lấy điện thoại của anh ta: “Chị xinh đẹp ơi, thời này là thời nào rồi còn cô gửi tình nhắn vậy? Cô thêm chú cháu vào WeChat đi, bố cháu không cho cháu chơi điện thoại nên sau này mình liên lạc qua WeChat nha cô.”

Vì quá nhiều nho nên Giản Hinh sợ bị hỏng, hôm sau cô rửa một ít mang đến phòng làm việc. Chủ nhiệm hỏi: “Ngon thật, Giản Hinh mua ở đâu vậy? Tôi cũng muốn đi mua một ít.”

Tăng Tuyền cười đều nhìn Giản Hinh. Cô không để ý, trả lời: “Của bạn cho. Nếu chủ nhiệm thích ăn thì ngày mai em sẽ mang thêm. Nhà em vẫn còn một ít.”

Đang nói thì Châu Dật Thần bước vào, nhìn chùm nho trên bàn rồi hỏi: “Tôi có thể nếm thử không?”

Chủ nhiệm nhanh chóng đưa qua: “Giản Hinh mang đến đấy. Ăn ngon lắm.”

Châu Dật Thần ra vẻ không biết gì, tự nhiên ăn một quả, còn bình luận: “Đúng là ngon thật!”

Chủ nhiệm tiếp lời: “Ngày mai vẫn còn. Em nhớ mang đến nhé.”

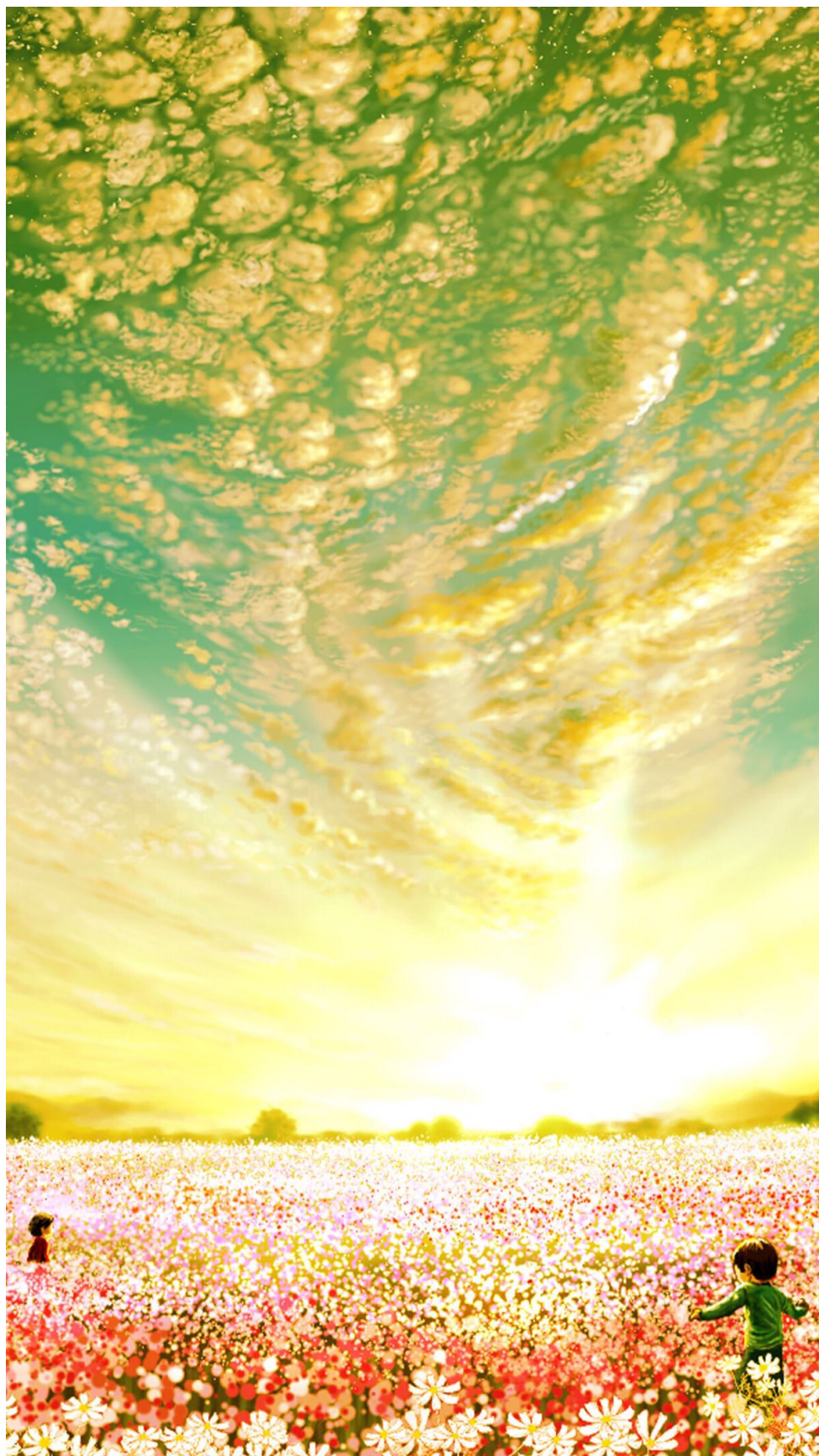
Tăng Tuyền ngồi bên này cười như điên, bị Giản Hinh âm thầm véo cho một cái.

Châu Dật Thần vào chuyện chính: “Thành phố tổ chức đại hội thể dục thể thao cho giáo viên, tôi có mấy tờ đăng kí, mọi người xem thử mình giỏi về cái gì thì cố gắng mang về cho trường chúng ta một huy chương nhé.”

Chủ nhiệm chỉ vào Giản Hinh và Tăng Tuyền và nói: “Lão già như tôi coi như bất lực, nhìn bọn họ tuổi trẻ không biết có tự giác chịu đăng ký hay không?”

Vì vậy Châu Dật Thần ngoái đầu nhìn Giản Hinh.

16. Chương 16: Anh Là Chiếc Đồng Hồ Báo Thức Của Em 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Các trường cấp ba luôn âm thầm cạnh tranh cao thấp với nhau, hôm nay anh đạt được một chiếc cúp Olympic thì ngày mai nhất định tôi phải có vài cái tên trong danh sách sinh viên của Thanh Hoa[1]. Mọi người đều vì học sinh nên không ai chịu nhường ai, nhất là mấy năm gần đây, quan niệm của các vị phụ huynh đã thay đổi. Trước đây, họ luôn cho rằng trường công lập rất tốt, chất lượng giáo dục của trường được đảm bảo. Thế nhưng, có lẽ bây giờ giáo viên cảm thấy lương bèo và đãi ngộ ở trường tư tốt hơn nên chuyển sang, cho nên học sinh cũng đi theo giáo viên đến trường tư. Người ở trường công lập tự nhận mình sinh ra chính thống, không ưa trường tư, còn trường tư lại cảm thấy bản thân mình là tầng lớp quý tộc mới nên cũng xem thường những tầng lớp cũ. Chẳng qua là ngoài mặt mọi người không biểu hiện ra, toàn bộ công phu và chất xám đều đầu tư vào những trận chiến giao hữu kiểu này.

Cơ sở vật chất, nguồn lực giáo viên ở trường Giản Hình không có gì để chê, nhưng trong các đại hội thể dục thể thao, trường cô lúc nào cũng thiếu nhân lực nên chưa từng đạt được giải.

...

Sau khi Châu Dật Thần đi Tăng Tuyền nói: “Tao không muốn đi, trời nóng như thế thì ở nhà hưởng thụ điều hòa mát rười còn hơn!”

Giản Hình buông một câu: “Tao muốn đi.”

Thật ra cô đã muốn tham gia từ lâu. Đại hội thể dục thể thao của giáo viên và đại hội thể dục thể thao của học sinh không quá khác nhau, cô có sức bền tốt nên có thể tham gia chạy bền ba nghìn mét (3km). Chỉ khi nào cần dự thi thì mới phải tập luyện trước. Trước đây, khi còn sống chung với Trâu Diệc Minh, sau khi tan làm cô đều về nhà nấu cơm nên không có thời gian cũng như sức lực, còn bây giờ thì đã khác, cho nên cô quyết định muốn thử một lần.

Quả nhiên hôm sau Châu Dật Thần vẫn đến ăn nho. Nghe nói Giản Hình muốn tham gia, anh ta chỉ vào hạng mục thi đấu cuối cùng và hỏi cô: “Năm nay có thêm mục chạy ma-ra-tông, em tham gia chứ?”

Giản Hình gật đầu: “Ừm.”

Châu Dật Thần điền vào mẫu đăng kí giúp cô, nhẹ nhàng nói: “Châu Châu lần này hãy trở thành đội xuất sắc nhất, cảm ơn.”

Vì vậy hôm nay, sau khi tan làm, Giản Hình bắt đầu tập chạy quanh sân thể dục, chạy sẽ khiến tâm trạng thoải mái hơn, cô không hề suy nghĩ gì hết và cũng không hề biết bản thân đã chạy được mấy vòng. Cho đến khi bị ai đó giữ lại, Giản Hình mới phát hiện ra là Châu Dật Thần, cô không biết anh ta đã đến đây lúc nào. Bây giờ trời đã chuyển tối.

Vẻ mặt của anh hơi nghiêm khắc: “Cứ chạy thế này thì em sẽ xảy ra chuyện đấy.”

Giản Hình gượng cười: “Lần sau tôi sẽ chú ý.”

“Nếu không có anh ở đây, có lẽ em ngã xỉu cũng không có ai biết.” Anh ta vừa nói vừa buông tay, sau đó cất tiếng dục dăng: “Giày của em như vậy không được đâu, sẽ khiến mắt cá chân bị thương đấy.”

Giản Hình đâu có chú ý đến điều này, lại nghe thấy anh ta nói tiếp: “Nhà trường có cung cấp kinh phí cho trang phục và dụng cụ để thi đấu. Bọn mình đi chọn một đôi thôi.”

Trong trung tâm mua sắm có nhiều thương hiệu thể thao chuyên nghiệp, Giản Hình không hiểu biết lắm về những thứ này nên tất cả đều nghe theo Châu Dật Thần. Anh ta chỉ vào hai đôi giày để Giản Hình đi thử, cô cảm thấy rất thoải mái, mà màu sắc của đôi giày cũng rất đẹp, đúng là tốt hơn đôi giày vải nhỏ của cô rất nhiều.

Thế là quẹt thẻ mua giày. Châu Dật Thần mua luôn cả hai đôi, anh ta nói với Giản Hinh: “Ở các cuộc thi quốc tế, các vận động viên luôn chuẩn bị sẵn mấy đôi để đề phòng có chuyện ngoài ý muốn.”

Tiếp đó, anh ta để nhân viên bán hàng xuất hóa đơn rồi lại nói tiếp với cô: “Cho phép thanh toán thật mà! Em không tin anh hả?”

Hôm sau, Giản Hinh mang giày mới để chạy bộ, Tăng Tuyền đứng một bên vừa ăn kem vừa nhìn cô chạy, sau đó phàn nàn: “Loại đàn ông trong lòng chỉ có sự nghiệp cũng không được. Mà nhìn Đại Phúc nhà tao đi, hồi trước cả ngày trêu chọc mèo, bây giờ bận đến nỗi không có thời gian chat WeChat với tao. Chị đây rất không quen.”

Mới chạy xong ba nghìn mét, Giản Hinh vừa đi bộ thả lỏng vừa nói với Tăng Tuyền: “Cuối tuần này mày qua bên đó không được hả?”

Tăng Tuyền lắc đầu: “Còn không phải tuần này mày hẹn đi leo núi với Châu Dật Thần à? Tao cũng phải đi mới được.”

Giản Hinh hỏi tiếp: “Chẳng phải mày đứng về phía anh ta à?”

Tăng Tuyền ngừng cười, hết sức nghiêm túc nói với Giản Hinh: “Tao không đứng về bên nào cả, chỉ cần mày thấy vui vẻ là được. Nhưng mà, sự lựa chọn của mày là trên hết, cho nên tao sẽ sát cánh bên mày, giống như khi còn học đại học, mày sát cạnh bên tao vậy.”

Giản Hinh ôm cô bạn mình: “Mày khiến tao cảm động chết mất.”

Tăng Tuyền nói: “Vây thì mua thêm một ly kem cho tao đi! Cái đắt nhất ấy!”

Tuy nhiên, chuyến đi leo núi cuối tuần không thể thực hiện được, vì một việc đột xuất liên quan đến Lý Doanh xảy ra. Khi Giản Hinh và Tăng Tuyền chạy đến bệnh viện thì nhìn thấy Lý Doanh đang đứng khóc ngoài hành lang. Cô chạy đến đỡ cô bạn, cũng nhìn thấy bố mẹ Lâm Hạo tiêu tụy đứng ngoài phòng bệnh. Nhìn sang gương mặt Lý Doanh lại càng khiến người khác không đành lòng.

Tăng Tuyền kéo cô bạn vào: “Vào thôi.”

Lý Doanh lắc lắc đầu: “Đợi lát nữa tao mới vào, bọn mày vào thăm anh ấy trước đi.”

Lúc này cửa được kéo ra, mẹ của Lâm Hạo lên tiếng: “Cô còn muốn vào nữa ư? Cô khiến Lâm Hạo nhà chúng tôi thành thế này mà còn mặt mũi đứng đây nữa à? Cô đi đi, tôi sẽ không để cho cô gặp con trai tôi đâu!”

Âm thanh rất lớn, nhất định Lâm Hạo có nghe thấy nhưng Giản Hinh thấy anh ta không hề có ý định lên tiếng nói đỡ cho Lý Doanh, từ từ nhắm mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lý Doanh sợ làm phiền đến việc nghỉ ngơi của anh nên cô đành nuốt nước mắt xuống cầu xin: “Mẹ ơi, con biết lỗi rồi, xin mẹ hãy để cho con vào trong chăm sóc cho anh ấy.”

“Đừng gọi tôi là mẹ nữa. Nếu như sớm biết cô là người như thế thì tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý cho hai đứa cưới nhau. Lâm Hạo và cô đã chia tay rồi, tôi không muốn gặp lại cô nữa.” Mẹ Lâm Hạo vươn tay đóng cửa lại.

Giản Hinh sững sờ, cô không thể tưởng tượng nổi người vừa nói chuyện là mẹ Lâm Hạo vẫn luôn coi Lý Doanh như con gái ruột. Lý Doanh che miệng không dám khóc ra tiếng, Tăng Tuyền xắn tay áo muốn tìm người nói lý lẽ nhưng bị Lý Doanh kéo lại cầu xin: “Xin mày đừng nói, đừng bao giờ nói. Hôm nay là lần đầu tiên Lâm Hạo trị liệu bằng hóa chất, anh ấy cần được nghỉ ngơi.”

Cuối cùng, ba người bọn cô đành ngồi ở hành lang nhìn bác sĩ và y tá ra ra vào vào. Lần nào Lý Doanh cũng đứng lên nghe lén cuộc nói chuyện bên trong, vừa thấy bác sĩ đi ra cô lại chạy theo tìm hiểu lần nữa, như thể sợ mình nghe thiếu điều gì đó. Cách đây không lâu, Giản Hinh cũng vừa mới qua những chuyện như thế này, mắt dần dần đỏ lên; cô không dám gọi Lý Doanh nên chỉ nhìn về hướng khác mà không nhìn cô bạn. Bỗng nghe thấy Tăng Tuyền vô cùng tủi thân mà kêu một tiếng: “Chồng ơi, cuối cùng anh cũng đến rồi.”

Giản Hinh ngoảnh lại thì thấy Trâu Diệc Minh và Đại Phúc đang vội vàng chạy đến, Tăng Tuyền nhào vào lòng Đại Phúc, còn Trâu Diệc Minh đang nhìn cô.

Anh không nuốt lời, cô nói không muốn gặp lại anh nữa nên anh cũng không xuất hiện... cho đến hôm nay.

Cô uống rất say, trí nhớ một đêm say xỉn kia không nhớ bao nhiêu, cũng không biết cuối cùng hôm đó có khóc hay không, nếu mà khóc nhè thì thật mất mặt quá.

Thà rằng cô ra đi một cách thản nhiên còn hơn.

Cuối cùng vẫn là Tăng Tuyền theo chân Đại Phúc mới đi vào, Giản Hinh ngồi bên ngoài cùng Lý Doanh, nghe Trâu Diệc Minh khuyên bố mẹ Lâm Hạo nên về nhà nghỉ ngơi một lát, nếu không cơ thể sẽ không chịu đựng nổi. Xưa nay anh luôn được người lớn yêu thích, cho dù bây giờ anh vừa đen vừa giống lưu manh thì bố mẹ Lâm Hạo vẫn cảm thấy rất tốt. Quả thật do đã có tuổi nên không chịu đựng được lâu, bố mẹ Lâm Hạo đồng ý, dặn có chuyện gì thì gọi điện cho họ ngay lập tức.

Lý Doanh nghe càng đau lòng hơn, Giản Hinh cảm thấy rằng hai bác tình nguyện để cho một đám bạn chăm sóc Lâm Hạo chứ không muốn nhìn thấy Lý Doanh. Đúng là quá vô tình. Trâu Diệc Minh tiễn người về sau đó nói với Lý Doanh đứng ngoài hành lang: “Còn ngày ngắn ra đây làm gì nữa. Mau vào đi.”

Lý Doanh lau vội nước mắt rồi đi vào, không biết Lâm Hạo có phải đang ngủ thật hay không, Lý Doanh cũng không thèm để ý. Cô chỉ biết ngồi bên giường bệnh ngáy người nhìn anh, nhỏ giọng bảo: “Chúng mình đừng quấy rầy anh ấy.”

Đại Phúc và Tăng Tuyền nhin một bụng tức suýt nữa bị nội thương, cũng không thể dựng bệnh nhân ngồi dậy mắng anh ta vô liêm sỉ nên đành phải ngồi trông chừng cùng Lý Doanh đến khi cha mẹ Lâm Hạo quay lại rồi mấy người bọn họ mới có thể rời đi. Tăng Tuyền cần một nơi để trú ẩn liền chỉ huy: “Đến nhà Giản Hinh thôi.”

Trâu Diệc Minh liếc nhìn Giản Hinh qua gương chiếu hậu, cô không phản ứng gì, anh quay đầu xe lại rồi nói: “Vậy thì tìm chỗ ăn cơm trước đã.”

Giản Hinh an ủi Lý Doanh: “Mày phải ăn đã, thế thì mới có sức mà chăm sóc anh ấy.”

Lý Doanh đáp: “Yên tâm, tao sẽ ăn.”

Cô nàng kiềm chế cảm xúc, trái lại Giản Hinh không còn tâm trạng để ăn nữa.

Trước đây Trâu Diệc Minh hay đến quán cơm này cùng với đồng nghiệp, cả người ăn mặc chỉnh chu luôn khiến người khác phải ngoái đầu ngẩng nhìn. Lần này anh đến tìm ông chủ muốn bao một phòng, có lẽ ông chủ không nhận ra anh mà anh cũng không thèm để ý cũng không xưng tên, sau đó có thể ông chủ đã nhớ ra nên phất nhân viên bưng một đĩa hoa quả vào.

Quả thật Lý Doanh ngoan ngoãn ăn cơm, món nào trên bàn cô cũng ăn, sức ăn lớn hơn so với bình thường. Trâu Diệc Minh thấy cô nàng đã ăn xong liền đẩy chai rượu qua và nói: “Uống đi, uống say thì có thể sẽ vui hơn một chút.”

Tăng Tuyền lẩm bẩm: “Ôi chao, cách an ủi người khác của hai đứa mày giống nhau y đúc.”

Giản Hinh cúi đầu giả vờ như không nghe thấy mấy lời này, lẳng lặng uống canh.

Trong lòng Lý Doanh rất buồn, nếu trước mắt có cách để giải thoát dù chỉ trong chốc lát thì cô cũng tình nguyện chìm vào trong đó. Cô ôm lấy chai rượu rót ừng ực, chẳng mấy chốc đã uống say. Lúc này Đại Phúc và Tăng Tuyền mở miệng, hai vợ chồng song kiếm hợp bích, một người mắng Lâm Hạo một người trách mẹ Lâm Hạo.

Bố mẹ Lâm Hạo tức giận việc Lý Doanh vẫn cứ lừa họ về bệnh tình của Lâm Hạo mà không nói cho họ biết; sau đó Lâm Hạo nhập viện, bọn họ cho rằng là Lý Doanh làm chậm trễ thời cơ trị liệu tốt nhất. Thật ra lúc phát hiện thì đã muộn, bác sĩ đã giải thích qua nhưng họ không muốn nghe, tất cả đau buồn đều trút hết lên người Lý Doanh. Lý Doanh có lỗi gì? Căn bệnh thể này bác sĩ cũng đề nghị nói dối bệnh nhân, chẳng qua cô ấy nghe theo lời đề nghị của bác sĩ mà thôi. Mỗi ngày cô ấy chạy khắp nơi tìm thuốc, ngày cả lên lớp

để tham dự buổi thi cô cũng không để ý đến, bác sĩ đều đã từ bỏ nhưng cô thì không. Tây y không chữa được thì tìm Trung y, chỉ cần có thể sống thêm một ngày cô đều cảm thấy rất đáng giá...

Cô muốn để Lâm Hạo sống thoải mái hơn một chút, không muốn tăng thêm gánh nặng tư tưởng lên vai anh, vì vậy tự mình gánh, từ nhỏ cô là báu vật trong lòng bố mẹ, sau này do Lâm Hạo tiếp tục việc chăm sóc báu vật này. Một đường thuận buồm xuôi gió không hề gặp một chút khó khăn nào. Có lẽ cuộc đời này khó khăn nhất chẳng qua là đối phó với các loại thi cử nhận các loại bằng cấp mà thôi. Lúc bất lực nhất cũng muốn nói cho người lớn trong nhà biết nhưng lời muốn nói lại không làm sao nói ra được, bởi sợ nhìn thấy họ đau lòng, sợ rằng khi nói ra lại khiến Lâm Hạo hy vọng vào việc chữa khỏi bệnh.

Tăng Tuyền vỗ bàn: “Mẹ nó, mẹ chồng nàng dâu bất hòa luôn là chân lý.”

Đại Phúc không muốn tiếp nhận câu này nên gấp rau lấy lòng Tăng Tuyền.

Tăng Tuyền nhéo tai anh chàng: “Lúc này anh không nhìn thấy mẹ Lâm Hạo nói Lý Doanh thế nào đâu. Con bé Doanh này của chúng ta bị bác ấy nói rất khó nghe đó!”

Lý Doanh lắc đầu: “Chuyện này là tao sai, lẽ ra nên nói với họ sớm một chút.”

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, Tiền Vũ đi cao gót vừa trở về từ tỉnh khác, vừa vào cửa quăng giày ra ngay, đi chân trần trên thảm. Vừa khéo là Lưu Ba đi phía sau, Lưu Ba cầm giày của cô nàng cất gọn sang một bên rồi tiện tay khóa cửa lại.

Tiền Vũ cầm ly rượu của Giản Hình uống ừng ực một hợp rồi nói: “Chưa đề cập đến là đúng hay sai, bà ấy dựa vào cái gì không cho mày gặp Lâm Hạo! Tên Lâm Hạo kia... nếu không phải bị bệnh thì mày xem tao có đánh hấn hay không! Sao hấn dám nói chia tay với mày? Đàn ông mấy người không có cái gì tốt cả!”

Một câu nói khiến ba người đàn ông có mặt phải cúi đầu, Trâu Diệc Minh tìm điều thuốc đưa cho Đại Phúc và Lưu Ba, ba người mỗi người một điều. Giản Hình không chịu nữa, đi qua cướp điều thuốc lá trong tay anh ném vào thùng rác và quát: “Anh không được hút nữa!”

Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, không dám nói câu nào, nhìn Trâu Diệc Minh. Trâu Diệc Minh thổi khói thuốc trong phổi ra ngoài, giơ tay lên xua khói, sau đó cầm điều thuốc còn sót lại kia ném vào gạt tàn.

Đại Phúc và Lưu Ba ném theo anh. Giản Hình quay về chỗ ngồi biểu cảm rất nghiêm nghị, nhìn qua cực kỳ tức giận...

Trâu Diệc Minh đứng lên mở cửa sổ ra hóng mát, Lý Doanh khóc nói: “Đúng, bọn anh đừng hút nữa, không thấy bộ dạng Lâm Hạo thế nào ư?”

Hết chương 16

[1] Một trong những trường đại học có chất lượng đào tạo tốt nhất của Trung Quốc tại Bắc Kinh. Với người Trung Quốc, có câu “Nhất Bắc Đại, nhì Thanh Hoa”, ý chỉ hai trường đại học giỏi nhất, tốt nhất của Trung Quốc. Bắc Đại là trường đại học Bắc Kinh

17. Chương 17: Anh Là Chiếc Đồng Hồ Báo Thức Của Em 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Anh Thoa

Biên tập: Iris

Ăn bữa cơm này xong, Trâu Diệc Minh lại phải chạy về Giang Châu, để Đại Phúc ở đây lo liệu. Tiền Vũ túm lấy Giản Hinh đi cuối cùng và hỏi: “Sao hai chúng mày không nói chuyện gì vậy? Ngay cả bạn bè cũng không muốn làm à?”

“Ừ!” Giản Hinh gật đầu.

Tiền Vũ vỗ vỗ cô: “Tiểu Hinh, không dễ vậy đâu.”

Đây là bài học kinh nghiệm xương máu của cô. Hồi đó cô và Lưu Ba bảo chia tay là chia tay, nếu có thể thì cô tình nguyện không gặp lại người đàn ông này, còn mọi người, còn người thân làm bạn bè. Bình thường ở trước mắt người này quá sáng chói, cô khó có thể làm được, không thể vì tránh anh mà ngay cả bạn cũng không muốn.

Cảm giác này rất hành hạ người, Tiền Vũ không biết Giản Hinh có thể chịu đựng được hay không.

Kế hoạch leo núi bị đẩy lùi sau một tuần, Tăng Tuyền không đi theo, cô nàng sợ Lý Doanh ở bệnh viện bị ức hiếp nên đã qua đó từ sớm. Giản Hinh đứng dưới chân núi chờ Châu Dật Thần, xa xa thấy anh ta mặc đồ thể thao đang chạy tới, nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy Tăng Tuyền.

Giản Hinh nói: “Nó có việc nên hôm nay không đi cùng được.”

Châu Dật Thần cười vui vẻ: “Thế cũng tốt.”

Giản Hinh nghe hiểu nhưng không đáp lại, Châu Dật Thần đi đằng trước dẫn đường: “Đi thôi!”

Núi ở tỉnh Mậu không cao như ở Giang Châu, Giản Hinh đi không hết sức, nghe nói lần này giáo sư chạy ma-ra-tông nhất định lấy địa điểm là đỉnh núi này, Giản Hinh bỗng chốc có chút lòng tin. Ngược lại Châu Dật Thần không ngờ rằng cô gái bé nhỏ như Giản Hinh lại có thể chịu đựng được, trêu đùa: “Em chờ anh với, đừng chạy nhanh thế!”

Giản Hinh càng chạy càng nhanh, chạy như điên về phía đỉnh núi, Châu Dật Thần đành phải thay đổi bộ dạng yếu ớt vừa rồi chạy đuổi theo cô. Anh ta bắt đầu bước nhanh chân hơn, Giản Hinh sinh chút lòng háo thắng, không muốn để cho anh ta đuổi kịp nên cố gắng chạy với tốc độ nhanh nhất của mình. Đường núi nhiều bậc thang, chỉ cần lơ là một chút thì cả người sẽ ngã lăn xuống, may là Giản Hinh phản ứng nhanh lấy tay chống nên mới dừng lại được.

Châu Dật Thần trông thấy màn nguy hiểm vừa rồi mà tim suýt nữa ngừng đập, vội vàng chạy tới nắm vai Giản Hinh lo lắng hỏi: “Em có sao không?”

Giản Hinh bình tĩnh, lắc đầu trả lời: “Tôi không sao, ở đây bậc thang đột nhiên cao hơn. Tôi sẽ ghi nhớ, lúc thi đấu sẽ không bị ngã xuống đâu.”

Tình huống đặc biệt này của Giản Hinh khiến cho tâm tư Châu Dật Thần lên lên xuống xuống. Anh ta nhìn cô lâu đến nỗi quên cả buông tay ra, Giản Hinh cười an ủi: “Tôi thật sự không sao đâu.”

Lúc này Châu Dật Thần mới định thần lại được, buông tay ra mới phát hiện bàn tay cô bị trầy xước. Anh ta cầm lấy tay cô, chỉ tiếc không thể đem cả tử thuốc tới. Giản Hinh rút tay về, cũng không thèm để ý, nói: “Chạy tiếp thôi.”

Leo lên đỉnh núi mọi thứ đều trở nên thanh bình, cái cảm giác này rất thoải mái, Giản Hinh hít thở thật sâu, khoảng thời gian khó chịu tích tụ trước đây cũng dần biến mất. Châu Dật Thần không muốn quấy rầy nên chỉ đứng ở một bên yên lặng nhìn cô.

Giản Hinh quay đầu trở lại tới hỏi: “Châu Dật Thần, anh không hút thuốc lá chứ?”

Anh hơi sững sờ, đáp: “Không.”

Ngày thi đấu, Châu Châu đi theo Châu Dật Thần đến xem, vừa thấy Giản Hinh liền miệng ngọt: “Chị xinh đẹp, em tới cổ vũ cho chị, cố gắng lên!”

Châu Dật Thần cũng động viên tinh thần cho cô: “Đừng lo lắng, thứ hạng không quan trọng đâu.”

Tăng Tuyền và Đại Phúc mỗi người một cái loa nhỏ, hô to khẩu hiệu, những thầy cô trường khác đều quay đầu lại xem, Giản Hinh đỏ mặt cướp cái loa đi: “Hai người đừng làm ồn ỉ.”

Châu Dật Thần chưa từng Đại Phúc, Tăng Tuyền giới thiệu: “Đây là người yêu tôi.”

Đại Phúc bắt mắt với thói quen xưng hô này nhưng giả vờ bình thản, bắt tay thăm hỏi Châu Dật Thần. Chẳng mấy chốc Giản Hinh phải đi tập trung, bốn người họ đứng cổ vũ cho cô. Chẳng biết từ bao giờ bên cạnh họ có thêm một người, đưa một lon Coca lạnh cho Tăng Tuyền và nói: “Nếu cô ấy bị cảm nắng thì nhờ em đưa cho cô ấy uống cái này nhé.”

Tăng Tuyền giật mình, hỏi: “Sao anh lại đến?”

Đại Phúc cười ha hả vỗ vỗ Trâu Diệc Minh: “Chẳng phải bảo không đến à?”

Trâu Diệc Minh không trả lời, ánh mắt dừng lại trên người Giản Hinh. Anh vốn định không đến nhưng muốn gặp người xem mắt thứ hai của Giản Hinh tính tình thế nào, đáng đáp ra sao nên cuối cùng vẫn quyết định đi.

Đại Phúc quan tâm giới thiệu: “Đây là cấp trên của Giản Hinh, Châu Dật Thần.”

Trâu Diệc Minh chuyển tầm mắt, vẻ mặt bình thản gật đầu với Châu Dật Thần, anh ta cũng đang quan sát đối phương. Tuy hai người đàn ông rất muốn “dần mắt” đối phương trên phương diện chiến thuật nhưng trong lòng lại nặng trĩu, đối phương đích thị là viên đá cực kì có trọng lượng.

Một tiếng súng vang lên, Giản Hinh ở đầu chạy trước, dáng người mảnh mai giống như mũi tên rời cung, y hệt con thỏ trong rừng rậm nhày về phía trước, vô cùng nhanh nhẹn.

Châu Châu ngẩng nhìn Trâu Diệc Minh đầy thích thú, đứng ở bên cạnh cứ quay người lại xem, cuối cùng nói: “Chú và chú con trông rất giống nhau, nhưng chú con trắng hơn chú.”

Châu Dật Thần vội vàng kéo cháu lại, xin lỗi Trâu Diệc Minh, anh không thêm để ý, xoa đầu Châu Châu rồi nói với Tăng Tuyền: “Anh đi đây!”

Tăng Tuyền khẽ nói: “Sao về sớm vậy?”

Anh chỉ chỉ lon nước: “Đừng nói với cô ấy anh đến.”

Trong hội thể dục thể thao lần này, Giản Hinh đứng đầu; đây là lần đầu tiên trường có giải nhất do giáo viên tham gia. Khi xuống núi, tâm trạng Giản Hinh rất thoải mái, Châu Dật Thần cũng thở phào nhẹ nhõm, hẹn vợ chồng Tăng Tuyền cùng đi ăn cơm chúc mừng, Tăng Tuyền muốn hỏi ý kiến Giản Hinh, cô từ chối, nói muốn về nhà nghỉ ngơi, ngày khác tụ tập.

Châu Dật Thần gật đầu: “Cũng được, em về nghỉ ngơi cho khỏe.”

Châu Châu vẫn quần lấy Giản Hinh, hỏi: “Chị xinh đẹp, chị có thể dạy em tập làm văn không?”

Giản Hinh nhìn về phía Châu Dật Thần, hiển nhiên anh ta cũng không biết Châu Châu chợt nói đến việc này. Anh ta cốc đầu Châu Châu một cái rồi nói với cô: “Em đừng quan tâm đến nó. Nhà anh mời rất nhiều gia sư nhưng đều không có tác dụng. Nó chỉ muốn tìm người để chơi cùng thôi.”

Châu Châu không phục, nói: “Con cảm thấy nếu chị xinh đẹp dạy thì con sẽ viết rất hay!”

Châu Dật Thần lại nói tiếp: “Em đừng để ý, bọn anh đi trước đây, em về nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Châu Dật Thần!” Giản Hinh gọi anh ta lại: “Cứ vào thứ bảy anh mang cháu tới trường học, trẻ con muốn học là việc tốt.”

Châu Dật Thần bất ngờ, đến cả Tăng Tuyền cũng ngẩn người, còn Đại Phúc xắn tay áo định đi lên thì bị Tăng Tuyền ngăn lại.

Chờ Châu Dật Thần mang Châu Châu đi, Giản Hinh mới thay đổi thái độ, dựa vào Tăng Tuyền than: “Tao khó chịu quá!”

Tăng Tuyền vội vàng đưa lon nước cho cô và nói: “Trời nóng như thế, leo núi dĩ nhiên bị cảm nắng rồi! Mà nói xem mày cổ vì cái gì? Còn nữa, mày đồng ý dạy học cho thằng bé kia là muốn ở cùng với tên Châu Dật Thần à?”

Giản Hinh đáp: “Tao không có thói quen nợ ân tình, cho nên phải tìm cơ hội trả lại.”

Đại Phúc nghe thế mới dừng lại, hỏi: “Em nợ anh ta cái gì?”

Đầu Giản Hinh đầy vạch đen, cô cúi đầu xuống đất chỉ chỉ đôi giày đang đi.

*

Trong buổi chào cờ một tuần sau đó, Châu Dật Thần đại diện đứng trước thầy trò toàn trường tuyên dương Giản Hinh, đồng thời trao tặng tiền thưởng cùng giấy chứng nhận, Giản Hinh lại thêm một biệt hiệu mới: Nữ hoàng ma-ra-tông.

Tăng Tuyền mở phong bì của cô ra, sau đó há hốc miệng tỏ vẻ không thể tin được: “Bà nó, nếu biết tiền thưởng nhiều thế này thì tao tham gia luôn cho rồi!”

Giản Hinh bật cười: “Buổi tối tao mời mày ăn cơm. Cũng chỉ có mày nhớ mang nước đi cho tao.”

Tăng Tuyền, cuối cùng vẫn không nói ra sự thật.

18. Chương 18: Anh Là Chiếc Đồng Hồ Báo Thức Của Em 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Thô Kki + Iris

Biên tập: Iris

Nhóm đầu tiên cũng từ từ được phá bỏ và di dời, Đại Phúc phải trở về xử lý, trên mặt Tăng Tuyền đầy vẻ luyến tiếc, lặng lẽ kéo Đại Phúc lại, một lúc sau mới nói. Cũng không biết nói sao về Trâu Diệc Minh, Đại Phúc quay qua nói với Giản Hinh: “Trời ơi, hôm qua lão Trâu bị cảm nắng, không biết có cảm khi đưa nước cho em không nữa.”

Giản Hinh đang dạy cho Châu Châu cách diễn tả, làm như không nghe thấy gì.

Ngay lúc đó điện thoại của Đại Phúc reo lên, bắt máy nói được mấy câu liền kéo Tăng Tuyền chạy thẳng ra bên ngoài, Giản Hinh cũng chạy theo sau, hỏi: “Sao vậy?”

Đại Phúc chưa tắt điện thoại, dừng lại nói với cô: “Nhà Lý Doanh xảy ra chuyện, chúng ta đi xem sao!”

Giản Hinh gật đầu: “Hai người đi trước đi, em đi gửi Châu Châu rồi theo ngay.”

Châu Châu cắn bút chì hỏi: “Cô giáo Giản, hôm nay cô không dạy em sao?”

Từ sau khi nhận Giản Hinh là cô giáo, chú của thằng bé đã bắt cậu bé phải thay đổi cách xưng hô, yêu cầu phải gọi Giản Hinh là cô Giản.

Giản Hinh dắt cậu bé ra khỏi phong rồi giải thích: “Bây giờ bạn cô đang rất cần cô, hôm nay chúng ta nghỉ sớm một tiếng. Lần sau cô sẽ dạy bù, được không?”

Đúng lúc đó Châu Dật Thần đẩy cửa đi ra, nghe vậy cũng vội nắm lấy tay Châu Châu, hỏi: “Em đi đâu? Để anh đưa em đi?”

Giản Hinh đang gấp gáp cũng không nghĩ nhiều liền gật đầu: “Thế thì làm phiền anh.”

Vậy là hai chú cháu đưa Giản Hinh đến nhà của Lý Doanh, lúc đến dưới tầng anh ta hỏi: “Có cần anh giúp gì không?”

Không biết có tiếng khóc của phụ nữ ở đâu nghe đến đau lòng, Giản Hinh không kịp nói gì nữa vội vàng chạy thẳng lên tầng.

Châu Dật Thần ngồi trong xe, nhìn thấy ngoài hành lang có một cô gái đang cúi đầu hút thuốc, vừa thấy Giản Hinh liền dập tắt điếu thuốc, nghiêng người ôm lấy cô. Rồi hai người cùng dìu nhau lên trên.

Châu Châu ngơ ngác hỏi: “Ai thế ạ?”

Châu Dật Thần cúi đầu đáp: “Là bạn của cô ấy.”

Cô ấy thật có nhiều bạn bè, theo như những gì anh thấy và những gì anh chưa biết đến, những người bạn này là những người cực kì quan trọng với Giản Hinh. Thậm chí Châu Dật Thần còn muốn nếu có một ngày nào đó cô có thể giới thiệu anh với tất cả bọn họ thì lúc đó là lúc cô đã thực sự mở một cánh cửa cho anh.

Nhưng ngày này không biết sẽ phải chờ bao lâu

Tiếng khóc càng gần càng khiến cho người ta thêm đau lòng, Giản Hinh đứng ở cửa nghe tiếng la to của mẹ Lý Doanh: “Mày dám bước ra khỏi cửa thì coi như tao không có đứa con gái là mày.”

Tiếng khóc của Lý Doanh khiến cho người nghe cảm thấy xót xa, cô ấy chỉ lặp đi lặp lại câu nói: “Mẹ ơi, con xin mẹ mà!”

Chợt có mấy người hàng xóm đi ngang qua, rồi rít tò mò xem rốt cuộc nhà này có chuyện gì đang xảy ra. Nước mắt ngập tràn trong mắt Giản Hinh, cô véo tay Tiền Vũ, Tiền Vũ giơ tay gõ cửa, là Tăng Tuyền đang khóc ra mở cửa. Giản Hinh đi vào, nhìn thấy Lý Doanh đang quỳ trước mặt bố mẹ, trông cô ấy tiều tụy đến nỗi không nhìn ra hình dáng của một cô gái vô tư ngày nào.

Mẹ của Lý Doanh cũng khóc, chỉ tiếc không mài sắt thành kim nói: “Người ta gọi điện đến nhà cho nên mẹ và bố con mới biết. Nó không muốn con thì con còn ở đó đợi nó làm gì! Nếu không phải bố mẹ mang con về nhà thì con còn muốn bị họ đẩy dọa đến mức nào? Lý Doanh, thân thể của con là do bố mẹ sinh ra, con nỡ đối xử với bố mẹ như vậy sao? Con có chỗ nào không xứng với nhà họ Lâm? Bọn họ dựa vào cái gì mà lại đối xử với con như vậy? Nếu con còn biết suy nghĩ thì đừng đi tìm Lâm Hạo nữa!”

Tăng Tuyền siết chặt tay thành quả đấm nói nhỏ: “Thật là quá đáng!”

Đại Phúc vẫn cố giúp anh em của mình: “Lâm Hạo nó... nhất thời hồ đồ!”

Tiền Vũ chen vào: “Bố mẹ Lâm Hạo cứ cự tuyệt thế này thì chuyện này rất khó có thể dàn xếp.”

Giản Hinh tiến lên ôm lấy cả người đang phát run của Lý Doanh vào lòng, dỗ dành: “Mày đừng khóc, mày cứ thế này thì người đau lòng nhất vẫn là hai cô chú.”

Lý Doanh như có hy vọng, chuyển sang cầu cứu Giản Hinh: “Tiểu Hinh, mày giúp tao một tao đi. Đừng để bố mẹ giam tao lại. Lâm Hạo không có tao không được, tao phải đi chăm sóc anh ấy.”

Giản Hinh không dám khóc, cố nén lại khuyên nhủ cô: “Tiểu Doanh, mày bình tĩnh chút đi!”

Bố Lý Doanh đi từ trong phòng ngủ ra, ném mấy cái hộp gấm màu đỏ xuống đất rồi nói với bà Lý: “Ngày mai bà đi trả lại mấy vật này đi. Từ đây nhà họ Lý chúng ta không còn dây dưa rề rã gì với nhà họ Lâm hết.”

Lý Doanh như phát điên ôm cái hộp gấm vào trong ngực: “Không được, con không đồng ý! Không thể được!”

Đây là đồ trang sức do bà Lâm mua cho cô lúc đính hôn, trả lại cái này khác nào hủy bỏ đám cưới.

Mẹ Lý Doanh đoạt lại cái hộp, tát lên mặt cô một cái: “Mẹ Lâm Hạo hôm nay nói chuyện khó nghe bao nhiêu chẳng lẽ con còn không nghe thấy? Là người ta không muốn con!”

Lý Doanh như phát điên lên muốn đoạt lại, Giản Hinh đứng gần đưa tay ôm lấy cô nàng. Lý Doanh không kéo được tay Giản Hinh ra liền há mồm hung hăng cắn lên tay cô.

Người đang mất đi lý trí không biết được nặng nhẹ, Giản Hinh đau đến mồ hôi lạnh rơi xuống cũng không dám buông tay. Đúng lúc này có người từ phía sau bóp cằm Lý Doanh, ép cô nàng nhả ra, Giản Hinh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị người này kéo ra sau lưng. Đang định thần nhìn lại thì Lý Doanh nhào tới cắn cánh tay người đó, cắn ra máu, máu tươi đỏ thắm dính vào răng môi của cô, làm người ta run sợ..

Giản Hinh lập tức muốn đi lên hỗ trợ, lại thấy Trâu Diệc Minh trách mắng: “Em đợi ở đó, đừng động đây!”

Tăng Tuyền vội kéo Giản Hinh lại, che đi vết thương của cô cũng không biết làm sao mới phải.

Lý Doanh dường như muốn cắn đi một miếng thịt mới hả giận, Giản Hinh hiểu được cảm giác đau đó, lên tiếng nói: “Không phải anh có thể ngăn nó sao!”

Trâu Diệc Minh không cử động, nhin đau nói: “Cẩn đi, nếu không em sẽ điên mất.”

Cuối cùng Lý Doanh nhả ra, hai bên mép toàn là máu cười to: “Em sẽ không điên, em mà điên rồi thì Lâm Hạo sẽ sao đây.”

Ông Lý nhân lúc mọi người không chú ý đã chuẩn bị xong sợi dây thừng, cùng Đại Phúc trói Lý Doanh lại. Bà Lý vẫn còn khóc đem thuốc ngủ và nước cho Lý Doanh uống, Lý Doanh từ từ ngủ, trong phòng rất cuộc cũng an tĩnh lại.

Mọi người ai cũng mệt mỏi, mẹ Lý Doanh cất tiếng: “Cô chú định chuyển đi chỗ khác, tìm một nơi cách xa nơi này. Một thời gian dài con bé cũng sẽ thông suốt thôi!”

Giản Hinh không thể nào nhận ra đúng sai, cũng không thể nào tưởng tượng được Lý Doanh sau khi tỉnh lại phát hiện mình không về được, không thể bên cạnh chăm sóc Lâm Hạo sẽ có bao nhiêu khó khăn vượt qua.

Bố Lý Doanh nhờ Trâu Diệc Minh và Đại Phúc hỗ trợ, ba người mang Lý Doanh lên xe, còn mẹ Lý Doanh không biết từ lúc nào cũng đã gói ghém hành lý lên xe. Một nhà ba người dứt khoát ra đi..

Cổ tay Giản Hinh đột nhiên bị nắm lấy, Trâu Diệc Minh chau mày nhìn vết thương của cô, nói: “Phải đi bệnh viện một chuyến.”

Bên ngoài mặt trời rất lớn, Giản Hinh muốn nhìn anh, sắc mặt Trâu Diệc Minh xanh xao, đằng sau cổ có vài chấm đỏ nhạt.

Đại Phúc, Tăng Tuyền và Tiền Vũ đều không đi cùng, Trâu Diệc Minh mang Giản Hinh đi cấp cứu. Giản Hinh ngồi trên xe nhìn chỗ bị Lý Doanh cắn rất thảm, không nỡ nhìn chỗ rách ra còn dính máu, trong lòng liền cảm thấy khó chịu. Hết lần này tới lần khác Trâu Diệc Minh còn mắng cô: “Em ngốc à? Cứ như vậy để cho cô ấy cắn? Cô ấy có thể cắn rách thịt em có biết hay không?”

Giản Hinh cũng muốn cãi đôi câu với anh, kết quả là ai ngu? Rõ ràng không có chuyện gì làm hay sao còn chạy đến tìm ngược đãi! Có thể lời đến khóe miệng lại không nói, yên lặng nghe.

Trâu Diệc Minh thấy cô không nói lời nào nên cũng không nói nhiều, đến bệnh viện liền đưa bàn tay cô đến trước mặt bác sĩ để xuống nói: “Cái này có cần chích ngừa không?”

Bác sĩ hỏi: “Người cắn à?”

“Vâng.”

“Sang bên kia chờ một lát, tôi đi lấy thuốc.”

Giản Hinh hé miệng nói: “Hai liều, anh ấy cũng bị cắn.”

Bác sĩ tò mò: “Hai người bị cái gì?”

Hai người cũng không lên tiếng, tâm tình tập trung vào việc chích ngừa.

Sau khi bị người cắn, không chỉ tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại cắn mà còn tiêm cả vắc-xin uốn ván. Giản Hinh bề ngoài trông rất kiên cường nhưng thực ra rất sợ tiêm. Hồi nhỏ, sau mỗi lần tiêm phòng, bà đều rán một quả trứng gà khen thưởng cô. Việc này cô đã từng nói cho Trâu Diệc Minh nghe, khi đó anh còn cười chê cô quá yếu ớt, chẳng biết anh còn nhớ hay không.

Bác sĩ cầm theo cái khay đi vào, bên trên có vài ống tiêm, Giản Hinh vừa nhìn cả người liền toát mồ hôi lạnh, chỉ vào Trâu Diệc Minh và nói: “Tiêm cho anh ấy trước.”

Trâu Diệc Minh cúi đầu nở nụ cười, đưa tay cho y tá. Giản Hinh chứng kiến cả cái kim tiêm sáng choang thì càng sợ hơn, quay ra khoảng không hỏi: “Có đau không?”

Trâu Diệc Minh gật đầu: “Hơi hơi.”

Sau đó lại gần che hai mắt cô lại.

Giản Hinh cất lời: “Không nhìn em càng sợ hơn.”

Bác sĩ bật cười: “Lớn thế rồi mà còn sợ cái này à?”

Giản Hinh nghe thấy tiếng dặn nhỏ của Trâu Diệc Minh: “Ngài nhẹ nhàng chút.”

Còn hỏi thêm: “Cái này có lưu lại sẹo không? Có thể chạm nước không? Thời tiết bây giờ thế này mà bị nhiễm trùng thì làm sao đây? Có phải kiêng ăn gì không?”

Khi anh hỏi Giản Hinh bắt đầu hiểu ra, cô không biết nên làm thế nào nữa. Mí mắt bị độ ẩm lòng bàn tay anh che kín khiến cô cảm thấy an toàn hơn bao giờ hết, ai ngờ sau khi hạ tay xuống anh liền hừ một tiếng: “Cũng đâu có đâu!”

Tuy nói là thế nhưng hai mắt lại đỏ đỏ. Trâu Diệc Minh cúi đầu nhìn thật lâu, Giản Hinh đối diện với tầm mắt của anh: “Gì đấy?”

Bỗng nhiên anh vươn tay ôm cô vào lòng, áp cô vào bờ vai rộng lồng ngực vững chắc của anh. Giản Hinh không thể chịu đựng được thêm nữa, dòng nước mắt cố nén vào trong lòng từ khi ở nhà Lý Doanh bỗng chốc tuôn ra như suối, khiến người ta xót xa đến run rẩy. Cô khẽ chớp chớp mắt, nhìn ngực anh đã ướt đầm cả.

Trâu Diệc Minh lặng yên, lẳng lặng chờ Giản Hinh khóc xong rồi mới nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô. Giản Hinh chọt cúi đầu xuống, quệt nước mắt rồi nói: “Em không sao.”

Trâu Diệc Minh rút tay về, cất lời: “Theo anh xuống xem Lâm Hạo một lát không?”

Giản Hinh gật đầu.

Tay hai người đều bị thương, một trước một sau đến phòng Lâm Hạo dưới tầng một. Lâm Hạo tỉnh dậy, nhìn thấy hai người thì rất vui vẻ. Giản Hình đứng bên cạnh im lặng, còn Trâu Diệc Minh kể lại chuyện vừa mới xảy ra, sau đó cẩn thận quan sát nét mặt Lâm Hạo.

Sau khi biết Lý Doanh bị bố mẹ mang đi nơi khác, Lâm Hạo chỉ buông một câu: “Thế cũng tốt!”

Không hề hỏi thêm bất cứ điều gì.

Anh không biết Lý Doanh khóc đau lòng đến nhường nào, cũng không biết rằng Lý Doanh vì anh mà điên mất rồi. Lâm Hạo chỉ buông một câu như thế, khiến Giản Hình như chết sững. Việc này Giản Hình không biết nên trách ai nữa, cũng không biết tương lai sẽ thế nào, cô cực kì khó chịu, nói một câu anh nghỉ ngơi cho khỏe rồi đi về.

Trâu Diệc Minh ngồi nói chuyện với Lâm Hạo rất lâu, Lâm Hạo nói rất nhiều, cuối cùng khuyên anh một câu: “Mày không quay đầu lại sẽ không kịp nữa đâu, sẽ phải hối hận, thật đấy.”

Những ngày tiếp theo đến lượt Đại Phúc bận bịu, cầm hợp đồng thỏa thuận đến tính toán rõ ràng với chủ nhà. Sau khi nhìn con số trên tài khoản vừa được chuyển sang, cả hai cùng xúc động: “Kiếm tiền đúng là chả dễ dàng gì.”

“Kiếm tiền nào có dễ dàng!” Trâu Diệc Minh vỗ vỗ cá bụng phê của anh chàng.

Đại Phúc nhìn Trâu Diệc Minh, nói vẻ sâu xa: “Mày bây giờ trông còn có dáng người, thời gian trước nhìn bộ dạng sống dở chết dở của mày tao cũng thấy phiền phức... Cũng chỉ có Giản Hình mới chinh được mày!”

Trâu Diệc Minh chẳng buồn nói, sau cùng cho Đại Phúc một chưởng đo đất suýt nôn ra máu.

Đại Phúc chuyển thẳng tiền sang tài khoản của Trâu Diệc Minh, anh đọc tin nhắn trên điện thoại rồi hỏi lại: “Có tính nhầm không đấy?”

Đại Phúc lắc đầu, nhai một viên đá rồi đáp: “Tuy trên hợp đồng viết là vậy nhưng chủ ý này là của mày, cho nên phải chia đều.”

Anh không nói nữa, định chuyển trả lại, Đại Phúc liền ngăn: “Lão Trâu, thực ra việc này nếu không có mày thì tao cũng chẳng thể làm được một mình, tao không có mặt mũi mà cầm đầu, sẽ khó chịu trong lòng đấy. Mày nghĩa khí giảng đạo nghĩa cho tao nghe, bọn mình vẫn chia đều 50:50. Bố tao đã dạy rồi, trên thương trường, không thể tham lam.”

Trâu Diệc Minh cười: “Ồ, tao hiểu rồi!”

Buổi tối anh chủ chi kiem luôn chủ trì, mời công nhân uống rượu, bao cả cửa hàng đồ nướng, cả ông chủ nhỏ cũng đến. Anh ta không cho mọi người rót rượu, thay vào đó là một cốc sữa bò, nói rằng về nhà có mùi rượu con gái sẽ không cho anh ta bế.

Đại Phúc bật cười: “Thành nô lệ của con gái đến nơi rồi!”

Ông chủ nhỏ tươi cười đáp: “Ừ.”

Đại Phúc lại trêu tiếp: “Trâu Diệc Minh bây giờ cũng coi là có sự nghiệp thành công, mau mau đoạt Giản Hình trở về. Anh đây thấy hai người chúng mày đều phiền phức như nhau, có thể để cho tao với Tăng Tuyền bớt lo được không hả?”

Ông chủ nhỏ cũng thêm vào: “Tớ cũng cảm thấy Giản Hình rất tốt.”

Trâu Diệc Minh im lặng, đầu bếp của cửa hàng đồ nướng đầy khói, anh vùng tay: “Cấm!”

Đại Phúc cười khà khà, nói với ông chủ nhỏ: “Giản Hình không cho nó lại gần.”

Ông chủ nhỏ cũng cười, là lạ đáp ừ một tiếng.

PHOTO BY BLUE

土豆丝葱油拌面 & 石榴 & 黄桃 & 牛奶燕麦片

19. Chương 19: Anh Là Đồng Hồ Báo Thức Của Em 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Đại Phúc cảm thấy chưa đủ nên yêu sách với ông chủ nhỏ: “Lão Trâu là người rất si tình, cậu còn chưa biết đúng không? Dù thế nào nhà Giản Hình cũng phải phá đi, chỉ là căn nhà cấp bốn và một cái sân nhỏ, chắc cũng không đền bù được bao nhiêu tiền. Chuyện này Giản Hình người ta không vội mà thằng này cứ muốn phí thời gian và sức lực... Á!”

Ở dưới gầm bàn, Trâu Diệc Minh đập Đại Phúc một cái: “Ăn đồ của mày đi, nói lảm thế.”

Đại Phúc nháy mắt với ông chủ nhỏ: “Còn ngại gì chứ!”

Ông chủ nhỏ nghe rồi hỏi: “Cậu muốn lắp mấy tầng? Nghe nói gần đây đưa xuống công văn, quá ba tầng thì sẽ không được tính đâu.”

Trâu Diệc Minh cắn miếng thịt nướng rồi đáp: “Ba tầng là đủ rồi, cũng là một chút tâm ý của tớ với bà.”

Đại Phúc uống say đến nỗi hai mắt híp vào nhau: “Tao biết mày cảm thấy rất có lỗi với bà Giản. Nhưng bây giờ mày bỏ cả thời gian ngủ của mày để hao phí trong một cái sân nhỏ, tâm ý như thế này là đủ rồi, ai không có thời điểm sai lầm chứ? Bà Giản là người tốt, sẽ thông cảm cho mày.”

Trâu Diệc Minh không lên tiếng, người đã mất có thể thông cảm hay không anh không rõ, nhưng chuyện này đã đâm vào lòng Giản Hinh một cái gai. Cô gái này cực kì cố chấp, có lẽ cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho anh, chính anh cũng biết bản thân mình vô liêm sỉ. Anh làm những chuyện này không vì điều gì cả, chỉ mong có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi, thật ra nếu không làm bất cứ cái gì thì anh không dám tin tưởng chính mình.

Sau khi ăn cơm xong, Trâu Diệc Minh lại đến nhà Giản Hinh nhìn qua cô như cũ. Đại Phúc liền ngăn lại: “Mày mau về ngủ một giấc đi, tao sẽ qua giám sát công trình cho mày. Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu!”

“Không cần, tự tao đi là được.”

Đại Phúc đẩy anh: “Cái thằng này càng ngày càng giống Giản Hinh, có phải ai nói cũng không nghe không?”

Trâu Diệc Minh bị nói vậy đành về nhà chợp mắt một lát, định sau nửa đêm đến thay ca cho Đại Phúc. Vừa ngủ đã ngủ hơn hai tiếng, lúc tỉnh lại trời đã sắp sáng, Trâu Diệc Minh vội vã chạy đến công trường. Nhà Giản Hinh gần mặt đường nên làm việc không thể, làm việc không thể quá lộ liễu, đến bốn giờ sáng mọi người phải thu dọn công trình, lúc anh đến nơi chỉ thấy mấy người công nhân đang ăn sáng, không thấy bóng dáng Đại Phúc đâu.

Trâu Diệc Minh hỏi mọi người, ai cũng trả lời không biết, anh đứng một bên vừa gọi điện cho Đại Phúc vừa nghiêm túc kiểm tra chất lượng thi công. Tuy không phải là để cho người ở nhưng nhà này là nhà của Giản Hinh nên phải làm cẩn thận từng li từng tí một.

Điện thoại của Đại Phúc không gọi được, mãi đến buổi trưa anh chàng mới xuất hiện. Dường như có chuyện khiến anh chàng phiền lòng, từng lần khói thuốc nối tiếp nhau không dứt.

“Đi đâu?” Trâu Diệc Minh hỏi.

Đại Phúc không trả lời chỉ khoát tay: “Hôm nay tao xin nghỉ, muốn ngủ một giấc.”

Cuối tuần Tăng Tuyền đến thăm Đại Phúc, Đại Phúc mang theo một bó hoa hồng đến bến xe đón cô, khiến gương mặt cô nàng đỏ cả lên: “Cũng đã là vợ chồng rồi, anh làm gì vậy chứ! Không biết xấu hổ!”

Thái độ của Đại Phúc ân cần như một thái giám nhỏ theo hầu Hoàng hậu, trong lòng Tăng Tuyền rất ngọt ngào nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với em không?”

Đại Phúc gật đầu: “Đã làm rồi, bà xã em phải tha thứ cho anh.”

Anh nói rất nghiêm túc, Tăng Tuyền cười nhéo lỗ tai anh: “Cho anh một cân gan chó anh cũng không dám.”

Hai vợ chồng nhà này ân ái đến nỗi Trâu Diệc Minh cũng không nuốt trôi cơm, cầm hộp cơm ra chỗ khác cách xa họ, mà Tăng Tuyền nào bỏ qua cho anh lại gần bảo: “Bây giờ Giản Hinh mỗi cuối tuần đều phụ đạo tập làm văn giúp cháu của Chủ nhiệm Châu. Nghe nói đứa bé kia là hòn ngọc quý của nhà đấy, cả nhà ai cũng dốc dành nâng trong lòng bàn tay nên đứa bé chẳng sợ ai nhưng chỉ nghe lời một mình Giản Hinh. Đạo gần đây ở nhà còn la hét ầm ĩ đòi Giản Hinh làm thím nữa cơ, phòng làm việc của bọn em ai cũng hâm mộ Giản Hinh cả. Châu Dật Thân kia có xe có nhà còn có tiền gửi ngân hàng, bề ngoài cũng ưa nhìn, đối xử với Giản Hinh tốt đến mức không có gì để chê. Không có việc gì cũng sẽ dạo qua phòng làm việc của bọn em một vòng, còn không phải để nhìn Giản Hinh một cái... Aiz, lão Trâu anh gặp qua rồi đúng không? Là cái người lần trước ở đại hội thể dục thể thao mang theo một đứa trẻ đó!”

Trâu Diệc Minh chỉ ừ một tiếng rồi cúi đầu ăn cơm.

Tăng Tuyền nói một mình cảm thấy không có gì vui, thật sự chỉ muốn mở được trái tim Trâu Diệc Minh xem xem rốt cuộc người này nghĩ gì.

Trâu Diệc Minh nói: “Em đừng bận tâm đến chuyện của bọn anh, quản chặt Đại Phúc nhà em ấy.”

Tăng Tuyền không thêm đề ý: “Cái nơi chim không thêm ỉa này anh ấy có thể làm gì chứ? Bọn này vẫn tốt!”

Tăng Tuyền ở hai ngày rồi đi, sau khi cô đi Đại Phúc rất rầu rĩ, nói với Trâu Diệc Minh: “Cho tới bây giờ tao chưa từng nghĩ tao có thể không rời được Tăng Tuyền dù chỉ một ngày.”

Trâu Diệc Minh nhú mày: “Cút!”

Sau này anh và Đại Phúc phân công công việc, mỗi đêm anh sẽ ở nhà Giản Hinh còn Đại Phúc thì trông coi những nơi khác để tránh xảy ra chuyện. Trời sáng quay về nhà ngã đầu xuống là ngủ ngay, đến tối thì mỗi người lại bận việc của mình, có khi hai người mấy ngày liền cũng không thấy mặt nhau chỉ thông qua điện thoại mà bàn bạc việc với nhau.

Cốt thép nhà Giản Hinh là tự tay Trâu Diệc Minh chọn lấy, gạch là anh tự tay xây từng viên, tường cũng là tự thân anh trát, cửa sổ lớn bao nhiêu, cửa nên hướng về phía nào thì thích hợp. Vốn Trâu Diệc Minh anh là một thư sinh nào có hiểu những chuyện này, nhưng con người anh không kiêu ngạo đã đi theo một thợ cả có kinh nghiệm học tập một ít, bây giờ cũng xem như là một nửa thợ cả.

Trần Phượng Tiên đau lòng cho con trai, tức giận nói: “Con xây nhà cho con bé đó làm gì? Chẳng phải hai đứa đã chia tay rồi sao? Chi phí phá bỏ và di dời con cũng không được chia đồng nào, cần gì phải phí sức cho chuyện không công này?”

Bà ngẫm nghĩ một lát cảm thấy không đúng, kéo Trâu Diệc Minh đang muốn ra cửa lại hỏi: “Có phải Giản Hinh bảo con làm vậy không?”

Càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý, càng nói không khách sáo: “Mẹ đã sớm biết cô gái này có tâm cơ mà! Rõ ràng biết mẹ không thích nó còn giả ngu được, còn không phải tại con ở thành phố Mậu có công việc tốt nên sau này có thể giúp nó hay sao. Sau này thì hay rồi, biết con từ chức thì chia tay ngay, nhất định là đã sớm tìm được nhà khác tốt hơn. Hừ, bây giờ nhà họ muốn xây phải nhờ đến con, lại chạy đến đây dựa vào con. Trâu Diệc Minh con có khí phách một chút cho mẹ, đừng có quản chuyện của nhà họ nữa được không hả?”

Trâu Diệc Minh tạm thời không lên tiếng, như thể hồ quán đỉnh đột nhiên phát hiện rằng những năm này mình đã mắc sai lầm.

(CN: Thể hồ quán đỉnh/ quán đỉnh đề hồ (chữ nhà Phật): Được ví như con người nghe được một ý kiến hay thì đột nhiên tỉnh ngộ.)

Nhà anh là gia đình đơn thân, mẹ nuôi dưỡng anh rất vất vả, xưa nay anh vẫn luôn chiều theo bà, Trần Phượng Tiên muốn gì là có đó. Đại Phúc và Tăng Tuyền thường xuyên bắt bình thay Giản Hinh nên anh cũng để ý, cảm thấy bản thân có thể chăm sóc hai bên, hơn nữa Giản Hinh chưa bao giờ biểu lộ bất cứ một sự bất mãn nào của mình với mẹ trước mặt anh, cho nên anh cho là bản thân đã làm rất tốt.

Nhưng hôm nay anh bỗng tỉnh ra được, cục diện cuộc sống hòa bình yên ổn này có thể duy trì bảy năm cũng không phải do anh có thể đối xử tốt hai phía mà là Giản Hinh nghĩ đến việc không khiến anh khó xử cô mới nhẫn nại tất cả mọi việc.

Đúng như lời mẹ Lý Doanh nói, con cũng là báu vật trong nhà, dựa vào cái gì mà họ có thể chà đạp con.

Giản Hinh cũng là châu báu của bà Giản, dựa vào cái gì mà ở nhà anh cô ấy bị đối xử như vậy? Trâu Diệc Minh anh đáng giá gì để Giản Hinh làm được như thế ư?

Trần Phượng Tiên cho rằng mình đã nói đúng nên dùng sức đánh lên lưng anh một cái: “Bây giờ con cũng không tệ lắm, đừng quay đầu lại nhai cỏ nữa! Giản Hinh có gì tốt hả? Mẹ thấy cháu gái thím Vương nhà bên cạnh cũng ngoan hiền, người nhà làm ở cục thủy lợi, con có thời gian thì đi gặp thử xem.”

“Mẹ sau này đừng nói Giản Hinh như thế nữa.” Trâu Diệc Minh lên tiếng ngăn lại lời bà nói: “Giản Hinh là cô gái tốt, không phải giống như mẹ nói.”

Trần Phượng Tiên cả người sững sờ, đây là lần đầu con trai từ nhỏ đến lớn không nghe theo bà, trong lòng bà tức giận. Cái gì không cho bà nói bà càng phải nói ra: “Mẹ không nói sai gì cả, nếu không thì sao hai đứa biết đường chia tay! Nó từ đầu đã ghét con rồi, con còn si tình làm gì nữa chứ! Con nhìn không thấu nó đâu, nghe mẹ là được.”

“Là con nói chia tay trước.” Trâu Diệc Minh đứng trước mặt Trần Phượng Tiên, cao hơn bà một cái đầu, đã là một nam tử Hán đầu đội trời chân đạp đất.

Anh kể tiếp: “Trước đây con luôn nghe lời mẹ nên khiến mẹ coi thường cô ấy, con đã sai. Không nói đến những việc khác, chỉ riêng ở trong cái tỉnh Giang Châu này con cũng không lại tìm được người phụ nữ nào tốt hơn cả Giản Hinh. Xin mẹ đừng mang theo thành kiến để phán xét cô ấy nữa. Ngày hôm nay con có thể phần chần tinh thần để khởi nghiệp lại đều là nhờ công lao của Giản Hinh, cô ấy không hề cầu xin con giúp đỡ, thậm chí cô ấy còn không biết chuyện này. Giản Hinh đi theo con bảy năm đã không nhận được cái gì tốt đẹp, con làm như vậy chỉ là muốn trong lòng có thể yên ổn, con không hề mệt, có việc để làm sao có thể mệt mỗi chứ? Mẹ hãy nói một câu thật lòng với con, Giản Hinh đối xử với mẹ có tốt không? Đôi khi con không nhớ phải gọi điện cho mẹ thì cũng là cô ấy nhắc nhở con. Mỗi dịp lễ Tết mang quà về mẹ đều không thích, cô ấy còn chưa gả vào nhà năm nào cũng rửa chén dọn dẹp vệ sinh, đầu năm mừng một Tết còn cùng con biếu mẹ lì xì đỏ, hàng xóm khu vực gần đây nhà ai có con dâu ngoan như vậy không? Sau này mẹ đừng nói về cô ấy như thế nữa, con cũng cảm thấy không đáng thay cô ấy.”

Bây giờ Trâu Diệc Minh mới phát hiện bản thân mình ngu ngốc thế nào, cô là người quan trọng như thế với anh, đáng lẽ anh là người đứng ra bảo vệ cô trước tiên mới phải.

Suy cho cùng con người là loài động vật ích kỷ nhất, yêu nhất vẫn là bản thân mình.

Trần Phượng Tiên bị con trai nói đến không còn sức nói lại, bộ quần áo hôm nay bà mặc là Giản Hinh đưa bà đến trung tâm mua sắm mua năm ngoái, cực kì thoáng mát. Dù không được giảm giá, Giản Hinh vẫn cả thể không hề tỏ thái độ không vui.

Nhưng Trần Phượng Tiên vẫn rất đau lòng, con trai lại vì một người ngoài mà nói chuyện như thế với bà. Bà xoay người đi vào trong, buông một câu: “Dẫu thế nào đi nữa, đến lúc đó cũng phải chia bốn sáu, không cầm được tiền mẹ sẽ không bỏ qua đâu.”

Tối thứ sáu, Châu Châu lấy điện thoại của Châu Dật Thần dùng WeChat nói chuyện với Giản Hinh, cậu bé nói: “Cô Giản, tuần này phải viết bài về đề tài du ký, ngày mai cô cháu mình cùng ra ngoài chơi nhé!”

Trước đó Giản Hinh nhận được điện thoại của ủy ban khu phố đang muốn thương lượng với Châu Dật Thần về việc buổi học thêm của ngày mai nên nói: “Châu Châu, cho cô gặp chú cháu!”

Châu Dật Thần ở ngay bên cạnh, nhận máy rồi nói: “Giản Hinh à? Ngày mai có thể đi cùng với bọn anh không? Anh định mai đưa thằng bé đi dạo vùng lân cận.”

Giản Hinh vô cùng cảm thấy có lỗi: “Ngày mai tôi phải trở về quê làm vài chuyện, cho nên buổi ôn tập ngày mai có lẽ phải hủy rồi.”

Châu Châu ở bên cạnh la lớn: “Không được, không có cô Giản con không viết nổi bài tập làm văn đâu.”

Châu Dật Thần che miệng thằng bé lại, hỏi: “Về quê? Là Giang Châu à?”

Giản Hinh ừm một tiếng.

Châu Dật Thần nói: “Thế thì càng hay, ngày mai tôi đưa em đi, thuận tiện mang Châu Châu theo luôn, tiện cả đôi đường.”

Giản Hinh nói: “Không cần phải phiền phức thế đâu, tôi...”

“Tôi không phải đặc biệt đưa em đi đâu, tôi chỉ vì bài tập làm văn của thằng nhóc Châu Châu thôi.” Châu Dật Thần cười đáp.

Châu Châu ghé sát vào điện thoại tỏ ra cực kỳ đáng yêu cầu xin: “Cô Giản để em đi chung đi mà, em đảm bảo sẽ viết ra một bài du ký được một trăm điểm.”

Châu Dật Thần hỏi: “Giản Hinh, như thế cũng có gánh nặng sao?”

Giản Hinh nói: “Không phải, nếu đã như thế vậy thì phải cảm ơn anh rồi.”

Châu Châu ở đầu dây bên kia bùng lên một trận hoan hô ầm ĩ, Châu Dật Thần nói: “Thế thì ngày mai tôi sẽ sang đón em, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi Tiền Vũ vừa hay gọi đến, hỏi: “Giản Hinh, ngày mai làm gì?”

“Về Giang Châu, nhà cũ có thể phải tháo dỡ rồi.” Giản Hinh vừa nói vừa cầm quần áo để ngày mai mặc ra khỏi tủ.

Tiền Vũ nói: “Mày đợi một lát.”

Cô kiểm tra lịch trình trong ngày rất nhanh đã nói: “Ngày mai tao rảnh, đưa mày đi nhé?”

Giản Hinh đáp: “Không cần đâu, mai tao ngồi xe đồng nghiệp về.”

“Đồng nghiệp nào thế?” Tiền Vũ nghĩ ngợi một lát: “À, là cái vị chủ nhiệm nhỏ thích mày lâu rồi đó hả?”

Giản Hinh nói: “Anh ta tên Châu Dật Thần.”

Xưa nay Tiền Vũ vẫn luôn thẳng thắn: “Tao đoán lão Trâu sẽ giận lắm đấy!”

Giản Hinh nói: “Sao mà anh ấy giận được chứ, ban đầu người nói chia tay trước là anh ấy mà!”

“Nếu tao nhớ không nhầm thì mày là người đề cập chia tay trước tiên đấy!”

Giản Hinh lặng im một lúc.

“Giản Hinh, thật ra hai đứa mày giống nhau, hai đứa mày đều không nghiêm túc nói chia tay.”

“Tất cả đều muộn rồi!” Giản Hinh nói.

Tiền Vũ không nói tiếp đến vấn đề này, mà hỏi: “Mày đang chuẩn bị quần áo à?”

“Ừ!”

“Chọn cái váy màu hồng đi!”

Từ nãy Giản Hinh vẫn đang do dự, có phải mặc váy khi đi cùng Châu Dật Thần sẽ long trọng quá mức hay không?

Giản Hinh hỏi Tiền Vũ: “Được à?”

Tiền Vũ nói: “Cho dù tao không bảo thì mày cũng sẽ mặc thôi, đừng tự lừa mình.”

Giản Hinh ngắm mình trong gương rồi hỏi: “Nếu ngày mai mày không có việc thì có muốn đi chung không?”

Tiền Vũ đáp: “Lúc tao không bận thì không thiếu người để hẹn hò đâu, xin mày đừng để tao không có ai để hẹn. Thế nhá, tao cúp máy đây.”

Giản Hinh gác máy rồi cầm chiếc váy màu hồng treo sau cánh cửa.

Lần này mở cuộc họp đã định vào sáng thứ bảy, vì thế Châu Dật Thần đến rất sớm để đón Giản Hinh. Vì quá hưng phấn nên Châu Châu không ngủ cả đêm, bây giờ đang ngủ vù trên xe. Giản Hinh đi sang, Châu Dật Thần dường như không rời mắt khỏi người cô được, lát sau xúc động nói: “Hôm nay em rất đẹp, đây là lần đầu tiên em một mình gặp tôi mà mặc váy đấy.”

Giản Hinh mắt tự nhiên vuột tóc: “Không phải mặc vì anh.”

Châu Dật Thần cười ha hả: “Lẽ nào là vì Châu Châu? Tôi thấy rất ghen tị với thằng bé.”

Cả ba người lên đường, Giản Hinh không biết có người đang đợi cô. Trâu Diệc Minh và Đại Phúc đang ngồi ở con ngõ đối diện, mắt cả hai cũng đổ cả lên, nhìn đã biết hai người thức trắng cả một đêm.

Đại Phúc ngáp một cái: “Muốn gặp thì qua đó mà gặp, trốn ở đây làm gì?”

Trâu Diệc Minh thở dài một hơi, cũng bởi vì không thể gặp công khai, mới muốn trốn ở đây nhìn trộm.

Gần như là vội vàng chạy đến địa điểm tổ chức buổi họp, Châu Dật Thần dừng xe ở ngoài cửa chính, Giản Hinh xuống xe, sau lưng còn có một cái đuôi nhỏ đi theo. Châu Châu kéo tay cô không buông, nói rằng mình không muốn đi chỗ khác, muốn ngồi họp cùng cô. Châu Dật Thần cười bế Châu Châu, hình ảnh ba người đứng chung một chỗ khiến người nào đó hết sức gai mắt...

Đại Phúc chửi bậy một tiếng, liếc mắt nhìn sang Trâu Diệc Minh. Trên mặt Trâu Diệc Minh biểu cảm gì cũng không có, tầm mắt chỉ khóa chặt bộ váy Giản Hinh đang mặc trên người. Giản Hinh thích mặc váy, mùa hè hầu như lúc nào cũng chỉ mặc váy đứng bên cạnh anh, anh cho rằng cô sẽ chỉ mặc váy vì anh, không ngờ lại không phải, cô lại có thể mặc váy vì một người khác.

Đại Phúc nói nhỏ: “Tại sao Châu Dật Thần cũng ở đây? Đáng ghét thật!”

Vốn là bất bình thay cho người anh em, nhưng anh chàng bình thường không phân biệt được cách cong lưỡi, mà “Trâu” với “Châu” cùng một âm, cho nên Trâu Diệc Minh tức đến nổi cầm đá lên ném Đại Phúc. Đại Phúc tránh không kịp, đầu bị đập một cái, mắng: “Trong lòng mày tức giận thì đừng trút lên người tao chứ.”

(CN: Phiên âm của Trâu (trong Trâu Diệc Minh) “ ” là Zou, phiên âm của Châu (trong Châu Dật Thần) “ ” là Zhou. Đại Phúc không cong lưỡi được khi phát âm “Zhou” nên bị lão Trâu cho ăn hành. Giống phát âm “ch” và “tr” ở Việt Nam mình)

Trâu Diệc Minh nhìn Giản Hinh đăm đăm, thấy cô vào họp mới dám bước ra, cách một con đường gặt đầu chào hỏi với Châu Dật Thần. Anh ta hiển nhiên cũng thấy bất ngờ khi lại gặp anh ở đây, lịch sự cười đáp lễ.

Nụ cười này nhìn từ phía Đại Phúc vô cùng có ý tứ khiêu khích đối phương...

Đại Phúc hỏi: “Mày định làm thế nào?”

Trâu Diệc Minh xoay người đi, nói rất nhỏ: “Cướp người về.”

Đại Phúc vỗ tay liên hồi: “Nhờ câu này của mày, bữa sáng tao có thể sẽ ăn được nhiều thêm hai bát đấy.”

Trâu Diệc Minh chẳng còn tâm trạng để đi ăn cơm, nói: “Đợi lát nữa không biết cô ấy sẽ đối xử thế nào với tao nữa.”

Đại Phúc a lên một tiếng: “Tại sao?”

Lập tức nghĩ đến việc gần đây sửa chữa nhà Giản Hinh thành ra thế này khiến anh thấy hơi đau đầu.

Sau khi tham dự cuộc họp, tâm trạng Giản Hinh rất sa sút, Châu Dật Thần đứng bên cạnh xe đợi cô, Châu Châu nhỏ giọng lầm bầm: “Cô Giản thật xinh đẹp, sau này chú có thêm một em gái nhỏ, cháu sẽ chơi trò “cô dâu chú rể” với em.”

Châu Dật Thần cười rộ lên, vươn tay xoa cái đầu nhỏ của Châu Châu.

Lúc Giản Hinh đi đến bên cạnh Châu Dật Thần thì đã điều chỉnh lại tâm trạng, cô không muốn đề cập quá nhiều đến vấn đề của nhà mình nên anh ta cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Tìm một nơi để ăn cơm nhé?”

Giản Hinh ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Trên đường mua một ít thức ăn, đến nhà tôi ăn đi.”

Lúc xe tiến vào giao lộ, đến trước cửa suýt nữa thì Giản Hinh nhận không ra nhà mình, Trâu Diệc Minh đã đứng trước cửa đợi cô. Thấy cô đến, anh đứng thẳng lại sẵn tiện dùng đuôi mắt quét một vòng trên người Châu Dật Thần và Châu Châu.

Châu Châu lắc lắc tay Giản Hinh: “Ồ, tại sao chú ấy cũng ở đây? Cô Giản lần trước con đã gặp chú ấy.”

“Tùng gặp ở đâu?”

“Ồ đại hội thể dục thể thao ạ.” Châu Châu nói.

Giản Hinh nhìn về phía Châu Dật Thần, anh ta gật đầu: “Hôm đó anh ấy cũng đến nhưng không để em biết.”

Giản Hinh xuống xe đi về phía anh, Trâu Diệc Minh trả chìa khóa lại cho cô: “Vật về nguyên chủ.”

Giản Hinh chau mày: “Sao anh lại có chìa khóa nhà em?”

Trâu Diệc Minh không nói lời nào, cầm tay cô đặt lên đầu mình, sợi tóc vừa ngắn vừa cứng đâm vào lòng bàn tay, vừa tê vừa nhột. Giản Hinh cảm thấy hình như mình đã từng chạm qua mái tóc này nhưng không nhớ rõ, dường như đã từng chạm qua trong mơ.

Trâu Diệc Minh nói: “Em tự đưa cho anh.” Rồi anh lại hỏi lại: “Quên rồi ư?”

Lúc nói chuyện, anh liếc mắt nhìn về phía Châu Dật Thần.

Giản Hinh hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế này?”

Trâu Diệc Minh đáp: “Vùng này sớm muộn cũng phải dỡ bỏ, cho nên anh xây thêm mấy tầng.”

Nói thì tỏ ra rất bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng anh rất lo lắng, cố gắng nhìn rõ sắc mặt cô.

Giản Hinh không nói gì, đưa tay giấu ra sau lưng.

Trâu Diệc Minh thấy cô yên lặng cũng biết đúng như dự đoán, anh thở dài một tiếng, giọng lộ vẻ mệt mỏi: “Giản Hinh, anh không hề muốn chọc em giận.”

“Cảm ơn.” Giản Hinh có một đồng lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ nói hai tiếng cảm ơn.

Tại sao muốn xây thêm mấy tầng? Cô rất rõ, Trâu Diệc Minh cũng vì muốn tốt cho mình: “Vậy các anh tính giá cả thế nào? Chia 5-5? Đợi khi nào em nhận được tiền sẽ chuyển qua cho anh.”

“Em và anh không cần phải nói đến chuyện tiền bạc.” Trâu Diệc Minh chau mày.

“Vẫn phải tính toán cho rõ, lúc đó em sẽ chuyển tiền vào tài khoản của anh.” Giản Hinh đáp.

Đúng lúc Châu Dật Thần dắt Châu Châu đến đứng sau lưng Giản Hinh, nửa bước không rời, khiến Trâu Diệc Minh nhìn rất không vừa mắt.

Trâu Diệc Minh thấy cô cố chấp nên không tiếp tục chuyện này nữa: “Anh đi đây, em... trong nhà có gì không hài lòng thì hãy nói với anh.”

Giản Hinh ngẩng mặt lên nhìn anh, tia máu trong mắt anh không lừa được người khác, một thời gian ngắn không gặp mà anh lại vừa đen vừa ốm. Trong đầu Giản Hinh toàn là hình ảnh anh nửa đêm không ngủ, đứng ở đây vất vả xây thêm tầng...

Giọng Giản Hinh đột nhiên trở nên buồn bã: “Trâu Diệc Minh, anh vẫn luôn như thế... Chưa từng nghĩ đến cảm nhận của em.”

Biết anh rất mệt mỏi nhưng cô cũng không thích cách anh khiến cô ngạc nhiên. Cô nói với anh bằng giọng chua chát: “Có chuyện gì xảy ra anh có thể nói với em một tiếng không? Vì sao lúc nào em cũng là người sau cùng biết chuyện? Suy cho cùng em là ai? Có phải thật ra em chỉ là người dư thừa?”

Cô gái này trái tim quá nhỏ lại thích thù dai, trước khi bà qua đời đã từng nói nhưng cô không thay đổi được. Đời này cứ như vậy, cô chưa từng quên khoảnh khắc cô cầu hôn, Trâu Diệc Minh đã khiến cô khó xử thế nào, chưa quên nỗi nuối tiếc của bà cũng không quên lúc bọn họ chia tay rất dứt khoát. Những điều đó biến thành một cái gai, ghim vào trong lòng cô.

“Giản Hinh.” Trâu Diệc Minh tiến lên một bước kéo cô.

Châu Châu đã đứng thành một cây kẹo xoắn: “Cô Giản, em đói rồi, khi nào chúng ta có thể ăn cơm?”

Giản Hinh không nhìn Trâu Diệc Minh nữa, quay đầu nhìn Châu Châu lộ ra một nụ cười trong veo như suối: “Sẽ ăn ngay.”

Bây giờ không phải thời điểm tốt để nói chuyện, Trâu Diệc Minh từ từ buông tay cô ra rồi xoay người đi mất.

Anh đến quán súp thịt thì gặp Đại Phúc, anh chàng nói: “Còn tưởng mày đưa được Giản Hinh đến đây cơ.”

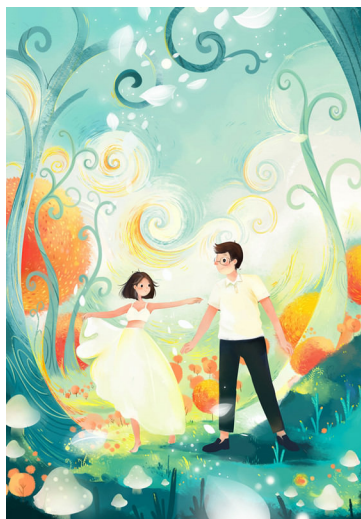
Trâu Diệc Minh không nói lời nào ngồi xuống, ông chủ nhỏ hỏi: “Cãi nhau à?”

“Không.” Anh lắc lắc đầu, Giản Hinh nói mấy câu cuối cùng kia khiến anh khó chịu, có khi cãi nhau một trận thì tốt hơn. Như bây giờ anh cảm thấy hai người rất xa lạ.

Giản Hinh tiếp đãi hai chú cháu ăn bữa trưa, còn bản thân thì không ăn được mấy miếng, cứ chạy ra trước rồi chạy ra đằng sau xem nhà. Xây một tầng thì ra là thế này, lấy tay sờ một chút bụi cũng không có. Tầng hai và tầng ba sơn tường trắng, chỉ cần thêm vài vật dụng nội thất thì người có thể ở, cô ra sân tưới mấy chậu hoa. Vốn tưởng rằng mấy chậu hoa này có thể bị héo mà chết, nhưng không ngờ mỗi một cây đều tràn ngập sức sống, quả nhiên được chăm sóc rất tốt.

Trước khi quay về thành phố Mậu cô ngẩng đầu nhìn ngôi nhà ba tầng, nơi này nhất định phải bị phá hủy, cô không bỏ được.

Hết chương 19

20. Chương 20: Anh Là Áo Len Của Em 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Châu Châu không hiểu chuyện người lớn, trên đường về cứ quần lấy Giản Hinh, nói: “Cô Giản, lần sau chúng ta đi chơi nữa được không?”

Châu Dật Thần vội kéo thằng bé ra, tình huống lúc này anh thấy rất rõ, có lẽ trong thời gian ngắn Giản Hinh sẽ không muốn quay về nữa.

Giản Hinh xoa đầu thằng bé: “Thế thì em phải đồng ý, bài tập làm văn lần này phải được một trăm điểm.”

Châu Châu cười híp mắt, tỏ vẻ rất chắc chắn.

Thứ hai đến trường, không biết Tăng Tuyền đang nói chuyện với ai mà âm báo WeChat cứ vang mãi. Cô nàng vừa thấy Giản Hinh đến liền cười hì hì, vừa hỏi vừa quan sát vẻ mặt cô: “Mày về Giang Châu à?”

Giản Hinh ngồi xuống sắp xếp đồ đạc: “Đại Phúc nói với mày hả?”

Lúc này tiếng chuông WeChat lại vang tiếp, Tăng Tuyền chưa biết nên trả lời vấn đề này thế nào, may mà Giản Hinh không để ý lắm, cầm giáo án lên lớp. Buổi trưa Tăng Tuyền hẹn Giản Hinh đến nhà ăn, cô nói không muốn ăn.

Gần đây xảy ra nhiều chuyện như thế, cô gầy đi nhiều. Tăng Tuyền ngấm hai lạng thịt trên người Giản Hinh quả quyết muốn kéo cô dậy, Giản Hinh liên tục xin tha: “Chị à, em thật sự không muốn ăn, chị đi một mình đi.”

Tăng Tuyền đành phải bỏ qua, trên đường đến nhà ăn cứ cúi đầu chat WeChat, người hôm nay nhắn tin hình đại diện cũng không phải là Đại Phúc, câu cuối cùng là: Anh sợ cô ấy khó chịu chuyện nhà ở trong lòng. Nhờ em để ý chăm sóc cô ấy chút nhé. Cảm ơn em.

Tăng Tuyền suy nghĩ một lát rồi gửi tin: Trưa nay nó không ăn cơm.

Đối phương gần như trả lời ngay lập tức: Em mua sữa chua cho cô ấy giúp anh. Phiền em rồi!

Tăng Tuyền bĩu môi, quay sang nhắn We Chat với Tiền Vũ: Gần đây Trâu Diệc Minh có tìm mày không? Ừ!

Có phải có gì đó không đúng không?

Ừ.

Mày không thể gõ nhiều thêm một chữ à?

Chị đây đang ăn cơm với khách hàng!! Tiền Vũ rất xứng với ‘emoji’ tức giận.

Tăng Tuyền biết cô nàng đang không tiện nên tự nói luôn: Gần đây Trâu Diệc Minh nói chuyện với tao phải gọi là cực kì lễ phép! Trái thì ‘Phiền em rồi’, sang phải thì Cảm ơn em, mày biết tại sao không? Vừa này tao chợt nảy ra một ý nghĩ, FML, anh ta coi tao như mẹ của Tiểu Hinh rồi. Anh ta đã thông suốt biết lấy lòng rồi. Tiểu Vũ, tao thấy không quen lắm nha!”

(CN: Nguyên văn là ‘Linh quang chợt lóe, phúc chí tâm linh’, ý chỉ trong đầu bất chợt nảy ra ý nghĩ, khi vận may đến người ta linh hoạt, khôn ngoan hơn)

(FML: fuck my life)

Cuộc gọi của Tiền Vũ đến đúng lúc Tăng Tuyền vừa ăn cơm xong, bị cô nàng gào vào mặt: “Tăng Tuyền, mày cả ngày không có gì làm à mà nghĩ vớ vẩn gì đấy hả? Việc này đơn giản thế mà mày còn linh quang chợt lóe mới chả phúc chí tâm linh? Uống thay cho mày là một giáo viên nhân dân! Trâu Diệc Minh anh ta có thể rời xa được Tiểu Hinh nhà mình chắc? Cá một trăm triệu hai người đó vẫn còn yêu nhau!”

Tăng Tuyền cứng đầu: “Nhưng mà anh ta vừa chọc giận Tiểu Hinh.”

Tiền Vũ bỏ lại một câu: “Anh ta như thế tao cũng không quen, nhưng mà từ từ rồi cũng quen thôi. Mày phải giữ vững phong độ, không được để Tiểu Hinh nhà mình rớt giá.”

Tăng Tuyền vào siêu thị mini mua một hộp sữa chua, quay về đặt vào tay Giản Hinh. Trước đó Giản Hinh hoàn toàn không có khẩu vị, nhưng vừa nhìn thấy hộp sữa chua lạnh lại thấy thèm ăn, cần thập liếm nắp hộp. Tăng Tuyền thấy vậy liền cúi thấy đầu nhắn WeChat: Sao anh biết nó sẽ chịu ăn sữa chua?

Trâu Diệc Minh gửi ‘bao lì xì’ năm trăm đồng qua rồi trả lời: Mùa hè năm nào cô ấy cũng vậy, phiền em ngày nào cũng mang sữa chua cho cô ấy được không?

Tăng Tuyền nhận lại tiền rồi hỏi: Sao ngày trước em không phát hiện nhỉ?

Trâu Diệc Minh im lặng một lúc, đứng trong kho hàng nhớ đến một vài chuyện. Giản Hinh và anh ở bên nhau mỗi mùa hè, coi như không có khẩu vị cũng sẽ ăn nhiều hơn bình thường đôi chút, vì anh từng nói không thích cô quá gầy. Tủ lạnh ở nhà luôn chuẩn bị sẵn sữa chua, mỗi tối sẽ thấy cô ôm một hộp uống đến quanh miệng có một vòng tròn trắng, khi ngủ còn có thể ngửi thấy mùi sữa trên người, mùi hương đó rất thơm. Đôi khi anh cũng ăn một hộp nhưng lại không thể có hương thơm như người Giản Hinh.

Bây giờ thì sao? Cô không thèm để ý đến lời anh nói, nên không muốn ăn cơm thì không ăn, không muốn nghỉ ngơi thì không nghỉ, như thiếu nữ đến thời kỳ phản nghịch.

Trong lòng Trâu Diệc Minh trống trải, đứng lên đi ra ngoài.

Đại Phúc gọi với theo anh: “Mua hộ tao một chai Coca.”

Lúc Trâu Diệc Minh quay trở lại đưa cho cậu bạn một hộp sữa chua, Đại Phúc mắng một tiếng mua nhầm rồi, đưa mắt nhìn sang thấy Trâu Diệc Minh đang ngồi xồm một góc buồn bã ăn sữa chua, đúng là lạ...

Đại Phúc gãi gãi đầu, dành xếp hàng vào kho cùng anh em, uống hết thứ đồ kì lạ kia.

Hôm sau Giản Hinh vẫn không đến nhà ăn như cũ, để Tăng Tuyền mang một hộp sữa chua cho mình. Tăng Tuyền đưa tiền qua cho cô, cười nói: “Chị cho em tiền mua, ăn bao nhiêu cũng được.”

Thật ra trong lòng Tăng Tuyền cũng chẳng thấy dễ chịu gì, thoáng chốc đã thấy hai người họ biến thành bài hát Người xa lạ quen thuộc nhất.

Giản Hinh ăn sữa chua mấy ngày liền thì thấy ngán, mặc kệ Tăng Tuyền dỗ dành thế nào cũng không muốn ăn gì cả. Cô giáo Giản không có khẩu vị ở phòng làm việc biến thành chuyện lớn, chẳng mấy chốc đã đến tai Châu Dật Thần. Anh ta đưa đến phòng làm việc một giỏ nho to đùng như lần trước, nhớ Giản Hinh từng bảo ăn ngon nên anh ta bèn mượn cơ trường phát trợ cấp mùa hè đưa sang. Làm như thế sẽ không quá rõ ràng mà cũng làm thỏa mãn cái miệng của những người khác trong phòng làm việc.

Tăng Tuyền lột vỏ một quả đưa cho Giản Hinh, Giản Hinh ăn được một quả thì lại lắc đầu.

“Chị cả, mày muốn thành tiên à?” Tăng Tuyền không biết làm thế nào nữa.

Tinh thần Giản Hinh vẫn rất tốt, cười nói: “Trời nóng quá thôi, buổi tối về nhà tao có ăn cơm, mày yên tâm đi.”

Việc này Tăng Tuyền không nói trực tiếp với Trâu Diệc Minh, lúc tám chuyện với Đại Phúc thì nhắc đến, dù sao Đại Phúc cũng sẽ nói với anh. Cô không nghĩ sẽ đứng về bên nào, chỉ cần là lựa chọn của Giản Hinh cô sẽ ủng hộ.

Trâu Diệc Minh lập tức gọi điện đến, hỏi mấy câu linh tinh bao gồm cả cái giỏ nho chết tiệt kia.

Tăng Tuyền cúp máy rồi vẫn cứ cười. Có thể nói năm đó Trâu Diệc Minh bắt Giản Hinh đầu mất tí sức nào, đầu thấy được bộ dạng này của anh?

Vẫn còn trưng nụ cười trên môi, vừa quay người đã thấy Giản Hinh đứng đó không biết đã nghe thấy bao nhiêu, Tăng Tuyền kêu oan trong lòng, không biết nên giải thích thế nào.

“Thật sự lần này không phải tao nói cho anh ấy biết đâu, nhưng mà anh ấy biết hết rồi.” Tăng Tuyền cầm tay cô lắc lắc, cười lấy lòng. Giản Hinh thở dài, chuyện căn nhà còn thiếu anh một ân huệ lớn chưa biết phải làm thế nào, bây giờ...

Hết giờ làm Giản Hinh hẹn Tăng Tuyền đi shopping, còn chủ động đòi đi ăn Ma Lạt Thang. Tăng Tuyền thấy cô chịu ăn thì rất vui vẻ, gọi món đầy cả bàn, hai người từ từ giải quyết. Ăn đến mười giờ mới về nhà, Giản Hinh đứng dưới tầng tìm một vòng thì nhìn thấy một chiếc xe bán tải hơi quen mắt. Thật ra trong lòng cô có dự cảm nhưng không biết phải đối mặt thế nào, nên mới kéo Tăng Tuyền đến tận giờ này.

(CN: Ma Lạt Thang là món ăn vặt cay của vùng Tứ Xuyên – Trung Quốc)

Nhắc đến cũng chỉ là chuyện bé xé ra to, cô chỉ đang giảm cân mùa hè mà thôi, anh lại từ Giang Châu chạy tới. Nếu trước đây cũng thế này thì liệu kết quả của hai người họ sẽ tốt hơn?

Càng lên cách càng gần, cuối cùng khoảng cách gần gũi chỉ cần ngẩng đầu lên. Giản Hinh thấy anh đứng tựa vào cửa trên tay còn xách một túi to. Sau khi cô nói không muốn gặp lại, ở thành phố Mậu, đây là lần đầu tiên anh chủ động xuất hiện trước mặt cô. Người này đúng là càng nhìn càng không thấy phong độ của sinh viên trí thức mà giống một tên lưu manh đứng ở đó hơn, cô cũng hơi lo liệu có dọa sợ hai chị em ở đối diện không nhỉ?

Trâu Diệc Minh không giải thích tại sao mình lại ở đây, cũng chẳng nói một chữ nào, Giản Hinh cúi đầu mở cửa anh cũng theo vào luôn. Trực tiếp chui vào nhà bếp, hai người như đang diễn kịch câm không cần lời thoại.

Giản Hinh đứng xa xa nhìn anh lấy đồ trong túi ra, đủ loại hoa quả chỉ là không có nho. Anh cắt toàn bộ trái cây thành từng miếng nhỏ, đổ nước muối vào từng hộp giữ tươi, đưa tay kéo cửa tủ lạnh, phát hiện bên trong trống rỗng đến cả một cái lá cũng không có, quay đầu nhìn cô.

Đột nhiên Giản Hinh bắt được một mảnh ký ức trong khoảng kí ức hỗn độn, có một mùa hè anh cũng làm cho cô mấy hộp trái cây thế này, nhìn vào tưởng dễ đến khi bắt tay vào làm mới thấy rườm rà. Bóng lưng anh cúi đầu cắt trái cây cô không hề quên, không ngờ anh vẫn chưa từng quên.

Giản Hinh cố gắng nén cảm giác dạ dày đang cuộn trào, có lẽ gần đây quá buông thả lại đột nhiên ăn đồ cay nên lúc này từng cơn đau đua nhau kéo đến. Dạ dày và trái tim cùng một phía, cô cũng không rõ nơi nào đau hơn nữa.

Trâu Diệc Minh đặt các hộp trái cây vào ngăn đông lạnh, đứng thẳng nhìn cô, thấy trán cô đổ mồ hôi tay che bụng, hai hàng chân mày như dính vào nhau: “Hôm nay đã ăn gì?”

Đây là câu đầu tiên phá vỡ sự im lặng, không nặng tình không xúc động, chỉ là chuyện trong nhà.

Giản Hinh cúi đầu nhìn đôi dép lê: “Ma Lạt Thang.”

Trâu Diệc Minh càng chau mày hơn: “Sau này nên ăn ít một chút. Đừng tự ngược đãi bản thân, ăn hết anh sẽ làm tiếp cho em.”

“Anh đừng đến nữa, em có thể tự làm!”

Trâu Diệc Minh im lặng một lúc lâu, chỉ nói một chữ ừ.

Nói tiếp: “Vậy anh đi đây!”

Đi đến cửa chính, anh quay lại nhìn cô: “Em đừng giận, chuyện đó do anh không suy nghĩ cẩn thận, sau này... anh sẽ sửa.”

Ngoài hành lang không sáng đèn, sự mềm mại từ sau lưng Giản Hinh tràn ra hắt lên mặt Trâu Diệc Minh. Lúc đối diện nhau cửa đang mở, hai chị em nhà đối diện đi đổ rác, bị bóng lưng của người đàn ông ở cửa trấn áp. Nói thật, phản ứng đầu tiên là Giản Hinh chọc phải người nào, hai người họ lập tức muốn gọi cho bảo vệ.

Trâu Diệc Minh không đợi Giản Hinh đáp lời, quay đầu nhìn hai chị em kia, biết không thể ở lại nữa, nói rất nhỏ: “Anh đi đây.”

Sau khi anh đi, cô gái nhỏ tuổi hơn mới che miệng kêu lên: “Đẹp trai quá! Chị Giản Hinh, bạn trai của chị hả?”

Giản Hinh lắc đầu, trò chuyện thêm vài câu rồi đóng cửa.

Hôm sau Giản Hinh vẫn không đến nhà ăn, nhưng sau khi tan làm cô đến siêu thị mua một ít rau và thịt, khi về nhà sắp xếp đồ đạc lại thấy đau đầu. Tủ lạnh vốn nhỏ, hộp trái cây đã chiếm hết một nửa đến nỗi cô không có chỗ để thịt vào; vì vậy trưa hôm sau Tăng Tuyền thấy Giản Hinh từ tủ lạnh trong siêu thị mini cầm ra một hộp sữa chua cùng một hộp giữ tươi màu hồng nhạt, cô bạn đổ sữa chua vào trộn chung với trái cây trong hộp ăn hết.

Tăng Tuyền thấy hộp giữ tươi đẹp thì hỏi: “Bọn họ bây giờ còn bán cái này à? Sao tao không thấy nhỉ? Phần ăn này bao nhiêu tiền? Cho luôn hộp hả?”

Giản Hinh nói: “Hộp là tao giữ ở đó, mày muốn ăn không? Mai tao mang thêm cho.”

Tăng Tuyền đảo mắt, rất nhanh đã đoán ra, “a” lên một tiếng: “Tao không ăn, mày để lại từ từ ăn đi.”

Buổi tối lúc nấu cháo điện thoại với Đại Phúc Tăng Tuyền khẽ than: “Đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn. Anh không thấy đó thôi, cái hộp trái cây cắt nhỏ đó còn cẩn thận hơn cả mẹ em, loại nào cũng có, trộn chung với nhau vừa ngon mắt vừa ngon miệng.” Trường của Giản Hinh thắt chặt việc học, đặc biệt là

cấp ba, mỗi tháng đều có bài kiểm tra. Nỗi đau khổ nhất mỗi tháng của Tăng Tuyền là kì kinh nguyệt và việc chấm thi, thật là sống không bằng chết. Bình thường Giản Hình sửa xong các bài thi Ngữ văn của mình đều sẽ giúp Tăng Tuyền một tay, vừa hay cô nàng có thể nằm nghỉ một lát. Hôm nay cũng vậy, Giản Hình cầm một chồng bài thi đối chiếu với câu trả lời, chấm qua mười bài là nhớ đáp án nên có thể chấm những bài đằng sau nhanh hơn rất nhiều. Tăng Tuyền cầm túi chườm nóng than khó chịu với Đại Phúc. Tiếng WeChat kêu lên không ngừng, không biết nói gì Tăng Tuyền toàn cười ha ha. Gần đây Giản Hình chỉ dựa vào tiếng cười của cô bạn mà sống, nghe thấy tiếng Tăng Tuyền cười, trong lòng cô có thể vui đi đôi chút.

Sau đó Tăng Tuyền im bật, phòng làm việc yên tĩnh một lúc lâu Giản Hình mới phản ứng, quay lại hỏi Tăng Tuyền: “Mày sao đấy?”

Nước mắt Tăng Tuyền rơi như mưa, Giản Hình vội đỡ cô bạn dậy: “Mày đừng dọa tao. Khó chịu ở đâu à?”

Tăng Tuyền vừa khóc vừa than: “Tiểu Hình, tao phải làm sao đây?”

Giản Hình cầm di động nhìn sang, không biết ai chụp tấm ảnh này, trong ảnh là một cô gái làm một động tác tay khiêu khích bất nhã, người nằm ngủ bên cạnh là Đại Phúc, cả hai đều không mặc quần áo.

Tấm ảnh chụp rất mờ nhưng ngay cả Giản Hình cũng không thể nhận nhầm, hướng chỉ là Tăng Tuyền, người đó đúng là Đại Phúc.

Giản Hình cũng không biết nên làm gì mới phải, chỉ nhớ trong bảy năm này cho dù có cãi nhau thế nào hay chiến tranh lạnh ra sao Tăng Tuyền cũng không khóc... Đường như đã có đáp án.

Tăng Tuyền khóc xong gửi tấm ảnh sang cho Đại Phúc, ngay lập tức anh ta gọi lại nhưng Tăng Tuyền không nghe, cứ để điện thoại kêu mãi. Sau đó điện thoại của Giản Hình vang lên, Tăng Tuyền lên tiếng ngăn cản: “Mày đừng nhận!”

Giản Hình đáp ừ, rồi cũng để điện thoại kêu mãi như thế.

Ngay cả Trâu Diệc Minh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Đại Phúc như bị lửa đốt sau mông chạy về thành phố Mậu rồi không lâu sau lại trở về với bộ mặt như trời muốn sập xuống đến nơi.

Anh chàng kéo Trâu Diệc Minh: “Đi, đi uống rượu với tao.”

Hai người ngồi ở bờ sông uống cạn ba chai rượu trắng 560, lúc đầu Đại Phúc vẫn còn rất minh mẫn để kể chuyện hai vợ chồng anh ta cãi nhau, chê cô vợ Tăng Tuyền của mình cả đời không sửa được tính cách nóng nảy. Từ câu đầu đến câu cuối tự ôm mặt khóc, nước mắt nước mũi đầy mặt thông báo cho Trâu Diệc Minh: “Có thể tao và Tăng Tuyền phải ly dị, lần này là thật.”

“Tại sao?”

Đại Phúc im lặng rất lâu, dường như rất khó để mở miệng.

Trâu Diệc Minh nói: “Mày phải nói ra thì tao mới biết giúp mày như thế nào chứ!”

“Cô ấy nói tao có người khác...”

“Rốt cuộc có hay không?”

Đại Phúc gật đầu.

“Chuyện từ khi nào?”

“...Là ngày đó... Tao uống hơi nhiều. Cô gái đó đến Giang Châu đã mấy ngày nhưng tao vẫn chưa gặp. Sau đó cô ta đến công trường tìm tao. Tao... Thật sự là tao uống nhiều rồi...”

“Lần trước mày và Tăng Tuyền cãi nhau cũng tại cô gái kia à?”

“Ừ!”

Trâu Diệc Minh đặt chai rượu xuống rồi đứng lên, vung tay đánh vào mặt Đại Phúc. Đại Phúc phần nào tỉnh rượu ra, ôm mặt gào lên: “Sao mày lại đánh tao!”

“Tao đánh vì Tăng Tuyền, Ngô Vũ mày quá vô liêm sỉ.”

(CN: Ngô Vũ là tên thật của Đại Phúc)

Đại Phúc lao đến cùng đánh một trận với Trâu Diệc Minh: “Mày có tư cách nói tao chắc? Mày nhìn lại mày xem, mày tốt hơn tao bao nhiêu nào?”

Trâu Diệc Minh xoay người đè Đại Phúc dưới đất rồi đánh tiếp: “Mày cầm miệng lại cho tao, bây giờ đang nói đến vấn đề của mày.”

Thế lực của Đại Phúc không thể so với Trâu Diệc Minh nên cam chịu bị đánh. Trâu Diệc Minh nghiêm túc chỉnh đốn thẳng bạn của mình, ngừng một lát rồi xốc lên, quăng sang một bên. Anh chạy ra ngoài mua thêm hai chai rượu, sau đó đưa chai rượu sang: “Sếp lớn thì khóc cái gì? Bây giờ mày tính thế nào?”

Tình bạn của đàn ông phần lớn là như vậy, cãi nhau đánh nhau một trận xong rồi vẫn là bạn. Chuyện này xảy ra ngay dưới mắt Trâu Diệc Minh, anh làm không tốt với lời dằn dò của Tăng Tuyền.

Đại Phúc tu một hơi rượu rồi nói: “Tao muốn sống thật tốt với Tăng Tuyền, là tao nhất thời hồ đồ.”

“Vậy cô gái kia thì làm sao?”

“Để cô ta cút.”

Trâu Diệc Minh không nói gì nữa, đẩy chai rượu qua: “Uống chung đi.”

Đại Phúc cũng không muốn tỉnh táo, dứt khoát say đến cùng, rượu trắng khiến người ta say rất nhanh, anh ta vừa khóc vừa gọi tên Tăng Tuyền. Trâu Diệc Minh cũng uống nhiều, trong lòng có một cái tên nhưng không dám thốt ra khỏi miệng, lúc chất cồn làm việc lên não luôn khiến người ta dễ xúc động. Trâu Diệc Minh gọi điện cho Giản Hinh nhưng không biết nói gì, vội vội vàng vàng cúp máy.

Hôm sau tỉnh lại nếu không phải có nhật ký cuộc gọi anh còn cho rằng đó chỉ là mơ, Trâu Diệc Minh ngồi ngẩn người trên giường rất lâu. Bỗng nhiên điện thoại kêu lên, anh hắng giọng rồi nhận điện thoại, nghe Giản Hinh nói: “Hôm qua uống rượu với Đại Phúc rồi à?”

“Ừ!”

“... Sau này nên uống ít đi!”

“Ừm!”

Chỉ hai câu ngắn ngủi, nói xong cúp máy luôn, di động lại nhảy về mặt bàn. Vẫn là giấy dán tường lần trước, Giản Hinh đứng trong cái đình nhỏ, cả người mặc váy trắng, tóc dài bị gió thổi bay bay.

Sau này Đại Phúc hay mượn rượu quên sầu, mượn cơn say lấy cớ gọi điện cho Tăng Tuyền nói lời yêu, Trâu Diệc Minh ngồi một bên nhìn Đại Phúc uống rượu rồi bị ngắt cuộc gọi, bản thân mình không đụng một giọt nào.

Đại Phúc cất tiếng: “Người như mày không phải bạn chí cốt.”

Trâu Diệc Minh im lặng, đợi Đại Phúc uống say rồi đỡ cậu ta về nhà, trong lòng thầm biết chuyện này không thể cứu vãn được nữa.

Mấy ngày sau, Tăng Tuyền ở thành phố Mậu gửi đến một lá đơn thỏa thuận ly hôn.

Khoảng thời gian này Đại Phúc ném đủ đau khổ, anh có lúc nào thấp kém như vậy? Có thể nói vì Tăng Tuyền mà cả đời này những chuyện tưởng như không thể Đại Phúc đều đã làm một lần. Có thể thấy Tăng Tuyền vẫn không theo cũng không tha thứ, Đại Phúc cắn răng ký đơn thỏa thuận ly hôn rồi gửi về cho Tăng Tuyền.

Tăng Tuyền vừa nhận được giấy liền gửi cho Đại Phúc một tin nhắn WeChat: Anh về một chuyến, chúng ta nắm tay làm cho xong thủ tục. Nhiều thêm một ngày tôi cũng không muốn có tên chung với anh trong hộ khẩu...

Đại Phúc giận đến run người, gờ điện thoại cho Trâu Diệc Minh xem: “Ngay cả nói chuyện bây giờ cô ấy cũng không muốn nói với tao nữa à? Gọi một cuộc điện thoại sẽ chết sao?”

Trâu Diệc Minh nhìn anh chàng, hỏi: “Mày đi thật à?”

Đại Phúc hừ một tiếng: “Đương nhiên phải đi rồi! Còn phải đi nhanh như bay để tức chết cô ấy nữa cơ.”

Hôm sau Đại Phúc chạy đến thành phố Mậu, Tăng Tuyền xin chủ nhiệm nghỉ phép nói nhà có việc gấp, Giản Hinh lo lắng cho bạn, mấy ngày nay cô ấy không khóc nữa giống như chiến sĩ có ý chí chiến đấu dẫu cao vậy. Tình trạng này không được tốt lắm, cô lo cô bạn không chịu nổi.

Tăng Tuyền lại bảo: “Giản Hinh, buổi tối chúng ta ăn một bữa tiệc lớn đi.”

Hai người họ hẹn gặp nhau ở ủy ban, làm xong thủ tục mỗi người lĩnh một tờ giấy chứng nhận ly hôn. Tăng Tuyền không thêm nói nửa chữ với anh chàng, nhấc chân muốn đi ngay. Trong lòng Đại Phúc rất không thoải mái, nói chuyện hoàn toàn không khách sáo: “Tăng Tuyền em cũng vì tiền của tôi mới gả cho tôi, đừng làm như mình là một trinh nữ.”

Tăng Tuyền tặng cho Đại Phúc một cái tát ngay trước mặt bao người: “Ngô Vũ, lương tâm của anh bị chó ăn hết rồi, ban đầu đúng là mắt tôi bị mù.”

Mọi người xung quanh thì nhau nhìn sang, thái độ Đại Phúc như ném bình ném cho vỡ rất dừng dừng: “Sao nào, tìm được người có nhiều tiền hơn tôi à?”

Tăng Tuyền giận điên người, gật đầu: “Phải, có nhiều tiền hơn anh.”

Cũng chỉ là lời nói lúc tức giận, nhưng tổn thương nhất vẫn là lòng người.

Đại Phúc nói: “Vậy được, cô đi đường cô, tôi đi đường tôi.”

(CN: Nguyên văn là “Đại lộ triều thiên, các tẩu nhất biên”, ý chỉ nước sông không phạm nước giếng.)

“Tôi còn có một yêu cầu cuối cùng.”

“Nói đi.”

Không ai lại mang chuyện ly hôn ra làm như chuyện đáng ăn mừng, nhưng Tăng Tuyền và Đại Phúc đã làm rồi. Họ mở một bữa tiệc ly hôn, độ phô trương còn long trọng hơn cả đám cưới năm đó. Tăng Tuyền mặc một bộ váy cưới màu đen đứng trên bục phát biểu với Đại Phúc, mỗi người phát biểu cảm nghĩ với đoạn hôn nhân này, cuối cùng hai người cùng bày tỏ: “Có thể sớm ngày thoát khỏi bể khổ, sung sướng vô cùng.”

Vì năm đó Trâu Diệc Minh và Giản Hinh đảm nhiệm vai trò phù dâu phù rể nên bây giờ cũng không thoát khỏi cảnh làm phù dâu, phù rể. Đôi khi Giản Hinh rất hâm mộ Tăng Tuyền và Tiền Vũ, hai người họ dám yêu dám hận, làm việc gì cũng tùy ý không câu nệ. Nếu Tăng Tuyền muốn dùng cách này để kết thúc hôn nhân của mình thì cô ấy cũng chẳng thoải mái.

(CN: Nguyên văn Nghĩa bất dung từ.)

Tăng Tuyền được chia nửa số tài sản của Đại Phúc, tiêu tiền cũng chẳng đau lòng, lần này đặc biệt mời nhà tạo mẫu tóc trong đội ngũ thiết kế danh tiếng nhất thành phố Mậu, trang điểm sẵn sàng. Vì Giản Hinh là người đứng cạnh cô dâu nên cũng được chăm sóc đặc biệt, sau khi xong việc dường như không nhận ra người trong gương là mình, cô rất muốn lau sạch màu son trên môi.

Tiền Vũ ngăn lại: “Như thế mới đẹp!”

Giản Hinh đành để vậy rồi đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn thấy người đang đợi cô là Trâu Diệc Minh.

Hiển nhiên Trâu Diệc Minh cũng không ngờ còn có thể ngắm nhìn Giản Hinh như thế này. Anh nhớ mang máng năm đó cô cũng xinh đẹp như thế này đứng bên cạnh anh, kéo tay anh, cất từng bước trên thảm đỏ. Buồn cười là, bấy năm sau Đại Phúc và Tăng Tuyền ly dị, anh và Giản Hinh cũng đã chia tay, mà họ vẫn là phù dâu – phù rể.

Giản Hinh bị anh nhìn như thế thì hơi lúng túng, quay người muốn đi nhưng bị anh cản lại. Hôm nay Trâu Diệc Minh mặc vest, đã lâu anh không mặc thế này nên cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Áo phục tay áo hẹp, hông cũng chật, trên cổ còn đeo cà vạt. Quả thật không bằng anh ở Giang Châu cởi trần thoải mái mát mẻ.

Hai người cứ thế đứng bên ngoài rất lâu, không ai đề cập đến chuyện căn nhà ba tầng. Trâu Diệc Minh nâng tay cô lên nhìn vết thương một cách tỉ mỉ, cả cánh tay Giản Hinh như bị lửa đốt, nóng hừng hực...

Tăng Tuyền xách một chai rượu đỏ thò đầu ra tìm Giản Hinh: “Mau lại đây!”

Thấy Trâu Diệc Minh cũng đứng đó, Tăng Tuyền tỏ vẻ không muốn thấy anh, hừ một tiếng: “Cá mè một lứa.”

Trâu Diệc Minh không muốn từ chối trách nhiệm, biết Tăng Tuyền trách mình nên cũng không vặn lại.

Đại Phúc uống được một vòng kéo Giản Hinh đến nói chuyện, Trâu Diệc Minh sang giải vây, nói: “Mày muốn nói gì thì nói với tao, tao nghe hết.”

Đại Phúc đá anh một cái: “Ông đây nói cái gì với mày? Mày bây giờ càng ngày càng giống cửa miệng hồ lô, cả ngày trời không xì ra được một cái rắm. Giản Hinh ơi, em không chê anh phiền chứ? Em và anh tâm sự một tí được không?”

Giản Hinh đành gật đầu, Trâu Diệc Minh sợ anh chàng nói chuyện không có chừng mực nên ngồi cạnh coi chừng.

Đại Phúc đã say từ lâu nên nói chuyện hơi ngọng: “Giản Hinh, em nhìn đi. Hồi ấy bốn đôi chúng ta đẹp biết bao nhiêu, thế mà bây giờ đã chia tay hết rồi. Đây không phải là ông trời đang trêu người sao? Em phải suy nghĩ thật kỹ, Minh Tử không giống anh, một thằng vô liêm sỉ, thằng nhóc này tuyệt đối là thanh niên bốn tốt. Con người ai cũng đều sẽ phạm sai lầm, em phải cho nó một cơ hội, cũng là cho bản thân em một cơ hội.”

Lúc nói câu này, Trâu Diệc Minh không can, lẳng lặng quan sát biểu cảm của Giản Hinh.

Giản Hinh không hé răng, cầm một ly rượu đỏ uống một hớp...

Đại Phúc thấy có người uống chung, nhất thời vui vẻ, nói tiếp: “Tại sao anh bảo em phải cho thằng nhóc này một cơ hội à? Anh lập tức cho em một lý do trọn vẹn!”

Trâu Diệc Minh có dự cảm xấu.

“Năm chúng ta tốt nghiệp trường học có một danh sách, cái tên cuối cùng cho em, em nhớ chứ?”

Một tay Trâu Diệc Minh bịt miệng Đại Phúc nói với Giản Hinh: “Nó uống say rồi, đều là lời nói lúc say xỉn, em đừng ở bên này nữa qua bên kia với Tăng Tuyền đi.”

Bên Tăng Tuyền không thiếu người, đang chuốc say đàn ông ở chỗ này với Tiền Vũ. Giản Hinh cũng không biết nên hay không nên nghe, Đại Phúc gạt tay Trâu Diệc Minh ra rồi nói: “Hôm nay ở đây anh có toàn quyền quyết, Trâu Diệc Minh mày đừng dài dòng.”

Giản Hinh nghe thấy Đại Phúc nói với mình: “Đó là do lão Trâu nó nhường lại.”

Cái tên cuối cùng trong danh sách, do Trâu Diệc Minh nhường lại...

Anh vốn có thể nghe theo sự sắp xếp trở thành một giảng viên, mỗi tháng có tiền lương cố định, hàng năm có kì nghỉ đông nghỉ hè. Công việc an nhàn lại ổn định, tiếp xúc với những người không tạp niệm, sẽ không vì công ty liều sống liều chết dâng hiến nhưng lại biến thành người chịu tội thay như thế này.

Chuyện này anh chưa từng nhắc đến với cô, nửa chữ cũng không.

“Sao lại thế?” Giản Hinh hỏi.

Đại Phúc cười nói: “Em cho rằng ở trường học cầm lương cứng có thể tiết kiệm bao nhiêu? Nó nói với anh phải để em được ở trong Dương Hoa Viên, muốn em không phải chịu khổ khi theo nó. Không xông ra ngoài thì lúc nào mới có thể mua nhà cưới em về? Đàn bà các em đều giống nhau cả...”

Lời cuối chưa nói hết đã bị Trâu Diệc Minh bịt miệng, anh mắng: “Mày nói với vẫn gì đấy? Miệng sạch sẽ một chút!”

Đại Phúc cười ha hả như cũ, Giản Hinh đột nhiên khó chịu: “Mua nhà quan trọng như vậy à? Em chưa từng nói muốn có nhà.”

Trâu Diệc Minh nói khế với cô: “Em đừng nghe nó nói luyên thuyên, nó cũng không biết bây giờ bản thân đang nói gì đâu.”

Giản Hình ngẩng đầu chống lại ánh mắt anh: “Trâu Diệc Minh, tự anh nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trâu Diệc Minh cướp ly của Đại Phúc ngửa mặt uống cạn, nói lỏng cà vạt rồi nói: “Phải. Hồi ấy anh nằm trong danh sách, anh chưa từng nói chuyện của bố anh với em à.”

Giản Hình lắc đầu, Trâu Diệc Minh xưa nay không hề nhắc đến, bởi cô biết đó là vết thương lòng của anh nên chưa bao giờ chủ động hỏi. Vì điều này, cho dù thái độ của Trần Phương Tiên có không tốt, cô vẫn nhin. Dẫu sao một mình bác ấy nuôi lớn Trâu Diệc Minh cũng chẳng dễ dàng, thấy có người phụ nữ khác đến giành anh, tự nhiên cũng chẳng thoải mái.

Trâu Diệc Minh lại rót cho mình thêm một ly, xem chuyện cũ như đồ nhắm, uống hết rượu anh cũng kể xong chuyện của bố mẹ mình. Câu cuối cùng anh nói lớn tiếng, khiến mọi người phải quay đầu nhìn: “Anh không cần làm giảng viên, anh phải tranh thủ cưới em về, đánh dấu tên của anh Trâu Diệc Minh lên người em.”

Tim Giản Hình nhói lên, nhớ đến quãng thời gian chia tay câu cửa miệng của anh: “Em cho anh thêm thời gian.”

Thì ra không phải dây dưa kéo dài mà là anh rất cần, mà cô chỉ lo cho bản thân, còn nghi ngờ anh.

Suy cho cùng họ đều quá ích kỷ, chỉ tính toán cho bản thân nhưng lại ngụy trang bằng đủ lý do đường đường chính chính để che giấu tâm tư.

Đại Phúc và Tăng Tuyền ở bữa tiệc ly hôn này cùng uống say, bầu không khí nóng hừng hực như lửa, người không biết còn tưởng đây là tiệc kết hôn.

Trước mặt người khác thì tỏ ra tốt đẹp, về nhà mỗi người tự ôm bi thương. Tăng Tuyền khóc lóc nói với Giản Hình và Tiền Vũ: “Một lần bất trung trăm lần vô dụng. Ban đầu chị đây ngu ngốc mới tin tưởng Ngô Vũ có thể cài tà quy chính! Nhìn đi, chó không bỏ ăn phân, bây giờ cuối cùng cũng tuyệt vọng rồi.”

Đại Phúc cũng khóc, nói với Trâu Diệc Minh và Lưu Ba: “Anh đây không khóc, anh đây là đang vui! Rừng rậm ơ, tao đến đây!”

Đêm nay Giản Hình ngủ ở nhà Tăng Tuyền, mặc dù mệt mỏi nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu đều là hình ảnh Trâu Diệc Minh sau khi kể xong chuyện cũ.

Anh nhẹ nhàng đặt ly rượu lên bàn, thâm trầm nhìn cô nói: “Cả đời này anh cũng chẳng thể đối với ai có tâm như thế nữa.”

Cảm giác này khiến Giản Hình như cảm giác không làm được đề Toán hồi còn nhỏ. Không tính ra đáp án, không tìm được bước giải đề, chỉ biết ngơ ngác nhìn thời gian dần dần trôi qua trong im lặng...

Luôn đưa lưng về phía Giản Hình, Tăng Tuyền đột nhiên nói: “Tiểu Hình, bây giờ tao mới hoàn toàn đứng về phía Châu Dật Thần. Anh ta tương đối đáng tin, mà đừng quay đầu.”

21. Chương 21: Anh Là Áo Len Của Em 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

Đài khí tượng đưa tin cảnh báo mưa giông màu cam, trường học thông báo cho giáo viên, học sinh nghỉ hai ngày để tránh xảy ra tai nạn đáng tiếc trên đường. Thông báo được gửi đến toàn bộ các lớp học, một giáo viên đang trong thời kì nghỉ để nên Giản Hinh tạm thời làm giáo viên chủ nhiệm lớp tiếp quản việc này, gọi từng cuộc từng cuộc cho phụ huynh học sinh. Cô còn mở tiết sinh hoạt lớp đầu tiên, dặn dò đám học sinh nghỉ học không được đi lại lung tung, tốt nhất là ở trong nhà hoặc ở cùng với bố mẹ.

Có thể điều kiện gia đình học sinh trường tư thực rất tốt, các bậc phụ huynh thấy trường nghiêm túc như vậy cũng chủ động phối hợp. Giản Hinh chỉ không liên lạc được với cha mẹ của một em học sinh nam bình thường ít nói trong lớp. Cô rất ấn tượng với đứa bé đó, cái đầu nho nhỏ nhưng lại ngồi một mình ở phía góc lớp, lên lớp cực kì chăm chú nhưng thành tích luôn đứng cuối.

Giản Hinh gọi điện đến mức gần như muốn nổ máy, bắt buộc dĩ phải gọi cậu bé trong tiết tự học ra, hỏi: “Số điện thoại của bố mẹ em trong tài liệu cá nhân là đúng phải không?”

Cậu bé gật đầu.

“Nhưng cô không liên lạc được với bố mẹ em.”

Cậu bé đáp: “Bố mẹ em khá bận, cô có chuyện gì thì nói với em cũng được ạ!”

Giản Hinh đưa tờ giấy thông báo nghỉ học vì tình hình thời tiết rồi bảo: “Tối em về đưa cho người lớn xem qua, kí tên rồi ngày mai đưa cho cô được không?”

Cậu bé gật đầu: “Dạ!”

Quả nhiên ngày hôm sau thằng bé mang tờ giấy cho Giản Hinh, bên trên là danh thiếp, Giản Hinh gật đầu: “Ừm, thế này là tốt rồi, em quay về lớp học nhé!”

Đây là cơn mưa to nhất trong vòng mười năm qua trên địa bàn tỉnh thành Mậu. Trời vừa sáng mí mắt Giản Hinh nháy liên tục, quả nhiên sau khi ăn sáng xong dự cảm linh nghiệm: bên ngoài mưa to như trút nước mà bên ngoài nhà cô ngập đầy nước.

Mưa to nên không thể gọi thức ăn nhanh ở ngoài được, Giản Hinh đang buồn bã, dạ dày bắt đầu cuộn lại. Cô thầm nghĩ không hay rồi chạy vào nhà vệ sinh, kì kinh nguyệt lại đến sớm một tuần. Bấm ngón tay nhắm tịt, trong nhà ngoài việc bị ngập nước ở ngoài thì không có chuyện gì to tát, ngày hôm qua trước khi về đã kiểm tra kĩ cửa sổ, cũng đã in đề thi tuần sau và bỏ vào két sắt, hình như...là cô nghĩ nhiều rồi.

Cô co người lại chống chọi cảm giác bụng như căng ra, không biết điện thoại đặt ở trong ngực cũng chẳng biết bản thân ngủ mê man bao lâu; cho đến khi điện thoại vang lên âm ỉ, Giản Hinh mới giật mình tỉnh dậy, nhìn màn hình hiển thị rồi trả lời: “Châu Dật Thần à?”

Đầu dây bên Châu Dật Thần rất ồn ào, anh ta thở gấp thông báo cho cô: “Giản Hinh, có chuyện rồi, lớp em có học sinh bỏ nhà trốn đi.”

Đầu Giản Hinh ầm một tiếng: “Hả? Không thể nào, tôi đều báo cho phụ huynh cả mà!”

Châu Dật Thần nói tên đứa bé kia rồi nói tiếp: “Bố mẹ thằng bé cũng không biết hôm nay nhà trường cho nghỉ, buổi sáng thấy con trai đi học nhưng đến giờ vẫn chưa về nhà, cho nên đến trường tìm con. Bây giờ đang âm ỉ đến phòng Hiệu trưởng đây này.”

Sau một hồi Giản Hinh cũng hiểu ra, không giải thích bất cứ điều gì, vội nói với Châu Dật Thần: “Tôi đến trường ngay đây!”

Châu Dật Thần ngăn: “Em cứ ở yên trong nhà, anh đến đón em.”

Giản Hinh đi ra ngoài mới biết đã tối, bầu trời như lỗ đen đổ ào nước mưa xuống, mỗi một góc ngách thành phố Mậu đều vô cùng ẩm ướt, tối tăm, âm u lạnh lẽo. Cô siết chặt áo khoác trên người, bắt bản thân phải thật tỉnh táo.

Châu Dật Thần đến rất nhanh, sau khi lên xe dặn Giản Hinh: “Phụ huynh đã báo cảnh sát, bây giờ chúng ta phân nhau ra ngoài tìm người. Em theo nhóm anh, hi vọng đứa bé kia chưa đi xa.”

Giản Hinh gật đầu đồng ý, không muốn nói gì lúc này.

Châu Dật Thần thấy vậy liền an ủi cô: “Em cũng đừng lo lắng, không khéo là đến quán net mãi chơi đến quên về nhà.”

Giản Hinh lắc đầu: “Thằng bé đã lên kế hoạch từ trước rồi, nó mô phỏng chữ kí của bố mẹ rồi kí tên vào. Tôi vừa mới nhận lớp này nên chưa hiểu rõ tình hình của thằng bé. Trước không gọi điện được cho phụ huynh có lẽ cũng có nguyên nhân, nhưng tôi không làm thế mà lại đưa thông báo của trường cho thằng bé. Lúc ấy tôi còn dương dương tự đắc, cảm thấy bản thân mình có thể đảm nhiệm được chức vụ này, bây giờ nghĩ lại đúng là mỉa mai.”

Châu Dật Thần phản đối: “Đúng như em nói, đứa bé kia đã tính toán từ trước rồi nên em sẽ không ngờ đến.”

Giản Hinh khẽ thở dài: “Nói thế nào chẳng nữa cũng là do tôi sơ sẩy.”

Châu Dật Thần dừng xe ở một con ngõ vào quán net, lối đi bộ gần như không có xe chạy qua, bình thường con đường náo nhiệt này cũng ít dấu chân người. Mưa to che mất tầm nhìn, càng khó khăn trong việc tìm

kiếm. Bố mẹ đứa bé có nói hôm nay thằng bé ra ngoài mặc đồng phục học sinh, đeo ba lô màu xanh, đi đôi giày Nike thể thao mới nhất.

Châu Dật Thần và Giản Hinh vào từng quán net để tìm, các chủ quán đều trả lời chưa từng nhìn thấy đứa bé này. Cơn lạnh xuyên thấu từ lòng bàn chân lên khiến cả người Giản Hinh run cầm cập, trong lòng hi vọng đứa bé kia ở trong một quán net nào đó đang chờ bọn họ.

Đáng tiếc không như mong muốn.

Mọi con đường đều đã đi tìm, ai ai cũng đều nói chưa từng thấy cậu học sinh này.

Càng trong tình huống gấp Giản Hinh càng bình tĩnh, nói với Châu Dật Thần: “Vào thời điểm này chỉ muốn ngủ, tôi nghĩ nên đi tìm ở các khách sạn.”

Châu Dật Thần cảm thấy suy đoán này không đúng cho lắm nên nói: “Giản Hinh, chúng ta không thể lãng phí thời gian quý giá ở những nơi không cần thiết như thế, tinh thần phương pháp giáo dục tốt nhất là có thể tìm được con sớm hơn cảnh sát thì càng tốt. Việc này anh có kinh nghiệm rồi, nếu đứa bé kia trốn nhà đi thì sẽ không dễ để tìm, vào khách sạn phải có thẻ căn cước. Thằng bé không ngốc như thế đâu, anh đoán chúng ta nên đến quán bar tìm xem, con trai luôn tò mò những chỗ kiểu này.”

Giản Hinh không tiếp xúc nhiều với đứa bé đó, nhưng cảm thấy nó không có hứng thú với quán bar hay quán net gì cả. Phải, thời gian rất quý giá, cô lên tiếng: “Thế này đi, chúng ta phân công cùng đi tìm, anh đi quán bar, tôi đi tìm ở khách sạn.”

Châu Dật Thần kéo Giản Hinh lại: “Em đừng vội! Anh sẽ chịu trách nhiệm cùng em, bây giờ cứ nghe anh đi!”

Cô trả lời: “Tôi không vội, thật đấy, tôi chỉ muốn nhanh chóng tìm được thằng bé mà thôi.”

Anh ta hỏi: “Em không nên đi tìm một mình, đừng để đến lúc chưa tìm được người mà em cũng không thấy đâu. Chúng ta nên đến quán bar trước rồi đi tìm ở khách sạn được không?”

Giản Hinh rút tay lại: “Tôi lớn thế này rồi sao lạc được chứ? Bây giờ không phải lúc nói chuyện, anh đi nhanh lên đi.”

Nói gì Châu Dật Thần cũng không chịu, dùng dằng một lúc lâu thì điện thoại Giản Hinh vang lên. Cô vừa nhìn tin báo thì kinh ngạc, nhận cuộc gọi: “Hôm nay em có việc, tối nay...”

“Ở đâu?” Trâu Diệc Minh ngắt lời cô.

Giản Hinh không phản ứng lại, đáp: “Có gì ngày mai...”

“Anh hỏi em đang ở đâu.”

Có thể nghe thấy bên đầu dây kia là tiếng sấm rền, hôm qua Giản Hinh còn xem dự báo thời tiết, Giang Châu không có mưa.

“Anh đến à?” Cô hỏi.

Trâu Diệc Minh chau mày: “Rốt cuộc giờ em đang ở đâu?”

Giản Hinh không dám nghĩ khác, nhanh chóng nói cho anh biết mình đang ở lối vào quán net.

Anh dặn: “Chờ anh, đứng yên tại chỗ, không được di chuyển đâu đấy!”

Cúp máy, Châu Dật Thần hỏi: “Ai muốn đến vậy?”

Cô đáp: “Một người bạn của tôi, đến giúp đỡ.”

“Thế thì anh đi cùng bọn em.”

Trâu Diệc Minh đến rất nhanh, Giản Hinh trông thấy chiếc bán tải second-hand quen thuộc của anh, lại gần gõ cửa kính. Cửa kính hạ xuống là gương mặt khó coi của Trâu Diệc Minh: “Chẳng phải anh bảo em không được di chuyển à, chạy ra làm gì?”

Trong lòng Giản Hình chấn định hơn hẳn, có kiểu người dẫu có cách xa người gặp nạn thế nào cũng phải cứu bằng được, cô chưa xót hỏi: “Sao anh biết?”

Anh không muốn giải thích, xuống xe rồi kéo cô đi trú mưa, đối mặt với Châu Dật Thần. Giản Hình giải thích sơ qua tình huống cho anh nghe, anh nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu đã lên kế hoạch biến mất thì sẽ không bao giờ là vì đến quán net chơi game đâu. Vả lại, hai người đã không tìm thấy ở quán net thì quán bar cũng không cần nữa đâu. Vẫn nên đi tìm ở các nhà nghỉ thì hơn.”

Châu Dật Thần và Giản Hình cùng đối mặt, tỏ vẻ không thể tin nổi.

Trâu Diệc Minh và Giản Hình có cùng ý nghĩ, mà hai người trước đó chưa từng nói với nhau.

Châu Dật Thần gật đầu: “Ừm, đã có người đi cùng em anh cũng yên tâm hơn. Chúng ta phân công nhau cùng đi tìm đi.”

Thời gian không chờ đợi một ai, Châu Dật Thần xuất phát, đèn chiếu hậu nhanh chóng biến mất trong làn mưa; mặt khác một chiếc bán tải cũ nát vẫn đỗ ở đó, thùng xe bị mưa rơi vang tiếng lộp bộp.

Trâu Diệc Minh mở cửa xe rồi gọi: “Lại đây!”

Giản Hình bấy giờ mới nhận ra mình đã mệt đến mức không di chuyển nổi chân, lại không muốn anh lo lắng nên cố trào lên. Nào biết Trâu Diệc Minh bỗng bẻ bồng cô lên, gần như là bế cô vào trong xe.

Sau khi đóng cửa lại, anh đứng trong làn mưa hai giây, âm thầm vuốt nhẹ ngón tay, sau đó lái xe thật nhanh đến khách sạn gần nhất.

Trên xe anh phân tích: “Học sinh trường em không thiếu tiền, chắc chắn sẽ không đến khách sạn nhỏ rồi. Chúng mình điều tra từ nhà nghỉ trước tiên. Em vẫn duy trì liên lạc với nhà trường, không khéo cảnh sát đã tra ra được.”

Giản Hình ừm, nhấn tin cho chủ nhiệm tay run cầm cập.

Trâu Diệc Minh nhìn thấy, tay trái điều khiển vô lăng, còn tay phải nắm chặt tay còn lại của cô, bàn tay nhỏ vừa lạnh vừa tê cứng. Anh lặng lẽ dùng chính tay mình để sưởi ấm cho cô.

Dòng nhiệt ấy từ bàn tay xông thẳng vào trong lòng, khiến cả người Giản Hình ấm áp lại. Cô cúi đầu nhìn vết cắn của Lý Doanh trên tay anh đã kết vảy và đang lên da non.

Mưa rơi xuống kính xe, cô cảm ơn anh: “Cảm ơn anh hôm nay đã đến.”

Trâu Diệc Minh hơi khó chịu: “Trước đây không thể ở bên em, bây giờ phải sửa tật xấu này thật tốt.”

Giản Hình nhìn màn mưa ngoài trời, thật sự không quen một Trâu Diệc Minh như thế này.

Trâu Diệc Minh lén nhìn cô, từ từ vuông tay ra.

Thành phố Mậu lớn như thế, nhà nghỉ, khách sạn bốn, năm sao ít cũng phải nghìn cái. Nói là tìm nhưng cũng không biết phải bắt đầu tìm từ đâu, Giản Hình không chắc, hỏi anh: “Anh cảm thấy sẽ có ở đó thật à?”

Anh lắc đầu: “Không dám chắc.”

Giản Hình kinh ngạc: “Thế anh...”

“Nhưng sẽ không ở quán bar, kẻ ngu đều biết.”

Khách sạn nổi tiếng trong thành phố hai người đều đã tìm nhưng không có kết quả. Bấy giờ đã là nửa đêm, Châu Dật Thần gọi điện nói cảnh sát điều tra toàn bộ khách sạn, nhà nghỉ trong thành phố đều không có đứa bé đó.

Giản Hình tức xì khói, đặt mông ngồi xuống ghé ở đại sảnh khách sạn năm sao, chẳng còn chút hình tượng nào. Đây là lần đầu tiên Trâu Diệc Minh trông thấy bộ dạng này của cô, giữa đại sảnh đèn sáng trưng, dẫu thế nào cũng có người qua lại nhưng cô lại chẳng thêm quan tâm, nói với anh: “Em nghỉ một lát.”

Thực sự đáng vẻ này của hai người khiến người khác tò mò, Trâu Diệc Minh thoáng nhìn thấy có người cầm điện thoại chuẩn bị chụp ảnh liền che cho cô, cúi người ôm Giản Hinh vào lòng.

Giản Hinh như ngồi trên mây xanh, bất ngờ kêu a một tiếng. Âm thanh này vang vọng giữa đại sảnh trông trải cực kì náo nhiệt. Trâu Diệc Minh nhìn vẻ bối rối của cô, dùng bờ vai mình che chở cho cô, nhanh chóng bước ra rồi bế người vào trong xe.

Đứa bé kia biến mất như không còn tăm hơi, không tìm thấy ở bất cứ đâu. Giản Hinh gần như là tuyệt vọng, hỏi Trâu Diệc Minh: “Bây giờ buồn người nhiều, nếu bị mang đi bán thì làm sao bây giờ? Em có thể bị ngồi tù hay không?”

Trâu Diệc Minh bất thành linh nghiêng đầu đối mặt với Giản Hinh, hỏi thẳng: “Có muốn khóc không?”

Giản Hinh ừm.

Anh kéo cô vào trong lòng và nói: “Em khóc đi!”

Bây giờ Giản Hinh mới dám biểu lộ nỗi sợ hãi kìm nén cả một buổi tối ra, khóc nức nở trong lòng ngực anh. Trâu Diệc Minh có thói quen nghịch mái tóc dài của cô, nhưng lần này không thể nên đành siết tay lại. Giản Hinh như sắp không còn điểm tựa vùi vào lòng anh. Trước mặt người khác cô kiên cường chần định, thế nhưng ở trước mặt anh, không cần...

Giản Hinh khóc như cạn nước mắt, đến Trâu Diệc Minh nghe cũng thấy đau lòng song lại không biết an ủi cô ra sao. Khi bà mất cô cũng đã khóc như vậy, khi đó anh không tốt, vẫn hối hận đến bây giờ. Tim đập thình thịch, thúc giục anh phải làm gì đó, thế nhưng trong đầu anh bây giờ chỉ toàn là hình ảnh Giản Hinh và Châu Dật Thần bên nhau. Anh không biết vào một ngày nào đó mình có thể tiếp nhận hình ảnh Giản Hinh vùi mặt khóc trong ngực người khác hay không nữa.

Không, anh không thể tiếp nhận nổi.

Mà hình ảnh này anh đã trông thấy quá nhiều lần!

Trâu Diệc Minh hôn lên trán cô rồi xuống môi, Giản Hinh bất ngờ bị cắn môi. Cô bị nấc cục vì quá bất ngờ. Trâu Diệc Minh ôm chặt Giản Hinh, tinh tế quyến luyến rời khỏi miệng cô. Đây là hành động động viên cực kì thân mật khiến cô không thể từ chối. Bên tai là tiếng mưa cùng với tiếng sấm rền, trong không gian xe nhỏ nhỏ mang lại cảm giác an toàn, Giản Hinh chậm chậm buông tay ra, khóe mắt rơi xuống một giọt nước, cảm giác lông mi của anh chạm vào mắt mình, hơi ngứa.

Ngay khi Trâu Diệc Minh muốn hôn sâu thì điện thoại Giản Hinh bỗng vang lên khiến cô giật mình, đánh rơi điện thoại xuống chân. Anh cúi người nhặt điện thoại lên, nhưng đầu lại chạm phải đầu cô, khiến anh tê rần.

Thấy anh nghe máy, trả lời: “Ừ, tôi biết rồi, bây giờ chúng tôi qua đó ngay.”

22. Chương 22: Anh Là Áo Len Của Em 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Đã tìm thấy bé trai kia, ai cũng không ngờ đứa bé này không đi đâu cả lại đứng chờ dưới tầng nhà mình cả ngày. Thấy bố mẹ vội vàng chạy đến trường mới tự lên tầng mở cửa vào nhà. Cứ như chuyện gì cũng không xảy ra, như mỗi học sinh được nghỉ ở nhà, ở trong phòng làm bài tập trong kì nghỉ mà thầy cô giao cho.

Nếu như không phải phía cảnh sát cần để phá án, bố mẹ của đứa bé quay về nhà lấy hộ khẩu thì không biết trò chơi này đến bao giờ mới kết thúc.

Trong mắt đứa trẻ kia, chuyện này đúng là một trò chơi mà nó tự biên tự diễn, đùa giỡn với bố mẹ suốt năm luôn bận rộn với công việc, không rảnh chú ý đến cảm nhận của mình.

Khi Giản Hình chạy đến trường thì đứa bé kia không ở đó nữa, phụ huynh thành bé vẫn nhất quyết không bỏ qua, nhắm thẳng vào việc Giản Hình không làm tròn bổn phận đòi bồi thường về mặt tinh thần. Chuyện này Giản Hình không thể chối cãi, quả thật cô không tự mình thông báo cho phụ huynh chuyện liên quan đến việc nghỉ phép, cầm được giấy xin phép có chữ ký cũng không xác nhận lại lần nữa. Nếu khi đó cần thận một chút thì chuyện hôm nay sẽ không xảy ra và đứa trẻ kia cũng sẽ không có cơ hội làm âm mưu thế này.

Nhà trường giao chuyện này cho Châu Dật Thần toàn quyền xử lí, đứng ở lập trường của phía trường dĩ nhiên anh ta muốn dàn xếp ổn thỏa, nhưng tội này không thể chịu thay. Chủ yếu là phụ huynh và cậu học trò kia mâu thuẫn quanh năm suốt tháng, hơn nữa phía Nhà trường cũng hy vọng học sinh này sẽ tự kiểm điểm về hành vi giả mạo chữ ký phụ huynh, lừa gạt giáo viên.

Hai phe không ai nhường ai, cảnh sát bận rộn suốt một đêm cũng đã rút về, không khí trong phòng Hiệu trưởng không hề tốt. Bố mẹ đứa trẻ muốn đưa việc này lên mạng, để cư dân mạng phán xử đúng sai. Một khi làm như thế, Giản Hinh sẽ bị đẩy đến đầu sóng ngọn gió, cô không hy vọng như thế.

Châu Dật Thần cố gắng tranh luận, thề phải rửa sạch tội cho Giản Hinh. Khi đó cô mệt mỏi đến mức không muốn phân bua nữa, chỉ cố gắng bản thân không ngất xỉu mà thôi.

Trong lúc căng thẳng có tiếng gõ cửa vang lên, không hiểu sao đứa bé kia lại xuất hiện ở đây, xảy ra chuyện lớn như thế mà nó vẫn bình tĩnh khiến người ta rét run.

Cậu bé nhìn Giản Hinh nhưng trong mắt không hề có áy náy, trong lòng Giản Hinh không vui, cảm thấy bản thân chẳng khác nào bị người ta đem ra làm trò cười.

Đứa bé nói: “Tất cả giấy xin phép do em viết, từ nhỏ đến lớn cần chữ ký phụ huynh trong bài kiểm tra cũng do em ký. Từ rất nhỏ em đã tập ký sao cho giống chữ của bố, bởi vì họ thường không ở nhà, nếu không nộp lại bài thi có chữ ký thì bị mời phụ huynh, mà họ cũng sẽ không đến trường họp phụ huynh cho em. Họ chỉ muốn kiếm tiền. Tiền còn quan trọng hơn con cái. Chuyện như thế này nhiều lắm, em cũng biết nên tất cả đều dựa vào bản thân.”

Dứt câu mẹ cậu bé lại khóc: “Thằng nhóc này, sao con lại không có lương tâm thế hả? Bố mẹ bận rộn hơn nửa đời người không phải vì con ư!”

Cậu bé lắc đầu: “Con không cần tiền, con chỉ muốn mỗi ngày về nhà có thể ăn một bữa cơm cùng bố mẹ. Bố mẹ có biết con hay bị các bạn trong lớp bắt nạt không? Có biết mỗi lần thi con đều xếp cuối không? Bố mẹ có biết con hay bị đám côn đồ lừa gạt không?”

Mẹ cậu bé sững sờ, những chuyện này chị ta cũng không biết.

Nó lại nói: “Thật ra thì căn bản bọn họ chẳng bắt nạt được con, là chính con không muốn ngồi hàng đầu mới rời xuống cuối. Mọi người tưởng con chỉ có thể xếp cuối ư? Thật ra mấy đề thi đó dễ cực, con chỉ không muốn viết câu trả lời mà thôi. Còn nữa, sao đám côn đồ đó phải lừa gạt con? Bởi vì con cố ý cho chúng nó biết con có rất nhiều tiền, như thế chúng nó sẽ tự tìm đến.”

Cậu bé bị bố mình tát một cái: “Con điên rồi à!”

Mặt cậu bé lập tức sưng lên, nó nhìn bố mình với ánh mắt dữ dằn: “Bố có tư cách gì đánh con? Bố thử đánh lại đi? Có tin con lập tức nhảy từ đây xuống hay không?”

Cánh tay của bố cậu bé cứng đờ giữa không trung, trải qua chuyện tối nay anh ta tin rằng con trai mình sẽ dám làm như thế.

Bà mẹ bị dọa sợ nhào tới ôm lấy nó, kêu khóc: “Con không thể xảy ra chuyện được, nhà chúng ta ba đời đơn truyền, sau này trông cậy vào con tiếp nhận công ty của bố con. Chẳng lẽ con muốn chấp tay nhường hết mấy thứ này cho người ngoài ư? Con trai à, tỉnh táo lại đi con! Mẹ cực khổ như thế cũng chỉ vì con! Nếu mẹ không ở bên cạnh bố con, còn không biết ông ta sẽ làm ra bao nhiêu chuyện xấu đâu!”

Giản Hinh không muốn nghe chuyện xấu trong nhà của phụ huynh, chỉ muốn hỏi còn có chuyện của cô không? Nếu không có thì cô có thể đi trước không?

“Tôi xin gián đoạn một chút.” Trâu Diệc Minh lên tiếng: “Tôi đưa Giản Hinh về trước, sau khi có kết quả thì gọi điện thoại thông báo cho chúng tôi, không có thời gian ở đây xem phim truyền hình tám giờ tối đâu.”

Mọi người trong phòng ngẩn ra, Trâu Diệc Minh quay đầu nói với Giản Hinh: “Đi nhé?”

Giản Hinh gật đầu, theo anh đứng lên.

Cô không chú ý đến sức khỏe lúc này của mình, suýt nữa thì ngã xuống. Trâu Diệc Minh và Châu Dật Thần đồng thời đưa tay ra đỡ nhưng cuối cùng Trâu Diệc Minh thắng. Ôm Giản Hinh vào lòng rồi cúi người bế ngang Giản Hinh lên, thần nhiên đi ra ngoài trước vô số ánh mắt của Nhà trường và phụ huynh. Châu Dật Thần thu tay về, mặc dù lòng cũng theo đó đi ra nhưng anh ta phải ở lại xử lý chuyện này.

Giản Hinh không chịu đựng nổi nữa, căng thẳng đi qua cơn mệt mỏi này, như bị tập kích bởi cơn mưa như thác đổ, mí mắt nhanh chóng khép lại. Cần gạt nước đã cũ, gạt một cái cũng phát ra tiếng động nho nhỏ. Trâu Diệc Minh tắt cần gạt nước, cả quãng đường chỉ chạy với tốc độ hai mươi kilomet trên giờ.

Giản Hinh ngủ chẳng hề yên ổn, sau khi tỉnh lại phát hiện đã về đến dưới tầng nhà mình, Trâu Diệc Minh mở cửa nhét vào tay cô một cái ô và nói: “Nếu đã tỉnh rồi thì làm chút việc.”

“Hả?” Giản Hinh còn chưa kịp phản ứng đã bị bế lên, mà chuyện cô cần làm là cầm lấy cái ô này, sao cho cả cô và Trâu Diệc Minh đều không bị ướt.

Lên đến tầng anh hỏi cô: “Chìa khóa đâu?”

Giản Hinh bị anh bế trong ngực tìm chìa khóa, mở cửa xong bị anh bế ngay vào phòng tắm. Cô ngồi trên bồn rửa mặt còn anh đang cúi người mở nước trong bồn tắm.

Bồn tắm lớn chiếm một nửa không gian, tiền nước rất đắt nên bình thường Giản Hinh ít khi dùng, thế nhưng lúc đổi mùa giặt rèm cửa và ga giường cực kì tiện.

Chân Giản Hinh với không tới sàn nhà, nói loáng thoáng: “Không cần nước đâu.”

Câu này vừa nói xong, nước từ vòi hoa sen đã phun ra. Trâu Diệc Minh quay đầu cười nhìn cô: “Anh ở đây còn dám bày đặt à? Còn không ngoan ngoãn đến đây!”

Giản Hinh sâu sắc nhận ra rằng công ty nước và Trâu Diệc Minh thông đồng với nhau từ xưa đến giờ.

Tiếng nước chảy nhẹ, Trâu Diệc Minh thử độ ấm, Giản Hinh còn chưa chuẩn bị xong đã bị anh ném vào trong làn nước nóng.

Ừm một tiếng, rất nhiều nước bắn tung tóe ra ngoài, trên kính cửa Trâu Diệc Minh cũng vương một giọt nước.

Cô lập tức nổi giận: “Nóng quá.”

Trâu Diệc Minh cười: “Nóng như thế thì mới xua khí lạnh đi được, anh nể tình em da mỏng thịt mềm nên đã pha thêm một ít nước lạnh. Em chịu đựng đi, vì tốt cho em thôi.”

Giản Hinh không lên tiếng, ngoan ngoãn ngồi trong bồn tắm, dòng nước ấm từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu thật là thoải mái chết người. Trâu Diệc Minh quay người đi ra ngoài: “Em cởi quần áo ra đi.”

Đợi anh đóng cửa Giản Hinh mới bắt đầu cởi quần áo, rốt cuộc vẫn chịu lạnh, bụng dưới quặn đau khiến chậu nước bị bắn, sau cùng cô tắm sạch bằng vòi sen rồi cúi đầu ngửi một cái, cảm thấy vẫn có mùi máu tanh bốc lên.

Đang nghĩ có nên tắm thêm một lần thì thấy cửa mở, Trâu Diệc Minh cầm khăn thấm tiến đến, cũng không nhìn trộm. Bọc kín lấy cô, căn bản không để cô tự đi, bế ngang ra ngoài rồi đặt trên đùi, hết sức quen thuộc tìm được máy sấy tóc, chỉnh mức thấp nhất sấy tóc cho cô.

Trước đây anh làm chuyện như thế này không có mấy lần, Giản Hinh vừa mừng vừa lo.

Hai hàng lông mày Trâu Diệc Minh nhíu chặt, hiển nhiên do không hài lòng với bộ tóc ngắn của cô, không tốn nhiều sức đã sấy khô. Dùng tay kéo nhẹ đuôi tóc cô, thái độ như ghét bỏ.

Giản Hinh bị kéo đau, chao ôi một tiếc rồi che đầu lại, đúng lúc chống lại ánh mắt anh, không biết anh quan sát mấy giây lúc nào nhỉ. Bên ngoài đã tạnh mưa nhưng trong phòng lại vô cùng yên tĩnh, hình như anh rất mệt mỏi, dựa vào vai cô. Lúc hô hấp hơi thở nóng rực nhẹ nhàng lướt qua, Giản Hinh không được tự nhiên động đậy người, chỉ sợ anh ngửi thấy mùi khó chịu kia.

Cô đã rất kiềm chế nhưng vẫn nhớ đến quãng thời gian trước, thật ra người đàn ông này rất hư hỏng. Thích nhất chọc ghẹo cô khi “thân mật”, tư thế anh thích là đặt cô trên đùi giống như thế này, để cô tự mình cử động. Cô nào có thể lực mạnh như thế, không chịu nổi khi anh nhìn cô đến vậy, động được hai cái đã than mệt. Trâu Diệc Minh cười xấu xa, trong mắt như có móc câu, Giản Hinh xấu hổ đỏ mặt tháo kính anh ra, khi nóng nảy cái gì cũng không thêm quần trực tiếp che mắt anh lại, mỗi một lần đánh bại cũng không

nhớ mong, không phải anh mang kính với đầy dầu tay cúi đầu nhìn cô mà là anh hí hóp mắt bắt được cô với khoảng cách không đến nửa xentimet, quan sát rõ ràng từng phản ứng của cô.

“Sau này buổi tối đừng ra ngoài với người đàn ông khác, nếu không đưa em đi bán thì làm thế nào?” Trâu Diệc Minh thở dài, lúc nói chuyện làn môi dán lên người Giản Hinh, giống như đang hôn.

Vùng da đỏ của Giản Hinh chịu không nổi động tác này nên run nhẹ, Trâu Diệc Minh đổi thành hôn thật, nhẹ hôn trên cổ và xương quai xanh của cô, bàn tay anh bắt đầu nóng lên, cách một chiếc khăn tắm giữ eo của cô. Sức nóng từ đó truyền sang, khiến cả người Giản Hinh ảm áp từ trong ra ngoài, còn có tác dụng hơn lúc tắm. Một đường đi xuống đến ngực, động tác kiên định lại mang tính xâm lược, Giản Hinh bị anh giữ chặt bên người không động đậy được, đành mặc cho anh lột ra. Cô đưa tay đẩy một cái, lực như con mèo nhỏ trực tiếp bị coi nhẹ, Trâu Diệc Minh dừng ở trước ngực cô, đã lâu không gặp, hôm nay rất vất vả mới gặp lại cảm giác thân thiết ấy. Hai điểm nhỏ thẹn thùng đáp lại nở rộ trước mắt anh, anh há mồm ngậm, điểm kia dùng ngón trỏ vừa nắm vừa xoa.

Toàn thân Giản Hinh chấn động, cảm giác này vừa quen thuộc vừa xa lạ, cô cảm thấy nên hô ngừng nhưng lại không dừng được. Trâu Diệc Minh dứt khoát cởi khăn tắm ra, đè eo cô dán lên người mình, quần áo anh ướt đầm, chạm vào người Giản Hinh rất nhớt nhớt. Bốn phía xung quanh đều là mùi vị của anh, Giản Hinh hoảng hốt kêu như con mèo nhỏ.

Trâu Diệc Minh đẩy cô lùi về sau, vẻ mặt nghiêm túc một đường hôn xuống cái rốn trắng như tuyết. Giản Hinh nhớ đến điều gì đó lập tức che người lại, anh quay lại phía trên, gặm cắn lỗ tai cô, giọng buồn rười rượi: “Anh biết hôm nay em không thoải mái.”

Giản Hinh thở phào nhẹ nhõm, Trâu Diệc Minh ở phương diện này không phải người đàn ông gấp gáp, chưa từng ép buộc cô.

Cứ tưởng rằng người này sẽ dừng lại, nhưng lại cảm giác được cơ thể anh càng ngày càng nóng, chẳng khác nào quả bóng lửa. Giản Hinh thở hổn hển mặc anh giày vò, chẳng có chút sức phản kháng nào. Anh cúi mặt nhìn cô, rất lâu sau mới cất lời: “Em nói chuyện kia, anh không làm được, đừng trách anh.”

Giản Hinh không hiểu anh đang nói gì, cuối cùng Trâu Diệc Minh dùng sức xoa ngực cô, khiến làn da trắng kia bị xoa thành màu đỏ hồng. Anh than một tiếng rồi bế cô đến bên giường, nhanh chóng đắp chăn vào rồi lập tức đi ra ngoài. Giản Hinh đỏ mặt ngồi trên giường ngẩn người hồi lâu.

Một lúc sau anh lộ mặt vào phòng đằng sau cánh cửa, gọi: “Đứng dậy, ăn mì nào.”

Giản Hinh ừ một tiếng, vội vàng đi thay băng vệ sinh, sau đó lẳng lặng ngồi trước bàn, ăn từng miếng mì.

Hôm đó đoạn đối thoại cuối hai người nói với nhau là...

Giản Hinh hỏi anh: “Nếu như phía trường học đuổi em thì làm thế nào?”

Trâu Diệc Minh không hề nghĩ ngợi nói thẳng: “Đến lúc đó anh nuôi em.”

Lúc sắp ngủ trời cũng gần sáng, Trâu Diệc Minh chờ Giản Hinh ngủ mới rời đi, anh còn phải quay lại làm việc. Lúc này trời lại bắt đầu mưa, tiếng mưa dội lại một đường, người lái xe cũng chẳng thèm để ý.

Sau khi Giản Hinh thức dậy phát hiện trên bàn có một tờ giấy, chữ của anh trước sau như một lưu loát mạnh mẽ, viết: “Phòng khá được, lần sau có thời gian sẽ từ từ tham quan.”

23. Chương 23: Anh Là Áo Len Của Em 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

Suy xét tương lai của con trẻ sau này, cho nên chuyện này không truyền ra ngoài. Toàn bộ giáo viên đêm đó đều bị yêu cầu im lặng, không được tiết lộ nửa chữ ra ngoài. Không biết Châu Dật Thần làm thế nào mà bố mẹ đứa bé kia không còn làm phiền Giản Hinh nữa, còn bên phía Nhà trường cũng không kỉ luật cô. Giản Hinh chợt dạ, đi hỏi Châu Dật Thần thì nhận được câu trả lời thế này: “Tuy anh thích em nhưng quyền hạn của anh không lớn đến nỗi có thể can thiệp được quyết định của Nhà trường. Giản Hinh à, chuyện này không thể đổ lỗi cho em, chỉ có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hòa, ông trời đều giúp đứa bé đó, là chính nó muốn làm âm ỉ một trận như thế!”

Tuy ban giám hiệu không kỉ luật nhưng Giản Hinh vẫn cảm thấy áy náy, trên đường về văn phòng thì gặp được chủ nhiệm. Chủ nhiệm vỗ tay chào cô, nhỏ giọng nói: “Hôm đó là tôi gọi điện cho người nhà em, tôi lo lắng trên đường xảy ra chuyện không may. Hai người về nhà ổn chứ?”

Thế nên Giản Hinh mới hiểu vì sao đêm đó Trâu Diệc Minh đột ngột xuất hiện, à không, phải nói là giáng trần cứu cô ra khỏi trận nước sôi lửa bỏng. Cô hỏi: “Sao anh lại biết số điện thoại của anh ấy?”

Chủ nhiệm vỗ vỗ cuốn sổ mang theo bên người quanh năm, nói: “Khi em vừa đến dạy ở trường này, cậu ấy đã cho tôi số điện thoại rồi, bảo sau này nếu có việc gì thì nhắn lại cho cậu ấy. Cậu này rất biết cách lấy lòng người khác, đã lâu thế rồi mà tôi vẫn nhận được điện thoại của cậu ấy. Giản Hinh à, chàng trai này là người tốt đó, em tinh mắt lắm đấy!”

Giản Hinh xưa nay không biết Trâu Diệc Minh tạo quan hệ với đồng nghiệp của mình ở trường. Hôm cô nhậm chức, anh có một cuộc thi rất quan trọng lại trùng thời gian nên chỉ một mình cô đến. Đời người không hay cẩn thận, sau khi làm thủ tục nhận việc xong, cô trông thấy Tăng Tuyền đang đứng đầu hàng mình ở bên ngoài. Con bé này lẳng lẳng giấu Đại Phúc đi làm giáo viên đây mà.

Tăng Tuyền nói: “Chị đây phải tiếp tục giấu mày đi, không thì không sớm thì muộn mày cũng bị đám đàn ông gà con không đủ cân ăn cả xương của tao mất.”

Hôm đó cô rất vui, sau khi về nhà nghe Trâu Diệc Minh cũng thi đỗ, mạnh tay làm cả một bữa thịnh soạn, nâng chén nói thế này: “Từ hôm nay trở đi chúng mình có thể bám rễ ở thành phố này rồi, hi vọng cuộc sống có thể thuận buồm xuôi gió, chúng mình có thể phát triển.”

Giản Hinh bước nhanh về văn phòng, lấy điện thoại rồi chạy ra một góc nào đó gọi điện cho Trâu Diệc Minh. Trong lòng cô vô cùng hồi hộp, không biết nên nói gì mới phải.

Trâu Diệc Minh hiện giờ rất dễ gọi, điện thoại bật máy cả ngày, đang ngủ thì điện thoại vang lên, khẽ ngáp dài một tiếng, cực kì giống với lời anh nói vào tối hôm đó: “Anh biết em hôm nay không thoải mái.”

Tại Giản Hinh nóng bừng, gọi điện mà chẳng thốt được tiếng nào. Lúc này Trâu Diệc Minh mới mở mắt xem là ai, thấp giọng gọi: “Giản Hinh à?”

“Ừm, là em.” Giản Hinh đáp: “Muốn cảm ơn anh, không có gì đâu, em cúp máy trước đây.”

Trâu Diệc Minh tỉnh hẳn luôn, cũng không hiểu nổi ý tứ của cô bé này nữa.

Giản Hinh về văn phòng thấy Tăng Tuyền nằm gục xuống bàn, quan tâm hỏi: “Không thoải mái à?”

Tăng Tuyền cũng không biết nữa. Hôm tiệc li hôn nó cười vô cùng sung sướng, nhưng sau đó lại không thấy cười nữa, Giản Hinh vô cùng lo lắng, muốn làm chút gì đó cho nó.

Tăng Tuyền nắm tay cô, nói: “Tiểu Hinh, tao không muốn ở lại đây nữa.”

Giản Hinh hỏi: “Thế mày muốn đi đâu? Tao sẽ xin nghỉ đi cùng với mày.”

Tăng Tuyền lắc đầu: “Tao không muốn ở thành phố Mậu nữa.”

Giản Hinh đã hiểu, nó muốn rời khỏi, cách nơi này thật xa.

“Sau khi đi, liệu mày có tốt hơn không?”

Tăng Tuyền đáp: “Không biết nữa, nhưng tao muốn thử một lần.”

Chuông vào học vang lên, Tăng Tuyền phần chần trở lại cầm giáo án lên lớp, Giản Hinh ở lại văn phòng nghĩ ngợi rất lâu, buổi trưa tan học liền đi tìm đứa bé kia.

Buổi trưa nó không về nhà, hóa ra là đến nhà ăn ăn trưa, Giản Hinh mở lời: “Cô mời em ăn cơm, thế nào?”

Đứa bé đáp: “Cô đừng hi vọng em xin lỗi, việc này cô cũng có trách nhiệm, trong lòng cô biết rất rõ.”

Giản Hinh gật đầu: “Em không cần phải xin lỗi, là lỗi sai ở cô, cho nên cô mới mời em ăn cơm.”

Thằng bé cúi đầu đi về phía trước: “Em có tiền, không cần cô mời.”

Giản Hinh nhắc chân đuổi theo, mua cơm rồi ngồi bên cạnh nó, lẳng lẳng ăn mà không hề nói gì.

Hôm sau cũng như thế, cô đi theo sau nó đi ăn trưa, rồi lại trở về.

Chuyện này lặp lại mấy lần, trong trường học giáo viên quan tâm học trò cũng nhiều, chẳng mấy chốc thằng bé cũng cảm nhận được sự quan tâm quá mức này. Mọi người đều rất tò mò tại sao cô giáo nữ thần lại muốn mời ăn cơm cậu bé này. Dẫu thằng bé tỏ vẻ già dặn thế nào chẳng nữa cũng chỉ là trẻ con, cuối cùng không chịu được hỏi Giản Hinh: “Rốt cuộc cô muốn thế nào!”

Giản Hinh đáp: “Em thi đứng nhất, chẳng phải em nói đề thi rất đơn giản à? Cô cảm thấy em đang khoác lác!”

Thằng bé đỏ lựng mặt: “Sẽ cho cô thấy!”

Mấy ngày sau, Tăng Tuyền run giọng mà tay cũng run run giờ điện thoại gọi Giản Hinh: “Tiểu...Tiểu Hinh, mày lại đây xem, có phải đây là Tiểu Vũ nhà bọn mình không?”

Giản Hinh biết sớm hơn Tăng Tuyền cũng không bao lâu, một tiếng trước Trâu Diệc Minh cũng đã gửi video này qua tin nhắn cho cô.

Tăng Tuyền kéo tay cô: “Tiểu Hinh, không phải tao hoa mắt đấy chứ!”

Trong clip có một người đẹp cực kì dũng mãnh như giẫm hận trời cao dẫn theo một đám đàn ông lực lưỡng chặn trước cửa khu chung cư, ban ngày ban mặt lột sạch quần áo con nhà người ta, ngay cả cái quần lót cũng không tha. Mà người gào khóc nằm co quắp dưới sàn nhà chính là kẻ thứ ba từng gửi ảnh cho Tăng Tuyền cách đây không lâu.

Tăng Tuyền thốt lên: “Không thể sai được, con mụ này có hóa thành tro tao cũng nhận ra.”

Giản Hinh liếc nhìn cô nàng, thấy Tăng Tuyền như còng cổ khô héo mấy ngày gần đây trở nên có sức sống hơn, ánh mắt sáng đến nỗi có thể xuống khai thác than dưới hầm mỏ ngay lập tức.

Tăng Tuyền quay sang xem điện thoại mình, hưng phấn: “Mày mau xem đi, chắc là hay lắm!”

Chỉ thấy người đẹp ngùn ngụt sát khí đá một phát vào bụng ả thứ ba đó, gót giày mảnh khảnh đâm tựa như răng nanh nhọn hoắt cắm vào người. ả kia há miệng kêu to cầu cứu: “Giết người, tôi không biết bọn họ, mọi người báo cảnh sát giúp với!”

Một phụ nữ trung niên không biết rõ tình hình nhìn kẻ đáng thương ấy, muốn khuyên nhủ đôi ba câu.

Thế nhưng người đẹp ngùn ngụt sát khí... Aiz, bây giờ nên nói thẳng là Tiền Vũ đi... Tiền Vũ tát một cái lệch mặt, lệch luôn cái miệng của ả, lớn tiếng nói: “Các vị ở đây! ả không quen tôi nhưng tôi biết ả! Nửa năm trước, trên Weibo ả quấy rối người đàn ông của tôi, mà anh ấy là người đảng hoàng, sợ việc này đến tai tôi mà tôi đây đang mang thai nên không truy cứu. Cả nhà chúng tôi vẫn yêu thương nhau. Đáng tiếc tôi quá bất cẩn, quên mất câu mẹ tôi thường dặn, hoa nhà vốn không có hương hoa dại, và một câu tôi thêm vào: Đi điếm với chó má đúng là tuyệt phối.”

Lời nói có thứ có tự, ở đây lại có người vỗ tay khen hay.

Tiền Vũ lại nói tiếp: “Chồng tao ngủ với mày, mày nói ngủ thì cũng là ngủ với thứ tao đã dùng rồi, mày chỉ là đứa dùng thứ rác rưởi bỏ đi mà thôi. Ý thức bảo vệ môi trường của tao cao lắm, không quan tâm vấn đề này của đàn ông đâu! Do ảnh hóa đơn này được gửi đến điện thoại của tao, thằng chồng tao thấy không giấu được nữa nên quỳ xuống xin tao tha thứ. Nhưng con người tao ấy mà, thích sạch sẽ, lại sợ bẩn, ai biết được nó có mang mấy cái bệnh giang mai về nhà hay không? Nên tao ly hôn ngay và luôn, nhưng mà chuyện này chưa xong đâu, thằng chồng tao tốt xấu gì cũng đã từng là của tao, có sai thì nhà chúng tao tự biết rõ, còn mày ấy...”

Tiền Vũ vỗ vỗ mặt ả kia, dịu dàng vén hai bên tóc sang hai bên, cất lời: “Mày khiến tao khó chịu đến mức điên người, cho nên cơn tức này tao không nuốt nổi.”

Vừa nghe là chuyện này, bác gái kia cũng mặc kệ, thời đại này đáng hận nhất là kẻ thứ ba!

Tiền Vũ xoay mặt ả, nói: “Mọi người đều rất rõ một điều rằng, đồng thời cũng nhắc nhở chị em đã có gia đình, từ sau nhìn thấy nó thì hãy tránh xa ra, ai biết ngày nào đó lại đi quấy rối thằng cha nào.”

Rất nhiều người giờ điện thoại lên thì nhau chụp, còn nhiệt tình chụp phía dưới người trần truồng của ả.

Tiền Vũ tự tin giờ tay chữ V đằng sau, cho mấy nhiếp ảnh gia vài phút tự do, sau đó trở lại đề tài chính, hỏi ả: “Những điều tao vừa nói, có sai chữ nào không?”

ả tan nát cõi lòng, hét lên: “Đồ chó má.”

Chát, Tiền Vũ điên tiết, cho ả thêm một cái tát.

ả gào khóc: “Mày lừa người, tao không làm.”

Chát, Tiền Vũ lại nhiệt tình cho thêm một cái tát.

Ả kia điên người, nói chuyện bất chấp hết hậu quả: “Chính mày còn không quản được chồng mình còn hận tao nỗi gì! Chồng mày thích tao, nói tao **** hơn mày, tao còn có ảnh đấy, rồi sẽ gửi cho mày xem.”

Tiền Vũ hạ cả hai tay xuống, miệng ả ra đầy máu, hai răng rụng ra. Tiền Vũ đứng lên, nói với một người trong đám anh em: “Cạo trọc đầu nó cho tôi, rồi trói trước cổng chung cư hai tiếng.”

Ả hét ầm lên, thấy tóc mình rơi xuống, ả có thể bảo vệ được mặt mình nhưng chẳng thể che chắn nỗi phía dưới, mặc kệ tất cả, che mặt nằm co quắp dưới đất.

Cuối clip là hình ảnh ả bị trói trước cửa khu chung cư, bị dân quanh đấy phỉ nhổ, chẳng hiểu sao cảnh sát đến chậm, mãi hai tiếng sau ả mới được cứu. Không có quần áo, ả chẳng thể quay về, chỉ có thể đứng chờ trong góc tối, chẳng có ai thương hại ả, tất cả đều là gieo gió gặt bão.

Giản Hinh và Tăng Tuyền mãi sau vẫn chưa bình tĩnh nổi, cùng nhìn nhau, hỏi cùng một vấn đề: “Tiền Vũ sẽ không sao chứ?”

Hai người bạn vội gọi điện thoại cho Tiền Vũ, nghe thấy tiếng trả lời đến là vui vẻ, hỏi: “Tìm tao có chuyện gì thế?”

Giản Hinh vừa muốn hỏi thì Tăng Tuyền liền kéo cô, nói: “Tối nay đi ăn đi, tao với Giản Hinh vừa vặn đi qua công ty mày, đang chờ mày tan làm đây!”

Tiền Vũ đáp: “OK.”

Sau đó, Tăng Tuyền và Giản Hinh lái xe đi tìm Tiền Vũ, tận mắt thấy nó đi ra, Tăng Tuyền bỗng òa khóc, ôm Tiền Vũ, nức nở: “Tiểu Vũ, sao mày ngu ngốc thế hả!”

Tiền Vũ bật cười: “Ở trước cửa công ty tao mà khóc thế này, mày bảo tao sau này tao biết làm người thế nào hả? Đói rồi, đi ăn thôi.”

Chờ lấp đầy được cái bụng Tiền Vũ mới kể lại chuyện hôm đó, cô nàng nhìn Tăng Tuyền: “Tiểu Tuyền, đàn bà con gái bọn mình không nhất thiết phải dựa vào lũ đàn ông, cơn giận này chị nổi lên vì mày, trong clip cũng là mặt tao, sau này có việc gì thì tao chịu trách nhiệm thay mày. Mày đừng sợ, chuyện kiểu này chẳng ảnh hưởng được đến tao, tao chỉ hỏi mày một câu, ả kia bị đánh như thế mày có sung sướng hay không?”

Tăng Tuyền đỏ mắt: “Tao sướng đến phát điên luôn!”

Giản Hinh chêm vào: “Mày là đóa hoa của Tổ quốc đấy, nhớ chú ý ngôn từ của mình!”

Tăng Tuyền phì cười, chạm cốc với Tiền Vũ: “Chén này tao mời mày, Tiểu Vũ, ngàn lời vạn chữ đều nhờ vào rượu, phần ân tình này, cả đời tao không dám quên.”

Tiền Vũ không uống mà quan sát Giản Hinh: “Mày thấy thế nào? Tao làm sai à?”

Giản Hinh lắc đầu, giơ chén lên chạm: “Khổ cho mày rồi.”

Tiền Vũ ngửa đầu cạn chén, nói: “Còn kém xa Tiểu Doanh.”

Tiền Vũ uống rượu nên không thể lái xe, sau khi ba người tạm biệt, Giản Hinh không vội về nhà mà đi bộ trên đường. Sau đó cô nhận được điện thoại của ai đó, chẳng hiểu sao người đó đoán được, hỏi: “Uống rượu hả?”

Giản Hinh đáp: “Ừm, có uống một tí.”

“Đang nghĩ gì thế?” Ban đêm vắng lặng, hai người họ đều có thể nghe thấy nhịp thở của nhau.

Giản Hinh ngẩng đầu nhìn bầu trời, ban đêm thành phố Mậu rực rỡ ánh đèn đến nỗi cô chẳng thể nhìn thấy sao trời đâu nữa, đáp: “Em cảm thấy Tiểu Vũ trở nên xa lạ hơn, em không biết nó tìm được ở đâu nhiều người giúp đỡ đến vậy, cũng không biết nó có thể khiến người ta trở nên thê thảm đến thế! Anh không biết đâu, hồi năm nhất trong phòng em có con gián, nó là người sợ nhất, không cả dám nhìn, bò lên tận giường trên khóc nức nở, chờ đến khi em đánh chết con gián nó mới dám trèo xuống.”

Trâu Diệc Minh nói: “Ai rồi cũng sẽ phải trưởng thành.”

Giản Hinh gật gù, những năm này, Tiền Vũ quá khó khăn.

“Em rất thất vọng về bản thân.” Cô nói: “Rõ ràng ngày nào Tăng Tuyền cũng bên em, nó bị bắt nạt, ức hiếp nhưng em chưa từng nghĩ đến sẽ báo thù cho nó. Em cũng cảm thấy mình đã thay đổi, lạnh lùng hơn, vô tâm hơn. Vừa nãy ngồi ăn cơm với nhau mà em chẳng khác nào khúc gỗ, căn bản em không xứng được ngồi ở đó. Chỉ có Tăng Tuyền và Tiền Vũ đối xử em tốt mãi như thế, em biết chúng nó không để ý những chuyện vặt vãnh này, nhưng bản thân em lại không thể không để ý được.”

“Em bây giờ cần một người đưa mình đi ra.” Anh nói.

Giản Hinh cúi đầu, nhìn chân mình...

“Mà người đó chỉ có thể là anh.” Trâu Diệc Minh thở dài: “Giản Hinh à, anh cũng từng giống như em, cực kì thất vọng về bản thân, không có niềm tin vào tương lai mù mịt phía trước. Nếu không phải nhờ em, không khéo bây giờ anh vẫn còn nằm ở nhà ăn no rồi chờ chết đấy.”

Giản Hinh chợt nhớ đến buổi tối ở đình nghỉ mát hôm đó, bọn họ cãi nhau gay gắt, không ai chịu nhường ai, đều muốn đâm người kia mình đầy máu mới thỏa mãn.

Buổi tối hôm đó, cũng là ác mộng của cô.

Trâu Diệc Minh nhẹ nhàng kể, mỗi một chữ như lan tỏa vào tai cô: “Lần trước anh từng nói với em, việc đồng ý với em việc kia, anh không làm được.”

Giản Hinh biết anh đang nói đến chuyện gì.

Cô từng nói với anh: “Em rất lạ, khó có thể tiếp tục làm bạn với anh, sau này không nên gặp lại thì hơn.”

Ngày đó, bọn họ uống rượu chia tay.

Trâu Diệc Minh cũng gọi cô: “Giản Hinh, có thể Lâm Hạo không phải rất tốt, anh vốn tưởng cả đời này sẽ rất dài, nhưng bây giờ anh cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều phải cẩn thận quý trọng.”

Nhắc đến Lâm Hạo, Giản Hinh vô cùng thất vọng.

Anh hỏi Giản Hinh: “Không trách anh chứ?”

Giản Hinh không đáp.

Trâu Diệc Minh lại nói: “Sau này đừng tránh mặt anh là được.”

Giản Hinh gật đầu.

24. Chương 24: Anh Là Áo Len Của Em 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Chẳng mấy chốc mùa hè đã đi qua, Giản Hình cảm thấy phải dùng rất nhiều rất nhiều thời gian để mới có thể qua mùa hè này, dường như chưa cảm nhận được mùa thu thì mùa đông đã đến. Nhiệt độ càng ngày càng thấp, đến lúc này Giản Hình mới nhận ra tóc dài rất tốt, năm ngoái chỉ cần tết tóc đuôi sam vòng qua cổ để giữ ấm lại bớt việc, đầu giống như bây giờ chỉ một cơn gió đã luồn từ cổ áo vào, không quàng thêm khăn cần bản không chịu nổi. Trội lạnh cũng có nghĩa là mùa xuân sắp đến, dĩ nhiên kỳ nghỉ đông đám học

trò mong đợi nhất cũng đến rồi.

Ngày cuối của kỳ thi Tăng Tuyền nộp đơn từ chức.

Mỗi năm không biết có bao nhiêu người tranh nhau vỡ đầu muốn vào trường của họ làm giáo viên, nhưng cô ấy đi rất dứt khoát. Cô ấy chẳng nói mình sẽ đi đâu, cũng không nhắc đến ngày về, càng không để Giản Hình đi tiễn mình. Chỉ đợi thông báo chấm dứt hợp đồng được đưa xuống.

Giản Hình nghĩ đi nghĩ lại, quyết định báo cho Đại Phúc biết một tiếng. Lúc điện thoại gọi đến Đại Phúc và Trâu Diệc Minh đang nằm ngủ dưới đất, anh ta nói: “Lão Trâu, Giản Hình nhà mày tìm nhầm người à?”

Trâu Diệc Minh cầm di động, thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao em? Sao không gọi cho anh?”

Giản Hình ngẩn ra, nghe được giọng anh có phần lo lắng, cô nói: “Em không sao, anh trả lại điện thoại cho Đại Phúc đi, em có chuyện muốn nói.”

Trâu Diệc Minh không đồng ý: “Em nói với anh cũng thế, anh chuyển lời cho em.”

Giản Hình biết mình nói không lại người này, không thể làm gì khác là làm xong chuyện chính trước, đành nói: “Tăng Tuyền muốn đi.”

“Đi đâu?”

“Nó không nói, nên em muốn trước khi cô ấy đi thì báo cho Đại Phúc biết.”

Trâu Diệc Minh nói: “Ừ, anh biết rồi.”

Anh suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Bạn bè với nhau không phải chỉ dựa vào một hai lần tình nghĩa, em đừng so sánh bản thân, cũng đừng cảm thấy mình kém người khác. Anh bên em lâu như thế, Tăng Tuyền cũng không phải người dấn dạn, nếu cảm thấy em không tốt sao lại có thể thân thiết với em? Em cứ là chính mình, em không làm được như Tiền Vũ, Tiền Vũ cũng không được như em.”

Giản Hình im lặng suy nghĩ về mấy câu nói này, lúc phòng làm việc không có ai cô kéo tay Tăng Tuyền lại: “Tiểu Tuyền, tao ăn nói vụng về lại như khúc gỗ, có rất nhiều lời đều để trong lòng. Mày đừng trách tao, mặc dù tao không thể đi chung với mày, nhưng tao sẽ luôn nhớ mày. Có chuyện buồn hãy gọi điện cho tao, trong lòng khó chịu tìm tao lúc nào cũng được, hy vọng lúc mày quay về, vẫn có thể là mày của trước đây, tao ở đây đợi mày.”

Chớp mũi Tăng Tuyền đỏ lên: “Tao sẽ cố gắng.”

Đại Phúc nghe chuyện này xong hồi lâu không lên tiếng, Trâu Diệc Minh nhìn không nổi, dùng chân đạp anh chàng: “Sao? Còn muốn quay về tìm con bé thứ ba đầu trọc kia à?”

Đại Phúc hừ một tiếng: “Tao nhất thời hồ đồ, mày đừng nhắc đến nữa có được không? Ắ xách dép cho Tăng Tuyền cũng không xứng.”

“Bây giờ tính làm gì?”

Đại Phúc mở miệng: “Tao cũng không biết.”

Trong khoảng thời gian này, chuyện duy nhất đáng để vui mừng là Giản Hình và Lý Doanh liên lạc với nhau. Vì bố mẹ Lý Doanh đã dặn dò nên mọi người cũng không dám tùy tiện quấy rầy, lần này là cô nàng chủ động liên hệ.

Giản Hình hẹn Tăng Tuyền và Tiền Vũ, chọn thời gian mọi người cùng chat video, mắt bốn cô gái đỏ lên. Tăng Tuyền không nói với Lý Doanh chuyện mình đã ly hôn, tìm mấy đề tài vui vẻ để nói, nhìn sắc mặt Lý Doanh không đến nỗi, cười lên giống trước đây ngọt ngào đáng yêu. Không ai nhắc đến Lâm Hạo, cô ấy cũng dám không hỏi. Nhắc đến thời tiết và phong cảnh bên kia, nói mình và dân bản xứ học phân biệt thảo được, nấu canh mát gan giải độc.

Cô ấy mời mọi người đến chơi: “Ở đây không yêu cầu trình độ cao, con người cũng rất nhiệt tình. Tao tìm việc ở gần đây, mỗi ngày cứ trôi qua như vậy, hay quên mất ngày tháng, hôm nay được phát lương mới nhắc tao nhớ ra. Giản Hình, sắp đến sinh nhật mày rồi nhỉ, mẹ tao không muốn tao dùng di động nhiều, tao cũng không về được, chúng mày chơi vui một chút, chúc mày sinh nhật vui vẻ trước.”

Giản Hình nhớ Trâu Diệc Minh từng nói, con người ai rồi cũng phải trưởng thành

Lý Doanh trải qua nỗi đau tróc da tróc thịt, đã trưởng thành lên rồi.

Với Giản Hình, cuộc điện thoại này còn quan trọng hơn cả sinh nhật của bản thân.

Từ đầu đến cuối Lý Doanh luôn tươi cười, nụ cười dịu dàng ấm áp nhưng Giản Hình cố gắng không bật khóc. Tăng Tuyền đã lên ra phía sau lau nước mắt, còn Tiền Vũ cướp đi động nói với Lý Doanh: “Mày phải sống tốt, lần sau chị đây sẽ mang một anh rể qua cho mày.”

Lý Doanh cười đồng ý, vì đã đến giờ đi làm nên các cô không nói chuyện nữa.

Một lúc sau cô gửi một bức ảnh sang, trong ảnh là một siêu thị mini, trên kệ bày đủ loại hàng nhái màu sắc sặc sỡ, Lý Doanh đứng sau quầy mỉm cười, là nơi bây giờ cô đang làm việc.

Tiền Vũ giơ di động lên cười: “Ha, con nhóc này sống tốt thật.”

Tăng Tuyền nhào người sang hỏi sâu xa: “Tiểu Vũ, mày có chuyện tốt à?”

Giản Hình yên lặng chờ kết quả.

Tiền Vũ nói: “Có chứ, chị đây chưa bao giờ thiếu đàn ông, phải nhìn xem chị đây có đồng ý không đã.”

“Vậy mày đồng ý không?” Giản Hình hỏi.

Tiền Vũ phát tay: “Còn chưa biết, gần đây đang phiền não lắm.”

Mặc dù Tiền Vũ đang phiền, nhưng Giản Hình cho rằng đây là một dấu hiệu tốt. Tối thiểu là những năm này, ngoại trừ Lưu Ba không người nào có thể khiến cô ấy cảm thấy phiền não. Người anh hùng chưa từng gặp mặt này nhất định là một người đàn ông mạnh mẽ.

Kết quả thi đã có mà ở vị trí đầu bảng năm nay, đứa trẻ bỏ nhà đi kia nói được làm được, đứng thứ nhất.

Giáo viên các bộ môn khác cũng tụ tập ở phòng làm việc bàn luận về chuyện này, học sinh tự cố gắng từ từ tiến bộ là có, còn loại này như ngồi hỏa tiễn để tiến bộ thì thật kỳ lạ. Bọn họ khẳng định học sinh nam kia đã dùng mảnh khốe gì đó, Giản Hình lắc đầu: Tự thắng bé thi.”

Giáo viên Tiếng Anh nói: “Vậy chị giải thích thế nào thằng bé này ở môn của tôi từ đó đến giờ thi cũng không bao giờ trên ba mươi điểm, lần này lại đạt điểm tuyệt đối, ngay cả phần tự luận cũng không đào ra lỗi.”

Giản Hình không muốn lấy chuyện nhà học sinh ra nói nên chỉ cầm ly nước ra ngoài, bỏ lại một câu: “Tôi tin thằng bé.”

Vì không có bằng chứng xác thực nên thành tích được giữ nguyên, các giáo viên khác cũng chỉ dành lau mắt chờ nhập học sau cuộc thi.

Giản Hình tìm học sinh nam kia, cậu bé nhìn có vẻ vênh vác: “Đã nói với cô tất cả em đều biết làm mà.”

Giản Hình gạt đầu: “Bây giờ cô tin rồi, em rất lợi hại.”

Cậu bé nói: “Sau này đừng đến làm phiền em nữa, mảnh khốe này của cô không làm em cảm động được đâu, em là người sẽ không nói xin lỗi cũng sẽ không thay đổi bản chất.”

Giản Hình kéo cậu bé: “Bây giờ bố mẹ em đối xử với em thế nào?”

Thằng bé nhún nhún vai: “... Như cũ.”

“Cuộc cách mạng của em không có hiệu quả à?”

“Vâng.”

“Cô cảm thấy đời này em phải làm vài chuyện có ý nghĩa.” Giản Hình nói.

“Cô đang nói em làm như thế không có ý nghĩa.”

“Ừ.”

“Cô dựa vào cái gì mà nói em như thế!”

Giản Hình nhìn khuôn mặt non nớt này, cười nói: “Dựa vào cô là giáo viên của em, cô có nghĩa vụ dạy em đạo lý. Đối nghịch với bố mẹ có ý nghĩa gì? Sinh mệnh của em là họ cho em, từ lúc em sinh ra đến giờ mỗi một miếng ăn đều tốn một khoản tiền, là họ làm ra. Nỗi oán trách của em không hề có sức nặng, nếu cô là em cô sẽ dùng đầu óc thông minh này suy nghĩa thật kỹ, phải làm thế nào mới có thể chia sẻ gánh nặng với họ. Chờ em trưởng thành trở thành một cây đại thụ, mẹ em chẳng cần phải lo lắng sợ hãi nữa.”

“Lời cô nói toàn là mấy lời nhảm nhí.” Cậu bé không muốn nghe tiếp.

Giản Hình nói: “Em thật quá ấu trĩ, cả ngày chỉ biết so bì không ai ăn cơm với em, không ai dỗ em ngủ. Sao em biết họ không muốn ở bên cạnh em? Em dùng thủ đoạn không chính đáng hấp dẫn sự chú ý của họ, chẳng quan tâm đến sự lo lắng của bố mẹ em lúc em mất tích. Em cảm thấy là em đang chơi trò chơi với mọi người, nếu như hôm đó có chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?”

Bước chân của thằng bé cũng không ngừng, càng đi càng xa.

Giản Hình đứng dậy phủi quần, lời nên nói đã nói hết rồi, còn lại dựa vào sự linh ngộ của thằng bé.

Mấy ngày sau, thủ tục nghỉ việc của Tăng Tuyền đã hoàn tất. Vốn không nhanh như thế, xem ra nó không thể chờ được thêm một giây phút nào rồi.

Tăng Tuyền đến buổi tiệc hằng năm do Đoàn trường tổ chức, hàng năm đến thời điểm này Châu Dật Thần rất nhức đầu vì phải cùng các giáo viên khác lời kéo quan hệ. Người đưa rượu đến miệng không thể từ chối, mặc dù anh ta là quan lớn nhưng không hề kiêu ngạo nên ai cũng yêu quý, tất cả tụ tập bên người anh ta nghe kể chút chuyện vui. Giản Hình đơn độc ngồi một bên, trưởng khoa hỏi cô: “Tiểu Châu thích em à?”

Giản Hình cũng không phủ nhận, đã nghe Tăng Tuyền nói qua, trong vòng bán kính trăm dặm người mù cũng nhìn ra được Châu Dật Thần thích cô.

Trưởng khoa lại hỏi: “VẬY... Cậu nhóc lần trước thì sao?”

“Chúng em...” Bây giờ Giản Hình cũng rất khó mà nói rõ quan hệ giữa cô và Trâu Diệc Minh.

“Thanh niên bây giờ và chúng tôi năm đó không giống nhau.” Trưởng khoa xúc động: “Vợ tôi và tôi do người nhà giới thiệu, sống với nhau ba mươi năm. Xưa nay chưa từng nghĩ đến chuyện chia tay, tôi cảm thấy trong chuyện tình cảm, gặp được người đầu tiên phải biết quý trọng, nói không chừng những người sau này không tốt như người đầu tiên. Nếu như cứ nhìn đông ngó tây, cuối cùng ngay cả người đầu tiên cũng tìm không thấy, dĩ nhiên là Tiểu Châu của chúng ta cũng được đẩy chứ.”

“Giản Hình à, lời này không phải nhằm vào em chẳng qua là một chút cảm nghĩ của lão già tôi đây. Tôi vừa nghe nói Tăng Tuyền đã ly dị, ở thời đại của chúng tôi, ly hôn là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ.”

“Các em đồng trang lứa, đối với chuyện tình cảm vẫn là qua loa cho xong chuyện.”

Giản Hình gật đầu: “Vâng.”

Nhóm người rất hào hứng, bữa cơm này ầm ĩ đến khuya mới giải tán, Châu Dật Thần đuổi theo kéo Giản Hình: “Anh đưa em về.”

“Không cần đâu, anh uống cũng nhiều, nên về nhà sớm đi.”

Giản Hình đứng trên vỉa hè giơ tay bắt taxi thì thấy chiếc xe bán tải xanh thẫm dừng lại, Trâu Diệc Minh ló đầu ra nói: “Lên xe.”

Giản Hình ngăn người: “Sao anh lại ở đây?”

Lâu rồi không gặp người này, cứ thế xuất hiện đột ngột, khiến trái tim cô đập nhanh hơn, nhìn anh cười nói: “Đến đón em.”

Trâu Diệc Minh gật đầu với Châu Dật Thần, giục Giản Hình: “Còn chưa lên?”

Giản Hình “a” một tiếng, leo lên xe bán tải rồi quay đầu nói với Châu Dật Thần: “Tôi đi trước, anh cũng nhanh về đi thôi.”

Trước mặt có hai người đàn ông chờ cô, cô làm theo lựa chọn bản năng, đây là lựa chọn trực tiếp nhất.

Châu Dật Thần nhìn xe đi xa, đột nhiên như có gì đó thúc đẩy, bắt xe đi theo.

Trên đường Trâu Diệc Minh không lên tiếng, Giản Hinh cũng không nói, hai người cứ lặng im như thế. Trâu Diệc Minh kéo cần tăng tốc lái về nhà, xe dừng lại, bỗng nhiên anh nhắc Giản Hinh từ ghế phụ lái sang, đặt cô ngồi trực tiếp trên đùi mình. Trong bóng tối có người ở bên tai cô giả giọng khinh thường: “Nếu anh không đến em sẽ để anh ta đưa về à? Hai người là học sinh cấp ba à? Chơi trò xiếc này? Ngán hay không?”

Giản Hinh rất ít khi nghe anh nói chuyện như vậy, trong phút chốc cảm thấy thú vị, cố ý nói: “Phụ nữ đều thích như thế, anh không biết đó thôi.”

“Vậy anh đến, em có thích không?”

Giản Hinh không nói lời nào, khước miệng khẽ nhếch lên.

Trâu Diệc Minh bỏ kính ra, tiện tay để qua một bên, đột nhiên nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Giản Hinh ngẩn người, ánh mắt cực sâu của Trâu Diệc Minh khóa cô lại, cô nhìn thấy trong mắt anh có rất nhiều thứ, mặt mũi dần nghiêm túc. Thật ra Trâu Diệc Minh không muốn quá vội vàng, không kiềm chế được đã hôn mất, bây giờ nhìn lại thì thấy tức giận...

Anh bắt đầu dĩ muốn để cô trở về ghế ngồi, đột nhiên người trên đùi giật giật, đến gần bụng anh, anh còn chưa kịp phản ứng đã bị Giản Hinh ôm cổ.

Tiếp đó Giản Hinh cúi xuống hôn anh.

Trâu Diệc Minh không khống chế được run rẩy, Giản Hinh chưa bao giờ chủ động thế này.

Sự chủ động của Giản Hinh như châm một ngọn lửa, Trâu Diệc Minh siết chặt vòng eo cô áp sát vào người mình, cô cũng muốn dựa vào anh gần một chút, làm thế nào cũng không đủ, chất chứa quá lâu, lúc này thân mật thế nào cũng cảm thấy không đủ. Trong đầu đều là những chuyện anh làm vì cô, ánh mắt anh đầy tia máu, ngón tay anh kẹp điều thuốc, gương mặt gầy gò của anh, anh vì cô xây nhà, chuẩn bị hoa quả cho cô, anh dẫn người đuổi tên hàng xóm kia, xuất hiện lúc cô cần nhất, anh nói Giản Hinh anh không làm được, em đừng trốn tránh anh là được.

Anh còn làm rất nhiều việc cô chưa biết, để lại cái tên trong danh sách cho cô, nói muốn cho cô ở trong Hoa Viên Dương Phòng. Anh để số điện thoại của mình lại cho trưởng khoa, hoa hoa cỏ cỏ anh luôn nuôi trong sân, anh nói đời này sẽ không đổi với ai tốt như thế.

Nước mắt Giản Hinh lặng lẽ chảy xuôi vào nụ hôn này, Trâu Diệc Minh nắm được vị mặn mặn, vượt nhẹ mặt cô, nỉ non: “Đừng khóc.”

Nước mắt càng chảy ra nhiều hơn khiến trái tim khô héo sống lại lần nữa, thật ra cô rất sợ, trên đời này cô chỉ có một thân một mình, nên sống thế nào chứ? Thật may anh không bỏ cô.

Trâu Diệc Minh thấy không khuyên được cô bé này đành phải ra sức phục vụ, một tay giữ lấy gáy Giản Hinh, ở trong miệng cô dùng sức mút mạnh. Tay Giản Hinh từ từ buông lỏng, đổi thành xoa mái đầu đỉnh của anh, chợt cảm thấy móng đã ngồi lên vật gì cứng rắn, cô đỏ mặt giả trò xấu giả vờ như không biết cả nhẹ một cái. Nghe Trâu Diệc Minh rên lên, cô bị anh cắn.

Anh đỡ lấy cô, trong mắt toàn ý xấu, thứ trong quần kia càng ngày càng nóng. Dường như muốn khiến Giản Hinh ngồi không yên, cô đưa tay xuống sờ một cái, hỏi anh: “Khó chịu à?”

Anh đáp “ừ”, chăm chú quan sát Giản Hinh, một tay che mắt anh tay kia thì cởi quần anh, đáng tiếc tay nghề kém cỏi, không cởi được.

Trong xe mở điều hòa ấm áp, Giản Hinh nóng đến nổi ra đầy mồ hôi, chỉ sờ cũng biết anh đã kim nén biết bao nhiêu. Chỉ sờ như vậy nhưng đã khiến Trâu Diệc Minh thoải mái, yết hầu trước mắt cô chuyển động lên xuống, Giản Hinh nghiêng người cắn lên đó. Bỗng nhiên Trâu Diệc Minh ôm chặt cô, hung hăng ma sát với bụng dưới, anh nghiêng đầu ngậm tai cô, tay cũng lướt xuống dưới.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy len ngắn màu đen, khép chân muốn chạy trốn đã không còn kịp, anh cười khê bên tai cô, thu tay về đổi bằng thứ khác.

Vật kia ẩn nấp trong quần anh, nóng bỏng, cứng rắn, thẳng đứng ma sát vào quần nhỏ của cô, Giản Hinh xấu hổ đỏ mặt: “Đừng, đừng làm ở đây.”

Trâu Diệc Minh xoa eo cô rồi chen vào giữa hai chân, sức càng ngày càng nặng, lúc nói chuyện cổ họng có tiếng rên: “Đại Phúc đuổi theo Tăng Tuyền, chuyện ở Giang Châu bây giờ chỉ có một mình anh quản lý, có lẽ sắp tới sẽ không đến được.”

Anh đặc biệt qua đây để nhìn cô, lát nữa lại phải quay về. Giản Hinh ngồi trên đùi anh lắc lư như một chiếc thuyền mênh mông trên biển, không nhớ gì cả, chỉ nghe thấy giọng anh, chỉ cảm thấy họ như đang dính chặt vào nhau.

Trâu Diệc Minh dọc theo cổ cô hướng xuống, chôn mặt giữa ngực cô, nói mơ hồ không rõ: “Rất nhớ em.”

Có gì đó từ ngực chảy qua, ấm áp, tinh tế vỗ về vết thương mấy ngày qua, Giản Hinh nói như không thể nghe thấy bên tai anh: “Anh không lên trên à?”

Trâu Diệc Minh cảm thấy chưa đủ, ma sát eo cô, bắp đùi Giản Hinh vẫn còn bủn rủn, xấu hổ che mắt anh lại, anh hôn lòng bàn tay cô. Hôm nay Giản Hinh uống một ít rượu, trên người có một mùi hương dễ chịu, Trâu Diệc Minh nhìn không được xích lại gần hơn: “Anh sợ lên rồi sẽ không nở xuống.”

Xe đỗ trong góc, chợt có người hàng xóm vội vã đi ngang không chú ý đến chiếc xe trong góc đang chuyển động nhẹ. Chỉ có một chiếc taxi ở xa xa đã tắt đèn, Châu Dật Thần hoàn toàn tỉnh rượu, anh là người trưởng thành, biết rất rõ lúc này trong xe đang có chuyện gì.

Ở chung bảy năm, Trâu Diệc Minh quen thuộc mỗi một nơi trên người Giản Hinh, biết làm thế nào sẽ khiến cô vui vẻ. Tay anh đi xuống thăm dò, ngón trỏ cách quần lót xoa miết điểm nào đó, Giản Hinh hừ một tiếng, nắm lấy tóc anh nhưng tóc anh quá ngắn không nắm được, chỉ có thể cào mấy vết trên gáy anh. Trâu Diệc Minh vỗ về hôn ngực cô, tốc độ phía dưới càng lúc càng nhanh, đột nhiên cả người Giản Hinh chấn động, kẹp chặt lấy tay anh, mà anh cũng chuyển động thêm vài cái cuối cùng mất sức ôm cô.

Lửa nóng trong xe tràn ngập khiến người ta đỏ mặt, Giản Hinh mệt đến không nhúc nhích được, đùi run rẩy. Ánh mắt Trâu Diệc Minh đã giảm đi vài phần, nhưng mà nhiệt độ vẫn còn vương, cực kỳ kiềm chế nhìn cô. Giản Hinh che mắt anh lại, anh cứ để cô che như vậy, yên lặng chờ đợi dư âm đi qua.

Bỗng anh nghe thấy tiếng lạ, cô bé trên người đã nhấn khóa cửa xe, con thỏ cứ như vậy chạy ra ngoài, anh bắt lại cũng không kịp. Chỉ còn hơi ấm trên đùi chưa tản đi, xác nhận những chuyện lúc này.

Mặt Giản Hinh đỏ đến mang tai chạy trốn, sau khi vào nhà lên chạy đến ban công nhìn, Trâu Diệc Minh đang tựa vào cửa xe cũng ngừng đầu, đúng lúc nhìn thấy cô gái này, phất tay ý bảo cô vào nhà kéo lạnh. Giản Hinh núp sau cánh cửa sổ nhìn tiếp, thấy anh đứng yên dưới nhà rất lâu mới đi.

Trên đường Trâu Diệc Minh nhận được điện thoại của Đại Phúc, anh ta lại uống say, kể lể tính xấu của Tăng Tuyền: “Cô ấy gả cho tao nhiều năm như vậy đứa bé cũng không sinh ra, nếu là thời cô đại ông đây không thể bỏ cô ấy. Ngày qua ngày cô ấy còn đối địch với mẹ tao, ông đây bị kẹp ở giữa uất ức như nhân bánh quy ấy, cuộc sống này có nhiều điều bất ngờ! Dám làm phản chơi trò mất tích với ông đây! Tao không tìm được cô ấy thì theo họ cô ấy luôn!”

Xe lái trên quốc lộ, Trâu Diệc Minh hỏi Đại Phúc: “Nếu cô ấy ghét mày như thế thì mày cần gì đi tìm cô ấy nữa?”

Đại Phúc đột nhiên thấp giọng: “Ừ nhỉ, tại sao...”

“Vì bây giờ mày mới phát hiện, mày yêu cô ấy hơn những gì mày nghĩ.”

Đại Phúc cười: “Gì mà yêu hay không yêu, nếu tao không có tiền cô ấy sẽ không ở bên tao.”

Trâu Diệc Minh “a” lên một tiếng: “Thì ra là vậy, vậy mày quay về đi, loại phụ nữ này không cần cũng được.”

25. Chương 25: Anh Là Bình Giữ Nhiệt Của Em 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Kỳ nghỉ đông chính thức bắt đầu, Tăng Tuyền đi rồi, Lý Doanh cũng đi, Tiền Vũ có một hạng mục ở tỉnh khác nên phải đi công tác hơn một tháng. Bạn thân đều không ở bên cạnh, Giản Hinh đã tính trước kỳ nghỉ đông này sẽ trôi qua cực kỳ nhàn hạ. Những ngày này nhiệt độ xuống đến mức thấp nhất, Giản Hinh bị cảm đến nỗi không cất được tiếng, chỉ có thể rót từng ly từng ly nước ấm, cô ra ngoài mua ít đồ tiện đường sang thư viện trường tìm tài liệu. Cả ngày chỉ nhớ đến điện thoại di động, nhưng di động của cô rất yên tĩnh, ngày trước toàn là cuộc gọi của người kia nhưng dường như đã quên mất hôm nay là ngày gì.

Giản Hinh lại cập nhật vòng kết nối, thấy hôm nay anh đang một trạng thái: Bận đến không dứt ra được, muốn đánh Đại Phúc tới tã mười nghìn lần.

Giản Hinh tắt di động rồi thở dài, tập trung tinh thần bắt đầu làm việc.

Trâu Diệc Minh đứng trong kho kiểm hàng, hôm nay có người đưa vật liệu đến nhưng chỉ có một mình anh, bận đến nỗi bỏ luôn hai bữa sáng và trưa, mãi mới sắp xếp xong chuyện trong kho hàng. Chủ nhà bên kia lại có yêu cầu mới, anh còn phải chạy đến công trường một chuyến. Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là muốn xây lầu cao thêm chút nữa.

Trâu Diệc Minh đẩy điều thuốc người kia đưa sang, nói: “Không hút nữa.”

Sau đó ngẩng đầu nhìn căn nhà, nói: “Công văn nhà ba tầng rồi là có, nhiều tầng không có lợi, anh phải suy nghĩ cho kỹ.”

Chủ nhà cười: “Tôi biết công văn đó, em vợ nhà tôi là người bên trong, chuyện này anh không cần lo lắng, đến lúc cảm tiền sẽ không thiếu phần của anh, tôi bảo xây sáu tầng thì sáu tầng nhé.”

Trâu Diệc Minh gạt đầu một cái: “Được, vậy thì sáu tầng.”

Sau đó anh gọi thợ cả đến, dặn dò chuyện sửa chữa tạm thời, rồi bảo: “Buổi tối tôi có chút chuyện phải ra ngoài.”

Cứ bận rộn như thế đến lúc xuất phát trời cũng đã tối, dạo này con đường từ Giang Châu đến thành phố Mậu anh đã đi không biết bao nhiêu lần, trước kia cảm thấy hai thành phố rất gần nhưng bây giờ cảm thấy làm sao cũng không đến được đầu bên kia. Trâu Diệc Minh nhai kẹo cao su để nâng cao tinh thần, đột nhiên cảm thấy thắng xe không bình thường, anh vội đạp hai cái nhưng không thấy xe chậm lại, thật may đoạn đường này là con đường dốc, có lực cản nên tốc độ dần chậm lại. Trâu Diệc Minh khôn khéo dừng đầu xe vào hàng rào ven đường, khiến đầu xe bị đè bẹp hoàn toàn còn mình nhảy từ ghế lái ra. Ngày đen đủi, trong chốc lát anh cũng không tìm ra được nguyên nhân, chỉ có thể gọi cho tiệm sửa xe quen trước.

Vốn chẳng có nhiều thời gian, lần này thì hay lắm, xe hỏng luôn rồi. Trâu Diệc Minh vỗ vỗ cửa xe: “Hỏng không đúng lúc.”

Phải một tiếng nữa xe kéo mới đến, anh không chờ lâu được nên đành bỏ mặc xe trên đường, quyết định đi bộ đến trước.

Vùng đất trống trải nên gió lớn hơn, anh đi vội quần áo mặc không dày, cho dù chạy chậm vẫn cảm thấy lạnh, thật may đã cách mục tiêu không quá xa nên anh cứ chạy đến đích. Lúc Trâu Diệc Minh đứng dưới nhà Giản Hinh đã sắp bị đông cứng, nhưng trong lòng thấy rất ấm áp. Trước đây anh vẫn cảm thấy đàn ông kiếm tiền nuôi gia đình là chuyện đương nhiên, chưa từng để Giản Hinh tiêu một đồng vì chuyện nhà cửa, cô bé này luôn giấu mọi chuyện trong lòng. Sau khi chia tay không nói một câu đã tự mua nhà, anh biết cô đang giận, loại cảm giác này tương tự như rất nhiều năm trước anh nhìn cô tết tóc đuôi sam xếp hàng chờ mua súp thịt.

Quạt cuồng như thế khiến anh không rời ánh mắt đi được.

Trâu Diệc Minh ngẩng đầu nhìn, ngôi nhà có Giản Hinh đang bật một ngọn đèn vàng ấm áp, ánh đèn xuyên qua cửa kính chiếu vào từng chân tơ kẽ tóc của anh.

Lúc chuông cửa vang Giản Hinh có chút sợ hãi, không biết ngoài cửa là ai, ai lại đến vào giờ này?

Người ngoài cửa hiển nhiên không đủ kiên nhẫn, lại gõ cửa.

Giản Hinh hỏi: “Ai đấy?”

Trâu Diệc Minh thoáng cái đã hiểu ra, hỏi cô: “Sao lại bị khàn giọng?”

Giản Hinh thở phào nhẹ nhõm, vội vàng mở cửa ra, dường như dùng hết sức mới hỏi được vài từ: “Sao anh lại đến? Sao không nói cho em biết?”

Chờ đến lúc nhìn rõ người, cô thầm giật mình trong lòng.

Mặt Trâu Diệc Minh đã bị gió thổi đến đỏ bừng, lúc vừa vào phòng chỉ nói mỗi một chữ miệng đã bốc khói trắng, đột nhiên Giản Hinh nghĩ đến đồ trên bàn, vội đi sang che lại không muốn để Trâu Diệc Minh nhìn thấy. Thật ra thì anh đã nhìn thấy từ sớm, trên bàn uống trà nhỏ có một chiếc bánh ngọt nhỏ hình vuông, nhỏ đến mức chỉ đủ để một mình cô ăn. Trên mặt bánh cắm một cây nến, nếu trễ một bước nữa thì anh đoán sẽ không đến kịp lúc cô nướng này thổi nến ăn bánh.

Giản Hinh mặt hồng hồng giải thích: “Tự nhiên muốn ăn, anh, anh muốn ăn không?”

Trâu Diệc Minh cúi đầu nhìn cô kỹ hơn, ngực Giản Hinh không ngừng nhảy bang bang, rất lâu sau mới nghe anh thấp giọng nói: “Anh sắp chết công rồi.”

Cô đẩy vội anh vào phòng tắm: “Anh mau tắm nước nóng đi! Đừng để bị cảm!”

Giọng cô lúc nói chuyện khàn khàn, Trâu Diệc Minh cảm thấy rất đáng yêu nên đưa tay xoa đầu cô: “Chờ lát nữa anh sẽ cắt bánh ngọt cùng em.”

Lần nước nóng gội vào người, Trâu Diệc Minh suy nghĩ về sinh nhật năm ngoái của Giản Hinh, khi đó anh chỉ báo cho Giản Hinh biết mấy giờ sẽ về đến nhà. Cô tranh thời gian làm xong, hai người ăn bữa cơm, làm vài vận động sau khi ăn.

Thật ra cũng có thể ra ngoài ăn, nhưng do anh cảm thấy ở nhà ăn cơm Giản Hinh làm rất thoải mái.

Lời này anh chưa từng nói với cô, lần nào Đại Phúc cũng đùa rằng anh cưới Giản Hinh không phải cưới vợ mà là muốn kết hôn với bà nội trợ chăm bếp núc. Cũng không biết cô có để lời này trong lòng không, nhưng anh cho là cô có thể hiểu mình cho nên chưa từng giải thích.

Hôm nay xem lại là anh sơ sót, thì ra cô cũng sẽ muốn có một chiếc bánh sinh nhật nho nhỏ.

Giản Hinh ở bên ngoài nghe tiếng nước chảy, tâm tư trống rỗng vô ích cả ngày đột nhiên ổn định.

Lúc Trâu Diệc Minh đi ra cả người bốc hơi nóng, Giản Hinh đứng bên cạnh anh cũng bị nóng theo, cô hỏi: “Sao anh lại đến?”

Trâu Diệc Minh thấp nền lên giúp cô: “Cùng em qua sinh nhật.”

Giản Hinh hỏi: “Vậy nếu em không ở nhà thì làm thế nào? Anh đến cũng không gọi điện trước cho em?”

Trâu Diệc Minh cười: “Anh biết em sẽ ở nhà.”

Trầm ngâm trong chốc lát, anh xúc động nói: “Đây là lần thứ ba lên đây.”

Giản Hinh nói: “Nhưng thật ra là lần thứ tư mới đúng?”

Trâu Diệc Minh nhìn cô chằm chằm, Giản Hinh đứng lên: “Không phải anh muốn đi tham quan à? Em đưa anh đi nhìn một chút.”

Căn phòng nho nhỏ không tốn nhiều thời gian đã tham quan xong, anh ném cô vào bồn tắm, ở trong phòng ngủ sấy tóc cho cô, ở phòng bếp nấu mì, ở phòng khách ăn bánh sinh nhật cùng cô, thật ra thì anh rất quen thuộc nơi này. Giản Hinh đứng bên cạnh anh, hỏi: “Thấy sao?”

Anh gật đầu một cái: “Rất tốt.”

Sau khi rời khỏi anh, cô sống cũng không tệ lắm, Sau khi bà đi đường như cô càng thêm kiên cường. Bảy năm qua rất cuộc anh mang gì đến cho cô?

Là sự chờ đợi vô tận.

Anh thở dài, kéo Giản Hinh sang bên cạnh, nói: “Em từng hỏi anh tại sao phải rời khỏi em, khoảng thời gian này anh đã nghiêm túc suy nghĩ kỹ càng, là bởi vì anh quá ích kỷ, sợ em sẽ ghét bỏ anh, sợ em sẽ rời anh đi trước, chẳng thà anh nói chia tay trước có thể thoải mái hơn một chút. Khi đó anh hoàn toàn không suy nghĩ đến cảm giác của em, thật xin lỗi.”

Giản Hinh cho rằng mình không thể nào đợi đến lúc, đây là lần duy nhất Trâu Diệc Minh giải thích quyết định của anh khi đó với cô. Lời này là thật, không thể nghi ngờ. Lời xin lỗi của anh có bao nhiêu sự chân thành, cũng không thể hoài nghi.

Trâu Diệc Minh nhìn cô với ánh mắt sâu lắng: “Có thể tha lỗi cho anh không?”

Giản Hinh gật đầu.

Trâu Diệc Minh kéo tay cô: “Đừng vội trả lời anh, anh muốn được tha thứ một cách chân chính, không phải vì sự miễn cưỡng và thỏa hiệp. Vì đáp án này, anh sẽ tiếp tục cố gắng.”

Anh đứng dậy tắt đèn, dắt Giản Hinh sang ngồi trước khay trà, liếc thấy cạnh bàn có một bình hoa cắm một bó hoa hồng, hỏi cô: “Ai tặng thế?”

Giản Hinh nói: “Tự em mua.”

Trâu Diệc Minh cười khiến Giản Hinh thấy ngại: “Mau cầu nguyện nào, nến sắp cháy hết rồi.”

Giản Hinh “ừm” một tiếng, chắp hai tay vào rồi nhắm mắt, ánh nến khiến mặt cô như đang có một lớp vải voan mỏng trên mặt, Trâu Diệc Minh nghiêm túc nhìn một chút, muốn đưa tay chạm vào. Lúc này Giản Hinh mở mắt ra, thổi tắt cây nến.

Trong phòng tối sầm, ai cũng không cử động, cứ đối mặt nhìn nhau.

Ngón tay Trâu Diệc Minh từ từ đến gần, nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, tai Giản Hinh đỏ bừng cũng may có tóc che lại, cô vui đầu ăn bánh ngọt. Trâu Diệc Minh ngồi đối diện cô, nhìn cô ăn như hổ đói.

“Cứ ăn như vậy ngon nhỉ?” Anh hỏi.

Giản Hinh gật đầu một cái, trên khóe miệng dính bơ.

Trâu Diệc Minh đưa tay lau đi, tiện tay bỏ vào miệng ném thử: “A” một tiếng: “Ăn có gì ngon?”

Không phải chỉ là vị ngọt gắt hay sao? Giản Hinh làm sườn kho ngon hơn ăn cái này nhiều.

Hành động của anh khiến Giản Hinh đỏ mặt, cúi đầu thấp hết mức có thể. Trâu Diệc Minh ngồi dựa vào gần người cô, nói: “Sang năm tổ chức cho em một bữa tiệc, đi ra ngoài ăn, hát karaoke suốt đêm, náo nhiệt hết cỡ, mời tất cả mọi người, được hay không?”

Lúc anh nói chuyện cứ phả hơi nóng vào lỗ tai Giản Hinh, cô nghiêng đầu né tránh, anh cười: “Tránh anh làm gì?”

Giản Hinh nhẹ giọng nói: “Nhột.”

Trâu Diệc Minh đột nhiên không đùa nữa, hôn lên trán cô.

Giản Hinh quay đầu nhìn anh, anh quay sang hôn lên khóe miệng, nơi đó còn vương vị ngọt của bơ, anh liếm liếm sau đó đẩy đầu lưỡi vào, tiếp xúc với răng của cô. Tay Giản Hinh siết chặt, cắn cổ dài nhỏ vì nụ hôn của anh nên hơi ngửa ra sau, Trâu Diệc Minh đỡ lấy gáy cô, đầu lưỡi bá đạo xâm chiếm toàn bộ khoang miệng.

Giản Hinh cũng không biết giờ phút này cô toát lên vẻ mê người có thể khiến kẻ khác chết trong mật ngọt, giờ phút này bầu không khí vừa vặn. Nhưng Trâu Diệc Minh đành phải khống chế ý nghĩ muốn tiến thêm

một bước, kéo khoảng cách của hai người ra, mắt Giản Hình vẫn còn bị che bởi hơi nước, không biết từ khi nào đã nắm góc áo anh.

Cô cứ như vậy không giữ lại chút nào nhìn anh, anh cười đáp lại, đột nhiên Giản Hình cảm thấy như mình đang nhìn anh thời đại học.

Lúc họ chưa quen biết nhau cô đã thầm thích anh, bây giờ suy nghĩ lại, mới bắt đầu thích thật ra là nụ cười của anh. Nụ cười của anh khiến cô hướng về, trong lòng cô cũng muốn trở thành người cười mở như thế.

Bản thân không làm được, thì sẽ vô cùng muốn hướng về nó, thứ chúng ta thích là thứ chúng ta thiếu.

Trâu Diệc Minh như vậy, không có chán chường, nụ cười như ánh mặt trời mang đến hy vọng cho người khác, thật tốt.

Giản Hình vượt dọc theo đường viền môi của anh, Trâu Diệc Minh cầm tay cô, giọng nói có vẻ không biết phải làm gì: “Đừng khiêu khích anh, anh không muốn em cảm thấy anh đến là vì làm chuyện kia.”

Đôi mắt Giản Hình tức khắc cong thành hình trăng lưỡi liềm, cười lộ lên, Trâu Diệc Minh vò tóc cô: “Đừng cười.”

Hai người âm ỉ đến mười giờ, Trâu Diệc Minh chuẩn bị rời đi, Giản Hình đưa anh ra cửa, trong lòng không khỏi chua xót. Đột nhiên Trâu Diệc Minh xoay người lại ôm cô vào lòng, kính lạnh như băng dán vào trán Giản Hình, khiến cô giật mình một cái.

Anh nói: “Sinh nhật vui vẻ, Hình Hình.”

Giản Hình ngẩn người, cái người này chưa bao giờ làm hành động buồn nôn nào, chỉ có một vài lúc đặc biệt, anh mới gọi cô như thế. Giản Hình luôn cảm thấy lúc anh gọi tắt tên cô như đang nói lời yêu.

Từ nhà Giản Hình đi ra, Trâu Diệc Minh còn phải đến xưởng sửa xe. Một giờ sang Giản Hình gửi tin nhắn Wechat hỏi anh: “Đến chưa?”

Khi đó anh còn đứng trong xưởng sửa xe nhưng lại nói với cô: “Đến rồi.”

Sửa xe xong, anh ra ngoài mua gói thuốc lá cho người ta, thợ sửa xe cầm thuốc lá nói với Trâu Diệc Minh: “Xe của cậu bị người ta động tay động chân, đắc tội ai thế?”

Trâu Diệc Minh suy nghĩ một lát rồi nói: “Có thể đối phương tìm nhầm người.”

26. Chương 26: Anh Là Bình Giữ Nhiệt Của Em 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Hai ngày sau sinh nhật Giản Hinh, cô nhận được một cuộc gọi từ số lạ, hình như người gọi điện là người quen, hỏi: “Tiểu Hinh, Sao mày chuyển nhà thế? Tao đi đâu tìm mày đây?”

Cô muốn đi đón, nhưng người kia bảo cô ở nhà chờ. Chẳng mấy chốc đã có người gõ cửa, Giản Hinh dồn sức kéo cửa ra nhìn thấy người đã lâu không gặp đang đứng bên ngoài, Lý Doanh.

Giản Hinh không biết nên làm thế nào mới phải, kéo cô ấy sang hết nhìn trái rồi ngó phải, Lý Doanh không mang theo gì cả chạy về đây, đứng bên cạnh cô như một cô gái vùng quê chính hiệu. Giản Hinh choáng váng một hồi, trong đầu nghĩ ngàn vạn lần dừng giống như những gì cô suy đoán.

Nhưng chuyện này quả nhiên chính là thế, Lý Doanh nói: “Tiểu Hinh, tao trốn về đây, bây giờ có lẽ bố mẹ tao đang chạy về bắt tao. Mà cho tao mượn quần áo được không? Tao muốn ăn mặc đẹp một tí để gặp Lâm Hạo.”

Lúc cô nói chuyện không có chút nào là sợ hãi, mang theo một chút vui vẻ và chờ mong.

Giản Hinh rất đau lòng, sờ đến hai bàn tay lạnh như băng của bạn, vội đẩy người vào phòng tắm. Mình thì cầm quần áo sạch cho bạn thay, vốn định gọi điện cho bố mẹ Lý Doanh báo bình an nhưng cuối cùng cũng không gọi, cô không muốn nhìn Lý Doanh khóc lóc như điên nữa.

Trong phòng tắm hơi nước mịt mù, Lý Doanh gội đầu một cách cẩn thận, cô cất giọng nói: “Mặc kệ bao xa, tao cũng phải quay về.”

Giản Hinh ôm khăn tắm đột nhiên rơi nước mắt, sợ Lý Doanh nghe thấy, không thể làm gì khác hơn là cắn môi.

Lý Doanh nói: “Mẹ tao đề phòng tao quá, lương hằng tháng ông chủ đều đưa thẳng cho mẹ tao, đến hôm trước tao mới để dành đủ tiền vé xe quay về. Tiểu Hinh mày biết không? Bây giờ tao biết trèo tường đấy! Nửa đêm nhân cơ hội bố mẹ ngủ say tao trèo tường chạy ra ngoài! He he, mẹ tao vẫn còn một chiêu! Nếu như ban đêm tao cũng bị khóa lại thì không chạy về được rồi.”

Giản Hinh hỏi: “Mày có bị ngã không?”

Lý Doanh nói: “Không, ngược lại là làm con chó săn nhà kẻ bên giật mình, con chó kia dữ lắm muốn nhào vô cắn tao, nhưng mà vẫn may nó bị cột lại.”

Giản Hinh không biết cô chịu nhiều cực khổ như vậy, rốt cuộc là yêu đến thế nào mới chống đỡ cô đi hết đoạn đường này?

Lý Doanh thò tay ra: “Tiểu Hinh, khăn.”

Giản Hinh đưa khăn tắm qua, một lát sau Lý Doanh mặc quần áo ngủ của cô đi ra. Cô nàng bảo mệt, trước khi ngủ kéo tay Giản Hinh nói: “Tiểu Hinh, mày đừng nói cho bố mẹ tao biết, cho tao một chút thời gian, cầu xin mày.”

Giản Hinh không biết điều gì đang chờ đợi Lý Doanh, đoạn tình cảm mọi người không xem trọng này, mà cô ấy vẫn kiên định thì có vô ích không.

Sáng sớm hôm sau, Lý Doanh mặc cái váy nhung dê của Giản Hinh, tóc chải rất ngay ngắn, hoàn toàn không nhìn thấy dáng vẻ cô gái trốn từ núi về của hôm qua. Cô đi cùng Giản Hinh, xuất hiện trước cửa nhà Lâm Hạo.

Cô hỏi: “Có phải sớm quá hay không?”

Giản Hinh nói: “Vậy thì chờ một lát đi.”

Lý Doanh suy nghĩ một lát: “Hay là đừng đợi, Lâm Hạo nhất định rất nhớ tao.”

Giản Hinh không biết nên nói gì, nhìn cô bạn giơ tay lên gõ cửa.

Là mẹ Lâm Hạo mở cửa, nhìn người đứng bên ngoài thì rất kinh ngạc, cũng không nói câu nào.

Lý Doanh làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra, ngọt ngào gọi bà: “Mẹ, con về rồi.”

Mắt mẹ Lâm Hạo chợt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Con còn trở về làm gì!”

Lý Doanh nói: “Lâm Hạo ở đâu, con sẽ ở đó.”

Giản Hinh cho rằng mẹ Lâm Hạo sẽ nói lời độc ác, sẽ đuổi Lý Doanh đi, sẽ không để họ gặp mặt. Nhưng thực tế là, mẹ Lâm Hạo mở cửa rồi bảo: “Lâm Hạo ở trong phòng, con vào đi.”

Giản Hinh thấy Lý Doanh quay đầu cười với cô, sau đó rảo bước vào phòng Lâm Hạo.

Giản Hinh gọi một tiếng bác, bà Lâm nức nở hỏi cô: “Sao Tiểu Doanh lại quay về?”

Giản Hinh kể lại chuyện một lần, bà Lâm ngồi lau nước mắt, ông Lâm thì thở dài, khoát tay: “Chuyện này tôi không quản nữa.”

Giản Hinh không hiểu lắm, cũng không nghe thấy trong phòng có tiếng động, nhấc chân đi đến đó thì thấy cửa phòng Lâm Hạo không khóa. Giản Hinh đứng ở bên ngoài, nhìn thấy Lý Doanh ôm anh nhỏ giọng nói gì đó, ban đầu gương mặt anh không cảm xúc ngồi nghe, sau đó Lý Doanh nói: “Anh mau ôm em, nếu không em giận thật đó.”

Chỉ thấy Lâm Hạo đưa tay ra ôm cô vào lòng thật, từng giọt nước mắt thì nhau rơi xuống, hóa thành tiếng khóc nỉ non.

Lý Doanh nói: “Được rồi, đừng khóc, không phải là em về rồi sao!”

Lâm Hạo chỉ nói: “Xin lỗi... xin lỗi em...”

Lúc này bố mẹ của Lý Doanh cũng chạy đến, gõ cửa nhà họ Lâm. Giản Hinh làm theo bản năng giữ cửa phòng ngủ không hy vọng bất kỳ ai quấy rầy bầu không khí bên trong. Cô gái lớn lên cùng cô, trên con đường tình yêu dũng cảm kiên cường hơn cô. Bạn thân của cô, nếu có thể cô hy vọng có thể vì họ tranh thủ thêm nhiều thời gian.

Nhưng Lý Doanh lại đi ra, quỳ xuống trước mặt bố mẹ rồi dập đầu hai cái, nói: “Con gái bất hiếu, mong bố mẹ đồng ý.”

Những điều này trong mắt Giản Hinh chân thực không tưởng nổi, dường như cô sâu sắc cảm nhận được gì đó. Mẹ Lý Doanh suýt nữa ngất đi, Lý Doanh vẫn cười như cũ, nói: “Chúng con sẽ sống tốt, xin mọi người yên tâm.”

Lúc cô nói lời này, Lâm Hạo cũng quỳ trên đất.

Bốn vị phụ huynh rối loạn một lúc, muốn kéo anh lên nhưng Lâm Hạo cầm chặt bàn tay của Lý Doanh. Lúc này gương mặt luôn cười của Lý Doanh mới lộ ra chút khổ sở, nước mắt đọng đầy, nhìn Lâm Hạo chăm chú.

Mẹ Lâm Hạo và mẹ Lý Doanh ôm đầu khóc lóc, Lý Doanh nức nở nũng nịu: “Con cũng biết, mọi người cùng nhau lừa con.”

Sau đó Giản Hinh về nhà một mình, lẳng lặng suy nghĩ rất nhiều, đêm khuya Lý Doanh gọi điện đến, nói: “Tiểu Hinh, cảm ơn mày.”

Giản Hinh nói: “Cảm ơn cái gì? Tao chưa làm được gì cho mày cả.”

Lý Doanh nói: “Mày luôn cảm giác mày chưa làm gì cả, nhưng trong lòng bọn tao mày đã làm rất nhiều.”

Giản Hinh gọi cô: “Xin lỗi, Tiểu Doanh, khi đó không có ai đứng về phía mày, bọn tao... Thật quá đáng ghét...”

Hồi lâu sau Lý Doanh mới nói: “Đến tận bây giờ tao không hề dao động, bởi vì tao vốn không tin anh ấy không thương tao, cho nên mặc kệ anh nói lời nào khó nghe tao cũng không thêm để ý. Mày biết tao tuyệt vọng thế nào khi tỉnh lại ở nơi xa lạ không? Tao từng muốn chết, nhưng dần dà tao suy nghĩ tỉnh táo hơn. Tao phải quay về, mặc kệ tốn bao nhiêu thời gian tao cũng phải quay về. Không trở lại gặp anh, tao mới được chết.”

Giản Hinh càng cảm thấy có lỗi, lúc đưa cô bạn đi vùng khác cô cũng ở đó, nếu như có thể tin tưởng Lâm Hạo hơn thì Lý Doanh cũng không cần cực khổ nhiều như vậy.

Hôm sau cô mua hoa quả sang thăm Lâm Hạo, bà Lâm cũng ở nhà, trên tay đang đan một chiếc áo màu hồng phấn, nhìn là biết cho Lý Doanh.

Lý Doanh cười nhường ghế cho cô, cúi đầu cầm trái cây hỏi Lâm Hạo: “Anh muốn ăn táo hay lê?”

Lâm Hạo đeo đồ che mũi miệng, tiếng nói chuyện hơi yếu: “Táo đi.”

Lý Doanh lầm bầm: “Không phải trước đây anh thích ăn lê à?”

Giản Hinh nghe Lâm Hạo nói: “Bây giờ không thích nữa.”

Lý Doanh vừa cười vừa đi rửa táo, Giản Hinh hỏi anh: “Cảm giác thế nào?”

Lâm Hạo nhìn Lý Doanh trong phòng bếp, im lặng lắc đầu với Giản Hinh, nhất thời cô thấy mũi mình xót không biết nên nói gì. Ngược lại Lâm Hạo đứng lên từ từ nói chuyện: “Ngày đó Tiểu Doanh bị đưa đi em và lão Trâu đến thăm anh, lúc đó em nhất định rất thất vọng về anh, một chữ cũng không nói với anh đã đi mất.”

Giản Hinh gật đầu một cái.

“Sau đó lão Trâu ngồi cùng anh rất lâu, em muốn biết chúng anh nói gì không?”

Giản Hinh ngẩn người, cô thấy rõ Lý Doanh gạt vỏ táo rồi cắt thành từng miếng đặt vào tay Lâm Hạo. Lâm Hạo tháo đồ che mũi miệng xuống, anh đã gầy đến mức gò má lõm xuống. Nhưng Lý Doanh vẫn nhìn anh với ánh mắt như cũ, đầy triu mến và ngọt ngào, trong mắt cô ấy anh vẫn là đáng vẻ tốt nhất.

“Nói cái gì?” Giản Hinh hỏi.

Lâm Hạo nói: “Thằng nhóc đấy đến mắng anh, nói không muốn làm anh em bạn bè nữa. Anh đành phải kể cho nó nghe biết tất cả đều lừa Tiểu Doanh, anh cho rằng ngày đó sẽ không còn được gặp lại cô ấy. Anh luôn tự nói với chính mình quyết định này là chính xác, là đáng giá, cho dù cô ấy hận anh thì anh cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng khi cô ấy trốn về xuất hiện trước mặt anh, anh cũng không thể lừa gạt chính mình nữa, hơn ai hết anh là người hy vọng có cô ấy ở bên, anh cần cô ấy hơn và không muốn nhường cô ấy cho bất kỳ người nào cả.”

Bên ngoài bà Lâm gọi: “Tiểu Doanh, con ra đây thử quần áo một chút, xem xem có nhỏ hay không.”

Lý Doanh đỏ mắt đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Giản Hinh và Lâm Hạo.

Lâm Hạo nói: “Giản Hinh, em biết anh hâm mộ các em điều gì không? Là thời gian, các em có nhiều thời gian hơn anh, đừng lãng phí vào nơi không đáng giá, hãy suy nghĩ thật kỹ điều mình muốn.”

Điều cô muốn là gì?

Là bà, là Trâu Diệc Minh, là cuộc sống vui vẻ như ban đầu.

Bà đi rồi, cô cũng chỉ còn lại Trâu Diệc Minh.

Giản Hinh cầm túi xách đứng lên, nói: “Lâm Hạo, anh nghỉ ngơi cho khỏe, lần sau em đến thăm anh.”

Lâm Hạo cười, xua tay: “Lần sau đến cùng lão Trâu đi, hai người chia ra đến thăm anh khiến anh cũng mệt lấy.”

“Ừm.” Giản Hinh cam kết.

Lâm Hạo và Lý Doanh tiễn cô ra cửa, gió lớn thổi tóc Lý Doanh rối tung. Lâm Hạo nhẹ nhàng gỡ ra, Lý Doanh nhón chân cách đồ che miệng hôn anh. Giản Hinh đứng xa xa nhìn, chuyện của Lâm Hạo và Lý Doanh đối với cô mà nói là một tiết học rung động.

Cô cố gắng chịu đựng cho đến khi lên xe buýt tìm được chỗ ngồi rồi bật khóc, cô sợ bị người khác nhìn thấy nên chỉ dám cúi đầu khóc. Không biết bằng cách nào có một cậu bé đứng cạnh chân cô, muốn nhìn cô khóc thật rõ ràng, gương mặt đáng yêu hỏi cô: “Cô ơi, cô cũng phải đi tiêm ạ?”

Mẹ cậu bé vội vàng ôm con ra sau, Giản Hinh lơ mơ nghe thấy lời của trẻ con: “Cô không phải tiêm sao lại khóc vậy ạ?”

Không nói được tại sao muốn khóc, cô lật tìm danh bạ gọi điện cho Trâu Diệc Minh, anh nhìn cuộc gọi đến mà không tin cho lắm: “Giản Hinh à? Sao thế em?”

Giản Hinh nghe thấy giọng anh thì khóc lớn, mặc kệ mình đang ở trên xe buýt, cô nói: “Trâu Diệc Minh, anh đến đây được không? Em muốn gặp anh, ngay bây giờ!”

27. Chương 27: Anh Là Bình Giữ Nhiệt Của Em 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Trâu Diệc Minh vừa nghe điện thoại vừa chạy ra bến xe, đúng là lần trước có người động vào phanh xe anh, vì để tránh xảy ra chuyện tương tự nên anh đưa xe đi sửa lại toàn bộ. Ai biết được cô gái nhỏ gọi đến ngay lúc này, còn khóc đau lòng như vậy, anh chỉ còn cách đón xe quay về thành phố Mậu.

Lúc này có một cuộc điện thoại khác gọi đến, Trâu Diệc Minh cúi đầu nhìn, là người giao hàng đã hẹn từ trước. Nhưng anh không thể cắt ngang cuộc gọi của Giản Hinh, cũng không thể quay lại kiểm tra hàng hóa, mặc kệ mấy chuyện vặt vãnh này, anh nhỏ giọng khuyên nhủ: “Giản Hinh, đừng khóc, lát nữa mắt sưng lên đấy.”

Giản Hinh ngoan ngoãn vâng lời, nhưng vẫn nghe thấy tiếng thút tha thút thít. Trâu Diệc Minh cười nói: “Thôi được rồi, em khóc đi.”

Giản Hinh hít mũi, nhỏ giọng giục anh: “Anh đến nhanh lên nhé!”

Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, càng nhanh càng tốt.

Khóe miệng Trâu Diệc Minh cong lên, tâm trạng anh rất tốt nên đồng ý, còn hỏi: “Anh sẽ đón chuyển xe gần nhất đến, em sẽ đón anh chứ?”

Đến lúc này Giản Hinh mới cảm thấy không ổn, vội xuống xe ở trạm kế tiếp, cô đứng chịu cơn gió rét ở trạm chờ nói với anh: “Anh đừng sang đây, em qua đó tìm anh.”

Trâu Diệc Minh thấp giọng gọi: “Giản Hinh, anh không mệt, chờ anh.”

Giản Hinh đặc giọng mũi đồng ý, đột nhiên Giản Hinh lại muốn khóc, nói: “Em đến bến xe đợi anh, khi anh xuống xe sẽ thấy em ngay.”

“Ừ.”

Trâu Diệc Minh vừa đi vừa nói chuyện, bến xe đã ở ngay trước mắt, đối diện có một người đi tới nhưng anh ta không biết đường tránh, Trâu Diệc Minh đành tránh sang phải. Ai biết được người này cũng nhào sang phải, đâm vào bụng anh một cái, Trâu Diệc Minh không đề phòng nên nhất thời cả người đau đến không dậy nổi. Thời gian lại là giữa trưa, trên đường rất vắng người, căn bản sẽ không có ai chú ý đến chuyện ở góc này. Vài tên đồng bọn không biết ở đâu đến, trong lòng Trâu Diệc Minh biết không hay rồi, sợ Giản Hinh lo lắng nên cúp điện thoại luôn.

Mà bên kia, tên cầm đầu chỉ chỉ vào con ngõ nhỏ cạnh đó, nói: “Vào đó nói chuyện một chút.”

Bọn họ nhiều người, từ từ vây Trâu Diệc Minh lại, anh đành phải đi vào ngõ cụt kia. Tuy nói là trò chuyện một chút nhưng căn bản không hề nói câu nào đã trực tiếp vung nắm đấm, Trâu Diệc Minh biết mình sẽ bị lột da, trong lòng nghĩ lát nữa giải thích với Giản Hinh thế nào.

Có vật gì đó sượt qua mặt đất, Trâu Diệc Minh còn chưa nhìn kỹ chỉ thấy một bóng đen thoáng qua, sau đó cánh tay đau nhức đến nỗi có thể nghe rõ tiếng xương gãy, anh không muốn kêu đau trước mặt những tên này. Liều mình cắn răng chịu đựng, ngược lại tên cầm đầu lại khen anh, nói rằng: “Cứng đấy, hôm nay là nhắc nhở mày, nếu sau này còn ra đường như thế này thì hai cái chân và cánh tay còn lại cũng chặt đứt luôn.”

Bây giờ Trâu Diệc Minh đã biết mình chọc phải ai, làm ăn ở Giang Châu vốn chỉ có một nhà nhưng anh và Đại Phúc xuất hiện đã phá vỡ cục diện độc quyền này. Hơn nữa họ chia bốn sáu còn nhà khác chia năm năm, rất nhiều chủ nhà đều sẵn lòng tìm Trâu Diệc Minh. Anh cần đường làm ăn của người khác, người khác bỏ gãy một cánh tay cảnh cáo anh.

Tên nhóc thối Đại Phúc kia rất may mắn, tránh được một kiếp này.

Trâu Diệc Minh đau đến độ muốn ngất đi, sau khi đám người đó đi khỏi anh gọi ngay cho Giản Hinh, cô nhận máy ngay, hỏi: “Lúc này sao lại cúp ngang?”

Trâu Diệc Minh liếc nhìn cánh tay mình, giống như sẽ luôn có chuyện gì đó chần ngang giữa hai người họ, anh không biết làm sao đành nói: “Giản Hinh, có thể hôm nay anh không đến được.”

Giản Hinh không chờ được chuyển xe buýt đến bến, nóng lòng đưa tay chặn một chiếc taxi, cánh tay kéo cửa của cô ngừng lại một lát, không lên tiếng.

Trâu Diệc Minh dựa vào bức tường cũ kỹ thờ hờn hển, cơn đau kéo đến như dao đâm vào đầu, nhưng anh chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này. Nếu là trước đây, anh sẽ không nói.

Anh cười châm biếm, phần nhiều là cười bản thân mình trước đây, nói: “Vừa rồi anh bị người ta chặn lại, bốn người đánh một mình anh, anh bị thương nhẹ thôi, phải đến bệnh viện trước đã.”

Giản Hinh vô thức giơ tay lên, tài xế lớn tiếng gọi: “Rốt cuộc cô có lên xe hay không?”

Giản Hinh bị anh ta hét lên mới tìm lại được tâm trí: ‘Bây giờ em qua đó tìm anh.’

Cô mở cửa xe rồi ngồi vào trong, nghe thấy Trâu Diệc Minh nói: “Giản Hinh, sau này mặc kệ có chuyện gì anh cũng sẽ nói với em, sẽ không giấu em nữa.”

Giản Hinh nặng nề “ừm” một tiếng, những điều luôn giấu trong lòng tựa như một cơn mưa lớn, sau khi mặt trời mọc tất cả đều bay đi hết, tấm lòng của cô lại lần nữa trở nên sáng tỏ.

Sau đó Trâu Diệc Minh gọi một cuộc điện thoại khác: “Tôi đưa vị trí, cậu đến đón ngay bây giờ, lập tức.”

Ông chủ nhỏ đang cho con gái ăn, thật tình không nghĩ lại xảy ra chuyện lớn đến thế, đợi đến khi tìm thấy người trong con ngõ cụt mới buột miệng chửi ầm lên. Trâu Diệc Minh yếu ớt mở mắt ra: “Khoan hãy mắng, đưa tớ đến bệnh viện đã, nếu chậm tí nữa tớ sợ cánh tay này sẽ bị phế luôn đấy.”

Sau khi đến bệnh viện lại giày vò cả buổi, cuối cùng Trâu Diệc Minh được băng bó như gói bánh chưng rồi bị ném vào phòng bệnh. Những người đó ra tay thật ác độc, căn bản anh không có cách nào tránh được, bây giờ vừa gãy xương vừa bị chấn động não, bác sĩ thông báo phải nằm viện quan sát vài ngày.

Cả quãng đường đi lòng Giản Hinh như bị lửa đốt, ở cửa ra trông thấy ông chủ nhỏ ra đón cô. Giản Hinh run rẩy hỏi: “Anh ấy sao rồi?”

Ông chủ nhỏ phát tay: “Không chết được, đừng lo lắng.”

Giản Hinh nhìn thẳng vào anh ta, bây giờ anh ta mới nhận ra mình nói vậy rồi, đành phải giả chiêu pháp bảo ra, chỉ vào ghế ngồi trẻ em trong xe nói: “Con gái lúc ngủ chỉ quần anh, cũng không còn cách nào khác là phải mang nó theo. Lát nữa em ngồi ghế sau trông con bé hộ anh một lát nhé!”

Giản Hinh thò đầu vào xem, thấy thiên sứ nhỏ đang ngủ ngon lành, còn đang tự cắn ngón tay cái. Cô mở cửa thật khẽ, ngồi xuống rồi nhẹ nhàng lau nước miếng giúp bé.

Ông chủ nhỏ nhìn thấy từ kính chiếu hậu, nói: “Dễ thương không?”

Giản Hinh gật đầu.

Em bé trong sáng đáng yêu thế này có thể làm tan chảy pháo đài vững chắc nhất trong lòng, đồng thời cũng khiến người ta cảm giác được hy vọng vào cuộc sống tốt đẹp hơn. Giản Hinh rất ít khi tiếp xúc với trẻ sơ sinh nên ngay ra một lúc.

Lúc đến bệnh viện đứa trẻ đã tỉnh, không khóc không làm ồn, chỉ mở to mắt nhìn Giản Hinh, đột nhiên bé con toét miệng cười khúc khích. Ông chủ nhỏ dừng xe xong bế con vào lòng, nói với Giản Hinh: “Anh không lên trên nữa, thẳng nhóc đó vẫn đang đợi em.”

Giản Hinh đáp lại: “Cảm ơn anh.”

Ông chủ nhỏ gọi cô lại: “Giản Hinh ơi, đối xử tốt với nó một chút nhé.”

Tâm tư căng thẳng suốt quãng đường, tâm trạng chán chường Giản Hinh cuối cùng cũng buông lỏng khi đứng trong phòng bệnh của anh. Đúng như lời anh ấy nói, không chết được.

Chỉ cần không chết là rất tốt, cho dù anh biến thành bộ dạng gì cô cũng sẽ ở cạnh bên.

Tay Trâu Diệc Minh bị treo lên, những chỗ khác cũng bị băng bó, nằm trên giường với tâm trạng căng thẳng nhìn Giản Hinh, chờ cô mở lời.

Chỉ nghe thấy cô dịu dàng hỏi: “Đau lắm à?”

Đến lúc đó người anh mới thả lỏng, cười nói với cô: “Em đến rồi không đau nữa, Giản Hinh qua đây, lại gần một chút, anh không với đến.”

Giản Hình hít mũi đi qua, Trâu Diệc Minh kéo cô ngồi lên giường, trong chốc lát hai người không nói gì, ăn ý đan mười ngón tay vào nhau.

Cô dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mí mắt anh, anh không đeo mắt kính, mặc dù cười nhưng cũng không giấu được vẻ mặt yếu ớt. Giản Hình nhẹ nhàng đến gần, hôn lên môi anh.

Trâu Diệc Minh kiên cường chống đỡ này giờ cũng hóa thành một tiếng thở dài: “Lúc này chỉ sợ sẽ không được gặp lại em.”

Nước mắt Giản Hình rơi trên mặt anh, từ từ lăn xuống khóe miệng, cô hôn anh từng chút một, ngón tay siết chặt quần áo bệnh nhân của anh.

Trâu Diệc Minh dỗ cô: “Được rồi, đừng khóc, như trẻ con vậy.”

Giản Hình vâng một tiếng, lau sạch nước mắt.

Anh vực dậy tinh thần, hỏi cô: “Buổi chiều muốn gặp anh gấp như vậy, sao thế?”

Giản Hình không né tránh ánh mắt anh, nói cực kỳ thẳng thắn: “Bỗng dưng phát hiện em yêu anh hơn em tưởng rất nhiều.”

Trâu Diệc Minh ngẩn người.

Giống như Giản Hình từng so đo, xưa nay anh chưa từng nói yêu cô mà phía Trâu Diệc Minh cũng chưa từng nghe cô nói.

Giản Hình cười nhẹ: “Anh quan trọng với em hơn là em nghĩ, em không thể không có anh.”

“Anh...” Trâu Diệc Minh trong một lúc có rất nhiều cảm xúc, trong lòng cảm giác lẫn lộn. Lúc đầu biết mình khi yêu sẽ hạnh phúc như thế thì những lời này anh hẳn phải nói trước với cô.

Giản Hình cười: “Lời bây giờ em nói không hề miễn cưỡng.”

Trong mắt Trâu Diệc Minh lộ vẻ vui sướng, một tay vuốt mái tóc dài đến vai của cô, trong phòng bệnh cực kỳ yên tĩnh, họ không trò chuyện nữa nhưng bầu không khí vẫn rất ấm áp. Trâu Diệc Minh chăm chú nhìn Giản Hình ở bên cạnh, thuốc giảm đau dần có tác dụng khiến mí mắt anh dần rũ xuống, trước khi ngủ còn lầm bầm: “Em đừng lo lắng... Đừng nói cho mẹ anh biết...”

Lúc Trâu Diệc Minh ngủ, Giản Hình lặng lẽ nhìn anh như cũ, trong đầu là chuyện họ từng trải qua cùng nhau, có vui có buồn, cũng từng khóc từng cười. Bây giờ ngẫm lại, từ nhỏ đến lớn cô gặp nhiều chuyện không tốt, đại khái gặp được anh là đã sử dụng hết may mắn.

Trâu Diệc Minh gọi tên Giản Hình mà tỉnh, vừa mở mắt đã nhìn thấy cô ở cạnh, cười với cô. Cũng không biết người này mùa hè phơi nắng kiểu gì mà cả người màu lúa mạch mùa đông đến cũng không trắng lại được, trong phòng bệnh chỉ thuần một màu trắng như tăng thêm sắc đen của anh. Giản Hình cầm khăn nóng lau mặt cho anh, lau cả những phần không bị băng bó trên người anh, bị người đàn ông này kéo tay xuống vùng bụng, anh không nói gì chỉ cười nhìn Giản Hình.

Giản Hình rút tay về, nói: “Lát nữa em ra ngoài một chuyến.”

“Đi đâu?”

“Em nói với mẹ anh một tiếng.”

Trâu Diệc Minh không cười nổi.

Giản Hình nhìn anh như thế trong lòng cảm thấy buồn cười, người này sao giống trẻ con thế? Nghịch ngợm gây chuyện ở bên ngoài chỉ sợ về nhà gặp người lớn, Trâu Diệc Minh kéo cô: “Em đừng đi, hai ngày nữa anh xuất viện rồi, không phải ở đây còn có em chăm sóc anh à?”

Anh không muốn mẹ anh lo lắng, càng không muốn Giản Hình một mình qua đó, mẹ anh có thể nói lời gì anh biết rất rõ.

Giản Hình hất tay anh ra đứng ở nơi anh không với đến, vẻ mặt rất bình thản, giọng trầm ổn: “Mấy ngày anh không về nhà bà ấy sẽ rất lo lắng.”

Trâu Diệc Minh còn muốn nói gì đó, Giản Hình không cho anh cơ hội đã mở cửa rời đi.

Je t'aime
I love you

28. Chương 28: Anh Là Bình Giữ Nhiệt Của Em 4

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Giản Hình đứng trước cửa nhà Trâu Diệc Minh, ánh tà chiều ấm áp chiếu lên lưng cô, cô giơ tay lên gõ cửa.

Trần Phương Tiên nhìn thấy Giản Hình thì hơi giật mình, hỏi cô: “Cháu còn đến làm gì? Biết Diệc Minh thành công nên hối hận rồi hả? Tôi nói cho cháu biết, nhân lúc còn sớm thì dẹp ý nghĩ này đi, tôi sẽ không để loại phụ nữ như cháu bước vào nhà chúng tôi đâu.”

Giản Hình nói: “Cháu không muốn vào, chỉ là muốn nói với bác một tiếng, Trâu Diệc Minh bị thương phải nằm viện.”

Trần Phương Tiên không tin: “Sao cháu biết?”

Giản Hình không giải thích thêm, chỉ nói: “Bác đến xem đi ạ, cháu không cần thiết phải lừa bác.”

Ngay lập tức Trần Phương Tiên sốt cả ruột lên, vội vàng đến bệnh viện, khi nhìn thấy bộ dạng của Trâu Diệc Minh vừa giận vừa đau lòng.

Cũng không biết con trai từ nhỏ đã để người khác không cần lo lắng dạo gần đây sao lại dằn vặt bản thân thế này? Trâu Diệc Minh không biết làm thế nào để dỗ dành mẹ, còn Giản Hình chỉ đứng cạnh cửa nhìn, trông anh thế này rất đáng yêu. Trâu Diệc Minh nhìn lướt qua thấy Giản Hình đang cười, ngậy ra trong chốc lát.

Giống như ba người họ đang ở chung một khung hình. Giản Hình chưa từng cười thế này, như gió nhẹ mây trôi, tùy theo ý mình.

Thật ra cô làm rất đúng, chuyện này không giấu được lâu, nói ra sớm một chút có thể khiến mẹ yên tâm hơn. Cô đã làm thay anh nhưng vốn là chuyện anh nên tự mình giải quyết, cũng không biết cô có bị tủi thân không.

Cả đời Trần Phương Tiên chỉ sống cô đơn một mình, vất vả bảo vệ nuôi anh lớn, nhưng bây giờ lại nằm trong bệnh viện không cử động được, bà thật sự rất đau lòng. Ấn đầu Trâu Diệc Minh vào gối ra lệnh: “Ngủ đi.”

“Con mới dậy xong, không ngủ được nữa đâu ạ.” Trâu Diệc Minh trả lời mẹ mà ánh mắt toàn nhìn Giản Hình.

Trần Phương Tiên nghiêng người ngăn cản hai người liếc mắt đưa tình, nói với Giản Hình: “Cháu ở đây ảnh hưởng con tôi nghỉ ngơi, đi trước đi, sau này đừng đến nữa. Đúng rồi, tiền xây nhà cháu cũng đừng quên trả.”

“Mẹ ơi!” Nếu như Trâu Diệc Minh có thể ngồi dậy thì sớm đã chắn trước mặt Giản Hình, anh không muốn cô lại bị tủi thân, anh có thể bảo vệ cô.

Thế nhưng Giản Hình không thèm để ý, quay sang nhìn anh: “Vây em đi trước đây, mai đến.”

Cô cư xử đúng mực, hoàn toàn không có dáng vẻ dè dặt trước đây khi đối mặt với Trần Phương Tiên.

Cảm giác chênh lệch quá lớn khiến Trần Phương Tiên có cảm giác không đúng, há miệng muốn đâm chọt đôi câu. Nhưng con trai tức giận đưa mắt ra hiệu cho bà, khiến bà nhớ đến ngày đó hai mẹ con nói đến Giản Hinh làm con trai nổi giận, không thể làm gì khác là nhịn xuống, không mện không nhạt nói vài câu chua loét: “Đến cũng vô ích, chẳng lẽ còn lo tìm không được người tốt hơn con trai tôi?”

Giản Hinh gật đầu một cái: “Vậy thì không đến.”

Cô nói xong đi luôn, Trâu Diệc Minh ở đằng sau gọi cô cũng không thèm ngoảnh lại. Trần Phương Tiên trách anh: “Gọi gì mà gọi? Quên con bé đó nhanh đi, đợi cơ thể khỏe lại thì phải đi gặp cô gái mà cậu con giới thiệu.”

Trâu Diệc Minh vội gọi điện thoại cho Giản Hinh, cô không bắt máy.

Giản Hinh không nghe điện thoại, cứ để nó vang mãi.

Trâu Diệc Minh đổi cách khác, gửi tin nhắn sang hỏi cô: *Em không quan tâm đến anh nữa à? Giận rồi hả? Mẹ anh không đúng, nếu em giận thì nổi giận với anh, chỉ là đừng không quan tâm đến anh!*

Giản Hinh đọc tin nhắn mà bật cười, đây là lần đầu tiên Trâu Diệc Minh thừa nhận mẹ anh không sáng suốt. Cô cũng không quay lại, mặc kệ lát nữa nhận bao nhiêu tin nhắn cuộc gọi, cũng chẳng quay về.

Trâu Diệc Minh bị chấn động não nhẹ lại phải lo lắng thêm chuyện này nên dần dần cảm thấy đầu choáng váng, Trần Phương Tiên vội vàng gọi bác sĩ. Bác sĩ đến kiểm tra dặn dò bệnh nhân phải chú ý nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không nên để tâm trạng thất thường.

Trần Phương Tiên đau lòng thay con trai, nói chuyện không hề khách sáo: “Giản Hinh đó đúng là sao chổi mà, mấy năm nay sự nghiệp của con không khởi sắc do cô ta làm hại. Không tin thì con nhìn hai đứa sau khi chia tay con làm gì cũng thuận buồm xuôi gió, cô ta đến thì con bị thương phải nằm viện, hai người xung khắc nhau, sau này đừng gặp nữa.”

Trâu Diệc Minh để điện thoại xuống, kéo Trần Phương Tiên nói: “Mẹ ơi, sau này đừng nói như vậy nữa, cũng đừng thay con sắp xếp gặp mặt cô gái khác. Con và Giản Hinh sẽ quay lại bên nhau, đời này con cũng chỉ thừa nhận cô ấy, bà Giản luôn xem con như cháu trai ruột, con cũng hy vọng mẹ có thể đối tốt với cô ấy hơn.”

Trần Phương Tiên tức đến nổi nhảy dựng lên, muốn đánh con trai lại không xuống tay được.

Trần Phương Tiên nói được làm được, ngoài một ngày ba bữa về nhà nấu cơm ra thời gian còn lại đều ở bệnh viện chăm sóc Trâu Diệc Minh. Bà nhìn cánh cửa phòng không rời mắt, thấy Giản Hinh sẽ đuổi ra ngoài ngay. Sau khi Trâu Diệc Minh nôn mấy lần người càng yếu hơn, nằm trên giường ngay cả một câu

cũng không nói nên lời, không tìm được Giản Hình trong lòng cũng rất sốt ruột. Rất sợ cô quay về thành phố Mậu mặc kệ anh, anh cố gắng gửi tin nhắn cho ông chủ nhỏ, để anh ta hỗ trợ tìm người.

Ông chủ nhỏ đang định bế con gái theo đi tìm người thì thấy Giản Hình đến, chào hỏi anh và muốn ăn một chén súp thịt. Ông chủ nhỏ nhân cơ hội đặt con gái vào lòng Giản Hình, đôi mắt trẻ con như quả nho lớn, ánh mắt nhìn cô long la long lanh, Giản Hình đỡ lưng bé muốn chọc cười. Trẻ con dễ dỗ, cười khanh khách khiến nước miếng chảy ra, Giản Hình ôm cô bé vào lòng, nước bọt chùi hết lên áo cô.

Ông chủ nhỏ nhận lấy con gái, nói: “Ăn nhanh đi.”

Giản Hình ăn súp thịt cũng không quên nhìn đứa trẻ bụ bẫm, Ông chủ nhỏ trêu cô: “Em thích thì sinh một đứa đi.”

Giản Hình không đáp, rắc thêm hạt tiêu.

Ông chủ nhỏ ngồi một bên, nói tốt cho cậu bạn mình: “Minh Tử nhớ em lắm đấy, tình huống bên nó không tốt lắm, nôn mấy lần rồi, nói với anh là muốn nhìn thấy em.”

Thấy cô không trả lời, lại nói thêm: “Cô Trần phải về nhà nấu cơm, chạy qua chạy lại cũng phải hai tiếng. Không biết Minh Tử một mình làm thế nào.”

Giản Hình ăn sạch chén súp, nói: “Anh đừng nói với anh ấy đã gặp em, em đi đây.”

Đứa bé bụ bẫm vẫy tay với cô xinh đẹp, ông chủ nhỏ nheo mắt bé: “Phải gọi là mẹ nuôi.”

Sáng sớm chợ rất náo nhiệt, Giản Hình lượn quanh một vòng, xách một con gà vườn đã được làm sẵn về nhà.

Trong sân nhỏ nhà họ Giản, cô ngồi xổm dưới đất nhóm lửa, hầm chén cháo gà ba tiếng trên cái lò đất, gió rét khiến hương thơm bay khắp nơi. Hàng xóm cũ lộ đầu ra ngửi, cười hỏi Giản Hình cầm khoản tiền tháo dỡ và di dời hay là đổi nhà.

Giản Hình nói chưa nghĩ ra, hàng xóm cũ cực kỳ hâm mộ nhìn căn nhà này, đề nghị Giản Hình đổi bốn năm căn phòng của anh ta, sau này làm bà chủ cho thuê nhà, mỗi tháng đợi thu tiền.

Căn nhà xây tầng tạm này, không ai nghĩ rằng Giản Hình một cô gái nhỏ có thể làm được, lúc không có ai mọi người đều nói bà Giản phúc mỏng, không đợi được ở nhà lớn đã đi.

29. Chương 29: Anh Là Bình Giữ Nhiệt Của Em 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

Khoảng mười giờ sáng, Trần Phượng Tiên mang theo túi xách ra khỏi phòng bệnh, còn Trâu Diệc Minh đang nằm ngủ trên giường, giữa hai đầu lông mày còn vết bầm giống như vết dao. Anh chợt nghe thấy có tiếng người đi vào, tưởng là y tá nên mở mắt ra, nhưng người đến lại là người anh vẫn mong ngóng bấy lâu nay. Cô nói với anh: “Em có nấu chút canh cho anh, có muốn ăn luôn không?”

Giản Hinh mặc áo len màu xanh đậm, tóc buộc gọn gàng ra đằng sau gáy, đeo khăn len trắng trên cổ, trông rất xinh đẹp.

Trâu Diệc Minh ngạc nhiên: “Em vẫn chưa đi à?”

Cô ồm một tiếng.

Trâu Diệc Minh ngừng cười, nói nghiêm túc: “Em không cần lén lút lút lút, trước đây là anh hồ đồ, không chăm sóc tốt cho em, sau này sẽ không đâu. Em hãy tin anh.”

Giản Hinh đáp: “Hiện giờ em quang minh chính đại đi vào từ cửa lớn, ai bảo lén lút hả?”

Trâu Diệc Minh ngắm cô rất lâu, Giản Hinh thổi canh cho nguội rồi đưa đến trước miệng anh, cất lời: “Anh nhanh lên chút đi, đừng để em lo lắng.”

Hai tiếng rưỡi sau, Trần Phượng Tiên cầm theo hộp cơm vào, ngồi quanh phòng rồi hỏi: “Sao lại có mùi canh gà nhỉ?”

Trâu Diệc Minh ợ một tiếng rồi đáp: “Giản Hinh nấu canh gà cho con, ăn ngon thật!”

Trần Phượng Tiên nhìn bộ dạng này của con trai thì tức giận trong lòng, hết lần này đến lần khác rất không vừa lòng anh.

Buổi tối, Trần Phượng Tiên chuẩn bị giường nghỉ lại thì bị Trâu Diệc Minh ngăn cản, khuyên bà: “Mẹ ơi, con không còn là trẻ con nữa, mẹ ngủ ở đây chẳng những không giúp được gì cho con lại khiến con phải lo lắng thêm đó! Hay là mẹ về nhà ngủ đi, sáng mai lại đến cũng được mà!”

Trần Phượng Tiên hừ một tiếng: “Muốn nhanh đuổi mẹ đi, có phải đang chờ ai phải không?”

Trâu Diệc Minh bật cười: “Nào có, con cũng đâu có cho Giản Hinh ở lại đây buổi tối đâu. Thế thì sẽ rất mệt.”

Trần Phượng Tiên lại hừ: “Nó có tâm cơ thì có, không biết lại đưa canh gì, thấy vất vả sẽ chạy ngay thôi.”

Về mặt Trâu Diệc Minh không được tốt lắm, Trần Phượng Tiên lo lắng con trai sẽ đau đầu nên đành im lặng, cầm túi xách đi về.

Bệnh viện mười giờ đêm tắt đèn, Trâu Diệc Minh gửi tin nhắn chúc Giản Hinh ngủ ngon qua Weibo đúng lúc Giản Hinh đi vào phòng bệnh rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra từ điện thoại, Trâu Diệc Minh xoa đầu cô đầy bất đắc dĩ: “Chẳng phải đã dặn em không đến rồi à?”

Giản Hinh không đáp, cởi giày rồi chui vào trong chăn. Đúng lúc có y tá đi kiểm tra, ló đầu vào nhìn, thấy bệnh nhân chuẩn bị đi ngủ liền đóng cửa lại. Giản Hinh trốn trong chăn nghịch cúc áo anh, chờ y tá đi rồi Trâu Diệc Minh hôn mạnh lên gò má cô. Hai người họ nằm cùng một gối, gần như mặt dán mặt nhìn đối phương, Giản Hinh lại gần hôn lên môi dưới của anh, trong chăn sờ sờ ngón tay anh.

Bây giờ cô mới chú ý đến tay anh không biết từ bao giờ đã đeo một chiếc nhẫn bạc, kiểu dáng xinh xắn, cô thấy nghịch rất vui. Trâu Diệc Minh mỉm cười, tháo nhẫn ra rồi đeo lên ngón áp út của cô. Giản Hinh ngẩn người, nhìn bàn tay đang bị anh ghì lên, nói: “Ồ, vừa tay nè.”

Giản Hinh mở nguồn điện thoại cẩn thận quan sát, chiếc nhẫn tinh tế trên tay cô, lóe lên ánh sáng, đây là nhẫn dành cho nữ.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, anh đan ngón tay vào tay cô quấn quýt không rời, đưa lên môi, nói: “Mua lúc tốt nghiệp.”

Giản Hinh hoàn toàn không biết đến chuyện này, không ngờ rằng anh lại mua nhẫn vào lúc đó, dù sao từ đầu đến cuối người đàn ông này chưa từng nói cho cô biết. Nhưng cô không thêm để ý, mãi nguyện chờ đợi anh. Nếu không phải có chuyện của bà thì cô cũng không nhắc đến chuyện kết hôn, bởi trong lòng cô, chỉ cần có thể mãi ở bên anh như vậy cũng mãi nguyện rồi.

Trâu Diệc Minh thấp giọng: “Đừng khóc!”

Giản Hinh càng vui đầu vào trng chn: “Em không khóc, là anh nhìn nhầm đấy.”

Trâu Diệc Minh lại gần, hơi thở phả lên chiếc nhẫn trên tay cô, lên tiếng: “Mấy ngày hôm nay anh suy nghĩ rất nhiều, trước đây là lỗi của anh, nhà cửa không quan trọng nữa, có em ở bên mới là điều quan trọng nhất. Khi buồn bã, trong đầu anh đâu đâu cũng là hình bóng em, anh cũng không thể hiểu nổi rốt cuộc bản thân đang nghĩ gì khi cất giữ chiếc nhẫn hàng ấy năm. Khi ấy, anh sợ bọn họ ra tay quá nặng sẽ đánh chết anh, anh sẽ không còn cơ hội tặng nó cho em. Giản Hinh, tuy đã muộn nhưng em đừng để ý, cứ coi như là một kỉ niệm.”

Giản Hinh bỗng cảm thấy bảy năm thanh xuân của mình là đáng giá.

Cô chịu đựng, bao dung, kì vọng không thể thực hiện, tan nát cõi lòng, đau khổ, giờ khắc này chẳng cần quan tâm đến mặt mũi của Trần Phượng Tiên mà nằm cùng anh trên giường, tất cả đều đáng giá.

Thì ra anh yêu cô đến vậy, đã sớm muốn dùng nhẫn để trói buộc cô lại với anh.

Giản Hinh thích thú ngắm ngón áp út mình thêm lần nữa, khen ngợi Trâu Diệc Minh: “Ánh mắt tốt đó.”

Cô cười đến mềm cả người, anh ôm cô mà trong lòng thấy hừng hực.

Giản Hinh cẩn thận sờ sờ thạch cao trên cánh tay anh, mấy ngày qua cô chỉ dám nhìn không dám chạm vì sợ anh đau. Trâu Diệc Minh hôn nhẹ lên môi cô: “Không đau đâu, đừng quá lo lắng.”

Giản Hinh không đáp, vẫn nhẹ nhàng vuốt ve. Trâu Diệc Minh hít thở, ôm cô khê cọ cọ, vui vào mái tóc cô rồi hôn làn da mềm mại kia. Giản Hinh khê run, cười cười: “Em đến ngủ trong sáng với anh thôi.”

Trâu Diệc Minh chán chường: “Anh bây giờ cũng chỉ ngủ trong sáng được thôi.”

Cô cười hài lòng, anh cẩn nhẹ cầm cô, tức giận ngập trời: “Hai ta vùng trộm tình tự.”

Giản Hinh cười đến mức cả mặt đỏ bừng, đôi mắt ươn ướt lấp lánh nước khiến người ta yêu thương, Trâu Diệc Minh động tình, nghiêm túc hôn cô, một tay dò vào trong quần áo cô xoa nắn. Giản Hinh không phản đối, nằm sát bên người anh, chốc chốc nghịch tóc anh quấn vào tay mình, cảm giác tê dại chầm chầm vào trong lòng.

Người Trâu Diệc Minh ngày càng nặng, còn mặt Giản Hinh ngày càng đỏ, có cảm giác như muốn hòa tan ngay trong tay anh. Cô phát ra tiếng rên đứt quãng, lời anh nói uyển chuyển du dương và tràn ngập tình cảm dịu dàng. Trong người anh như có lửa, há miệng ngậm lấy môi Giản Hinh. Giản Hinh hơi sững sờ, không biết áo đã bị người này cởi ra từ bao giờ, tay cô dịu dàng choàng qua vai anh, càng kéo anh sát lại gần. Trâu Diệc Minh ngẩng mặt lên, miết mạnh xuống làn da từ xương quai xanh xuống đến ngực. Đồng thời kéo tay cô xuống quần bệnh nhân đang mặc trên người, giọng khàn khàn: “Em xoa cho anh.”

Ngực Giản Hinh dần đập lên xuống, làm theo lời anh nói.

Trâu Diệc Minh thoải mái ngâm một tiếng, có lẽ Giản Hinh học nghề không giỏi lại thêm tính lười biếng đã quen, mới làm vài lần đã bắt đầu chán, dĩ nhiên cô thế nào cũng không được.

Yêu tinh nhỏ trước mặt dán chặt như thế chẳng những không dập lửa cho anh lại còn bỏ thêm củi vào lửa, thiêu Trâu Diệc Minh đến ngày càng khó chịu. Cuối cùng anh đành tự kéo tay cô mạnh mẽ xoa nắn, bản thân nằm một bên tự chờ lửa dần tắt. Giản Hinh cười thích thú, đẩy anh ra rồi nói: “Anh để em tỉnh táo lại một tí, hành hạ người ta quá đi được.”

Giản Hinh hỏi: “Ngày mai em vẫn phải đến à?”

Trâu Diệc Minh tỏ vẻ hung dữ: “Tất nhiên rồi!”

Hôm sau phòng bệnh đón chào thêm một vị khách, lúc đi vào hai mắt hơi đỏ, quan sát tay Trâu Diệc Minh trên nằm trên giường bệnh mà suýt nữa khóc. Trần Phượng Tiên và Trâu Diệc Minh đều ngạc nhiên, vẫn là anh lên tiếng hỏi trước: “Cậu về nước rồi à? Sao tự dưng lại chạy đến đây?”

Hoàng Thiển mỉm cười, đáp: “Tớ vừa về nước thì đi tìm cậu, không ngờ cậu đã thay đổi thế này! Tớ không mang theo gì cả, cậu muốn ăn gì không, tớ xuống mua cho cậu.”

“Không cần đâu, không thiếu thứ gì cả!” Trần Phượng Tiên vội ngăn lại, nhìn qua Trâu Diệc Minh.

Anh giới thiệu: “Đây là đồng nghiệp cũ của con, Hoàng Thiển!”

Hoàng Thiển khéo miệng, chào: “Cháu chào bác ạ!”

Trần Phượng Tiên đánh giá từ đầu xuống chân, trong lòng rất hài lòng, cảm thấy cô bé này và con trai mình rất xứng đôi, nhiệt tình hỏi thăm từ gia đình đến công việc. Hoàng Thiển cũng vô tư trả lời từng câu hỏi một, còn Trâu Diệc Minh thấy hơi đau đầu: “Mẹ định điều tra hộ khẩu nhà người ta đấy à?”

Trần Phượng Tiên để ý trong lòng, càng thích Hoàng Thiển hơn: “Tiểu Hoàng, đi xa chắc là vất vả lắm. Ngồi xuống đây, bác về nấu cơm trước, trưa ở đây cùng ăn cơm với nhà bác nhé!”

Dứt lời, không để người ta có cơ hội từ chối liền cầm túi xách lên rồi đi ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn Hoàng Thiển và Trâu Diệc Minh, mắt cô nàng hơi đỏ, nói: “Sự việc lần trước rất không công bằng với cậu. Tớ ở nước ngoài nên không thể giúp cậu một tay, rất xin lỗi, tớ.... Mấy anh chị đồng nghiệp đều rất nhớ cậu.”

Trâu Diệc Minh bình thản đáp: “Có công bằng hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa!”

Hoàng Thiển nôn nóng, cố gắng kiềm chế nhưng sau đó vẫn nói ra: “Tớ đã nói với cậu rồi, ở nơi làm việc một người khó có thể tiến xa, nếu trước đây cậu nghe lời tớ thì bây giờ đã không bị thế này! Cậu không thể làm cùng tớ một công ty à? Hai chúng ta cùng làm với nhau không tốt ư? Bằng hai năm kinh nghiệm của tớ, rồi cả mấy năm làm việc của cậu thì không phải không tự mở công ty riêng được. Chẳng qua bây giờ cánh chim không gặp gió, nghỉ ngơi dưỡng sức mà thôi, cậu, cậu...”

Trâu Diệc Minh đưa chai nước cho cô ta, đứng dưng như không: “Nghỉ tí đi.”

Hoàng Thiển giật lấy chai nước, nói tiếp: “Tớ vốn định đến thăm cậu rồi nói chút chuyện về công việc thú vị cậu đang làm là việc gì, không ngờ cậu bây giờ lại biến thành thế này. Nói thật tớ cũng không quan trọng việc cậu có mất đi một cánh tay hay không.”

Trâu Diệc Minh xua tay, đáp: “Nghĩ quá rồi, chẳng qua không may xảy ra tai nạn giao thông thôi.”

Anh cũng nói với mẹ mình như thế, Trần Phượng Tiên tin, nên cách mấy ngày lại lên chùa cúng bái tốn cũng khá khá tiền hương.

Chẳng biết Hoàng Thiển có tin hay không, cô nàng nắm tay Trâu Diệc Minh và nói: “Lần này tớ đến đây đã suy nghĩ rất kĩ, chỉ cần cậu đồng ý tớ sẽ từ chức ngay lập tức, chúng ta...”

Trâu Diệc Minh rút tay lại, hỏi: “Lần này cậu đi bỏ tức về sẽ được thăng chức chứ?”

“Tớ không quan tâm mấy cái đó.”

Trâu Diệc Minh cười: “Đừng đại thế, bao nhiêu người còn mong vào vị trí của cậu đấy.”

Hoàng Thiển giận: “Trâu Diệc Minh, cậu phải để tớ nói ra mới được à? Tớ làm những điều nay đều là vì cậu cả. Cậu...”

Còn chưa dứt lời, Giản Hinh đã đẩy cửa bước vào, hồ hững nhìn bọn họ.

Trâu Diệc Minh vội vàng rút tay lại, nói: “Hừm, để tớ giới thiệu một chút...”

Hoàng Thiển ngoảnh theo hướng Trâu Diệc Minh: “Không phải hai người chia tay rồi sao?”

Trâu Diệc Minh nhăn mặt: “Đừng quá đáng.”

Hoàng Thiển ngẩn người, thoải mái chào hỏi Giản Hinh: “Chào cô, tôi là đồng nghiệp cũ của Diệc Minh, chúng ta đã từng gặp qua ở bệnh viện thành phố Mậu. Không biết cô còn nhớ không?”

“Chào chị.” Giản Hinh nhớ, hôm bà mất là người này đưa Trâu Diệc Minh đến bệnh viện. Cô quay sang phía ánh, đặt bình giữ nhiệt xuống, hỏi: “Cá diếc hầm, anh muốn ăn không?”

Trâu Diệc Minh vội vã biểu hiện đói bụng, Giản Hinh múc cho Hoàng Thiển một bát, mời: “Chị cũng ăn một bát nhé!”

Cô tháo khăn quàng cổ xuống, cúi người lộ mấy vết hồng trên xương đòn, Hoàng Thiển nhận lấy bát nếm thử, cô không nấu cơm, nhưng đã ăn hết thức ăn từ Bắc vào Nam. Bát canh cá này không có sơn hào hải vị nhưng rất quyến luyến lòng người. Chỉ riêng điểm này cô không thể nào sánh được với Giản Hinh. Cô giương mắt quan sát hai người họ, Trâu Diệc Minh không cầm được, Giản Hinh tốt bụng đút cho anh, Hoàng Thiển chưa từng thấy Trâu Diệc Minh biểu lộ sự yếu đuối trước mặt ai như thế.

Giản Hinh vừa cho cái miệng này ăn, vừa quay sang hỏi Hoàng Thiển: “Chị muốn ăn thêm không?”

Hoàng Thiển cười: “Không cần đâu. Không lẽ Trâu lại cho rằng tôi đến tranh cơm với cậu ấy.”

Trâu Diệc Minh cũng nở nụ cười, nói: “Quả thật tớ cũng hơi lo lắng cậu sẽ giành ăn với tớ.”

Hoàng Thiển đứng dậy, chào tạm biệt: “Không có nhiều thời gian, tớ còn phải về công ty, Diệc Minh, chuyện tớ vừa nói cậu suy nghĩ thêm nhé.”

30. Chương 30: Em Là Viên Ô Mai Ngọt Ngào Của Anh 1

31. Chương 31: Em Là Viên Ô Mai Ngọt Ngào Của Anh 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

Tay anh chậm chậm hoạt động, Giản Hinh run rẩy người, nơi sâu nhất cũng như cuốn theo. Điều đó chứng minh bí mật không thể giấu, tình yêu của một người phụ nữ dành cho một người đàn ông; chẳng qua mới chỉ hôn anh thôi mà cô đã như vậy rồi.

Vốn chỉ định trêu Giản Hinh một lúc nhưng bây giờ chuyển thành thật, Trâu Diệc Minh thăm dò từ từ, nóng bỏng đến thế, ướt át đến vậy. Cô ngậm nga như tiếng mèo kêu, siết chặt bờ vai anh. Giản Hinh ngấm nhìn anh, người đàn ông này vẫn đẹp trai như xưa, khi ngắm cô ánh mắt anh rất chăm chú, không hề che giấu dục vọng của bản thân. Anh than nhẹ bên tai: “Làm thế nào bây giờ? Không mang theo đồ rồi.”

“Không sao.” Giọng Giản Hinh như thì thầm bên tai.

Trâu Diệc Minh ngừng lại nhìn cô. Giản Hinh rử mắt lặp lại lần nữa: “Không sao...”

Anh thoải mái bật cười, một lúc sau gương mặt trở nên nghiêm túc đầy tôn trọng.

Lời cô nói tựa như một phương pháp khác để mời gọi một người đàn ông vậy. Nhớ lại bảy năm về trước khi cô và anh mới hẹn hò, trong mắt thầy cô Trâu Diệc Minh là một học sinh giỏi, còn trong mắt con gái là một bạn trai tốt, nhưng thật ra thì anh cũng không tốt như vậy, mới qua lại với Giản Hinh được hai tháng đã kéo con nhà người ta lên giường. Đó là lần đầu tiên của hai người họ, Giản Hinh còn chưa kịp hiểu rõ điều gì song cũng không muốn làm rõ. Cô thích ngắm nhìn gương mặt đỏ lên không kiềm chế nổi của anh khi nằm bên mình. Cũng từ lần đó cô mới thật sự tin tưởng anh không hề có kinh nghiệm về phương diện này mà chỉ học được từ phim ảnh.

Bởi vì anh quên chuẩn bị thứ quan trọng đó, đầu giường cũng có đồ được tặng miễn phí, anh xem, bắt đắc dĩ quay lại nói với cô: “Quá bé!”

Cô không hiểu anh đang nói gì, anh liền lấy một cái để vào tay cô: “Bé quá, không dùng được.”

Cô bất giác hiểu ra, kéo chăn che mặt lại, anh chui vào trong chăn, hai người đều trần truồng, cánh tay chạm vào cánh tay mềm mại, anh nhẹ giọng dỗ cô: “Được rồi, em để anh ôm một lát là được.”

Ôm một lúc anh lại không chịu được, cứ ma sát giữa hai chân cô, cả người cô nóng lên rất khó chịu, một lúc sau cô kéo chăn ra, nhắm mắt nói: “Anh cứ tiếp tục đi, em sẽ uống thuốc.”

Quả thật đây là lần đầu tiên anh không chịu đựng nổi, cắn răng vào trong. Cô đau, anh cũng đau, cuối cùng cũng chịu đựng đến mức hai mắt đỏ ngầu, vừa mới ra ngoài không kịp vào phòng tắm đã ra hết lên đùi cô. Sau đó cả người như mất hết sức lực nằm trên người cô, hồi lâu sau vẫn không lên tiếng.

Giản Hinh cũng im lặng rất lâu, cả hai đều thở hổn hển cùng một nhịp. Mắt Giản Hinh từ từ khép lại, trước khi chìm vào giấc ngủ, cô có cảm giác anh hôn lên mí mắt cô.

Khi tỉnh dậy, cô thật sự rất khó chịu, mở miệng gọi anh, hình như anh không có trong phòng. Cô có cảm giác như mình bị cả thế giới vứt bỏ, không biết làm thế nào nữa, nằm trong chăn khóc thầm.

Bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy mình như một đứa bé to xác vậy, làm sao có chuyện anh mặc quần vào thì không nhận cô nữa chứ? Chẳng qua là do tâm lý lo được lo mất của con gái thôi. Khóc được một lúc thì thấy anh về phòng, mang theo một cái túi lớn đặt trên giường, trong đó đều là đồ ăn vặt mà cô thích, nào là khoai tây chiên, ô mai mơ, sau đó lấy ra hai hộp thuốc từ trong túi, rót cho cô một ly nước ấm, nhỏ giọng nói: “Anh đã hỏi qua rồi, mặc dù cuối cùng cũng không... bên trong, nhưng mà vẫn hơi mạo hiểm. Thuốc này uống càng sớm càng tốt, anh còn mua cả thuốc giảm đau, anh sợ em đau không chịu được, em uống một viên đi.”

Đang nói chuyện, anh bỗng nhiên chau mày, phát hiện ra Giản Hinh đang rúc mình lại khóc, xoa đầu cô: “Em khóc cái gì? Hối hận à?”

Giản Hinh lắc đầu: “Không phải đâu, em sợ anh không cần em nữa.”

Anh ôm lấy cô, ôm rất lâu, không nói gì. Anh ôm cô vào trong lòng mình để cô yên tâm, cô tựa vào trong ngực anh ăn khoai tây chiên sau đó uống thuốc, vừa uống xong đã nghe anh nói: “Anh xin lỗi.”

Xin lỗi vì cái gì? Giản Hinh không hiểu.

Anh cầm lấy hộp thuốc nói: “Thuốc này rất có hại cho sức khỏe, là do anh không tốt, nếu biết trước, anh đã ...”

Giản Hinh nhìn tờ hướng dẫn, nói với vẻ không quan tâm: “Không đâu, em thấy rất nhiều người uống mà, không nghiêm trọng như vậy đâu.”

Cô thầm vui vẻ trong lòng, muốn biết liệu khi đi mua thuốc anh có thấy ngại hay không.

Vừa uống thuốc xong, chưa tới lúc trả phòng cô bắt đầu cảm thấy khó chịu, cứ như có gì đó cứ đảo qua đảo lại trong dạ dày khiến cô muốn nôn. Anh chau mày khi đưa cô tới dưới phòng trọ còn dặn Tăng Tuyền đã chờ ở đó: “Có chuyện gì thì gọi ngay cho anh nhé!”

Tăng Tuyền đồng ý với anh rồi đỡ Giản Hinh về phòng cười đều nói: “Không ngờ lão Trâu lại lo lắng như khi vậy.”

Giản Hinh cực kì thích Trâu Diệc Minh khi sốt ruột, cho dù là trước đây hay bây giờ.

Cô cảm thấy lòng mình mềm lại, xoa nhẹ phần cứng rắn của anh, nghe anh nói bên tai: “Em ngồi dậy đi, cởi quần ra.”

Cô nghe lời anh ngồi dậy, anh sợ cô chậm chạp, đưa tay xé luôn quần ngủ của cô, sau đó kéo cô vào trong ngực mình một lần nữa, vừa hôn vừa sờ khắp người cô. Cô cũng không biết anh đã kéo khóa từ khi nào, đột ngột tìm cửa vào, đi vào thăm dò mảnh đất vô cùng quen thuộc, hai tiếng than nhẹ thỏa mãn đồng thời phát ra.

Trên người anh có vết thương nên không tiện, anh để cô cử động, vết đỏ trên cổ cô cực kỳ nổi bật theo động tác lên xuống của cô. Anh sợ cô thấy lạnh, không cởi hết đồ, còn lấy áo khoác của mình khoác lên người cô, hai người họ dính lấy nhau, bàn tay anh di chuyển dưới lớp quần áo. Giản Hinh vén áo anh lên, cúi đầu nhìn bụng anh, bởi vì phải dùng sức mà cơ bắp nổi lên, giật giật khiến người ta chỉ muốn chạm vào. Bàn tay cô đặt trên bụng anh mượn chút lực, một tay anh lại đỡ lấy cô để cô có thể thoải mái hơn một chút.

Không có cách nào khác, tay anh bị treo nên chỉ có thể dùng tư thế này, trời lạnh nhưng toàn thân hai người lại đầy mồ hôi, đến lúc cuối Trâu Diệc Minh muốn đẩy cô ra theo bản năng, có lẽ lần đầu tiên đã dọa được anh. Mấy năm nay, cho dù ở trong trường hợp nào, anh cũng dùng biện pháp khác, Giản Hinh không muốn, vẫn đề nặng lên người anh không chịu đứng dậy. Trâu Diệc Minh nghiêm túc nhìn cô, sau đó ôm chặt lấy cô, hai người dính vào nhau cùng run rẩy, dường như muốn nhập đối phương vào cơ thể mình, khẽ gọi tên cô: “Hinh Hinh.”

Sau khi xong chuyện cả hai người đều không muốn cử động, lấy áo khoác trải dưới đất làm giường, anh nằm xuống, thuận tay kéo áo, Giản Hinh nằm vừa vặn trên người anh, giống như một con gấu Koala.

Bàn tay anh vuốt ve người cô, chậm chậm hỏi: “Em định đón Tết thế nào?”

Về chuyện này, cuối năm nào anh cũng nghe cô, chỉ là trước kia công việc bận rộn nên anh chỉ có thể đưa tiền cho cô, để Giản Hinh tự lo liệu. Mà cô cũng đã làm rất tốt, còn tiết kiệm tiền cho anh, nhưng chi phí ăn mặc của anh lại không hề thua kém ai.

Giản Hinh lười biếng trả lời anh: “Đây là năm đầu tiên bà đi, em nghĩ nên làm náo nhiệt một chút để bà khỏi lo lắng.”

“Ừ, anh sẽ chuẩn bị cùng em.” Anh nói.

Cô nhòm người dậy nhìn anh, chắc chắn là anh đang nói thật lòng.

Cô cười, gật đầu nói, tới lúc đó cô muốn treo một bộ câu đối thật lớn và đèn lồng. Anh không nghĩ cô lại vui tới vậy, cười cười nắm lấy ngón tay xinh xắn của cô đùa nghịch. Giản Hình bỗng hỏi một vấn đề: “Anh còn nhớ bố anh không?”

Cô chỉ mới nghe anh nói một lần vào bữa tiệc ly hôn của Tăng Tuyền.

Ánh mắt anh nhìn về phía xa xa, nghĩ một lát mới nhìn cô: “Không nhớ ... khi đó anh còn quá nhỏ, hình của ông ấy mẹ anh cũng đốt hết, nên anh cũng không nhớ nổi dáng vẻ của ông ấy. Anh cũng rất hâm mộ nhưng đứa trẻ được cha ôm vào trong lòng, anh đã nghĩ tại sao ông ấy lại không muốn bế anh nữa.”

Giản Hình nói: “Ừm, gần đây em cũng rất hâm mộ Tiểu Thiên, bố cô ấy rất chiều chuộng cô ấy. Trâu Diệc Minh, nếu bố mẹ em vẫn còn sống, họ nhất định sẽ rất chiều em.”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Vậy anh có thích trẻ con không” Giản Hình nhanh chóng bổ sung: “Em thấy Tiểu Thiên cũng rất dễ thương.”

Trâu Diệc Minh ngẩng đầu hôn lên mí mắt cô: “Dĩ nhiên là anh rất thích.”

Giản Hình hài lòng lại nằm xuống ngực anh, lén cười.

Giờ đây, cô muốn sinh một đứa con cho anh, để anh được trải nghiệm cảm giác làm bố.

Cô nghĩ anh sẽ luôn bế con trong lòng mình, nhất định còn chiều con hơn cả ông chủ nhỏ.

Hai người ôm nhau ngủ một lúc, trời còn chưa sáng anh đã rời đi, yên lặng trở về giường của mình. Trần Phương Tiên vẫn dậy sớm như thường ngày vo gạo nấu cháo, đẩy cửa ra thấy Trâu Diệc Minh vẫn đắp chăn ngủ say liền làm việc nhẹ nhàng hơn một chút. Sau khi ăn sáng, Trâu Diệc Minh nói phải đi ra ngoài cùng ông chủ nhỏ một lát.

Hiện tại Trâu Diệc Minh không phải là người có tính cách chịu thiệt, ngậm ngùi nuốt giận, trận này không thể bị đánh bại. Xưa nay anh vẫn chỉ có một câu, để anh đến đầu ngõ chặn đường cắt đứt tay người anh xem thường, anh nói với ông chủ nhỏ: “Người khác chặt một cánh tay của tớ, tớ phải xối mồ mả tổ tiên nhà hấn lên.”

Ông chủ nhỏ nói: “Ừ, không thành vấn đề.”

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Trâu Diệc Minh đưa Giản Hình tới thành phố Mậu, anh nói mình phải làm phù rể nên Trần Phương Tiên không cần được, bèn dặn dò con trai chú ý cánh tay. Đêm đó Giản Hình ngủ ở nhà Lý Doanh, còn Trâu Diệc Minh đi cùng Lâm Hạo.

Giờ lành ngày hôm sau, tiếng pháo nổ vang trời, Tiên Vũ đi giày cao gót chặn cửa làm khó chú rể theo tục lệ. Mọi người cũng không trông mong Lưu Ba làm gì được Tiên Vũ, đưa bao lì xì cũng vô dụng, Tiên Vũ canh cửa thật quá chuyên nghiệp. Trâu Diệc Minh cũng muốn xông vào, Tiên Vũ vừa mở miệng nói, đưa ra một Giản Hình, nhất thời cũng cần được anh.

Giản Hình quan sát thấy hôm nay Lâm Hạo có vẻ rất tốt, mùa đông mặc nhiều quần áo nên cũng không thấy gầy, anh được Trâu Diệc Minh và Lưu Ba hộ tống phía sau, cười rất mãn nguyện. Nhìn đến Trâu Diệc Minh, trước khi tới đã đi cắt tóc ngắn, sạch sẽ gọn gàng. Mấy người này, trừ Đại Phúc và Tăng Tuyền là không liên lạc được thì đều đến đông đủ.

Bên đằng gái có nội gián, cô dâu vội vàng ôm cái váy cưới công kênh chạy tới, đứng ngay ngắn cạnh chú rể. Tiên Vũ chỉ vào cô ấy nói: “Giỏi, giỏi lắm, tao là người xấu rồi. Lý Doanh, mày cần thận lát nữa bị tao chuốc cho nằm lăn bò ra đấy.”

Lý Doanh cầu xin tha thứ, kéo Lâm Hạo chuẩn bị xuống tầng, Lâm Hạo ngăn cô lại, cúi người xuống muốn bế cô. Tập tục thời này là vậy, từ phòng cho đến khi ngồi lên xe đưa dâu, chân cô dâu không thể chạm đất.

Lý Doanh căng thẳng lui về phía sau nói: “Không cần bế dâu, em có thể tự xuống được mà.”

Lâm Hạo lắc đầu ôm lấy cô. Trâu Diệc Minh cũng đi theo phía sau. Lý Doanh sợ Lâm Hạo đứng không vững liền ôm lấy cổ anh: “Gần đây em ăn rất nhiều, có nặng lắm không?”

Lâm Hạo nói: “Không nặng, đi thôi.”

Một đám người náo nhiệt đi xuống dưới, Giản Hinh trở về phòng lấy áo khoác của Lý Doanh, thấy mẹ nó đứng trong góc phòng bếp lau nước mắt.

Đám cưới diễn ra rất ấm áp, Trâu Giản Minh và Giản Hinh đứng đằng sau Lâm Hạo và Lý Doanh, nghe người chủ hôn đọc lời tuyên thệ trong đó có một câu: “Nguyện làm đôi chim sát cánh trên trời, nguyện làm một nhánh cây liền cành dưới đất.”

Sau đó chú rể và cô dâu có mấy phút nói một chút cảm tưởng về nhau, Lâm Hạo chỉ nói một câu đơn giản: “Cám ơn em Tiểu Doanh, anh yêu em.”

Lý Doanh tiếp lời: “Lâm Hạo, bất kể là trên trời hay dưới đất anh cũng hãy chờ em, đôi chim sát cánh hay nhánh cây liền cành, em đều nguyện ý.”

Phần lớn khách mời ngồi phía dưới đều không biết Lâm Hạo bị bệnh, nghe thấy lời này liền vỗ tay tán thưởng, Lý Doanh xoay người cười với mọi người: “Hy vọng mọi người ăn uống thật ngon miệng, vui vẻ, đại cát đại lợi.”

Tiếng vỗ tay càng vang hơn, thức ăn bắt đầu được dọn ra, trong lúc đó Trâu Diệc Minh đỡ Lâm Hạo rời đi một lát, trên bàn chỉ còn lại Lý Doanh, Giản Hinh và Tiền Vũ. Lý Doanh giải thích: “Không sao, đến giờ uống thuốc, anh ấy đi uống thuốc thôi.”

Giản Hinh nhìn cô thật lâu, Tiền Vũ kéo kéo váy cô dưới bàn, Giản Hinh nói nhỏ: “Tao thấy Lâm Hạo khá hơn nhiều rồi.”

Lý Doanh sợ trôi hết son môi nên ăn uống rất cẩn thận: “Lần trước tao có nói với mày, mẹ tao nói trong núi sâu có một loại cỏ, tao mang về, mỗi ngày đều nấu cho anh ấy ăn, anh ấy nói sau khi ăn cảm thấy khá lên nhiều.”

Sau đó cô dâu chú rể bắt đầu đi mời rượu, mỗi bàn đều không thể tránh. Chức trách hiện tại của phù dâu phù rể chính là cản rượu thay cô dâu chú rể, nhưng tử lượng của Giản Hinh rất kém nên cũng bị Trâu Diệc Minh kéo ra sau: “Em đi theo anh, đừng uống nhiều, có rượu cứ đưa cho Tiền Vũ.”

Tiền Vũ ra vẻ ngạc nhiên, gõ lên cái tay thạch cao của anh, Trâu Diệc Minh nói: “Làm phiền em.”

Tiền Vũ cũng không từ chối việc tốt, ngày tốt có ai tới cũng không từ chối, có rượu cứ uống, dù sao cũng chỉ có một ngày vui. Lưu Ba sợ cô uống say, muốn uống thay thì bị Tiền Vũ đập cho một cái đuối đi: “Anh quản cái gì hả?”

Khách khứa cũng cười nhao nhao theo: “Không được uống thay, thay một ly phạt ba ly.”

Cuối cùng, phù dâu và phù rể không sao, Tiền Vũ và Lưu Ba thay mặt làm chủ hoàn toàn. Trâu Diệc Minh kéo Giản Hinh ra ngoài, cúi đầu nhìn cô, hôm nay cô có trang điểm, gò má đỏ bừng, thật ra cô trang điểm rất xinh đẹp, kể cả ở lễ ly hôn của Đại Phúc, cô cũng xinh đẹp hơn cô dâu nhiều.

Giản Hinh vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng Lý Doanh, bất cứ lúc nào cô ấy cũng cười. Hôm nay Lý Doanh là nhân vật chính, mọi người đến đây đều là để chúc phúc cho cô ấy, cô ấy đứng ở giữa, cười đầy hạnh phúc.

Buổi tối Lâm Hạo lại mở tiệc chiêu đãi mấy người bạn, một bàn đầy thức ăn. Mỗi một lần Trâu Diệc Minh nhắc đùa lên đều là để gấp thức ăn cho Giản Hinh, Lý Doanh nhìn thấy, nhỏ giọng nói với Tiền Vũ: “Chuyện này là sao chứ?”

Tiền Vũ khê nói: “Tao từng cược với Tăng Tuyền, một triệu, nó thua.”

Lý Doanh tò mò: “Sao mày dám chắc là Tiểu Hinh và lão Trâu không chia tay được?”

Tiền Vũ nói: “Mày không phát hiện ra à? Trước đó nó cứ giục bọn mình giới thiệu cho nó đi xem mắt, nhưng mà có lần nào nó mặc váy đâu, nó chỉ mặc váy trước mặt lão Trâu thôi. Phụ nữ mà, đều có sự cố chấp của mình.”

Bữa cơm này mọi người cũng không ăn quá lâu, Lâm Hạo đã mệt mỏi cả ngày, nên để anh về nghỉ ngơi sớm một chút. Trâu Diệc Minh và Giản Hinh chuẩn bị nổ máy đi về Giang Châu thì bị Tiền Vũ ngăn lại. Cô và Lưu Ba đều có xe, vốn một chiếc cũng đủ rồi, nhưng Tiền Vũ không chịu để Lưu Ba động vào đồ của mình, cho nên cuối cùng mọi người phải tách ra. Giản Hinh ngồi xe Tiền Vũ, Trâu Diệc Minh và Lưu Ba đi một xe.

Trên xe Trâu Diệc Minh hỏi: “Vẫn đợi à?”

Lưu Ba nói: “Cô ấy có giận cũng không thể giận cả đời, tao chờ được.”

Sau khi Trâu Diệc Minh và Giản Hinh đi rồi, hai người cùng đi lấy xe, Lưu Ba gọi Tiền Vũ lại: “Anh xin em, hãy cho anh thêm một cơ hội được không? Chúng mình đừng lãng phí thời gian nữa, chuyện của Lâm Hạo khiến anh nghĩ rất nhiều.”

Tiền Vũ cười lớn, tiếng cười hơi chói tai: “Lưu Ba ơi Lưu Ba à, năm đó em gái anh đẩy tôi xuống lầu cũng không hề nường tay, bây giờ anh lại đi cầu xin tôi ư? Đã muộn rồi.”

Lưu Ba kéo tay cô: “Anh không tin em không có tình cảm với anh, đã lâu rồi mà em vẫn một mình, điều này cho thấy em vẫn còn yêu anh. Tiểu Vũ, đừng giữ mãi quá khứ, chúng ta sẽ rất khổ sở.”

Tiền Vũ hất tay Lưu Ba ra rồi ngồi vào trong xe, Lưu Ba gõ lên cửa kính xe, cô hạ cửa xe xuống. Khi Lưu Ba nói ba chữ “anh yêu em” cô chỉ chăm chú lục túi của mình, dù cho Lưu Ba nói gì cũng rất thờ ơ. Lòng anh càng ngày càng lạnh, ba chữ “Anh yêu em” cuối cùng mang theo chút bất lực yếu ớt.

Lúc này Tiền Vũ ném cho anh một tấm hình, là hình siêu âm (B) ở bệnh viện: “Đây, hình của con anh đấy, tới bây giờ nửa đêm đi ngủ tôi còn mơ thấy nó, anh nói anh yêu tôi à? Cầm về nhìn kỹ một chút, tự hỏi xem bản thân mình có lương tâm hay không.”

32. Chương 32: Em Là Viên Ô Mai Ngọt Ngào Của Anh 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

Đám cưới Lý Doanh mang lại một bầu không khí vừa buồn vừa vui khiến mọi người rất cảm động. Khi ở trên xe về Giang Châu, cả quãng đường Giản Hinh đều không nói gì, lặng lẽ tựa vào vai Trâu Diệc Minh. Sau đó anh đưa cô về nhà, đứng trước cửa nhà xoa đầu cô: “Em đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Giản Hinh gật đầu, xoay người mở cửa. Trâu Diệc Minh giả vờ đi vào theo, lập tức bị cô chặn ngay ở cửa: “Muộn lắm rồi, anh cũng về nhà đi.”

Trâu Diệc Minh đành chịu: “Trước Đại Phúc nói anh là đồ ngốc, giờ anh thấy nó mới ngốc.”

Giản Hinh cười, chắc chắn Đại Phúc lại bị anh chinh rồi!

“Nếu trước đây anh không lặn tẩn vấn đề nhà cửa, cưới em về nhà sớm hơn thì tối nay chúng mình cũng không cần phải ai về nhà nấy rồi, còn có thể bớt được một đồng thứ phiền toái. Anh đúng là đồ ngốc thật.” Trâu Diệc Minh nói.

Giản Hinh nắm tay anh, trước kia anh luôn khẳng khái phải mua được nhà rồi mới cưới, đã trải qua rất nhiều chuyện nên cô cũng không giận anh. Thật ra anh chẳng sai chuyện gì cả, anh chỉ muốn cho cô một căn nhà yên ổn, chẳng qua họ đều không hiểu chuyện. Quãng thời gian chia tay đó, cả hai đều đã cùng nhau trưởng thành.

“Giản Hinh này.” Trâu Diệc Minh gọi cô: “Hôm đó em nói đã thích anh từ rất lâu rồi, sao anh chẳng phát hiện ra chút nào nhỉ? Thích anh bao nhiêu?”

Giản Hinh không ngờ anh lại nói đến chuyện này, mặt thoát đỏ. Cái ngõ này rồi sẽ bị phá hủy, tất cả đường như cũng trở nên tiêu điều, đèn đường hỏng, tranh sáng tranh tối, phản chiếu lên đôi mắt anh. Anh xoa xoa cổ Giản Hinh, vết đỏ mà thợ trang điểm khó khăn lắm mới che lại được vẫn chưa kịp tan đi, bây giờ bị anh xoa như vậy, lại xuất hiện.

Giản Hinh đánh mạnh vào tay thì bị anh bắt lấy, anh bật cười: “Khi anh chơi bóng rổ có rất nhiều cô gái hét cổ lên, người bí ẩn như em sẽ không chạy theo hét đấy chứ?”

Giản Hinh lập tức ngừng đầu: “Em có!”

Trâu Diệc Minh hơi bất ngờ, thật ra sau mỗi lần Giản Hinh đến xem trận đấu anh đều để ý, Tăng Tuyền kéo cô ngồi vào hàng ghế thứ nhất, cô hoàn toàn khác những cô gái trang điểm lộng lẫy bên cạnh. Giản Hinh luôn mặc váy, buộc tóc đằng sau, làn da trắng ngần, không có bất cứ hành động khoa trương nào, luôn yên lặng.

Trận đấu căng thẳng, kích thích nhưng thỉnh thoảng anh vẫn phân tâm ngoảnh đầu nhìn cô. Dầu trong sân huyền ảo như thế nào đi chăng nữa, cô vẫn yên tĩnh như cũ, không hề thấy có chút hứng thú nào với bóng rổ, cứ như chẳng qua đi cùng Tăng Tuyền tới mà thôi.

Nhưng sau đó cô ấy lại nói như thế nào nhỉ?

“Thật ra em đã biết anh là người Giang Châu từ lâu rồi, mỗi khi đi ra ngoài với Tăng Tuyền em đều rất mong đợi. Anh không biết có thể ngồi hàng ghế đầu cổ vũ cho anh trong trận đấu bóng rổ, em kích động như thế nào đâu, thấy anh giành chiến thắng, em còn vui mừng hơn bất cứ ai. Từ rất rất lâu rồi, em chỉ thích anh mà thôi.”

Anh thật sự không hề hay biết.

Giản Hinh chỉ nói điều này một lần, Trâu Diệc Minh nhớ không sót một chữ, còn lúi ra nói lại với cô. Giản Hinh nhảy lên muốn bịt miệng anh lại, nhưng người này quá cao, dễ dàng bắt lấy tay cô, cười đến là thoải mái: “Giản Hinh ơi Giản Hinh à, em thật là gian xảo, đến cả anh mà cũng bị em lừa.”

Giản Hinh thấy mình thiệt to rồi, biết trước thế này thì đã chẳng nói với anh rồi!

Cô xoay người vào nhà đóng cửa lại, tựa vào sau cửa nhịp tim cũng dần dần bình thường lại. Trâu Diệc Minh gõ gõ lên cánh cửa, nói nhỏ: “Anh đi đây, em ngủ ngon nhé!”

Bỗng nhiên Giản Hinh mở cửa thò đầu ra, Trâu Diệc Minh vẫn còn đứng đó, nụ cười trên mặt rất sáng. Giản Hinh không thể hồi phục lại nhịp tim đang đập điên cuồng như cũ nữa, khẽ nói: “Chúc anh ngủ ngon.”

Đêm đã khuya, Trâu Diệc Minh rón rén đứng trước cửa nhà tìm chỗ đút chìa khóa, sợ đánh thức Trần Phượng Tiên thì đèn trong nhà bỗng nhiên sáng lên, bà mở cửa ra cho anh.

“Mẹ vẫn chưa ngủ à?”

Trần Phượng Tiên nói: “Con chưa về mẹ làm sao ngủ được?”

Những lời này của bà khiến Trâu Diệc Minh cảm thấy rất có lỗi, tình yêu của người mẹ dành cho con mình là tình yêu vô tư nhất, anh có thể cảm nhận được.

“Mẹ ơi.” Anh gọi bà.

Trần Phượng Tiên buộc tóc lại, xoay người lại nhìn.

Trâu Diệc Minh nói: “Hôm nay Giản Hinh cũng đi, vừa nãy con và cô ấy về cùng nhau.”

Trần Phượng Tiên không lên tiếng, đi vào phòng bếp rót nước uống, giống như không hề nghe thấy gì.

“Con sẽ cưới Giản Hinh.” Anh nói: “Hy vọng mẹ có thể đồng ý.”

Trần Phượng Tiên đặt cốc nước xuống, tắt đèn trở về phòng, vẫn không nói gì.

Ngày hôm sau Trần Phượng Tiên không dậy làm bữa sáng, Trâu Diệc Minh biết tâm trạng bà không tốt, bận bịu trong phòng bếp, nấu xong cháo đặt lên bàn rồi gõ cửa phòng bà: “Mẹ ơi, mẹ dậy ăn chút gì đi ạ!”

Rất lâu sau vẫn không thấy có tiếng trả lời, anh đẩy cửa ra thì thấy Trần Phượng Tiên bị sốt nằm trên giường, lần đầu tiên Trâu Diệc Minh ý thức được bà đã già rồi. Anh lập tức đưa bà tới bệnh viện, khi đang truyền thuốc giảm sốt thì cậu của Trâu Diệc Minh tới. Phải nói rằng việc Trần Phượng Tiên bị ốm quả thật là chuyện rất hiếm, không chỉ Trâu Diệc Minh, ngay cả cậu của anh cũng chưa gặp được mấy lần. Trần Phượng Tiên cậy mạnh, khẳng khái nói mình không sao, trách Trâu Diệc Minh làm to chuyện, bà yêu cầu xuất viện ngay lập tức.

Trâu Diệc Minh không thể không hỏi bác sĩ, thật ra Trần Phượng Tiên cũng không bị gì nghiêm trọng, nhiệt độ hạ xuống là được, bác sĩ dặn dò mấy câu theo lệ: Muốn không có việc gì thì phải giữ tâm trạng thật tốt.

Trâu Diệc Minh và cậu đứng ngoài hành lang nói chuyện, cậu đưa cho anh một điều thuốc, anh đẩy về lại nói: “Cháu không hút nữa ạ.”

Cậu nói: “Cháu biết tại sao lần này mẹ cháu bị như vậy không?”

Trâu Diệc Minh gật đầu.

“Cả đời mẹ cháu cũng không dễ dàng gì, để chị ấy trải qua tuổi già vui vẻ mới là có hiếu.” Cậu bỗng nhiên chuyển chủ đề: “Chỉ có điều Giản Hinh là một cô gái tốt, sau này mẹ cháu sẽ hiếu thảo.”

Sau đó Trâu Diệc Minh chuẩn bị xuất viện theo ý Trần Phượng Tiên, vừa khéo hôm nay Trâu Diệc Minh không phải đi làm, có thể ở nhà chăm sóc bà, nhưng anh không rảnh việc trong bếp. Sở trường của anh không phải nấu mì thì chính là nấu cháo, Trần Phượng Tiên chắc chắn không chê thức ăn đơn giản mà con trai làm, chỉ là nhìn bà càng ngày càng gầy đi, cũng không có tinh thần. Tiếp tục như vậy cũng không được, Trâu Diệc Minh dùng di động gọi cho Giản Hinh, sau khi Trần Phượng Tiên đi ngủ lại chạy tới chỗ của cô, gần sáng mới về nhà, còn vất vả hơn Thiên Thiên đang làm việc ở công trường. Có điều, mấy ngày sau thức ăn càng ngày càng tốt hơn trước, Trần Phượng Tiên có thể ăn nhiều hơn, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều.

Trâu Diệc Minh rất vui, chiều nay gặp Giản Hinh còn ôm cô vào lòng hôn một cái. Giản Hinh chỉ vào phòng bếp, nói: “Hôm nay em chỉ anh nấu khoai lang xào?, bổ khí, ăn vào rất tốt cho cơ thể.”

Giản Hinh làm việc gì cũng nghĩ trước lo sau, Trần Phượng Tiên không thích ăn thịt nên cô chỉ Trâu Diệc Minh nấu ăn, năng lực học tập của cậu học sinh này rất tốt, mới thử mấy lần đã có thể làm gần giống. Cũng không phải đang cố gắng nịnh bà ấy, dù gì bà cũng là người lớn, đã lớn tuổi rồi, đôi khi cũng sẽ có bệnh vặt. Đồng thời cô không hy vọng Trâu Diệc Minh trở thành cô nhi giống mình, dấu thể nào Trần Phượng Tiên cũng là một người mẹ tốt, đáng được tôn trọng.

Vốn định chuẩn bị xong bữa sáng mới gọi Trần Phượng Tiên dậy, Trâu Diệc Minh lại không ngờ bà không ngủ, đang ngồi ở nhà chờ mình. Anh vừa mở cửa đã thấy bà đang ngồi trong phòng khách, không hề ngạc nhiên anh ra ngoài vào lúc nửa đêm để làm mấy chuyện này.

Bà hỏi: “Con đi đâu về đây?”

Trâu Diệc Minh đáp: “Con đến chỗ Giản Hinh, trưa con nấu khoai lang xào cho mẹ nếm thử nhé. Chắc cũng không đến nỗi đâu ạ.”

Trần Phượng Tiên nói: “Dạo này mỗi buổi tối con đều lên đi ra ngoài, cũng là tối chỗ nó à?”

Anh im lặng rồi hỏi: “Mẹ biết hết ạ?”

Bà biết hết, lúc Trâu Diệc Minh đi bà cũng không ngủ được, mỗi ngày đều phải chờ anh trở về mới có thể chợp mắt một lát, sau đó dậy lại dậy làm bữa sáng, đại khái là do không nghỉ ngơi đủ lại suy nghĩ nhiều nên mới bị ốm.

Bà thở dài, xoay người vào phòng, lúc ăn trưa, thấy một đĩa khoai lang xào trên mâm, trông cũng tạm ổn, Trâu Diệc Minh khuyên bà ăn vài miếng, cũng khá được.

Trâu Diệc Minh thấy bà chịu ăn, liền đẩy cái đĩa về phía bà nói: “Đỗ xanh có tác dụng giải độc, con ninh cả đêm đấy, mẹ ăn nhiều một chút.”

Trần Phượng Tiên nhìn anh, mỗi ngày tới nhà người ta một lúc lâu là để học nấu ăn đấy hả?

Trâu Diệc Minh còn nói: “Thật ra cũng không tính là con nấu, Giản Hinh chuẩn bị mọi thứ bắc lên, con chỉ chịu trách nhiệm trông lửa.”

Bà vẫn không nói lời nào, Trần Diệc Minh buồn cười nói: “Mẹ ơi, bây giờ mẹ không cãi nhãi với con nữa con lại thấy không quen đấy.”

Anh bị bà dùng đũa gõ lên đầu.

Ngày hôm sau là ngày 29 cuối năm, Trâu Diệc Minh đã hẹn Giản Hinh đi dán câu đối, quang minh chính đại đi ra ngoài. Trước khi đến chỗ cô, anh đưa một cái túi cho Trần Phượng Tiên: “Giản Hinh chuẩn bị cho mẹ đấy ạ, mẹ xem có thích hay không.”

Trần Phượng Tiên không mở túi ra, vẫn chăm chú xem bộ phim truyền hình nhiều tập trên ti-vi.

Mới sớm tinh mơ, Giản Hinh đã ra ngoài chuẩn bị trước, hôm nay họ đã hẹn nhau đi ra ngoài mua câu đối và đèn lồng, đến nơi trên mặt Trâu Diệc Minh đầy vui vẻ, cô hỏi anh: “Anh cười gì thế?”

Trâu Diệc Minh nắm lấy tay cô: “Vừa nãy anh đi ra ngoài trước mặt mẹ mà mẹ không cản anh.”

Do chỉ có thể dùng một tay nên tiến độ hơi chậm một chút, gần trưa mới giải quyết xong đôi câu đối và đèn lồng. Giản Hinh chuẩn bị cơm tất niên trong phòng bếp, mặc dù chỉ có một mình cô nhưng làm rất nhiều thức ăn. Trâu Diệc Minh ôm cô từ đằng sau, thương lượng: “Chúng mình cúng giao thừa muộn một chút, đợi anh ăn cơm với mẹ xong anh tới đây, em đợi anh nhé!”

Giản Hinh gật đầu.

Ngày 30 Tết hàng năm Trần Phượng Tiên đều làm tất niên vào lúc ba giờ chiều, đến tối thức đêm nấu chè, nhưng năm nay cơm tất niên lại do Trâu Diệc Minh chuẩn bị. Phức tạp quá anh không làm được nên dứt khoát nhờ Giản Hinh dạy làm những món mà Trần Phượng Tiên thích ăn. Trần Phượng Tiên nhìn bữa cơm tất niên mà anh chuẩn bị cũng không có ý kiến gì, sau khi ăn xong vẫn còn sớm bà lại ngồi xuống chờ xem tiết mục ngày Tết trên TV.

Trâu Diệc Minh mặc áo khoác vào, đi ra cửa rồi nói với mẹ: “Mẹ ơi, năm nay Giản Hinh phải đón năm mới một mình, con đi qua với cô ấy đây ạ.”

Trần Phượng Tiên vẫn ngồi ăn hạt dưa, không để ý tới anh.

Khi Trâu Diệc Minh tới, Giản Hinh vẫn còn một món chưa xong, anh liếc mắt nhìn thấy đó là món khoai lang xào mà mình đã học nên đẩy cô ra ngoài, vừa xắn tay áo lên vừa nói: “Để anh làm cho.”

Lúc làm cơm tất niên, mắt Giản Hinh đỏ lên, Trâu Diệc Minh ôm cô ngồi trên đùi mình, dỗ cô như dỗ thiên sứ nhỏ: “Đừng khóc nha, anh mua kẹo cho nhé.”

Giản Hinh bật cười, nghiêm túc nhìn anh sau đó hôn anh một cái: “Cám ơn anh.”

“Cám ơn cái gì?”

“Cám ơn anh đã ở cạnh em hôm nay.” Nếu như không có Trâu Diệc Minh, chắc hẳn bây giờ cô đang ở thành phố Mậu trong căn phòng mà cô đã mua đón năm mới. Chỉ mình cô ở nơi không phải là nhà, ở bên ngoài như bây giờ mới là nhà.

Trâu Diệc Minh đặt cằm trên hõm vai cô, dùng hơi thở nóng bỏng của mình trên gheo cô, Giản Hinh ngượng ngùng nghĩ đến, eo nhỏ bị anh ôm thật chặt. Đây là ám hiệu của hai người bọn họ, nếu trước đây anh làm như vậy với cô thì sau khi tan làm cô sẽ chạy về nhà, nấu món anh thích, tắm rửa sạch sẽ thơm tho, rồi đổi ga trải giường.

Trâu Diệc Minh hỏi: “Được không em?”

Giản Hinh xấu hổ cười cười, chuyên tâm ăn món khoai lang xào mà anh nấu.

Khi Trâu Diệc Minh về nhà thì đã gần tới năm mới, anh ngồi bóc quýt cho Trần Phượng Tiên. Năm ngoái cả buổi đều nghe thấy tiếng cười của Trần Phượng Tiên nhưng năm nay lại rất yên tĩnh vô cùng, thậm chí còn thấy hơi vắng vẻ. Bà không bình luận những bộ phim ngắn kia nữa, cũng không hát theo những bài hát trên ti vi. Sáng sớm bắt đầu cho Trâu Diệc Minh nấu chè trôi nước, ăn xong chè trôi nước thì cũng coi như xong 30 Tết, đến khi anh rửa xong chén bát đi ra ngoài thì thấy Trần Phượng Tiên đã dựa vào sofa ngủ.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên anh thấy bà không chờ được qua năm mới đã ngủ mất. Năm nay Trần Phượng Tiên thậm chí còn không nhuộm tóc, không giấu nổi những lọn tóc mai đã bạc, người như già thêm mấy tuổi. Trâu Diệc Minh nhẹ nhàng ngồi trước ghế, giảm nhỏ âm thanh xuống, bóc một quả quýt từ từ ngồi ăn. Đến lúc 12 giờ những nhà xung quanh đốt pháo khiến Trần Phượng Tiên giật mình tỉnh giấc.

Trần Phượng Tiên ngồi dậy thấy con trai ngồi bên cạnh mình ăn quả vặt cười với bà, sau đó anh đi ra ngoài đốt pháo, nhảy vào nhà như châu chấu rồi đóng cửa lại, đồng thời vang lên một tiếng pháo rung trời. Chính bà cũng không phát hiện ra mình đã nở nụ cười.

Pháo cháy xong Trâu Diệc Minh mặc áo vào đi ra ngoài, Trần Phượng Tiên đang chuẩn bị đi về phòng ngủ đứng lại nhìn anh, hiển nhiên là không ngờ tới.

Trâu Diệc Minh giải thích: “Con qua chỗ Giản Hinh một lát.”

Thật ra anh có thể qua sớm một chút, nhưng anh vẫn quyết định ở bên cạnh bà qua 12 giờ đêm, trong lòng Trần Phượng Tiên biết rõ. Nhìn con trai cứ ra ra vào vào tới tới lui lui từ chiều tới giờ hỏi: “Con có một không?”

Mấy ngày nay luôn mang theo một khuôn mặt tươi cười vui vẻ ở bên cạnh bà, ra ngoài còn phải lén lén lút lút, có một không ư?

Trâu Diệc Minh cười lắc đầu: “Không một ạ, mẹ cứ ngủ trước đi, con sẽ về sớm thôi.”

Anh đỡ bà về phòng, lúc đi ra ngoài Trần Phượng Tiên gọi anh lại: “Cũng sáng rồi, ngày mai con bảo Giản Hinh tới nhà ăn cơm đi.”

Nói thật Trâu Diệc Minh chưa từng nghĩ tới, anh ngăn người cho là mình nghe nhầm, bởi vì thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Trần Phượng Tiên nói thêm: “Trả lễ thôi, quãng thời gian này đã làm phiền người ta nhiều, đúng ra thì nên mời con bé tới nhà chơi.”

Trâu Diệc Minh không quan tâm mẹ mình nghĩ thế nào, chạy tới nói cho cô biết, ngược lại Giản Hinh lại không thấp thỏm lo lắng như lần đầu tiên gặp mẹ anh. Cô nói với anh: “Bình đến tướng chặn, nước tới đất ngăn.”

Trâu Diệc Minh cười ôm cô: “Ừ, anh đồng ý, tắm thơm như vậy hả? Chờ anh lâu lắm rồi phải không? Lát nữa anh sẽ phục vụ em thật tốt.”

Giản Hinh đột nhiên bảo anh ngừng lại, xuống khỏi người anh nói: “Hôm nay không được.”

“Tại sao?”

Giản Hình then quá hóa giận: “Anh nói xem là tại sao!”

Trâu Diệc Minh bật cười, hôm đó giày vò cô quá mức nên hôm sau đến thành phố Mậu gặp Lâm Hạo và Lý Doanh đến đi bộ cũng đi không nổi, suýt nữa bị cười nhạo chết mất.

33. Chương 33: Em Là Viên Ô Mai Ngọt Ngào Của Anh 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

Từ sau lần bị bệnh đột trước, mọi chuyện trong nhà Trần Phượng Tiên đều không nghe không thấy không hỏi, cơm tắt niên cũng là do Trâu Diệc Minh tự lo liệu. Thế nhưng mừng một đầu năm bỗng nhiên thay đổi, sáng sớm bà đã dậy mở tủ lạnh, ngại không đủ cái này, lại thiếu cái kia, sau đó vội vàng đi chợ. Sau khi quay lại bà cứ bận rộn trong phòng bếp, đến Trâu Diệc Minh cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Lúc Giản Hinh tới, Trần Phượng Tiên đã thay quần áo chải lại tóc, thái độ hiền hòa không khác gì trước đây. Khi bụng thức ăn lên, Trâu Diệc Minh nói nhỏ với Giản Hinh: “Mẹ anh đặc biệt chuẩn bị cho em đấy.”

Giản Hinh nhìn từng món, rất phong phú, có cả cá cả thịt.

Đúng là hiếm thấy.

Cơm nước xong, Giản Hinh không có ý định rửa bát, Trần Phượng Tiên không ngờ tới, che giấu sự ngạc nhiên rồi bụng mâm chén bát đi rửa. Giản Hinh nhìn Trâu Diệc Minh ngồi bên cạnh, chờ anh lên tiếng, song anh lại không nói gì, lấy một quả quýt hỏi cô: “Ăn không? Để anh bóc cho em.”

Giản Hinh đáp ừ.

Ăn xong bữa cơm thì cũng nên ra về, Giản Hinh đứng lên nói: “Cảm ơn bác đã mời cơm cháu ạ!”

Trần Phượng Tiên ngồi đó, vẫn chăm chú xem chương trình trên TV: “Bác không thích nợ ân huệ của ai, mời cháu bữa cơm là đúng rồi.”

Sau đó nhớ ra gì đó, bà vào nhà lấy cái túi lúc này Giản Hinh đưa tới và nói: “Cháu cầm cái này về đi.”

Trâu Diệc Minh không nghĩ mọi chuyện lại trở thành thế này, định lên tiếng thì bị Giản Hinh kéo tay, cô cũng không nhận đồ lại: “Nào có cái lý mang quà tới còn cầm về, nếu bác không thích thì cứ vứt đi ạ.”

Cô không chịu thua chút nào, hoàn toàn không giống Giản Hinh trước kia, Trần Phượng Tiên cắn răng, tiện tay ném túi quà của cô đi rồi nói: “Đi thông thả, không tiễn.”

Trâu Diệc Minh nắm tay Giản Hinh: “Anh tiễn em.”

Sau khi ra ngoài cô nhìn anh chằm chằm, trông vẻ mặt nghiêm túc của anh mà cô bật cười. Anh thở dài đưa tay xoa đầu cô, ngay cả trong lúc đó mày cũng nhíu chặt lại.

Giản Hinh cũng không hề nghĩ tới tình hình như bây giờ, nói với anh ngày mai mình định trở về thành phố Mậu.

“Sao đi sớm vậy?”

“Dẫu thế nào cũng là Tết, cũng phải để bên kia có chút hơi người chứ! Em còn phải đi thăm đồng nghiệp, sắp đến ngày khai giảng rồi.”

Trâu Diệc Minh gật đầu: “Ừ, để anh đưa em về.”

Bây giờ anh không thể lái xe, đưa cô về chính là ngồi xe cùng cô rồi bắt taxi quay lại. Thấy quá phiền phức, Giản Hinh ngăn lại: “Không cần đâu, anh đưa em tới chỗ bắt xe là được.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện cũng đã tới nhà, Trâu Diệc Minh ôm và xin lỗi cô, những điều này khó mà diễn tả bằng lời. Sao cô lại không biết mục đích của bữa cơm hôm nay chứ, Trần Phượng Tiên cố ý bố trí như vậy để cô tới ăn cơm. Phải, đúng là tốt hơn trước kia nhiều lắm, còn có món thịt, thấy cô không rửa bát thì lập tức mang đi rửa. Ở trong lòng Trần Phượng Tiên, Giản Hinh không xứng với người như Trâu Diệc Minh, là cô với cao.

Trước kia cô chịu đựng, nhưng bây giờ cô sẽ không để bản thân phải chịu ầm ỨC nữa.

Cứ như vậy đi, chuyện nên làm thì cũng đã làm, không nên ảo tưởng ai gặp mình cũng thích.

Chuyện này không cần phải nói đi nói lại, nói mãi với Trâu Diệc Minh cũng thấy nhàm chán, cho tới bây giờ Trần Phương Tiên không phải là trở ngại giữa hai người họ nữa so với trước đây, bây giờ hai người họ càng gần bó, Giản Hinh thấy mình như bị ma ám, thích người đàn ông này thế nào cũng không đủ, vừa nhìn thấy mặt anh đã cảm thấy thỏa mãn.

Trâu Diệc Minh hôn cô: “Có thời gian anh sẽ đến thăm em.”

Giản Hinh cười: “Trước đây không cảm thấy anh bám lấy em, lúc nào cũng bận tăng ca không thấy mặt, bây giờ là sao hả?”

Trâu Diệc Minh khẽ thở dài, kéo đầu cô vào trong ngực mình: “Muốn đặt em ở đây, đi đâu cũng mang theo quá.”

Nghe những lời tình tứ của anh mà Giản Hinh như được ăn mật ngọt: “Khi nào di dời em sẽ về lần nữa, đến lúc đó là gặp được mà.”

Ngày hôm sau Trâu Diệc Minh tiễn Giản Hinh lên xe xong thì gọi cho cô, cô mỉm cười nhận máy: “Sao, còn cái gì chưa nói à?”

Hôm nay bến xe vô cùng yên tĩnh, trong phòng chờ ngoài anh ra không có ai khác, anh tựa vào ghế và nói: “Không quên gì cả, chỉ là sợ em buồn chán nên gọi điện nói chuyện với em một lúc.”

Vì vậy, đoạn đường từ Giang Châu về thành phố Mậu chỉ mất hơn một giờ đồng hồ, hai người cứ nói chuyện điện thoại như vậy, khi có nội dung lúc lại chỉ nói linh tinh, cũng không có gì đặc biệt. Im lặng, nhìn thấy một đám mây, hay mua một túi ô mai trên xe, Giản Hinh đều kể cho anh nghe. Đến khi xe dừng lại, cô mới nói: “Em đến nơi rồi.”

Anh ừ một tiếng, dặn cô chú ý an toàn rồi mới cúp máy.

Mấy ngày nữa công trường mới khởi công, rảnh rỗi không biết đi đâu, Trâu Diệc Minh mua ít pháo bông của bọn trẻ con chơi trên đường rồi tới nhà ông chủ nhỏ chúc Tết.

Tết không mở quán nên ông chủ nhỏ ở nhà chơi với con, khi anh tới thì anh ta đang dỗ con ngủ, hơi thở của đứa bé còn vương mùi sữa, ngoan ngoãn xinh xắn. Đợi thiên sứ nhỏ ngủ say, anh nhẹ nhàng đặt nó lên giường nhỏ, cuối cùng cũng rảnh rang cả hai tay.

Anh chàng vui vẻ oán trách với Trâu Diệc Minh: “Từ sáng sớm tới đã không được ngủ rồi, hôm nay lại càng dính lấy tớ, một giây không nhìn thấy tớ thôi cũng không chịu.”

Trâu Diệc Minh cười, quay đầu nhìn bé ngủ trên giường, vươn tay chạm vào khuôn mặt núng nính của bé, sau đó lại rút lại. Anh cảm thấy rất thú vị, càng ngắm càng thích.

Ông chủ nhỏ nói: “Thích thì tự sinh một đứa đi.”

Dường như Trâu Diệc Minh cũng đang suy nghĩ đến việc này, ông chủ nhỏ nhìn một cái đã biết là có triển vọng, cười đều: “Đừng nói là đã bụng to rồi đấy chứ?”

Trâu Diệc Minh cầm chén trà uống một ngụm, không nói gì.

Nói không chừng lại vậy, lần đó anh không dùng biện pháp mà Giản Hinh cũng không uống thuốc sau đó, một lần đã trúng cũng hiếm.

Ông chủ nhỏ cất lời hỏi: “Giả bộ cái gì, Giản Hinh là một miếng thịt anh nuôi lớn, không phải để mày ăn đấy? Thật ghen tị với cậu đấy, sao lần nào tớ để vợ nấu miếng thịt nào là cậu ăn miếng đó thế hả?”

“Tốt số.” Trâu Diệc Minh cười đáp, khiến ông chủ nhỏ ghen tị muốn chết.

Sau đó anh lấy một bao lì xì nhỏ ra rồi nhét dưới gối thiên sứ nhỏ. Ông chủ nhỏ hỏi: “Phần của mẹ nuôi đâu?”

Trâu Diệc Minh chỉ bao lì xì: “Cậu nghe ai nói bố mẹ nuôi phải tặng quà riêng chưa? Cô ấy với tớ đấy, ở đó hết.”

Ông chủ nhỏ hừ một tiếng: “Không biết lúc con gái tớ đầy tháng là ai tách ra mang tới mừng đấy nhỉ!”

Trâu Diệc Minh làm như không nghe thấy, đưa cho ông chủ nhỏ một cái túi: “Chỉ cậu cách dỗ con gái, buổi tối đưa cái này cho bé chơi đi.”

Tối hôm đó, Trâu Diệc Minh nhận được điện thoại của ông chủ nhỏ, bị chửi thề thảm, bởi vì thiên sứ nhỏ bị pháo bông dọa khóc. Trâu Diệc Minh cũng rất bất ngờ, còn tưởng trẻ con sẽ thích mấy thứ đồ phát sáng như thế này chứ, cuối cùng anh tổng kết kinh nghiệm lại, sau này sẽ không để mấy thứ này xuất hiện trong phạm vi mười mét trước mặt mấy đứa trẻ con dưới một tuổi trong nhà nữa.

Ngày khai giảng, chỗ ngồi bên cạnh trống không, phòng làm việc cũng không nghe thấy tiếng cười ha hả của Tăng Tuyền, lúc ăn cơm cũng chỉ có một người. Giản Hinh cảm thấy không quen, thỉnh thoảng còn cất tiếng gọi Tăng Tuyền nhưng không có ai trả lời, một lúc lâu sau mới nhớ ra cô bạn đã không còn ở đây nữa, chẳng biết đã đi đâu mất rồi.

Không chỉ có Giản Hinh, trưởng khoa cũng than thở: “Không có cái con bé đỡ hơi Tăng Tuyền kia nơi đây cũng quanh quẽ thật đấy.”

Vì một bầu không khí sôi nổi, trưởng khoa đề nghị mọi người cùng đi ăn tối. Đúng lúc Châu Dật Thần dẫn giáo viên mới đi vào, giới thiệu: “Cứ quyết định vậy đi, buổi tối tất cả mọi người phải có mặt đấy, nhân tiện xem như mở tiệc đón cô Dương luôn. Mọi người làm quen với nhau nhé.”

Tết Giản Hinh cũng có gửi lời chúc tới đồng nghiệp, khi gửi cho Châu Dật Thần còn nhắc tới Châu Châu, nhờ anh ta chuyển lời chúc của cô tới, nhưng Châu Dật Thần không hề hồi âm lại. Lúc đó cô cứ nghĩ là anh ta bận, bây giờ ngẫm lại mới nhận hai người không hề nói chuyện với nhau từ kì trước rồi.

Giản Hinh đuổi theo gọi Châu Dật Thần, muốn bàn với anh ta chuyên học thêm của Châu Châu vào học kỳ này.

Anh ta nói: “Cứ vài ba bữa Châu Châu lại sốt, nó không nghĩ đến chuyện học Văn nữa nên sau này không cần làm phiền cô Giản nữa rồi!”

Giản Hinh ngẩn người, thật ra cậu bé Châu Châu này rất hiểu chuyện, giáo viên giao bài tập cho, dù cho có phải cần tới vở đầu bút cũng phải làm cho bằng được, tuyệt đối sẽ không bỏ dở giữa chừng, hơn nữa vào buổi học cuối trước kỳ nghỉ, Châu Châu còn ghé tay với cô nói khai giảng gặp lại.

“Là do tôi dạy không tốt à?” Giản Hinh hỏi.

“Không, là nó tự muốn nghỉ học.” Châu Dật Thần nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Tôi còn có việc, tôi đi trước đây.”

Sau khi Châu Dật Thần đi, trưởng khoa cảm lý trà nhấp lên nhấp xuống, xúc động nói: “Giám hiệu Chu của chúng ta quả thật không tệ, Giản Hinh cô nói xem có đúng hay không?”

Giản Hinh gật đầu, phát hiện ra cô Dương ngồi ở vị trí của Tăng Tuyền đang dọn đồ của mình lên.

Trước bữa tối Trâu Diệc Minh có gọi điện tới, cô nói: “Cô Dương mới tới rất tốt, có lẽ em không thích cô ấy ngồi chỗ của Tăng Tuyền.”

Trâu Diệc Minh cười: “Em sợ cô ấy thay thế Tăng Tuyền, mọi người sẽ quên em ấy phải không? Giản Hinh ơi, đây là suy nghĩ của mấy đứa trẻ con, em phải lớn lên thôi.”

Giản Hinh thấp giọng nói: “Em nhớ Tiểu Tuyền, không biết nó thế nào rồi.”

“Nếu không tìm thấy Tăng Tuyền thì Đại Phúc đã về rồi, hai người đều biến mất, anh nghĩ chắc họ đang ở cùng nhau, em đừng lo.”

Giản Hinh nhớ Tăng Tuyền từng nói, lập gia đình cũng có cái số của nó, nửa đời sau của một người đàn bà có tốt hay không phụ thuộc vào việc gả cho người đàn ông tốt hay xấu, không phải ly dị một lần là đã chết

rồi hay sao? Cơ thể và tâm hồn đều phải trải qua dằn vặt, rất đau đớn. Điều kiện gia đình Đại Phúc khá tốt, ban đầu ai cũng nói Tăng Tuyền gả vào gia đình tốt nhưng mà cái tốt này cũng chỉ được vài năm. Tính ra cô và Trâu Diệc Minh đã ở bên nhau bảy năm, và tới năm thứ tám vẫn còn bên nhau.

Tình yêu đúng là một bài toán không có lời giải.

“Giản Hinh!” Trâu Diệc Minh nói với cô: “Tám năm kháng chiến thắng lợi.”

Hai người họ đều có cùng một suy nghĩ, Giản Hinh bật cười, nghe cô cười anh mới yên tâm hỏi: “Nhớ anh không?”

Cô đáp: “Không có thời gian để nhớ anh, công việc rất bận rộn, buổi tối cấp trên còn tổ chức đi ăn đây.”

Trâu Diệc Minh vừa nghe thấy đã chau mày: “Cấp trên nào? Không phải tên họ Châu kia đấy chứ?”

Bình thường anh phân biệt công tư rất rõ ràng.

Bầu không khí buổi tối rất tốt, Giản Hinh cầm ly rượu mời cô Dương, cô ấy cũng thoải mái, uống một ly với cô sau đó nói mấy chuyện trong trường. Ngược lại, người vẫn luôn thích náo nhiệt là Châu Dật Thần lại không có hứng thú lắm, chỉ ngồi uống rượu bên cạnh trường khoa.

Trường khoa sợ anh ta thấy chán, vội vàng nói: “Giản Hinh, em với tôi mời chủ nhiệm Châu một ly đi.”

Giản Hinh cũng phát hiện Châu Dật Thần có chút kỳ lạ, bưng ly đi qua, Châu Dật Thần đã uống đỏ cả mặt, nhận lấy ly rượu của trường khoa ngửa đầu uống một hơi. Mọi người đều khen tửu lượng anh ta tốt, Giản Hinh thu ly rượu của mình lại: “Coi như tính luôn ly này.”

Châu Dật Thần không nghe, hỏi lại cô: “Đến mời rượu lại không uống là sao chứ? Không muốn uống cùng tôi à? Chẳng lẽ tôi cứ để em coi thường như vậy?”

Trường khoa lúng túng giải vây: “Làm gì có chuyện đó, cô Giản chỉ lo thầy uống nhiều quá không tốt cho sức khỏe mà thôi.”

Châu Dật Thần lắc đầu: “Không đâu, cô ấy sẽ không lo lắng cho tôi đâu.”

Bên này không có ai khác, chỉ có trường khoa đang khó xử đứng giữa anh ta và Giản Hinh. Cô không biết mình đã đắc tội với anh ta lúc nào, buổi sáng lúc ở trường cô đã thấy là lạ rồi.

Châu Dật Thần đã uống rất nhiều, men rượu xông lên không kiềm lại được, suýt ngã xuống, nếu không phải trường khoa nhanh tay giữ lấy cái ghế thì anh ta đã ngã sấp mặt, làm trò cười cho tất cả mọi người rồi. Giản Hinh nghĩ Châu Dật Thần không ý thức được mình đang làm gì, lại tìm rượu trên bàn uống, trường khoa cất rượu đi, anh ta lại nắm lấy tay Giản Hinh hỏi đi hỏi lại: “Anh có gì không tốt?”

Đây là Châu Dật Thần đã bỏ phiếu cho Tăng Tuyền đi đấy à?

Cô Dương vốn muốn uống cùng cấp trên một ly, không nghĩ là cấp trên lại say nhanh như vậy, lén hỏi Giản Hinh: “Chủ nhiệm Châu thất tình ư?”

Trường khoa thấy không ổn, nhắc Châu Dật Thần dậy rồi nói với Giản Hinh: “Tôi đưa cậu ta về, mọi người cứ từ từ mà chơi.”

“Đợi một lát.” Giản Hinh cầm túi: “Để tôi đi cùng.”

Bắt được một chiếc taxi, Giản Hinh ngồi cạnh người lái, trường khoa đỡ Châu Dật Thần ngồi phía sau. Anh ta say thật rồi, dọc đường đi cứ kéo tay trường khoa hỏi một vấn đề: “Anh thua hẳn ở điểm nào?”

Trường khoa rất khó xử, nói về điều kiện, ít người hơn được Châu Dật Thần, cứ tưởng Giản Hinh và anh ta có thể phát triển, ai ngờ tình huống lại thay đổi cơ chứ. Haizzz, thế giới của thanh niên thật phức tạp.

Giản Hinh ngồi ở đằng trước nghe rất rõ ràng, Châu Dật Thần như vậy có lẽ là do đã biết chuyện của cô và Trâu Diệc Minh. Cô không biết vì sao anh ta biết, nhưng mà thể cũng tốt, giảm được bao phiền phức.

Sau khi xuống xe, hai người hợp sức đưa anh ta lên lầu, trường khoa cũng không tiện hỏi điều gì, ngồi trong phòng khách chờ Giản Hinh, bây giờ Châu Dật Thần cũng không lộn xộn nữa, yên lặng ngủ. Cô đang chuẩn bị đi ra ngoài thì người nằm trên giường từ từ mở mắt ra, hỏi: “Anh ta có gì tốt hơn anh chứ?”

“Anh uống say rồi, cứ nghỉ ngơi đi đã, có gì mai hẵng nói.” Cô cảm thấy không thể nào nói chuyện với người say được.

Châu Dật Thần cứ kéo tay không để cho cô đi: “Giản Hinh, em đã từng thích anh chút nào chưa?”

Giản Hinh từ bỏ, nếu anh muốn nói, vậy thì cứ nói đi.

Cô nói: “Chưa từng.”

“Anh không tin.” Châu Dật Thần nói: “Lần leo núi đó, em hỏi anh có hút thuốc hay không.”

“Anh nói mình không thể hút thuốc, tôi nhớ, chỉ là tôi hỏi một chút thể thôi, nếu những lời này khiến anh hiểu nhầm thì tôi xin lỗi. Châu Dật Thần, tôi là một người không có gì đặc biệt, ném ra giữa đường cũng chẳng tìm thấy, anh đừng vì tôi mà trở nên như vậy, chuyện tình cảm rất khó để nói rõ ràng, giống như sau khi tôi và anh ấy chia tay anh ấy bắt đầu hút thuốc. Tôi rất không thích thói quen này, nhưng dầu anh không thích hút thuốc thì tôi cũng không thể thích anh, có thể anh ấy càng đẩy càng nguy nhưng tôi vẫn không có cách nào không thích anh ấy.”

“Anh nói tôi là người ngoài, bây giờ tôi là người trong cuộc, lựa chọn theo trái tim mình, cho nên tôi không thể không yêu anh ấy. Anh ấy là bạn trai đầu tiên của tôi và cũng là người duy nhất, tôi thấy bản thân mình rất kỳ lạ, ngoại trừ anh ấy ra tôi không hề có cảm giác này với bất cứ ai khác. Điều kỳ diệu là thời gian càng lâu thì tình cảm sẽ dần thay đổi, giống như tình thân vậy, anh ấy không chỉ là người tôi yêu mà còn là người thân duy nhất. Anh ấy rất quan trọng với tôi, cả cuộc đời này, mãi mãi là người quan trọng nhất.”

Châu Dật Thần cắn chặt răng, đêm đó anh ta trốn trong bóng tối, sự rung lắc của chiếc xe trở thành cơn ác mộng của anh. Anh ta không dám nghĩ người trong xe là cô, mỗi lần nhớ đến đều cảm thấy làm dơ bẩn, trước mặt anh ta cô vẫn luôn tỉnh táo hời hợt, hóa ra là vì không đứng người. Châu Dật Thần không phải Trâu Diệc Minh, thế nên tất cả mới không giống nhau.

Một lúc lâu sau anh ta mới buông tay ra: “Anh hiểu rồi.”

Nói xong nằm xuống giường kéo chăn trùm lên mặt.

Giản Hinh đi ra ngoài, nói với trưởng khoa: “Chúng ta đi thôi.”

Trên đường về, trưởng khoa cũng im lặng, không hỏi cô điều gì. Giản Hinh chủ động nói: “Người lần trước đó, bọn em sắp kết hôn rồi.”

Trưởng khoa hiểu cười nói chúc mừng Giản Hinh.

Điều duy nhất trong học kỳ mới này khiến Giản Hinh cảm thấy vui vẻ là cậu bé bỏ nhà ra đi đã đạt điểm cao nhất năm nay, sau hai lần thi cậu bé đã phá vỡ kỷ lục trước đó. Những thầy cô trước đó nói cậu gian lận bây giờ lại thay đổi, nói thẳng bé vừa chăm chỉ vừa thông minh. Giản Hinh là người duy nhất không khen nó, một buổi trưa nó chủ động bưng khay thức ăn lại ngồi bên cạnh cô.

Giản Hinh cũng không ngạc nhiên, hỏi: “Học hành có mệt không? Cô mời em ăn đùi gà nhé?”

Cậu bé kiêu ngạo lắc đầu nói: “Em có tiền, em tự mua được.”

Cô ừ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Thằng bé cũng yên lặng ăn cơm, lơ đãng hỏi cô: “Cô không xem bảng thành tích ă? Không biết ai đứng đầu sao?”

Giản Hinh nói: “Cô xem rồi.”

Nó bỗng nhiên tức giận nói: “Vậy sao cô chẳng nói gì hết!”

Giản Hinh cười: “Học tập cũng không phải vì người khác, nếu em học chỉ để cho cô xem thì em quá trẻ con rồi. Tương lai của em nằm trong tay mình, chỉ có em tự nguyện muốn học thì mới có thể vui vẻ học.”

Thằng bé ngắt lời cô: “Suốt ngày cô cứ nói như ông già.”

Giản Hinh gật đầu: “Cô là giáo viên mà, phải có dáng vẻ của giáo viên chứ.”

Thằng bé mắt húng bưng cái khay đi.

Sau đó Giản Hinh cho mọi người trong lớp tự học, cô phát hiện ra tuy nó vẫn ngồi một mình ở bàn cuối nhưng cũng không từ chối gần gũi mọi người nữa, rất nhiều bạn tới cạnh bàn thằng bé nhỏ giọng nhờ chỉ bài cho. Giản Hinh dùng cuốn giáo án che mặt lại, lén nhìn thằng bé đang viết đáp án lên giấy, kiên nhẫn giảng giải cho mọi người sau đó nghiêm túc đem sách bài tập mình đã mua cho mọi người mượn để cùng nhau làm.

Cô rất vui, khi về phòng làm việc liền kể với các thầy cô khác, có rất nhiều giáo viên đồng cảm với cô, nói cậu bé kia hình như đã thay đổi, không hiểu sao lại có thay đổi lớn như vậy. Bây giờ trong mắt các thầy cô trong khoa, thằng bé là hạt giống tốt, nếu cứ phát triển như thế này, sau này lúc thi vào đại học nhất định có thể thi vào trường tốt nhất trong nước.

Giản Hinh giữ bí mật vui vẻ này, lúc nghe điện thoại của Trâu Diệc Minh bị anh phát hiện: “Có chuyện gì mà em vui vậy?”

Giản Hinh đáp: “Bỗng nhiên em cảm thấy công việc này rất có ý nghĩa.”

Ước mơ lúc nhỏ của cô là có thể trở thành một vận động viên chạy đường dài, sau đó cô nghe nói ngành sư phạm học phí thấp, lại được phân công công việc sau khi tốt nghiệp, vì muốn giảm bớt gánh nặng cho bà nên cô từ bỏ ước mơ của mình. Với Giản Hinh, trở thành giáo viên chỉ là một công việc có thể nuôi sống bản thân mình.

Nhưng bây giờ, đối với cô định nghĩa nghề “giáo viên” này vô cùng cao quý.

Trâu Diệc Minh có thể nghe ra sự mãn nguyện và vui vẻ qua giọng nói của cô, anh cũng không kìm được niềm vui nói: “Em là một cô giáo tốt.”

Hai người đều im lặng, sự im lặng này cũng không phải do xấu hổ, mà lại cho người ta một cảm giác ăn ý không nói nên lời. Giản Hinh nghe thấy đầu bên kia điện thoại có tiếng trẻ con đang chơi đùa, Trâu Diệc Minh đang uống trà ở nhà ông chủ nhỏ, ôm một em bé xinh xắn trong ngực. Bé rất thích bố nuôi, ề a cắn vào cánh tay anh, cũng không đau đớn gì mà chỉ có một cánh tay toàn nước miếng, ông chủ nhỏ ở một bên cổ vũ: “Đúng rồi, dùng sức đi con, cố lên!”

Giản Hinh nghe thấy nở nụ cười, tâm trạng Trâu Diệc Minh rất tốt, lấy giấy lau cánh tay để con bé có chỗ cắn, anh nói: “Ngày mai anh qua chỗ em.”

Rõ ràng là mới xa nhau không lâu nhưng lại rất nhớ cô.

Giản Hinh lẩm bẩm: “Mai cũng đâu phải cuối tuần, anh tới làm gì? Em còn phải về nhà nấu cơm mà.”

Con bé cảm thấy rất hứng thú với điện thoại của bố nuôi, giơ tay đòi lấy, Trâu Diệc Minh giơ điện thoại mở loa ra: “Em đừng nấu, chúng ta ra ngoài ăn.”

Con bé ề a mấy tiếng.

Họ rất ít khi ra ngoài ăn, Giản Hinh cũng quen rồi, không nghĩ có một ngày lại thay đổi, cô nói nhỏ: “Ừm.”

Chỉ một chữ nhưng lại khiến cô bé cảm thấy rất thần kỳ, ánh mắt to tròn nhìn ba như muốn nói ba xem kìa, ông chủ nhỏ ôm lấy cô con gái đáng yêu của mình hôn mấy cái. Trâu Diệc Minh cũng rất vui vẻ, ôm lấy cô bé hôn lấy hôn để.

Ông chủ nhỏ cướp người lại nói: “Hôn Giản Hinh của cậu ấy, ghét thế.”

Trâu Diệc Minh buông tay, trả con bé lại cho ba nó.

34. Chương 34: En Là Viên Ô Mai Ngọt Ngào Của Anh 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

Hôm sau, khi đến trường, cô Dương hỏi Giản Hinh: “Chị Giản, cái váy của chị đẹp thật đấy, chị mua ở đâu vậy?”

Giản Hinh thoải mái nói địa chỉ cho cô ấy, sau đó bắt đầu soạn giáo án cho tiết học, trong lòng hơi hụt hẫng. Nếu Tăng Tuyền mà thấy cô mặc cái váy này, nhất định nó sẽ cười đêu cô và nói, K hông cần nói cùng biết hôm nay Trâu Diệc Minh sẽ đến cho mà xem. Sự ăn ý giữa những người bạn lâu năm, người ngoài không thể so sánh được, Giản Hinh cảm thấy như thiếu đi một phần cuộc sống, cô gọi cho Tiền Vũ.

Tiền Vũ nhận máy hỏi cô: “Tiểu Hinh, dạo này thế nào?”

Giản Hinh đáp: “Nếu Tăng Tuyền một đi không trở lại thì biết làm thế nào bây giờ?”

Tiền Vũ thở dài: “Phải, biết làm thế nào bây giờ, ngay cả đánh mặt chược thôi cũng không đủ một bàn rồi... Haizzz, thôi kệ nó, tối tao với mày đi ăn đi. Mấy bữa trước đi Nhật công tác, có mua cho mày một bộ mỹ phẩm dưỡng da đây này.”

Giản Hinh nhẹ giọng nói: “Tối nay Trâu Diệc Minh sẽ tới đây.”

Tiền Vũ cũng không có phản ứng gì lạ, dường như giữa bọn họ chưa hề có khoảng thời gian chia tay đau đớn đến vậy. Cô ấy nói: “Vây đợi khi mày rảnh tao với mày gặp sau.”

Sau khi cúp máy, Giản Hinh lên lớp, hôm nay xem như là ngày cuối cùng cô thay mặt chủ nhiệm của lớp này, chủ nhiệm của lớp nghỉ sinh trước đã chuẩn bị đi làm lại.

Trong thời gian nghỉ giữa giờ, học sinh túm năm tụm ba chơi đùa với nhau, Giản Hinh đi qua khúc quanh trong vườn hoa nhỏ trong trường tình cờ gặp Châu Dật Thần. Cả hai người đều rất bất ngờ, sau lần trước Giản Hinh không thấy anh ta ở trường, nghe nói là đi Mỹ, cũng không biết đã quay lại lúc nào rồi.

Giản Hinh cười gật đầu chào anh ta.

Thấy cô cười, Châu Dật Thần thở phào nhẹ nhõm, tuy đêm đó đã uống say nhưng anh ta vẫn nhớ mọi lời cô nói, đến khi tỉnh rượu anh ta mới chán nản vì mình đã quá lỗ mãng, vừa hay trong nhà có việc bèn chủ động đi Mỹ luôn, cuối cùng cũng gặp lại cô. Giản Hinh vẫn cười tươi với anh ta như trước, anh ta mới thấy yên lòng vì vẫn có thể làm bạn với cô.

Châu Dật Thần đưa cho cô một bức thư và nói: “Châu Châu đưa cho em, nó phải qua Mỹ học.”

“Sao lại đi bất ngờ như vậy?” Giản Hinh hỏi.

“Cũng không có gì bất ngờ đâu, anh trai anh vốn đã có ý định từ trước rồi.”

“Thì ra là anh đưa Châu Châu đi Mỹ.” Giản Hinh vừa nói vừa mở thư ra xem, thấy nét chữ non nớt của Châu Châu, cô không đọc mà gấp lại rồi để vào trong túi đựng tài liệu.

“Ừ!” Châu Dật Thần gật đầu, đúng lúc tiếng chuông vào lớp vang lên, học sinh ủa vào lớp, anh ta cất lời: “Em cũng đi đi.”

Giản Hinh tạm biệt anh ta rồi đi.

Không lúng túng, không xa lạ, Trâu Diệc Minh luôn nói đó mới là đáng vẽ mà người trưởng thành nên có, cô cũng muốn trưởng thành.

Đối với lớp này, Giản Hinh không quá nghiêm khắc nhưng cô vẫn luôn nhớ từng chi tiết nhỏ: lớp trưởng bẻ đôi phần bở vào hộp phấn để cô viết dễ dàng hơn, học sinh luôn trực nhật rất sạch sẽ, mỗi lần đặt câu hỏi học sinh cũng đều trả lời rất tốt, thỉnh thoảng nói đùa vài câu mấy đứa cũng có nhắc đến bạn trai cô giáo.

Trước đây, đứa bé bỏ nhà ra đi thỉnh thoảng cũng gia nhập đề tài này cùng với các bạn, Giản Hinh vỗ nhẹ lên bảng để mọi người im lặng, ngừng cười, nghiêm túc nói: “Cô trò mình tiếp tục giải đề tiếp theo.”

Buổi học cuối cùng này, Giản Hinh sắp xếp lại cả khoảng thời gian từ lúc mình nhận trách nhiệm lớp này thay cho giáo viên chủ nhiệm một chút rồi nói: “Mặc dù cô vẫn là giáo viên dạy Văn của các em nhưng sau này sẽ không phải là chủ nhiệm lớp nữa, cảm giác cũng hơi kỳ lạ. Các em là lớp đầu tiên mà cô chủ nhiệm, rất cảm ơn các em đã hợp tác cùng cô. Cảm ơn các em.”

Cô cứ tưởng có thể thoải mái từ chức nhưng bầu không khí lại khá nặng nề, mấy em gái ngồi trong góc lau nước mắt, Giản Hinh cười: “Khóc gì chứ, cũng đâu phải sau này không thể gặp cô nữa.”

Cậu bé đã trở thành người chăm chỉ học hành đứng lên, cầm lấy hộp quà đi từ hàng cuối lên bục giảng, cất lời: “Chúng em chuẩn bị quà cho cô ạ.”

Giản Hinh rất muốn khóc, vừa mở quà vừa nói: “Sau này không được phép tiêu tiền linh tinh nữa, các em nên tiết kiệm tiền để mua sách thì tốt hơn nhiều nhé.”

Cả lớp cười ầm cả lên.

Cô giáo luôn khuyến khích học sinh đọc sách ngoài giờ, sách Văn học truyền thống rất tốt, truyện trên mạng cũng có ưu điểm của nó. Tất cả học sinh đều nói cô là giáo viên nổi loạn nhất.

Trong hộp quà là một cái cúp bằng thủy tinh, ở giữa có khắc mấy chữ to: Phần thưởng giáo viên chủ nhiệm ưu tú nhất. Ở dưới còn thêm một hàng chữ nhỏ: Tập thể lớp 1A2.

Giản Hinh bật cười, danh hiệu nữ thần bộ môn Văn cũng không phải là nói xuông. Có lẽ với lũ trẻ Giản Hinh đẹp nhất là khi mặc váy tóc đen ngang vai, là đáng vẻ mà một người giáo viên.

Giáo viên thì nên có đáng vẻ gì chứ?

Bụng phê? Đầu hói? Đeo một cái kính dày như đít chai? Thầy giáo ăn mặc tùy tiện, còn cô giáo thì mặc như thành viên hiệp hội phụ nữ những năm tám mươi ư? Còn tay đây phẩn suốt ngày nhai đi nhai lại một chuyện hử?

Không, học sinh thích người như Giản Hinh vậy.

Năm ngoái vì tức giận mà Giản Hinh cắt tóc ngắn, những học sinh nữ tóc dài cột đuôi ngựa học cô cũng rồi rít đi cắt tóc ngắn, bình thường cũng không mặc đồng phục của trường, mặc một cái váy như Giản Hinh, cười dịu dàng xinh đẹp.

Giản Hinh giơ cái cúp lên: “Cảm ơn các em đã tặng cô phần thưởng này, sau này cô sẽ tiếp tục cố gắng không ngừng.”

Cả lớp cười ầm, chuông tan học vang lên, học sinh lao ra ngoài như làn gió, thấy cửa lớp họ vẫn đang đóng lại, tưởng cả lớp bị cô giữ lại cũng nhìn vào thăm dò. Giản Hinh thu dọn giáo án nói: “Được rồi, lớp ra chơi, ngày mai gặp các em.”

Lớp trưởng hô cả lớp đứng dậy, cả lớp cúi chào Giản Hinh cùng nói to: “Cô Giản, hẹn gặp lại.”

Sau đó Giản Hinh ngồi một mình trong vườn hoa nhỏ của trường nhìn bức thư trên tay, một cái là thư của Châu Châu, một cái được kẹp trong hộp quà. Bức thư của Châu Châu hơi nhăn, hình như vừa viết vừa khóc, mở đầu một câu: Cô Giản, em không thể đi học thêm nữa, bố em bắt em qua Mỹ. Nước Mỹ không có Ngữ văn hay em không thích chút nào, cô nhất định phải nhớ em, khi nào lớn em sẽ quay lại tìm cô.

Giản Hinh nghĩ đến lúc thằng bé trưởng thành quay lại chắc cũng đã quên hết thành ngữ bốn chữ mà cô đã dạy năm ngoái.

Tiếp theo là mấy lời cảm ràm của Châu Châu, khi thì nói bố mình tức giận, khi thì nói nghe chú nói là đồ ăn Trung Quốc ở Mỹ rất ngon, một lát lại nói thực ra thì mình đi nước ngoài cũng được, bạn ngồi cùng bàn rất hâm mộ nó.

Bình thường viết văn nghị luận thì luôn viết rất ngắn, viết thư lại không tẻ chút nào, lưu loát hết cả một trang giấy, Giản Hinh đang nghiêm túc đọc thư thì chuông điện thoại vang lên.

Trâu Diệc Minh hỏi: “Em tan lớp chưa?”

Anh tính toán giờ học của cô rồi mới gọi điện thoại tới.

Cô ừ một tiếng, nói với anh: “Anh đi xe chuyển mấy giờ? Hôm nay em tan làm sớm, em tới bến đợi anh nhé?”

Trâu Diệc Minh nói: “Không cần đâu, em ra ngoài đi.”

Giản Hinh vừa nghe liền đứng dậy hỏi: “Anh ở đâu? Anh tới đây rồi à? Ở trường rồi hả?”

Trâu Diệc Minh cười nói: “Bảo vệ hỏi anh tìm ai, anh nói anh tìm em, chú ấy hỏi anh là gì của em. Giản Hinh, anh nói thế nào giờ?”

“Anh chờ em một chút, em ra ngay đây.”

Giản Hinh về lấy cặp sách rồi vội vàng đi ra trước cổng trường, từ xa đã thấy một người đang đứng bên ngoài phòng bảo vệ, anh mới cắt tóc, cắt rất ngắn, ăn mặc đơn giản, tay cầm một cái túi, nếu nhìn không cẩn thận, thật sự sẽ tưởng là lưu manh ngoài trường muốn vào trả thù.

Cô chạy qua đứng trước mặt Trâu Diệc Minh, nói với chú bảo vệ: “Chú Trần, anh ấy tới tìm cháu đấy ạ.”

Trâu Diệc Minh cười toe toét, cúi đầu nhìn cô gái bên cạnh.

Chú bảo vệ nói: “Chú biết rồi, cậu ta là chồng cháu mà.”

Chồng?

Cô quay sang nhìn, anh xoa đầu cô rồi nắm tay hỏi: “Đi được chưa?”

Vì vậy Giản Hinh bị dắt đi, trước khi đi còn nghe chú bảo vệ nói: “Cô Giản, hình của cháu trên điện thoại đẹp thật đấy, vừa này chú vừa nhờ chồng cháu chỉ cho chú cài đấy, bữa sau chú cài hình con gái lên.”

Đi được một đoạn Giản Hinh sờ túi anh tìm điện thoại di động, Trâu Diệc Minh cứ đứng yên tại chỗ cho cô tìm, vừa trượt một cái đã có thể thấy hình của cô, thì ra là bức hình đó, đã lâu vậy rồi chưa từng thay đổi.

Giản Hinh hỏi: “Sao anh không đổi hình khác? Bây giờ em đã đổi kiểu tóc rồi mà.”

Trâu Diệc Minh không lên tiếng.

“Thì ra anh thích em như trước kia.” Giản Hinh cười.

Trâu Diệc Minh đưa tay kéo phần đuôi tóc cô, ngẫm thừa nhận.

Anh đưa cô đi ăn lẩu, mùa đông đi ăn lẩu là tuyệt nhất, Giản Hinh cởi áo khoác vắt lên ghế dựa. Trâu Diệc Minh nhìn chăm chăm vào váy cô mất mấy giây, sau đó đổi chỗ ngồi bên cạnh cô, phụ trách nhúng thịt, đồ ăn đã chín đều gấp bỏ vào chén cô. Giản Hinh bị cay hất vào một hơi, cô ngẩng đầu thấy mắt kính anh đã bị một lớp hơi nước phủ lên, hơi mờ. Cô giờ đưa đũa cho anh một miếng thịt, anh mở miệng ăn, vừa ăn vừa gấp đồ ăn cho cô.

Ăn lẩu là phải vừa ăn vừa nghỉ, trong lúc nghỉ một lát Giản Hinh lấy một bức thư từ trong túi ra, kéo Trâu Diệc Minh xem cùng mình, nhẹ nhàng nói với anh: “Đây là thư do học sinh lớp em dạy gửi, từ ngày mai em sẽ không phải là chủ nhiệm lớp của chúng nữa nên cả lớp tặng quà cho em.”

Trâu Diệc Minh vươn tay ôm cô.

Trong thư viết rằng học sinh rất thích cô, sẽ rất nhớ quãng thời gian này, còn nhắc tới chồng cô, cuối thư tổng kết lại là chúc cô Giản và chồng bên nhau tới khi bạc đầu, luôn luôn chìm đắm trong hạnh phúc.

Giản Hinh vội vàng gấp thư lại, má dần dần đỏ lên, lẩm bẩm: Mấy đứa trẻ bây giờ thật là...

Trâu Diệc Minh ôm lấy cô, lấy thư dễ như trở bàn tay, tiếp tục xem đầy hứng thú, vừa xem vừa nói: “Em đỏ mặt gì vậy?”

Giản Hình vỗ nhẹ lên má: “Em nóng! Ăn lẩu nên nóng.”

Trâu Diệc Minh bật cười.

Cuối cùng là một dãy chữ ký của học sinh, Giản Hình nhìn thấy tên thằng bé kia, phía dưới còn viết một câu: Cô Giản, ngày hôm đó gây phiền phức cho cô, em xin lỗi.

Đợi đến khi ăn lẩu xong đi ra ngoài thì trời cũng đã tối, Trâu Diệc Minh nắm tay cô đứng ở ven đường đón xe. Giản Hình hỏi: “Anh quay lại ngay hôm nay luôn à?”

Anh nhìn cô, lắc đầu.

Đoạn đường về nhà sau đó trở nên rất mơ màng, bởi vì tất cả ký ức của cô đều tập trung vào lúc đã về tới nhà. Trâu Diệc Minh vây Giản Hình trên cánh cửa, vừa tháo kính ra hỏi nhỏ cô: “Buổi tối ngủ một mình có lạnh không?”

35. Chương 35: Em Là Hương Thơm Của Riêng Anh 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

“Tối qua em ngủ có lạnh không?”

Giản Hinh cúi đầu: “Không, em thích lắm.”

Trâu Diệc Minh chau mày, Giản Hinh hừ hừ: “Anh ngủ gật sẽ ngáy đấy, biết không hả! Ôn đến em.”

Anh rất bất ngờ, tiện tay cài kính lên tóc Giản Hinh và hỏi: “Sao em không nói cho anh biết?”

Giản Hinh thấy vậy liền đổi giọng: “Anh quá mệt mỗi sẽ ngáy, cũng chỉ có mấy lần thôi.”

Trâu Diệc Minh vuốt ve mặt cô, gương mặt Giản Hinh đầy đặn mềm mại, bàn tay anh hơi thô ráp nhẹ nhàng lướt qua, tựa như đang cầm khăn lụa. Giản Hinh thấy ngứa ngứa, tránh ra, nụ hôn của anh rơi xuống cái đệm. Trâu Diệc Minh thoáng ngừng, cười lên, rồi cúi đầu hôn lên môi cô. Hai người dựa trên cửa, dưới nhà không biết ai mãi vẫn chưa đốt xong, pháo hoa nổ rực khắp trời, hiện lên màu sắc tuyệt đẹp, khiến Giản Hinh đứng bên cửa sổ cũng như bị nhiễm năm màu sắc. Trâu Diệc Minh nhìn sâu vào mắt cô, nắm tay về phía phòng ngủ.

Anh ngồi dựa vào đầu giường, bé cô ngồi trên đùi mình. Ở dưới tầng vang lên tiếng cười con trẻ, anh cũng bật cười theo, tiện tay lấy kính trên đầu Giản Hinh xuống rồi vứt qua một bên, sau đó cuốn chiếc váy lên rồi từ từ cười. Bên trong là áo giữ nhiệt, cổ áo phủ lấy xương đòn của Giản Hinh, một đen một trắng, trông cô càng thêm xinh đẹp. Anh hôn lên xương quai xanh, tay luồn vào đằng sau, cởi móc áo.

Giản Hinh cảm thấy hơi ngứa, đẩy đầu anh ra, thế nhưng lòng bàn tay như mê như dại, nghe anh nói: “Giơ tay lên nào!”

Giản Hinh nghe theo, áo giữ nhiệt bị anh cởi ra ném xuống giường. Sau đó là cả quần tất lẫn quần con, Giản Hinh ngoan vô cùng, nghe theo, từng cái từng cái bị anh cởi ra sạch sẽ. Cuối cùng chỉ còn mình anh chính tề, quan sát người cô từ trên xuống dưới. Giản Hinh cũng không biết nên che chỗ nào, áp vào lồng ngực anh, rất chặt, thế thì anh sẽ không nhìn thấy nữa. Có thể cô không biết, từ góc độ Trâu Diệc Minh nhìn xuống vừa vặn có thể nhìn thấy bờ lưng trắng không tì vết của cô, eo thon, hai mông lộ ra cũng không biết giấu đi đâu nữa.

Trượt theo cột xương sống đi xuống, vuốt ve eo chốc lát, sau đó đi xuống dưới không hẹn mà gặp. Giản Hinh bỗng giật nảy cả mình, muốn khép hai chân lại, có thể bây giờ cô đang ngồi trên đùi anh, làm gì có cách nào? Thảo nào gần đây anh rất thích dùng tư thế này, hóa ra là thuận tiện như vậy. Mặt cô đỏ như máu, muốn cất lời nhưng lại bị vướng bởi cái tay bó bột của anh, cho nên không tài nào nói chuyện được, nhả thẳng vào trong ngực anh.

Giản Hinh nằm sấp người run rẩy để anh tác quái tác quái ở dưới, cô không chịu nổi nữa, hừ hừ hai tiếng, anh lại cúi đầu hôn lên tai hoặc mắt cô, như động viên.

Cảm giác đó rất khó chịu, cái thứ gì đó luôn khiến người ta sốt ruột. Giản Hinh ngửa đầu cắn lên cổ anh, ma sát một hồi trên vai. Trâu Diệc Minh cũng dừng tay, nâng cô dậy rồi cởi khóa. Giản Hinh run rẩy cả người, nhìn anh dang hai tay ra và nói: “Ngồi lên đây.”

Giản Hinh nghe theo anh, chầm chậm ngồi xuống, sợ hết hồn. Sau đó, cô không dám động dậy, chau mày, ngẩng đầu nhìn thấy anh đang cười, nói: “Chẳng phải hôm ở trên xe em hăng hái lắm mà, sao bây giờ lại bất động thể?”

Vừa nhắc đến buổi tối điên cuồng hôm đó, Giản Hinh không biết làm thế nào cho phải, nghiêng răng nghiêng lợi dăm lên ngực anh. Trâu Diệc Minh nằm xuống, đồng thời kéo cô xuống giường, từ từ làm việc xấu.

Không biết trải qua bao lâu, mãi đến khi Giản Hình nghĩ mình sẽ cứ như thế này, Trâu Diệc Minh bỗng nghiêng người. Cả cơ thể vô lực của Giản Hình rúc hẳn trong căn mềm mại, anh vô cùng cẩn thận, cả ngày hôm nay dùng sức mạnh như thế nên cần phải cẩn thận. Giản Hình nhìn anh khó hiểu, Trâu Diệc Minh đặt tay lên má cô, bắt đầu hoạt động. Tư thế thay đổi, cảm xúc cũng thay đổi theo, Giản Hình ngửa đầu lên một tiếng, bị anh chạm đến đúng điểm quan trọng, cả người run rẩy trong lòng người đàn ông.

Trâu Diệc Minh dừng lại, chờ cô đi qua đợt này lại càng cẩn thận hơn. Giản Hình tưởng anh bị thương nên không tiện nên ra hiệu để mình, Trâu Diệc Minh lắc đầu, thở hỗn hển: “Không phải, anh sợ sẽ vào mắt.”

Đôi mắt anh sáng vô cùng, động tác nhẹ nhàng, Giản Hình nghĩ đến, nhếch miệng lên cười.

Giản Hình ừ.

Hai người từ từ làm việc đến khi kết thúc, Trâu Diệc Minh chán nản nằm trên người cô, thở hỗn hển một lúc rồi nằm vật xuống bên cạnh. Giản Hình khép hai chân lại, cuộn tròn người bên người anh.

Trâu Diệc Minh nói: “Chúng mình cưới đi.”

Anh ôm cô vào lòng, bàn tay dừng ở bụng, đặt một nụ hôn đằm sau gáy.

Một lúc sau, Giản Hình ừm một tiếng bằng giọng mũi đặc sệt.

Anh vươn tay lật người cô, thấy cô khóc thì khẽ khăn lau nước mắt đi rồi nói: “Có phải anh cầu hôn không đủ chân thành không?”

Giản Hình lắc đầu: “Không, em thích lắm.”

Bây giờ thì cô đã hiểu, Trâu Diệc Minh gọi cô là Hình Hình là anh đang nói yêu cô, còn anh nói chúng mình cưới đi là anh rất yêu cô.

Giản Hình nói: “Nếu anh không chê nhỏ thì chúng mình ở đây trước nhé?”

Trâu Diệc Minh trả lời: “Ừ, anh cảm thấy chỗ này rất tốt.”

Giản Hình tiếp lời: “Con bé Tăng Tuyền kia đều kể mọi chuyện của em cho anh.”

“Không phải Tăng Tuyền kể.” Anh lắc đầu.

Giản Hình vô cùng kinh ngạc.

Anh hôn cô: “Là anh hỏi Tiền Vũ.”

Không bao giờ anh quên được buổi tối hôm đó, gọi điện hỏi Tiền Vũ: “Giản Hình dọn nhà hả em?”

Còn Tiền Vũ cố tình: “Ai đấy?”

Trâu Diệc Minh nhăn mày: “Em đang ở đâu đấy, anh qua tìm em.”

“Ok, anh đến đi.”

Một cô gái mạnh mẽ, bất kể ngày lễ gì, đặc biệt hay không cũng đều có lý do có người mời ăn cơm, càng bận bịu. Tiền Vũ đứng ở ngoài nhà hàng chờ Trâu Diệc Minh, thấy anh đến nhả ra một làn khói trước mặt anh, sau đó giẫm tàn thuốc, nói: “Phòng 202, chúc say bọn họ em sẽ nói cho anh biết.”

Trâu Diệc Minh vừa đi vừa cởi áo khoác, anh không tìm thấy Giản Hình, chợt phát hiện ra giữa thành phố rộng lớn này, mất đi một người như thế, trong lòng anh bỗng thấy hốt hoảng.

Ở trong toàn là những tai to mặt lớn, nhìn chán cũng chẳng có người phụ nữ nào. Trâu Diệc Minh giương mắt nhìn Tiền Vũ, cô nàng cười giới thiệu: “Đây là anh tôi.”

Nhắc đến khả năng uống rượu, thật sự Trâu Diệc Minh không tài nào bằng được Tiền Vũ, anh chỉ biết rằng bây giờ phải chúc say đám người này, chính anh cũng không chịu nổi nữa, thật sự rất muốn biết câu trả lời từ Tiền Vũ.

Tiền Vũ nói: “Em đổi ý rồi, sao em phải nói cho anh biết chứ?”

Anh uống say rồi, trong đầu chỉ muốn biết chuyện đó, quán chặt Tiền Vũ. Tiền Vũ đưa từng vị sếp đang ngồi vào trong xe rồi đi quẹt thẻ tính tiền, bên cạnh là con ma men mặt không cảm xúc. Cô xuống ga-ra lấy xe, còn anh nhanh chóng ngồi vào trong xe cô nàng. Tiền Vũ không nói gì, lái xe đi thẳng, anh đau đầu chỉ muốn nôn, cuối cùng Tiền Vũ bẻ tay lái, nói về nhà sẽ kể.

Đến lúc đó Trâu Diệc Minh mới chăm chú để ý đường, đến cổng chung cư thì bị Tiền Vũ đạp xuống xe. Cô nàng chẳng nói chẳng rằng, nhanh tay lái xe đi thẳng.

Giản Hinh hơi lo lắng, hỏi: “Tiền Vũ có làm khó dễ anh không?”

Trâu Diệc Minh nhìn cô, lắc đầu: “Không.”

Sau đó thì sao?

Sau đó anh canh chừng ở ngoài khu chung cư mấy ngày, sáng sáng trông thấy Giản Hinh ra ngoài đi làm, tối tối thấy cô về nhà, anh lén lút theo sau, đứng dưới tầng, đếm bậc thang muốn biết cô đứng ở tầng mấy, cầm chìa khóa mở cửa nhà.

Sáng sớm hôm sau, Trâu Diệc Minh đưa Giản Hinh đến trường rồi mới về Giang Châu, vừa về đến nhà đã bị Trần Phượng Tiên hỏi: “Đi đâu?”

“Nói với mẹ rồi mà, con tìm Giản Hinh.”

“Buổi tối con cũng ngủ ở nhà nó?”

“Vâng.” Trâu Diệc Minh cúi đầu thay giày.

Không bao lâu sau, căn nhà Giản Hinh cũng phá dỡ, cô xin nghỉ về quê, nhìn xe ủi san phẳng căn nhà thành bình địa, Trâu Diệc Minh luôn ở bên cô, thấy nhiều bụi liềm cưỡi áo khoác che mặt cho cô, chỉ lộ đôi mắt. Sau đó anh nghe điện thoại, vô cùng ồn ào, bảo Giản Hinh một tiếng rồi ra chỗ khác nghe. Thấy anh đã đi, một người hàng xóm bắt chuyện với Giản Hinh, hỏi: “Là cậu ấy xây thêm hộ cháu hả?”

Giản Hinh gật đầu.

Người hàng xóm nói: “Cô nhớ là cậu ấy trước đây.”

“Vâng.” Giản Hinh đáp.

Hàng xóm nói về xa xôi: “Đúng là có bản lĩnh.”

Giản Hinh không hiểu lắm.

Mấy người xung quanh túm tụm lại với nhau, mồm năm miệng mười kể chuyện rất rõ ràng, quãng thời gian trước Giang Châu xảy ra chuyện, hóa ra có hai bên làm chuyện này, sang năm thanh tra cấp trên xuống kiểm tra, một bên chứng thực, bên còn lại thì không, bây giờ họ xuống, là bên chứng thực.

Trâu Diệc Minh nói chuyện điện thoại xong, quay về bảo với Giản Hinh: “Vừa nãy mời công nhân ăn cơm, em đi cùng anh không?”

Giản Hinh che áo khoác dày của anh lại, buồn buồn nói: “Ừ.”

Một người đưa điều thuốc cho Trâu Diệc Minh, anh cười nhận, kẹp lên đằng sau tai, hai người đang nói chuyện, bỗng người kia muốn nhờ anh xây thêm tầng nhà cho một người họ hàng của ông ta, thời gian rất gấp.

Trâu Diệc Minh tính toán trong đầu rồi nói: “Có lẽ không giúp được rồi!”

Ông bác vừa nghe liền sốt ruột, vội nói: “Bác cũng là hàng xóm nhiều năm với bà của Giản Hinh, cháu xem giúp đỡ thế nào với. Bây giờ ở Giang Châu này chỉ có mỗi cháu có thể làm được chuyện này, cháu không giúp bác, ông già như bác nên biết làm gì đây?”

Trâu Diệc Minh đáp: “Bác à, bây giờ cấp trên làm nghiêm lắm, cháu định làm xong cái này là thôi không làm nữa đây.”

Ông bác nhờ Giản Hình, anh nhìn cô, cô buông áo xuống, cười ngọt ngào với anh. Trâu Diệc Minh dặt tay cô và nói: “Thế cũng được, bác đừng nói với ai đấy nhé! Nếu không cháu sẽ không làm được đâu.”

Ông bác vội cảm ơn, rồi đi gọi điện cho họ hàng nhà mình.

Đi trên đường, Giản Hình hỏi anh: “Không làm thật à?”

Trâu Diệc Minh gật đầu: “Ừ, chuyện này không thể lâu dài được, rất nguy hiểm, anh định dùng tiền thuê một đội ngũ, hiện giờ khắp Giang Châu đều đang xây dựng, sẽ có lợi nhuận.”

Giản Hình nói: “Chỉ cần anh cảm thấy tốt là được.”

Cơm nước xong, Trâu Diệc Minh đi cùng cô lên núi thăm mộ bà.

Giản Hình đặt bó hoa xuống trước mộ bà, nói: “Hôm nay nhà bị phá dỡ, bà yên tâm con đã có chỗ ở, ở dưới đó bà có vui không? Có lẽ ở cùng người thân sẽ vui lắm. Nếu có gặp bố mẹ con thì hãy nói với họ con nhớ họ lắm. Bà ơi, đừng lo lắng cho con, con sẽ sống tốt.”

Trâu Diệc Minh lau sạch bụi bẩn trên tấm ảnh đi, nói: “Bà ơi, cháu và Giản Hình sắp lấy nhau, tuy hơi muộn, xin lỗi bà. Sau này cháu nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy, bà có thể tha thứ cho cháu không ạ?”

Bia mộ không biết nói chuyện, cho nên không có ai trả lời, hai người ở lại một lúc đến khi trời sẩm tối nắm tay nhau xuống núi. Nghĩa trang đang lặng gió bỗng nổi gió lên, Giản Hình ngoảnh lại nhìn, nói với anh: “Anh có thấy không? Bà bảo tha thứ cho anh đó.”

36. Chương 36: Em Là Mùi Hương Của Riêng Anh 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Ngày hôm sau Trâu Diệc Minh phải đến bệnh viện tháo bột, mới sáng sớm Trần Phượng Tiên đã thay quần áo rồi đưa anh đi. Anh nói: “Mẹ ơi, tháo bột thôi mà, chỉ là chuyện nhỏ, để Giản Hinh đưa con đi là được rồi.”

Trần Phượng Tiên không vui, xì mắt: “Sao nào, bây giờ chê mẹ thừa thãi hả?”

Trâu Diệc Minh ngồi trong phòng gọi điện cho Giản Hinh và kể lại nghe chuyện này. Giản Hinh nói: “VẬY em không đi nữa, đỡ để mẹ anh thấy em thì phiền lòng. Đúng lúc Tiên Vũ có chuyện tìm em, em về trước đây.”

Trâu Diệc Minh gọi cô: “Giản Hinh.”

“Hả?”

“Không có gì, nhớ đi đường cẩn thận.”

Hai người không ai lên tiếng, Trần Phượng Tiên đẩy cửa vào hỏi: “Xong chưa? Còn bao lâu nữa?”

Giản Hinh nghe thấy, nói: “Em cúp trước đây.”

Trâu Diệc Minh không biết làm thế nào đành kết thúc cuộc gọi, nói: “Xong rồi ạ, đi thôi mẹ.”

Khu nội trú rất đông người nên không dám làm phiền đến vị trưởng khoa mà ông chủ nhỏ quen biết, đành mang bệnh án đến phòng khám tháo bột. Phụ trách là một bác sĩ quen, anh ta cứ đọc đi đọc lại chữ viết như rồng bay phượng múa trên bệnh án. Trần Phượng Tiên sốt ruột hỏi: “Có phải có chuyện gì không?”

Bác sĩ đáp: “Không có gì nghiêm trọng cả. Nhưng tại sao anh bị người khác đánh gãy tay lại không báo cảnh sát? Rốt cuộc là chọc phải ai à?”

Trần Phượng Tiên nghe không hiểu, nói: “Bác sĩ nhìn nhầm rồi, là tai nạn xe cộ mà.”

Trâu Diệc Minh duỗi tay lấy lại bệnh án, nói: “Bác sĩ, anh cứ tháo ra đi, không cần nói chuyện khác.”

Khi nằm viện ông chủ nhỏ đã liên kết với trưởng khoa nên mọi người thông đồng giấu Trần Phượng Tiên, song nào ngờ đụng phải một bác sĩ quen chết não. Trâu Diệc Minh quay lại nhìn mẹ mình, lúc này Trần Phượng Tiên mới nhớ ra còn phải xem lại bệnh án, đứng một đeo kính lão nghiên cứu.

Tháo bột xong, cảm giác có thể tự do hoạt động cánh tay thật sự rất tốt. Trâu Diệc Minh đưa nắm tay đến trước mặt mẹ mình rồi mở ra, nói: “Mẹ nhìn đi ạ, thật sự không sao rồi, đừng lo lắng.”

Bà hỏi: “Thế đã xảy ra chuyện gì? Con đừng giấu mẹ nữa.”

Hai mắt bà rơm rớm, từ nhỏ đến lớn con trai rất ít khi nói dối, chẳng lẽ càng lớn càng xa cách ư?

Dù sao mọi chuyện cũng đã qua, bây giờ kể lại cũng được, Trâu Diệc Minh bèn nói rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Trần Phượng Tiên nghe xong lại hỏi: “Giản Hinh có biết không?”

Trâu Diệc Minh gật đầu.

Bà nhớ lại, khi đó có gặp Giản Hinh mấy lần ở bệnh viện, con bé nấu canh cho con trai, hai đứa vừa cười vừa nói.

Hiện giờ trong tay Trâu Diệc Minh có rất nhiều chuyện phải làm, chờ tháo bột xong sẽ giải quyết nên anh đưa Trần Phượng Tiên về nhà rồi đi ngay. Anh đến nhà ông chủ nhỏ lấy xe, chiếc xe bán tải second-hand nằm trong ga-ra, thiên sứ nhỏ gào khóc đòi gặm vô-lăng, biến chiếc xe thành đồ chơi lớn của mình. Trâu Diệc Minh trù mền xoa nắn gương mặt nhỏ đầy thịt, tự nhiên càng nhớ Giản Hinh hơn.

Ông chủ nhỏ ôm con gái ra, cười: “Sao lại mắc bệnh tương tư rồi thế? Trước đây có thấy cậu vậy đâu.”

Trâu Diệc Minh xoa xoa mặt, nói: “Muốn Đại Phúc về nhanh một tí, rồi dứt hết chuyện ở đây cho nó, chẳng thêm để ý nữa... Thằng thối tha đó!”

Về đến thành phố Mậu, Giản Hinh không về nhà ngay mà bắt taxi đến thẳng nhà Tiền Vũ, cô rất ít khi đến nhà Tiền Vũ. Thật ra rất hiếm khi Tiền Vũ ở nhà thân thơ một mình, mỗi ngày cũng bận rộn công việc ở ngoài, với cô nàng thì nhà chẳng qua chỉ là một chỗ ngủ, nơi nào cũng như nhau.

Khi đi lên có một người đàn ông đi trước cô, tay xách túi đựng đầy hộp thức ăn, mùi thơm theo gió bay vào mũi Giản Hinh, quan sát quần áo thì có vẻ không phải là người giao hàng. Vừa hay căn hộ người nọ ấn chuông cửa là nhà Tiền Vũ mà Giản Hinh cần đến, cô lẳng lặng đứng đằng sau. Thấy Tiền Vũ mở cửa ra, giọng có vẻ không kiên nhẫn: “Xong chưa, sao anh như keo da chó đuổi không đi vậy?”

Sau đó lướt thấy Giản Hinh đang đứng sau.

Tiền Vũ vội đưa tay đẩy người đàn ông mặc Âu phục đất tiền đang đứng trước cửa sang một bên, kéo Giản Hinh về phía mình rồi nói: “Đến rồi sao không vào? Nhanh lên, mày xem ai về này.”

Nhân lúc Giản Hinh ngẩng đầu nhìn qua khe hở, người đàn ông dáng vẻ đài trang, hiền hòa nói chuyện với Tiền Vũ: “Vừa hay anh mua nhiều một phần cơm, chị em các em vào ăn đi, thiếu thì nói với anh là được.”

Tiền Vũ còn phải đuổi người, song lại cảm giác sau lưng có gì đó lao vào mình. Hơi quen nên lập tức nhào người lên lưng Giản Hinh, gọi: “Tiểu Hinh Hinh.”

Giản Hinh không để ý kĩ người “anh hùng” đứng ở cửa này có phải là người mà Tiền Vũ đề cập hay không, nhưng vừa ngoảnh lại đã trông thấy người bị phơi đen đến suýt không nhận ra – Tăng Tuyền. Mà người đàn ông kia cũng nhân cơ hội đi vào, sẵn sóc dọn cơm lên bàn cho các cô gái.

Tăng Tuyền rí vào tai Giản Hinh: “Ngu người chưa? He he tao cũng vậy. Mày không biết đâu, lúc tao đến tí nữa cũng bị dọa chết khiếp luôn! Tiền Vũ và anh ta cùng ra khỏi phòng ngủ đấy! Thấy tao đến anh ta cũng không đi, cầm chìa khóa xe xuống dưới mua cơm cho hai đứa tao, tao ló đầu ra nhìn, là xe sang! Mày xem có phải Tiểu Vũ đang chơi đùa không? Dù sao đây cũng là lần đầu tao thấy nó đưa đàn ông về nhà.”

Trong tai Giản Hinh như có con ong mật kêu vo ve vo ve, cãi nhau khiến người ta tức giận. Cô bịt miệng Tăng Tuyền và nhìn cô bạn với ánh mắt nghiêm nghị, Tăng Tuyền sợ không dám nói nữa, ngoan ngoãn đứng thẳng. Sự tĩnh lặng khiến Giản Hinh rất hoài niệm, rất lâu, rất lâu rồi không có ai ở bên cô nói nhiều thế này.

Cô buông tay ra, hắng giọng: “Mày, thành thật khai báo, từ đầu đến cuối, không được bỏ sót một chữ nào!”

Tiền Vũ dùng ánh mắt giết người ra hiệu, người đàn ông kia chấp tay tạm biệt.

Giản Hinh hất cằm: “Cả mày nữa!”

Vì vậy Tăng Tuyền ngoan ngoãn ngồi đằng trước còn Tiền Vũ ngồi sau, Giản Hinh giải quyết từng người một.

Cô quan sát Tăng Tuyền kĩ lưỡng, quả là thay đổi rất lớn, vốn là một cô gái thích làm đẹp thích chăm sóc bản thân mà bây giờ lại đen thui như ma. Quần áo trên người như đào từ khe núi ra, không biết ai cắt tóc cho mà tay nghề xấu đau xấu đớn. Cô nàng nở nụ cười lấy lòng, Giản Hinh lại thấy đuôi mắt bạn mình đã xuất hiện nếp nhăn!

Trong lòng buồn vô cùng, cô tưởng Tăng Tuyền sẽ tìm một nơi yên tĩnh đẹp đẽ, có màu xanh của biển, màu trắng của cát để xoa dịu vết thương và mãi ăn chơi đến mức quên cả đường về lần thời gian phải về cơ.

Tăng Tuyền lắc lắc tay cô, nói: “Tiểu Hinh, đừng vậy mà, chẳng phải tao đã về rồi à!”

Giản Hinh hỏi: “Thế mày đã đi đâu?”

Thật ra ban đầu Tăng Tuyền định đến một nơi có phong cảnh đẹp để giải sầu, dù sao chuyện này cũng là Đại Phúc sai. Bố chồng cô cảm thấy có lỗi nên lúc ly dị cho kha khá tiền, nếu Đại Phúc cho rằng cô vì tiền mới ở bên hắn thì cô cũng không thể không gánh cái danh này. Số tiền đó, phải tiêu cho sướng tay.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, chẳng biết tên Đại Phúc kia có tin tức từ đâu mà đuổi theo cô đến tận nơi.

Vì thế Tăng Tuyền đổi hai nơi nhưng âm hồn Đại Phúc vẫn không tan.

Mặc dù mọi người nhìn bề ngoài tưởng khi ly dị Tăng Tuyền rất phóng khoáng nhưng thực ra chỉ người trong cuộc mới biết đau thế nào, nên chỉ có thể để trong lòng. Cô không muốn gặp lại Đại Phúc, ngay cả bóng dáng thoáng qua cũng không. Lúc ấy, Tăng Tuyền cảm thấy mình có triệu chứng trầm cảm, ăn ở nhà hàng ngon nhất, uống rượu đắt tiền nhất, mặc quần áo đẹp nhất nhưng không thấy sung sướng chút nào cả. Giản Hinh và Trâu Diệc Minh đã bên nhau bảy năm, cô và Đại Phúc vậy, cho nên bọn họ dễ sinh ra cảm giác nhàm chán. Đại Phúc cũng không chịu nổi nữa.

Cô muốn khóc nhưng không khóc nổi, dường như có gì đó nghẹn lại trong lồng ngực, người như đã chết.

Trong lúc vô tình cô thấy quảng cáo công ích trên ti-vi ở quầy rượu, đó là nơi Tăng Tuyền chưa từng nghe tên. Ở đó trẻ con không có quần áo mặc, đi học phải băng qua núi, giọng nữ ngọt ngào trên ti-vi kêu gọi mọi người quyên góp quần áo và thức ăn.

Tăng Tuyền kéo tay Giản Hinh, nói: “Khi đó tao cũng không biết sao nữa, đầu nóng lên nên quyết định đi ngay, chỗ đó không phải cực khổ bình thường. Tên khốn Ngô Vũ kia chắc chắn sẽ không chịu nổi, chỉ cần để tao không gặp lại hắn nữa thì thế nào cũng được.”

Giản Hinh ngăn người, không nhớ nổi Tăng Tuyền nói người tên Ngô Vũ là ai, đó vốn là tên của Đại Phúc.

Vì vậy Tăng Tuyền đi ngay, không ngờ chỗ đó còn nghèo nàn hơn trong tưởng tượng của cô, ô tô không vào được nên đành phải đi bộ. Trước khi đến đây, cô đã mua mấy hộp bút và vở, bây giờ phải tự vác đi nhưng có quá nhiều đồ nên cô vác không nổi. Tăng Tuyền hỏi tài xế: “Tôi trả tiền, anh vác lên đó giúp tôi được không?”

Ra giá tốt nên mọi chuyện đều dễ thương lượng, tài xế là người bản xứ nên đi một chuyến đường núi cũng không thấm vào đâu nhưng lại có người xuất hiện ngăn cản. Đại Phúc vác hộp lên đi thẳng, nói với Tăng Tuyền: “Còn hai hộp em cầm đi.”

Đồ bị cướp mất, vụ làm ăn của tài xế bất thành, suốt quãng đường Tăng Tuyền cắn răng chịu đựng, ngược lại cô muốn nhìn xem người trước mặt lúc nào sẽ từ bỏ. Lần này, không cần cô đuổi, hắn sẽ tự động cuốn gói thôi.

Lần leo núi này thật khiến người ta khó quên, bùn sinh đường núi làm bẩn giày của Tăng Tuyền, nhánh cây làm rách váy cô, loài côn trùng không biết tên cắn phần da thịt lộ ra ngoài của cô khiến vùng da đó sưng tấy, vừa nhói vừa đau. Đi đến cuối đường, Tăng Tuyền muốn bỏ cuộc nhưng người trước mặt không hề dừng lại, như đang so tài, cô cũng không được dừng.

Cuối cùng hai người cũng đến được trường học kia, ngạc nhiên vô cùng.

Có lẽ không nên tính là trường học, vài căn phòng hồng hóc, nóc nhà bị dột nước, tất cả bàn học đều thiếu chân, nhưng bọn trẻ mang giọng quê đọc bài khiến lòng Tăng Tuyền bỗng dưng xúc động vô cùng.

Cô tìm trường thôn và mong muốn ở lại đây, tuy không biết làm việc đồng áng nhưng cô có thể dạy cho bọn trẻ, bởi vì có giấy phép hành nghề giáo viên. Ở đó, rất nhiều chuyện đã xảy ra mà cả đời khó có thể quên được: bàn tay gầy guộc của trường thôn nắm chặt tay cô nói cảm ơn, bọn trẻ rụt rè gọi cô Tăng. Bình thường cô sẽ không để ý đến phần viết bằng, nhưng ở đây nó lại là thứ đồ quý báu biết nhường nào.

Trong núi thiếu nước nên phải mấy ngày cô mới tắm rửa một lần, gội đầu lại càng xa xỉ hơn. Khó khăn lắm mới có một giáo viên đích thực đến trường dạy nên toàn thôn từ trên xuống dưới ai ai cũng muốn lấy lòng. Vì vậy, tất cả mọi người đều góp một gáo nước, đổ vào thùng xách đến cho Tăng Tuyền để cô gội đầu. Lần đó Tăng Tuyền bật khóc, lúc ly dị không hề chảy nước mắt, vậy mà lần này lại không kìm nén nổi.

Cô vào nhà tìm cây kéo, không muốn cắt kiểu cách gì cả, chỉ cần cắt ngắn nhất là được. Hôm sau cô đưa cho trưởng thôn một tấm thẻ ngân hàng và bảo trưởng thôn rút tiền ra, nên mua thêm thứ gì.

Trưởng thôn từ chối, khuyên cô rất lâu, nơi này không phải cần một người quyên góp chút tiền là có thể thay đổi.

Hôm sau Tăng Tuyền tự mình xuống núi rút tiền, không giống như lúc lên núi, cô mặc bộ quần áo chị gái trong thôn cho mượn, hơi rộng, màu sắc cũng cổ lỗ sĩ, đi đường đói thì ăn lương khô mang theo người. Lương khô là hai củ khoai lang đỏ, mấy ngày qua cô đều ăn cái này, ăn đến xót dạ dày cũng không dám nói, vì có rất nhiều đứa trẻ ngay cả khoai lang đỏ cũng không có mà ăn.

Trong thị trấn chỉ có một ngân hàng, Tăng Tuyền điền vào phiếu rút tiền nhưng người ta bảo trong chốc lát không có nhiều tiền như thế, phải điều động. Tăng Tuyền đứng là mở mang tầm mắt, bèn ở lại một đêm.

Đêm đó, Đại Phúc cứ luôn đi theo cô chủ động tìm cô nói chuyện: “Em quay về đi, em ở lại nơi này không nổi đâu.”

Tăng Tuyền chỉ nói một chữ: “Cút.”

Sau khi lấy được tiền Tăng Tuyền quay về trường học, lũ trẻ nhìn thấy cô thì khóc rồi chạy đến ôm cô, đứa nào cao hơn thì ôm eo còn đứa nhỏ hơn thì ôm chân. Có vài đứa cho rằng Đại Phúc và Tăng Tuyền cùng đường, cũng chạy đến ôm Đại Phúc, Tăng Tuyền bước nửa bước cũng không được đành hỏi bọn nhỏ sao lại khóc. Bọn nhỏ lau nước mắt nói cho rằng cô giáo Tăng đi rồi, không muốn chúng nữa.

Trưởng thôn nói: “Mấy топ giáo viên đã đi mất, sau đó không có ai đến nữa.”

Chỉ như vậy, Tăng Tuyền đã chính thức ở lại đó, đã có thói quen mấy ngày mới tắm một lần, quen ăn khoai lang đỏ, quen cách đi đường núi, có thói quen tiết kiệm mỗi một viên phấn, quen việc ngôi trường này có bóng dáng Đại Phúc.

Đại Phúc ở phòng bên cạnh, phụ trách sửa chữa trường học, trần nhà của trường không bị dột nữa, bàn học của lũ trẻ cũng không còn lung lay nữa. Đất vàng trên sân thể dục được anh trát xi măng, chạy bộ cũng sẽ không còn bụi đất tung bay nên lũ trẻ rất thích anh, gọi anh chú Ngô. Anh đóng một khung bóng rổ, dạy lũ trẻ chơi bóng.

Trẻ con ở đây sẽ có đủ loại lí do mà Tăng Tuyền không tưởng tượng nổi để bỏ học, ví dụ như nhà làm ruộng thiếu người, em trai nhỏ không ai chăm sóc, học tập là chuyện lãng phí thời gian, không bằng làm ruộng. Tăng Tuyền đến từng nhà tận tình khuyên bảo, thời đại này, không đọc sách thì vĩnh viễn không thoát ra khỏi cảnh này.

Nhìn những đứa trẻ ở đây rồi lại nghĩ về những đứa trẻ trong thành phố, Tăng Tuyền cảm thấy bọn chúng là người của hai thế giới.

Giản Hình nghe mà kinh hồn bạt vía, nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao!

Tăng Tuyền nói: “Đúng là có một lần xảy ra chuyện, mưa lớn ngập cả đường núi, bọn nhỏ không đi học được. Tao đến đón chúng nó, muốn ôm từng đứa một sang, sau đó suýt nữa tao ngã xuống.”

Không chú ý một chút là sẽ bị lũ lụt cuốn trôi không tìm được người, bàn tay Tăng Tuyền không bắt được vật gì có thể giữ cô lại. Vốn cho rằng lần này mình xong đời rồi, không nghĩ đến Đại Phúc lao đến, nhảy vào dòng lũ lôi cô ra, bọn nhỏ đưa cho một nhánh cây, mấy đứa nhỏ cùng kéo cô lên bờ. Nhìn thấy Đại Phúc cũng đã leo lên bờ, cả người toàn là nước bắn.

Đó là lần đầu tiên sau ly dị Tăng Tuyền bị Đại Phúc mắng, chỉ vào mũi mắng: “Tăng Tuyền đầu óc em bị nhúng nước à? Chỗ đó sâu như thế mà em cũng dám nhảy? Mẹ kiếp, em muốn anh khó chịu đến chết phải không? Có phải anh chết em mới chịu sống tốt? Em nói đi, nếu gặt đầu anh không nói hai lời sẽ nhảy vào đó.”

Tăng Tuyền không nói gì cả, phải mông dắt bọn nhỏ đi.

“Sau đó thì sao?” Giản Hình hỏi.

“Sau đó...” Tăng Tuyền trầm tư một lát: “Thật ra ở đó rất tốt, thật lòng tao không muốn quay về đâu. Giản Hinh, tao học cho gà ăn này rồi còn biết phân biệt rau củ nữa, tuy ở đó nghèo nhưng đều là người hiền lành.”

Giản Hinh nện mạnh cô nàng: “Mày không biết bọn tao nhớ mày lắm à?”

Tăng Tuyền cười: “Tao cũng nhớ bọn mày, nên không dám gọi điện thoại đấy!”

Tiền Vũ hỏi cô: “Sao lần này lại về?”

Tăng Tuyền trả lời miễn cưỡng: “Mẹ tao nằm viện.”

Chuyện này do Đại Phúc nói cô biết, điện thoại di động của cô hỏng rồi, dù sao cũng không dùng nên không sửa, không biết tại sao Đại Phúc và mẹ cô vẫn còn liên lạc.

Mấy ngày trước đưa điện thoại cho cô nghe, nhận máy thì nghe thấy bác sĩ hỏi cô: “Cô là người nhà bệnh nhân à? Bây giờ bệnh tình bà ấy rất nặng, cô có thể đến đây không?”

Tăng Tuyền quay về như thế đó, lúc đi lủ trủ trốn trong phòng khóc, không có ai ra tiễn cô.

Trong lòng Tăng Tuyền rất khó chịu nhưng đó là mẹ ruột cô.

Cô đi bộ xuống núi, ngồi xe rồi chuyển qua máy bay, qua kiểm tra an ninh suýt chút nữa người ta không để cô đi, là Đại Phúc ở phía sau giải quyết. Cô cũng không biết anh ta nói thế nào với người ta, khi đó trong đầu toàn là chuyện của mẹ cô, sau khi quay về trực tiếp đến bệnh viện. Chưa vào phòng bệnh đã khóc, vào rồi khóc không nổi nữa.

Tăng Tuyền nói: “Mẹ tao thuộc phái diễn xuất đó, không được nhận giải Oscar đúng là lãng phí nhân tài. Cao huyết áp mà nói thành bệnh tình nguy kịch, còn miêu tả tao thành đứa con gái bất hiếu ly dị xong bỏ nhà ra đi. Khiến bác sĩ dao động, cùng diễn vở kịch này với mẹ tao.”

Tiền Vũ xì một tiếng bật cười: “Cho nên mày cứ thế về đây?”

Tăng Tuyền gật đầu một cái, biết mình bị lừa quay đầu đi ngay, Đại Phúc muốn kéo cô trở lại, cô hất tay tặng anh ta một bạt tai: “Mẹ nó, Ngô Vũ anh không phải người, dùng chuyện này lừa tôi quay về.”

Giản Hinh suy nghĩ một lát rồi nói: “Nhất định là mẹ mày lo lắng cho mày mới bị cao huyết áp.”

Tăng Tuyền mệt mỏi nhắm mắt dựa vào Giản Hinh: “Cho là vậy đi.”

Thức ăn đã lạnh, Tiền Vũ mang đi hâm nóng, Tăng Tuyền mở mắt ra lần nữa rồi nói: “Người đàn ông lúc này tao cảm thấy Tiền Vũ đâu không lại anh ta.”

Giản Hinh nhìn lại, hôm nay Tiền Vũ mặc đồ ở nhà, chân mang dép bông mềm, gọi các cô: “Đến đây, ăn được rồi.”

Giản Hinh tìm tất cả mọi nơi, len lén hỏi Tăng Tuyền: “Mày có thấy thuốc lá của Tiền Vũ?”

Tăng Tuyền lắc đầu: “Từ này đến giờ không thấy.”

Lúc ăn cơm Tiền Vũ nói: Chờ tao nghĩ kỹ rồi nói với tụi bây.

Giản Hinh và Tăng Tuyền cùng “a” một tiếng, không hỏi đến cùng nữa.

Bởi vì đó là Tiền Vũ, Tiền Vũ cái gì cũng biết làm.

37. Chương 37: Em Là Mùi Hương Của Riêng Anh 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Sau khi cơm nước xong, Tiền Vũ vào phòng ngủ gọi điện thoại để xử lý chuyện làm ăn, Tăng Tuyền nói với Giản Hinh: “Tiểu Hinh, mày nói với Châu Dật Thần giúp tao một tiếng, tao muốn quay lại làm việc.”

Giản Hinh không biết nên nói từ đâu, trong khoảng thời gian Tăng Tuyền xin nghỉ, cuộc sống của cô cũng xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Tăng Tuyền nói: “Bây giờ trên người tao không còn một đồng nào, phải tự nuôi lấy mình.”

Giản Hinh nhìn bạn mình, dựa vào tính cách của Tăng Tuyền thì sau khi biết mình bị lừa để quay về tuyệt đối sẽ không ở lại đây nữa, hoặc có thể chưa từng đến nơi mà vượt quá sức tưởng tượng của Giản Hinh.

Tại sao nhỉ?

“Mày định tha thứ cho Đại Phúc à?”

“Xùy! Gặp hần lần nào tao đập lần đấy, không đập được thì đi tìm chị Tiền của tao!” Hai tay Tăng Tuyền chống nạnh, trước cái nhìn chăm chú của Giản Hinh thì chẳng khác nào quả bóng cao su bị xì hơi: “Chẳng qua tao đã thấy rõ, tao đi đến đâu cũng vô dụng cả thôi, ở đâu cũng là thành phố Mậu. Muốn bỏ rơi tên kia cũng không bỏ được, tao quyết định phải dùng cảm đối mặt, sau đó sẽ nghĩ cách làm thế nào để giúp những đứa trẻ đó.”

“Thật ra thì...”

“À, phải rồi!” Tăng Tuyền lắc cánh tay cô: “Bây giờ nhà Tiền Vũ cũng không tiện cho tao ở lại, đợi lát tao về chung với mày, mày thu nhận tao được không? Ôi chao, Tiểu Hinh Hinh của chúng ta là tốt nhất~”

“Tao và Trâu Diệc Minh quay lại rồi.” Giản Hinh giội ngay gáo nước lạnh.

Tăng Tuyền ngẩn người, gật đầu rồi nói: “Vậy mày đừng đi tìm Châu Dật Thần, để tao tự nghĩ cách.”

Giản Hinh nhìn cô, gọi: “Tiểu Tuyền.”

“Thế thì tao cũng không đến ở nhà mày nữa, bọn mày cũng không tiện.”

Giản Hinh ôm cô bạn, những lời định nói bỗng nghẹn lại. Tăng Tuyền vỗ nhẹ cô: “Gì nào? Hai đứa chúng mày làm lành với nhau là chuyện tốt, sợ tao vì chuyện nhỏ nhặt này mà phản đối à? Làm ơn đi, mọi thứ đã về đúng vị trí rồi có được không hả?”

“Anh ấy đã thay đổi.” Giản Hinh vẫn ôm lấy cô bạn: “Anh ấy thay đổi, không như trước đây nữa nữa. Mày ở chung với tao đi, cứ quyết định thế nhé!”

Tăng Tuyền lắc đầu: “Không được, còn phải về thăm mẹ tao, nếu không không bà bị tao chọc tức đến sinh bệnh mất.”

Vừa ra khỏi nhà Tiền Vũ, Giản Hinh nhận được điện thoại của Trâu Diệc Minh. Cô hỏi: “Đã tháo bột chưa? Vết thương phục hồi thế nào?”

“Tốt lắm, có thể bàn chuyện xây nhà để ôm em rồi.”

Giản Hinh cười.

“Tiền Vũ tìm em có chuyện gì thế?”

“Tăng Tuyền quay về rồi ạ.” Cô trả lời.

“Vậy Đại Phúc thì sao?”

“Cũng về rồi.”

Giản Hinh nghe thấy tiếng cười ha hả của anh, đoán tương lai của Đại Phúc sẽ không mấy tốt đẹp.

Anh dặn dò cô: “Về sớm một chút, ở ngoài lạnh lắm.”

Trước khi về nhà Giản Hinh đi qua chợ một chuyến. Trời càng ngày càng lạnh khiến cô thèm ăn vài món, sáng sớm lười không muốn dậy nên mua đủ thức ăn cho một tuần. Đến khi hai tay xách đầy túi đi lên tầng nhà mình, vừa ngẩng đầu cô đã nhìn đã thấy Trâu Diệc Minh đứng ở cửa nhà. Anh nhận mấy túi đồ từ tay cô rồi xoa má, cười hỏi: “Biết anh đến nên mua thức ăn nhiều thế này à?”

“Sao anh lại đến?”

Anh vươn tay ra: “Biết em sẽ lo lắng nên đến cho em nhìn.”

Giản Hinh kéo anh vào trong nhà, vừa ngồi xuống đã sờ sờ nắn nắn cả cánh tay, sau khi xác định không có chuyện gì cô mới thở phào nhẹ nhõm. Trâu Diệc Minh bế cô ngồi lên đùi, hỏi: “Nhớ anh không?”

Giản Hinh cười: “Hôm qua mới gặp mà!”

“Nhớ hay không nhớ?” Trâu Diệc Minh bắt đầu chọc lét cô.

“Nhớ!” Giản Hinh xin tha, rúc người vào ngực anh, khi nói vô tình vô tình chạm phải yết hầu.

Trâu Diệc Minh cúi đầu hôn, hai tay ở sau lưng cô vuốt ve: “Có phải lên cân không?”

Giản Hinh gật đầu.

Anh hài lòng khen ngợi: “Tốt lắm, tiếp tục duy trì.”

Cảm giác không thể nào tốt hơn nữa khi Giản Hinh béo lên, nơi nào cũng mềm mại thơm phức, Trâu Diệc Minh thích đến nỗi không muốn buông tay. Cô nằm trong ngực anh mắt dần dần híp lại, anh hỏi: “Mệt à?”

Giản Hinh gật đầu.

Vì vậy Trâu Diệc Minh bế cô lên, đi thẳng vào phòng ngủ chuẩn bị cùng ngủ trưa.

Giản Hinh ngủ rất nhanh, anh nhìn về mặt khi ngủ của cô cười nhẹ. Thật sự rất rất nhớ, một khi cô không ở bên cạnh, cảm thấy cực kỳ nhớ nhung.

Chẳng mấy chốc mọi người đã biết Đại Phúc và Tăng Tuyền về, nếu người đã đến đủ thì nên hẹn nhau cùng đến thăm Lâm Hạo và Lý Doanh. Tăng Tuyền không đến kịp đám cưới của hai người họ thì cực kỳ nuối tiếc, ngày đó cô đến sớm nhất, đứng dưới tầng chờ mọi người. Thấy Giản Hinh và Trâu Diệc Minh đến, cô nàng vội chạy đến ôm Giản Hinh, hừ với Trâu Diệc Minh một tiếng.

Giản Hinh nghĩ, là ai đã nói sẽ không vì mấy chuyện nhỏ nhặt mà phản đối ấy nhỉ? Mọi thứ đã về đúng vị trí của nó ấy nhỉ?

Trâu Diệc Minh buông tay ra, để chị em họ đứng chung với nhau, cười nhận lỗi với Tăng Tuyền: “Chuyện đó có trách nhiệm của anh, không trông coi tên kia cho tốt. Nhưng em đừng liên hệ hai việc với nhau, anh cảm thấy mình còn cứu vãn được.”

Một người đàn ông ăn nói khé nẹp để nói xin lỗi với bạn, hơn nữa đó cũng không phải là người nên chịu trách nhiệm. Tăng Tuyền không ngang ngược nữa, phát tay: “Không liên quan đến anh, lợn muốn ăn phân anh cần được chắc?”

Câu này rất nặng, Giản Hinh nhăn mặt véo cô bạn một cái, Tăng Tuyền không quan tâm và nói: “Hai người vẫn tốt là được, đừng bắt nạt Giản Hinh nữa, nếu không...”

“Không dám!” Trâu Diệc Minh nói.

Giản Hinh bênh, nói: “Anh ấy sẽ đánh Đại Phúc giúp mày một trận.”

Rồi cô quay sang hỏi anh: “Phải không?”

Trâu Diệc Minh gật nhẹ đầu.

Tăng Tuyền nói: “Dùng hết sức.”

Đang nói thì những người khác cũng đến, Đại Phúc đứng cách xa Tăng Tuyền nhất, gương mặt tiều tụy không nhìn nổi.

Giản Hinh lén hỏi: “Sao hắn lại biến thành thế này?”

Tăng Tuyền đáp: “Ngày ngày bận bịu, rồi lại chăm sóc mẹ tao nữa.”

Trâu Diệc Minh đi qua đó vỗ Đại Phúc: “Về thì tao yên tâm rồi.”

Lý Doanh mở cửa, sắc mặt không tốt lắm, gương mặt gầy chỉ còn bằng bàn tay. Cô ấy vội nở một nụ cười với mọi người, nói: “Mau vào đi!”

Mọi người đi vào phòng ngủ, tuy đều đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị cảnh trước mắt dọa sợ, suýt nữa đã lộ nét mặt buồn bã. Không chỉ có Lý Doanh gầy đi, Lâm Hạo còn gầy hơn cả trước đó, vốn có gương mặt khôi ngô tuấn tú nay đã trũng xuống, con ngươi còn đặc biệt rõ ràng. Anh đã cạo trọc đầu, ở nhà không đội mũ, nhìn từ xa như một ông lão xa lạ, trên cổ cắm ống dẫn, đầu giường treo một chai đựng chất lỏng trong suốt, tích tích tắc tắc theo ống dẫn chảy vào cơ thể anh.

Anh thấy mọi người đến vui vẻ, toét miệng cười nói: “Đến rồi à!”

Dường như đều là tiếng thì thào.

Giản Hinh run lên, Trâu Diệc Minh lẳng lặng nắm chặt tay cô.

Lý Doanh ngồi cạnh Lâm Hạo gọt trái cây cho mọi người ăn, Lưu Ba cầm trái táo trong tay đưa sang cho anh và nói: “Mày ăn trước đi.”

Lâm Hạo không nhận, chỉ cười rồi nói: “Mày ăn đi, ăn đi.”

Lý Doanh cũng cười: “Anh ăn đi, còn nữa mà.”

Lưu Ba thu tay về, cúi đầu cắn một miếng, lúc ngẩng đầu lần nữa trong mắt hơi đỏ đỏ.

Không khí hơi nặng nề, Tăng Tuyền và Tiền Vũ cùng nhìn nhau, Tăng Tuyền lắc lắc Lý Doanh: “Cho tao nhìn ảnh cưới của hai người đi.”

Lý Doanh ôm quyển album ảnh ra, ảnh cưới chụp vội, có vài tấm ảnh bên lề lẽ lẽ cười, còn có những tấm ảnh cô và Lâm Hạo chụp trong khoảng thời gian này.

Tất cả mọi người đều cười nói, nhưng nội tâm ai cũng thổn thức?

Sau đó Tăng Tuyền bắt đầu giải thích về khoảng thời gian cô biến mất và kể lại những điều mình nghe tận tai thấy tận mắt, điều không hay thì nói qua loa, tập trung nói những điều thú vị. Lâm Hạo nghe rất chăm chú, có lúc hỏi về chuyện bọn trẻ, Tăng Tuyền sẽ cười nói cho anh nghe. Đường như anh chưa từng bị bệnh, cũng như chưa từng nằm trên giường bệnh không thể dậy nổi vậy.

Kể hết chuyện, đến lượt Trâu Diệc Minh ra sân, anh kể xây thêm tầng thế nào, rồi trát xi măng, dựng giá đỡ ra sao, nghiêm chỉnh như một thợ phó chân chính. Còn kể đứng trên đất Giang Châu, nhà nhà đều do Trâu Diệc Minh xây.

Đại Phúc không cam lòng tỏ ra yếu thế, nói chen vào: “Cũng có phần của tao mà.”

Trâu Diệc Minh cười đểu nhìn sang: “Mày mất tích lâu như thế cũng dám mặt dày góp vào à?”

Đại Phúc cười hì hì, gãi gãi đầu.

Trâu Diệc Minh vẫn giữ nụ cười trên môi: “Tiếp theo tao muốn nghỉ phép dài hạn, công trường mày quản đi.”

“Hả?” Đại Phúc nhảy căng lên, nhỏ giọng thương lượng: “Lão Trâu à, chuyện này không được đâu, ở đây tao còn có một đồng chuyện mà! Mày thư thả cho tao thêm mấy ngày đi, làm anh em nào dễ dàng, mày thông cảm nhiều nhiều nhé.”

“Vậy ai thông cảm cho tao?” Trâu Diệc Minh giơ cánh tay anh và Giản Hình đang đan chặt vào nhau.

Tăng Tuyền không nhìn nổi nữa, nhảy căng la lên: “Anh cũng đừng đợi bên cạnh mẹ tôi nữa, tôi sẽ không nghe lời mẹ, từ bỏ ý định đi!”

Trâu Diệc Minh vỗ vỗ Đại Phúc “Người dân ở Giang Châu nhớ mày lắm đấy!”

Nhìn gương mặt đau khổ của Đại Phúc, mọi người cùng cười ha hả. Bỗng nhiên Lâm Hạo thốt lên: “Hâm mộ chúng mày thật đấy, tao muốn xem thử.”

Mọi người đồng loạt nhìn anh, anh nói: “Tao muốn đến Giang Châu xem chúng mày xây nhà.”

Lâm Hạo từ từ quay đầu hỏi Lý Doanh đứng cạnh: “Được không?”

Lý Doanh gật đầu cười: “Được ạ, em sẽ đi với anh.”

Vì vậy cả nhóm bắt đầu lên kế hoạch, Lưu Ba đặt một chiếc xe, Lý Doanh chuẩn bị những món đồ khi Lâm Hạo ra cửa phải mang theo, những thứ khác ba cô gái còn lại cùng giúp đỡ. Trâu Diệc Minh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lâm Hạo, cầm bàn tay gầy còm của anh, nói: “Sẽ khá hơn thôi.”

Ở căn phòng bên cạnh, Lý Doanh còn đang cười lén lau mặt, Giản Hình, Tiền Vũ và Tăng Tuyền dừng lại, không ai dám lên tiếng. Lý Doanh không kiềm chế nổi, gục đầu khóc không thành tiếng, được các chị em tốt ôm lấy.

Lý Doanh nói: “Khi Lâm Hạo bị đau thật sự tao muốn chết thay anh ấy, tại sao lại là anh ấy? Tại sao vậy?”

Đúng vậy, tại sao? Giản Hình khóc theo, cũng không dám khóc ra tiếng sợ người ở phòng bên cạnh nghe thấy.

Tăng Tuyền vừa khóc vừa an ủi Lý Doanh: “Tiểu Doanh à, đừng khóc, lúc tao ly dị cũng không khóc.”

Tiền Vũ cũng khóc: “Không có gì không vượt qua được, mày phải sống cho tốt.”

Mẹ Lâm Hạo bưng chén canh đẩy cửa phòng đi vào, thấy bốn cô gái đang khóc mắt cũng hồng theo, gọi Lý Doanh bằng giọng mũi: “Đến đây, nhanh ăn bát canh cá này đi con.”

Lý Doanh nhận lấy bát, ăn từng thìa một, nước mắt thì nhau rơi xuống. Cô nói cho ba cô bạn mình biết: “Tao đang định sinh con cho Lâm Hạo.”

Câu này vừa được thốt ra, cả Tăng Tuyền và Tiền Vũ đều không đáp lại, chỉ mình Giản Hình xoa đầu Lý Doanh: “Sinh đi, có con cũng tốt cơ mà.”

Cô đứng gần, ngửi thấy mùi thơm của canh cá nhưng cảm thấy không thoải mái, che miệng chạy đến bồn rửa mặt. Tiền Vũ cất giọng gọi: “Lão Trâu, đến xem Giản Hình nhà anh này.”

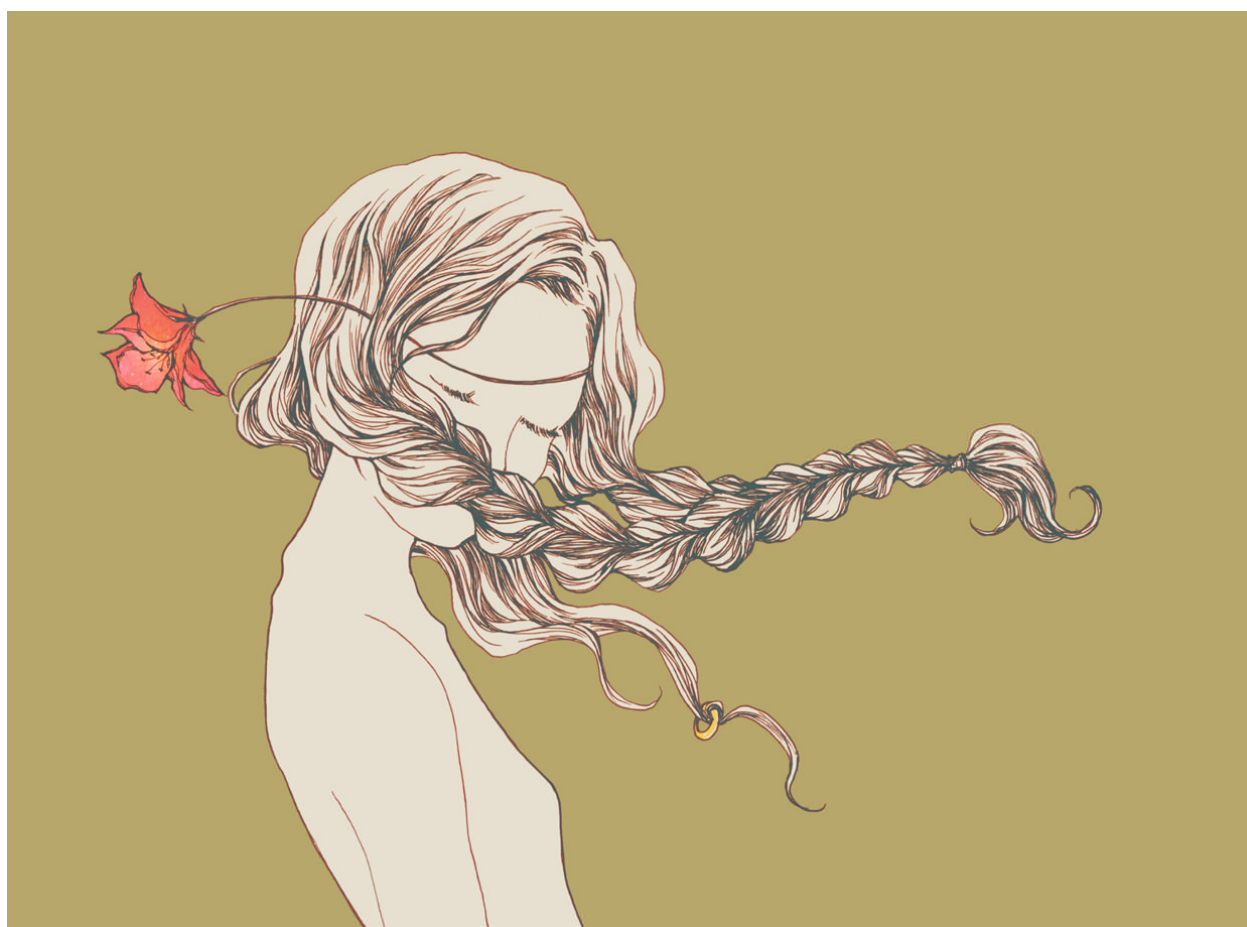
Trâu Diệc Minh đi sang thấy Giản Hình đang nôn.

“Sao thế em?” Anh chau mày, vuốt lưng nhẹ nhẹ giúp cô.

Giản Hình thoải mái hơn, trả lời: “Có thể là trúng gió, bây giờ không sao rồi.”

Trâu Diệc Minh cúi đầu xuống nhìn cô chăm chú, rồi đóng cúc áo khoác lại cho cô.

Hết chương 37

38. Chương 38: Em Là Mùi Hương Của Riêng Anh 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Đình

Biên tập: Iris

Hẹn đỗ xe ở dưới sân, Trâu Diệc Minh bế Lâm Hạo xuống, Đại Phúc cầm xe lăn, còn Lưu Ba nhận đủ túi lớn túi nhỏ từ tay Lý Doanh. Đàn ông lên xe trước, còn bốn cô gái cùng lên xe sau, gió lạnh mùa xuân đang đến, khiến Giản Hinh cũng lạc long theo.

Ngày hôm đó, mọi người đều không đi làm, tắt di động, dốc lòng chơi cùng Lâm Hạo.

So sánh với chuyến đi chơi hồi đại học, Giang Châu đã thay đổi khá nhiều, Lâm Hạo ngồi trên xe lăn nói chuyện Lý Doanh bên cạnh: “Em còn nhớ không? Tối hôm đó phòng các em có gián, anh và Lưu Ba đến giúp, em run run cầm tay anh.”

Lý Doanh cười: “Có.”

“Khi đó anh nghĩ, sao lá gan của em bé thế.”

Lý Doanh vâng, rồi nói: “Bây giờ em không sợ gián nữa, anh yên tâm đi.”

Giản Hinh quay mặt đi, Trâu Diệc Minh duỗi tay ôm cô vào lòng. Nhớ lại lúc bế Lâm Hạo xuống, anh không ngờ cậu ấy sẽ nhẹ thế này, như chỉ còn lại một bộ xương.

Đại Phúc đi đằng trước dẫn đường, không ngừng khua chân múa tay: “Đây là công trình đầu tiên của tao và Trâu Diệc Minh, xây xong lâu lắm rồi nhưng vẫn chưa được tháo dỡ, nghe nói có một nhà sống chết không chịu dỡ. Chuyện âm ỉ lên tận trên, thế là nhà đầu tư rút lui luôn, lúc đó tao buồn thối ruột vì chuyện này, đến cả cơm cũng không ăn vào, khoản tiền lớn cứ thế chạy đi mất. Aiz, Lâm Hạo, mày nhìn bên kia đi, thấy nhà to mới xây kia không? Nhà đó cũng là địa bàn của tao và lão Trâu, nhưng bây giờ phải dỡ rồi.”

Tám người vừa đi vừa dừng, cuối cùng họ đến kho hàng vào giờ nghỉ, ban ngày không làm việc nên trong kho hàng có vài công nhân đang ngủ. Nghe thấy tiếng cửa kéo vội ngồi dậy nhìn, Đại Phúc phát tay một cái: “Các anh em, tao về rồi đây.”

Đã lâu không gặp ông chủ Phúc, mấy người làm cũng rất nhớ, nói đùa: “Nghe nói anh đuổi theo vợ à? Đuổi kịp không? Vợ chồng ấy mà, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa.”

Đại Phúc liếc mắt nhìn Tăng Tuyền, cô vẫn đứng ngoài kho hàng không đi vào.

Đại Phúc phát tay, tỏ ý đuổi mấy người công nhân và đẩy Lâm Hạo vào rồi ngồi chồm hổm dưới đất nói với anh về các loại xi măng. Sau đó cởi mũ len trên đầu anh ra, lấy một chiếc mũ bảo hộ đeo vào cho anh. Lâm Hạo sờ sờ, rồi nở nụ cười.

Sau đó họ đẩy Lâm Hạo đến xem nhà nào đó đang xây được một nửa, tầng hai đã dựng giàn giáo, xi măng cốt thép lộ ra bên ngoài. Đại Phúc cố tình cường điệu: “Mày đừng nhìn nó tưởng mà thô thiển, tiền cả đấy.”

Mọi người cười ồ lên, mắng anh chàng ham tiền, chẳng mấy chốc Lâm Hạo đã thấm mệt, lúc này đôi mắt đã hơi híp lại. Lý Doanh ngồi xổm xuống kéo cao tấm thảm trên đùi anh, mọi người ngưng tiếng cười, cảnh này có trăm ngàn tư vị.

Tình trạng sức khỏe của Lâm Hạo không cho phép anh ở bên ngoài quá lâu, đến xem một lần coi như hoàn thành tâm nguyện. Lý Doanh đứng lên nói: “Về thôi.”

Vì vậy mọi người cùng về nhà, Trâu Diệc Minh kéo Giản Hinh đi sau cùng, hỏi: “Lúc này anh nhận điện thoại, nghe nói thiên sứ nhỏ biết đi rồi, muốn đến xem không?”

Giản Hinh mỉm cười gật đầu đồng ý.

Vì vậy hai người họ không quay về cùng mọi người, mà ở lại Giang Châu.

Đến đúng lúc ông chủ nhỏ đang bận việc trong quán, thiên sứ nhỏ bị bỏ trong xe tập đi. Trâu Diệc Minh nhướn mày: “Đây là tập đi mà cậu nói hả?”

Ông chủ nhỏ vội bế con gái ra bỏ lê trên sàn nhà lên, hai tay vịn dưới nách bé để làm điểm tựa. Bé mập mạp thật sự bước đi, run rẩy đi về phía trước một bước, vừa đi vừa gào khóc, vui vẻ chảy nước dãi. Ông chủ nhỏ lặng lẽ buông tay ra, bé không hề phát hiện, lại đi thêm một bước, từng bước một đi về phía mẹ nuôi xinh đẹp.

Cảnh này đã cuốn đi nỗi buồn trước đó, Giản Hinh cười dịu dàng, lúc thiên sứ nhỏ chuẩn bị ngã đến nơi, cô nhanh chóng đỡ lấy bé, rồi hôn mạnh lên hai gò má xinh xinh. Thiên sứ nhỏ nằm trong ngực mẹ nuôi tròn mắt nhìn bố nuôi, gào khóc hai tiếng xem như chào hỏi.

Trâu Diệc Minh đưa một ngón tay ra, bé lập tức bắt lấy, cảm thấy thú vị nên cười toét đứng lên.

Ông chủ nhỏ đưa cho Giản Hinh một bát bột: “Em bón cho con bé hộ anh, anh cần nói chút chuyện

Giản Hinh bế thiên sứ nhỏ ra chỗ khác và bón bột cho bé. Trẻ con ăn khỏe uống khỏe, thìa chưa kịp đưa vào miệng đã mất hứng kêu a a lên, ăn xong lại cười ngọt ngào. Khi Trâu Diệc Minh bàn xong chuyện đi đến, bé đã ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào ngực Giản Hinh.

Rời khỏi quán, Trâu Diệc Minh cúi đầu nhìn chăm chú nơi thiên sứ nhỏ vừa nằm. Giản Hinh không phát hiện ra, kéo anh hỏi: “Mình đi đâu giờ?”

Trời tối nhanh, anh đáp: “Chúng mình ở lại một đêm rồi về.”

Nhà họ Giản đã bị tháo dỡ nên Trâu Diệc Minh đưa cô đến khách sạn. Sợ Giản Hinh bị lạnh nên về nhà lấy áo khoác dày cho cô mặc, Trần Phượng Tiên thấy con trai về thì tức giận nói: “Ba ngày đi hai chỗ không thấy con, con lại đến chỗ nó hả?”

Anh đứng trước tủ quần áo chọn áo khoác, gật đầu.

Cứ tưởng rằng tiếp theo sẽ là những lời nói nhảm tai, nhưng không ngờ Trần Phượng Tiên chỉ im lặng một lúc rồi hỏi: “Con lấy quần áo làm gì?”

“Giản Hinh mặc hơi ít, nên con lấy một cái cho cô ấy.”

“Ngày mai gọi con bé đến ăn cơm đi.”

Trâu Diệc Minh ngoảnh sang nhìn mẹ mình một lát rồi nói: “Hay là thôi đi ạ, tránh cho mọi người đều không vui.”

Trần Phượng Tiên không kiên nhẫn, giục anh: “Lần này thì không, cứ yên tâm mà đến là được.”

Khi anh quay lại khách sạn Giản Hinh cũng vừa tỉnh ngủ, dụi mắt ngồi trên giường. Trâu Diệc Minh vòng tay ôm lấy cô, đột nhiên học theo bộ dạng của thiên sứ nhỏ dùng cọ mặt vào ngực. Giản Hinh bật cười, để mặc anh làm gì thì làm. Anh leo lên giường hôn lên gương mặt nóng hổi vì ngủ của cô: “Mẹ anh muốn mai anh đưa em về ăn cơm?”

Giản Hinh rối rắm không hiểu vở kịch này đang diễn gì nữa.

Dĩ nhiên tối hôm đó Trâu Diệc Minh không về nhà ngủ mà ngủ ở khách sạn cùng Giản Hinh. Sáng sớm hôm sau Trần Phượng Tiên quét dọn nhà cửa sạch sẽ, xách túi đi chợ một chuyến, sau khi về nhà thì bận rộn trong phòng bếp, chờ lúc Trâu Diệc Minh và Giản Hinh đến đã có thể dọn thức ăn lên bàn.

Mặc dù không biết vở tuồng này đang diễn gì, Giản Hinh vẫn mua một giỏ trái cây đến, Trần Phượng Tiên vẫn không cười như trước, nhưng lúc ăn cơm luôn đẩy đĩa rau và thịt về phía Giản Hinh. Thật ra Trần Phượng Tiên nấu ăn rất hợp khẩu vị Giản Hinh, thêm nữa không xảy ra chuyện gì không vui nên cô bưng bát ăn rất thoải mái.

Trâu Diệc Minh ngồi đối diện, thấy Giản Hinh ăn nhưng trán hơi đổ mồ hôi, miệng đầy dầu sáng bóng, anh khẽ cười. Cô nháy mắt mấy cái, còn gấp một miếng thịt gà cho anh. Trần Phượng Tiên nói: “Cháu không cần gấp cho nó, cháu nên ăn nhiều một chút.”

Giản Hinh hơi kinh ngạc, nuốt cơm rồi đặt đũa xuống, nói: “Bác à, bác muốn nói gì thì cứ nói ạ.”

Trần Phượng Tiên cũng đặt đũa xuống, hỏi hai người họ: “Hai đứa có định cưới không?”

“Có ạ.” Trâu Diệc Minh ngồi thẳng lưng.

Bà gật đầu: “Thế thì nhanh lên.”

Đúng là mặt trời mọc đằng Tây. Trâu Diệc Minh còn muốn hỏi thì Trần Phượng Tiên đã đứng lên: “Để mẹ lấy thêm canh cho hai đứa.”

Trong bữa ăn, thấy Giản Hình cười, anh chau mày nhìn cô.

Cơm nước xong Giản Hình bắt xe trở về thành phố Mậu, Trâu Diệc Minh thì về nhà tìm mẹ mình. Trần Phượng Tiên ngồi đang xem ti-vi trong phòng khách: “Mẹ còn tưởng con sẽ không về đây.”

Trâu Diệc Minh cười ngồi cạnh bà, hỏi: “Mẹ, ơi rốt cuộc mẹ nghĩ thế nào? Quả thật con không nghĩ đến mẹ sẽ đồng ý.”

Sự chú ý của Trần Phượng Tiên không còn ở ti-vi nữa, nói đi nói lại bà vẫn chưa yên lòng: “Cả đời con bé cũng vất vả lắm rồi! Nếu sau này xảy ra chuyện gì, con bé cũng có thể như mẹ, cần rằng nuôi con khôn lớn. Con gái bây giờ đều yếu ớt, nếu đổi lại là cô gái khác thì mẹ không dám khẳng định.”

Vì vậy Trâu Diệc Minh hiểu, mẹ anh là vì anh gãy tay nên sợ hãi.

Nhưng mà cũng tốt, gãy tay đổi lấy một người vợ, đáng giá.

Ngay khi về trường, Giản Hình bắt tay ngay vào việc của Tăng Tuyền. Đầu tiên tìm trưởng khoa nói mấy câu Tăng Tuyền đã về, trưởng khoa rất vui, nói: “Về là tốt rồi! Không có chuyện gì là không giải quyết được cả, nơi này của chúng ta thiếu con bé đó đúng là đáng tiếc.”

Giản Hình nhân cơ hội nói: “Nó nói với em rằng muốn trở lại đây, thầy nói có được không?”

Trưởng khoa suy nghĩ một chút, nghĩ cách: “Thế này đi, chuyện này em đến nói với Châu Dật thần xem thế nào, đoán chừng được đấy!”

Thật ra Giản Hình không muốn làm phiền Châu Dật Thần, loại quan hệ này của bọn họ vẫn nên đứng từ xa cười nhìn nhau thì hơn. Nhưng chuyện này quanh đi quẩn lại, vẫn không tránh khỏi anh ta.

Tăng Tuyền chỉ nói qua một lần, biết cô và Trâu Diệc Minh quay lại cũng không nhắc lại nữa. Nhưng Giản Hình luôn nhớ trong lòng, chuyện này cô phải giúp.

Lúc Châu Dật Thần thấy Giản Hình đứng bên ngoài phòng làm việc anh có chút ngoài ý muốn, Giản Hình nói: “Tôi muốn hỏi anh chuyện này.”

Chờ sau khi Giản Hình nói rõ mục đích, Châu Dật Thần im lặng trong chốc lát.

Giản Hình vội nói: “Không sao, tôi sẽ nghĩ cách khác.”

Cô buồn rầu quay về, đột nhiên phát hiện kẹp sách của mình nằm trên giá trình của cô Dương, cô ấy không ở đây nên cô không thể lấy về, đành im lặng soạn giáo án. Sau khi tan lớp cô giáo Dương quay lại không hề nhắc đến chuyện kẹp sách, chỉ ở bên cạnh trưởng khoa để lấy lòng, Giản Hình rất nhớ trước đây có Tăng Tuyền ngồi bên cạnh.

Cô cập nhật vòng kết nối, phát hiện Tăng Tuyền đăng một tin: Đây toàn là chuyện xấu? Vẫn là bị viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản đánh ngã...

Một lát sau cô Dương đến, Giản Hình vẫn nhìn chăm chăm vào cái kẹp sách màu vàng đẹp đẽ kia, cái đó được mua lúc Trâu Diệc Minh đi dạo chợ đêm với cô nên cô không thích người khác chạm vào. Lúc này cô Dương mới nhớ ra, chỉ vào kẹp sách và nói: “Cô Giản này, mới này em vội dùng nên mượn của chị, không việc gì chứ?”

Giản Hình tìm một cái thông thường trong ngăn kéo đưa sang: “Đổi đi, cái này cho cô.”

Cô Dương cười nhận lấy, trả cái màu vàng lại cho cô.

Không lâu sau, trên đường quay về phòng làm việc Giản Hình gặp phải trưởng khoa. Thầy ấy nói lời sâu xa: “Giản Hình à, có lúc dừng nên quá tính toán, làm việc nên khéo đưa đẩy, điều đó tốt với em.”

Giản Hình suy nghĩ một lát, hiểu ra là chuyện gì, a một tiếng.

Trưởng khoa thấy cô như vậy, nói nhỏ: “Cậu của cô giáo Dương làm ở sở giáo dục, em ở gần cô ấy, bình thường nên tạo quan hệ tốt.”

Giản Hinh ngẩng đầu hỏi: “Rốt cuộc cô ấy nói cái gì về em?”

Trưởng khoa nhìn cô như nhìn một đứa trẻ, cười: “Được rồi, người như em không làm được hai mặt ba lưỡi. Cứ thế nhé, ai mà không bị người khác nói xấu sau lưng vài câu đâu.”

“Vâng.” Giản Hinh đồng ý.

Cô và trưởng khoa vào phòng làm việc cùng lúc, bên trong đang tán gẫu thì dừng lại, cô Dương đưa qua một túi khoai tây chiên, hỏi: “Cô Giản, chị ăn không?”

Giản Hinh lắc đầu, mùi đó quá dầu khiến cô muốn nôn.

Cô Dương thay đổi thái độ ngay: “Không ăn thì thôi, cần gì làm vậy để trêu người khác.”

Giản Hinh muốn giải thích vài câu thì thấy Châu Dật Thần đi vào, có người đi theo phía sau.

Châu Dật Thần nói: “Nào, nói với mọi người một chuyện, đây là giáo viên mới.”

Giản Hinh bỗng nhớ lại lúc cô Dương đến báo cáo cũng là hình ảnh này, cô ngẩng đầu nhìn, giáo viên mới ẩn núp sau lưng Châu Dật Thần lộ mặt ra, cười he he với Giản Hinh. Cô không biết nên có biểu cảm gì nữa, rõ ràng hôm nay người này trên bảng tin viết là: Nhân viên thất nghiệp cần xã hội yêu thương.

Châu Dật Thần cũng cười với Giản Hinh: “Tôi tin rằng mọi người cũng quen nhau cả rồi, không cần tôi giới thiệu nữa nhé?”

Trưởng khoa là người đầu tiên vỗ tay: “Ôi, Tăng Tuyền, con bé này cuối cùng cũng quay về rồi!”

Các giáo viên khác cũng tỏ ý hoan nghênh, Tăng Tuyền hỏi: “Trưởng khoa, em ngồi đâu ạ?”

Trưởng khoa vung tay: “Tùy em.”

Ý trưởng khoa là, tron phòng làm việc này bàn nào trống tùy cô chọn. Nhưng Tăng Tuyền không lĩnh hội, cầm đồ trong tay rầm một tiếng đặt trên bàn cô Dương, nói: “Phiền cô dời xuống một chút, tôi muốn ngồi ở đây.”

Cô Dương không đồng ý, nói: “Bàn này tôi đã dùng trước, cô chọn cái khác đi.”

Tăng Tuyền cười, vừa muốn nói thì Giản Hinh đã mở lời: “Nếu phải thảo luận thì trước khi cô đến, bàn này Tăng tuyền đã dùng.”

Cô giáo Dương bị ức hiếp, giận đến mức nhìn về phía Châu Dật Thần. Tăng Tuyền mượn cớ để đồ dùng nên dùng bả vai chạm nhẹ vào cô ấy, thấp giọng nói: “Có cậu thì giỏi lắm à? Sở giáo dục ai không biết chức quan bé như hạt vừng kia?”

Trưởng khoa đứng ra làm chủ: “Ấy dà một cái bàn thôi mà, cô Dương qua bên tôi này, Tăng Tuyền vẫn nên tụ họp với Giản Hinh đi.”

Châu Dật Thần vỗ vỗ tay: “Được rồi, cứ thế đi. Buổi tối liên hoan, hoan nghênh đồng nghiệp mới.”

Tăng Tuyền cất giọng: “Tối nay tôi mời, mọi người nể mặt tham dự nhé! Tôi nhớ mọi người chết mất!”

Trận náo nhiệt qua đi, Tăng Tuyền vịn ướt khăn lau bàn, lau qua lau lại một hồi cô ấy nghiêng người về phía Giản Hinh, lầm bầm: “Tiểu Hinh Hinh, sao nhìn thấy tao mà mày không có biểu cảm gì vậy?”

Giản Hinh khóc dở mếu dở vươn tay nhéo cô bạn, Tăng Tuyền cứ như con tôm bị ném vào trong nước nóng lập tức cong người lại, sau đó ôm lấy Giản Hinh: “Tao đã về rồi.”

Giản Hinh kéo cô bạn ra ngoài, đứng trong vườn hoa nhỏ hỏi: “Rốt cuộc mày dùng cách gì quay về? Tao tìm Châu Dật Thần rõ ràng là anh ta không trả lời tao.”

“Bố chồng tao.” Tăng Tuyền nói: “À không, bố chồng trước, ông biết tao về nên dùng viên đạn bọc đường lấy lòng tao.”

“VẬY CHÂU DẬT THẦN...”

“Tao bảo anh ta phối hợp với tao cho mày sự kinh ngạc.” Tăng Tuyền cười.

Đây đúng là một niềm vui lớn, buổi tối Giản Hình gọi điện cho Trâu Diệc Minh kể chuyện này, anh cười khê: “Vui đến thế à?”

Giản Hình vâng một tiếng.

Sau khi cúp điện thoại, Trâu Diệc Minh liếc mắt nhìn Đại Phúc bên cạnh, bắt chước câu mà trước đây nó hay nói: “Chân trời nơi nào không có cỏ thơm, cần gì phải yêu đơn phương một bông hoa.”

Đại Phúc lắc đầu nói: “Cô ấy không giống, cô ấy không phải vì tao có tiền nên mới ở bên tao, chuyển đi nào tao hiểu rồi, Tăng Tuyền cô ấy rất yêu Ngô Vũ này! Tao đúng là không ra gì, quá vô liêm sỉ, nói những câu tổn thương cô ấy, kiếp sau tao làm trâu làm ngựa cho cô ấy cũng không trả hết!”

39. Chương 39: Em Là Mùi Hương Của Riêng Anh 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

Từ sau khi đi làm trở lại, Tăng Tuyền bắt đầu tìm mọi cách để xoay sở tiền. Bình thường những chuyện kiểu này bốn người họ đều cùng ngồi lại với nhau để thảo luận, thế nhưng tình hình bây giờ đã khác, Tăng Tuyền chỉ hẹn Giản Hinh và Tiền Vũ, không gọi Lý Doanh bởi vì cô ấy đang chăm sóc Lâm Hạo.

Ba người hẹn nhau ở nhà Giản Hinh, Tiền Vũ bực bội đẩy máy tính ra xa, quát: “Tăng Tuyền, đầu óc mày bị cửa chèn rồi à? Ở đây lâu như thế mà chẳng thêm mang một cái ảnh nào về thì định làm cái gì? Mày bảo tao làm thế nào bây giờ hả? Không bản đồ, không chính xác. Chết cả của tao ơi, mày tưởng dân mạng sẽ tin cõi đời này có một chỗ như thế đấy hả?”

Tăng Tuyền hừ hừ: “Lúc đây tâm trạng tao không tốt nên chẳng thêm động đến cái điện thoại, mà căn bản tao cũng chẳng có ý định quay về. Tao tưởng mình sẽ ở đó cả đời luôn đấy chứ!”

Giản Hinh nghe xong mà sợ chết khiếp, phải đau lòng thế nào mới muốn xa xứ cả đời chứ?

Tiền Vũ giận điên người, lèm bèm chê Tăng Tuyền não hồng, cô nàng ôm đầu ngã xuống sàn nhà, giả vờ khóc kêu cứu: “Tiểu Hinh, mày cứu tao đi. Nó đánh tao.”

Giản Hinh cười định nâng cô bạn dậy thì nghe thấy tiếng chuông cửa reo, bước chân liền chuyển hướng, cô chẳng thèm quan tâm chuyện Tăng Tuyền nữa mà chạy ra mở cửa. Trâu Diệc Minh vào nhà, trông thấy dáng nằm buồn cười của Tăng Tuyền phải thốt lên hỏi: “Đang đùa gì vậy?”

Cô đáp: “Hai đứa nó đánh nhau.”

Người đứng ngoài cửa nghe thấy vậy, liền xông vào chỉ Tiền Vũ và la to: “Em đánh cô ấy làm gì?”

Tăng Tuyền bò dậy rồi vuốt tóc: “Bạn Giản Hinh à, bạn không định giải thích gì à?”

Trâu Diệc Minh ôm Giản Hinh: “Anh đến rồi, vợ anh cần gì phải giải thích!”

Tăng Tuyền nhảy dựng lên, chỉ vào Đại Phúc: “Vậy hấn sao lại thành ra thế này?”

Trâu Diệc Minh ngoảnh sang nói với Đại Phúc: “Tự mày giải thích đi.”

Đại Phúc theo Tăng Tuyền chịu khổ ở chỗ khi ho cò gáy đó nên bây giờ đã lấy lại thân hình “thon thả” thời đại học, thấy Tăng Tuyền chịu nhìn mình, bối rối nói: “Anh đến đây để nghĩ cách giúp đỡ.”

Tiền Vũ hỏi anh chàng: “Anh định ngu ngốc theo nó đấy à?”

Tăng Tuyền tức giận chẳng khác nào quả bóng bị xì hơi đáng thương nằm trên mặt đất. Sau khi nghe ý kiến kêu gọi quyền góp tiền trên mạng của Tiền Vũ, Trâu Diệc Minh trầm tư, lại là Đại Phúc lên tiếng trước: “Có ảnh là được hả?”

Tiền Vũ hỏi: “Ảnh là thứ cần nhất, anh có à?”

“Có.”

Toàn bộ mọi người, kể cả Tăng Tuyền đều dồn ánh mắt về phía Đại Phúc. Anh cúi đầu lướt điện thoại, giơ bức ảnh ra trước mặt Tiền Vũ và hỏi: “Cái này được không?”

Người trong ảnh là Tăng Tuyền, không biết mặc quần áo của ai mà trông như gái thôn quê, nhọc nhằn bắt gà, trên đầu đầy lông gà.

Tiền Vũ giật lấy điện thoại của Đại Phúc, lục lại bộ sưu tập. Toàn bộ ảnh đều chụp Tăng Tuyền. Tăng Tuyền đang dạy bọn trẻ đọc sách, Tăng Tuyền viết chữ, Tăng Tuyền vá quần áo cho một bé trai, Tăng Tuyền đang khóc...

Giản Hinh kéo cô bạn, hỏi: “Sao khóc đấy?”

Cô nàng lau nước mắt: “Có một đứa bé, mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sống với ông nội. Con bé lé lút hỏi tao, có thể gọi tao là mẹ hay không.”

Không hiểu sao Giản Hinh cũng cảm động rơi nước mắt.

Tuy nhân vật chính trong mọi bức ảnh toàn là Tăng Tuyền nhưng cảnh vật đều rất rõ ràng. Tiền Vũ bày vẻ đáng ghét, đứng trên sô pha, cất giọng nói: “Được rồi, việc này cứ để tao. Tiểu Tuyền, mày cứ chờ đấy cho tao, chị đây đã nói thì nhất định sẽ làm được.”

Trâu Diệc Minh vuốt tóc Giản Hinh: “Chúng mình cũng góp sức.”

Có mỗi mình Đại Phúc không lên tiếng, đứng ở đó quan sát Tăng Tuyền. Chẳng biết từ khi nào Tăng Tuyền đã cầm điện thoại của anh chàng bắt đầu lục lọi, xem xong thì gào khóc: “Anh chụp lúc nào hả?”

Đại Phúc không trả lời, chỉ nhìn cô.

Tăng Tuyền lại gào lên: “Hiếm lắm mới thấy anh hữu dụng!”

Đại Phúc gãi đầu, cười khà khà.

Giản Hinh cũng bật cười theo, học theo Trâu Diệc Minh vở vai Đại Phúc.

Tiền Vũ bắt đầu đăng ảnh, vừa sắp xếp câu chữ vừa nghĩ tìm cách khác. Điện thoại của cô kêu đã lâu nhưng không thèm nhận, ném qua cho Giản Hinh: “Mày hỏi hần có chuyện gì không, nếu không có thì đừng tìm tao.”

Bé ngoan Giản Hinh ngồi bên cạnh Trâu Diệc Minh nghe điện thoại, chuyển nguyên văn lời cho người kia đây khách sáo. Người đàn ông cười sang sảng, nhờ Giản Hinh: “Nhắc cô ấy đừng quên ăn cơm giúp tôi.”

Bỗng nhiên Giản Hinh có cảm giác Tiền Vũ không thoát nổi.

Khi Tiền Vũ đang bận rộn với việc đăng tin lên mạng thì có thêm người đến. Giản Hinh kéo cô bạn vào trong: “Đã nói rồi, mày không cần phải bận tâm đến chuyện này.”

Lý Doanh cười: “Lâm Hạo bảo tao đến, bọn tao cũng muốn góp sức.”

Lần này mọi người đến đông đủ.

Đến tối, người nào về nhà người nấy, Trâu Diệc Minh ở lại với Giản Hinh, khi tắm thì phát hiện cô đang mân mê dao cạo râu. Anh cười, tắm xong rồi đi ra ngoài, mặt kề mặt với cô, hỏi: “Em chê anh bây giờ không còn phong độ như xưa hả?”

Giản Hinh né tránh, cười liên tục.

Trâu Diệc Minh dừng lại, ôm chầm người vào lòng, hai người nằm trên giường nói chuyện, cánh tay vòng qua người Giản Hinh, vô cùng dịu dàng. Đầu xuân muôn hoa đua nở, xúc cảm lòng người. Cô nói: “Em muốn nói với anh một chuyện.”

“Ừm.”

“Mình sẽ không tổ chức đám cưới được không?”

“Muốn quyền góp hết tiền ư?”

Giản Hinh gật đầu: “Thế cũng hay.”

Trâu Diệc Minh cười, nói cô nghe: “Chúng mình bây giờ không thể như vậy được, quyền góp tiền và đám cưới là hai chuyện khác nhau, không nên gộp lại thành một chuyện.”

Bé ngoan Giản Hinh lại nằm xuống, chốc lát sau lại bò lên người anh: “Em nghĩ kĩ rồi, vẫn nên gộp thành một chuyện thì hơn.”

“Giản Hinh!” Trâu Diệc Minh vuốt ve mái tóc dài của cô: “Trâu Diệc Minh anh muốn cho em một gia đình tốt nhất, một đám cưới linh đình nhất, một tương lai yên ổn nhất, để tất cả mọi người phải ước ao, ghen tị. Nhưng nếu đó là ý muốn của em thì anh sẽ chiều theo ý em.”

Hôm sau, Giản Hinh lôi theo Tăng Tuyền cùng đi tìm Châu Dật Thần, kể chuyện cho anh ta nghe. Không biết Tăng Tuyền đã đưa bức ảnh cho Châu Dật Thần xem từ lúc nào, dường như chỉ lo người ta không tin. Mà Châu Dật Thần cảm thấy đây là sự thật, hỏi Giản Hinh: “Anh có thể giúp được gì cho em không?”

Tăng Tuyền hãy còn ỉu xiu như bánh đa ngâm nước ấy vậy mà đã lập tức tươi tỉnh hẳn lên. Châu Dật Thần liên tục vận động toàn bộ giáo viên trong trường quyên góp tiền, còn phác thảo hẳn một bản kế hoạch, đó là học bổng trao đổi dành cho trẻ con trong thôn có thể đến thành phố Mậu học tập trong vòng ba năm.

Giản Hinh không ngờ mọi chuyện lại tiến triển đến mức này, chân thành nói: “Có thể mời anh ăn cơm không!”

Tăng Tuyền vui như sắp khóc đến nơi, nói: “Chủ nhiệm Châu, có lẽ anh không biết, những đứa bé đó chưa từng thấy trường nào có điều kiện tốt như trường chúng ta, chỉ sợ sẽ khiến chúng sợ.”

Châu Dật Thần cười, vỗ vai: “Cũng hay, cũng có thể cho học sinh trường chúng ta thấy được người khác có thể kiên trì học tập dưới điều kiện gian khổ, khắc nghiệt như thế ra sao.”

Đây là một chuyện rất có ý nghĩa. Chiều tối, Trâu Diệc Minh đến đón Giản Hinh, cô hớn hờ kể cho anh nghe, còn hỏi: “Anh xem, em nên mời người ta lúc nào là hợp nhất?”

Trâu Diệc Minh nói một câu sâu xa: “Chỉ cần không đưa về nhà thì mời ăn ở đâu anh cũng không có ý kiến gì cả.”

Giản Hinh ngửa đầu nhìn anh, cười tươi tắn. Anh vẫn đang nhìn thẳng về phía trước, bất chợt ôm cô gái của mình vào lòng.

Mặt khác, Lý Doanh cũng mang đến một tin tốt không kém. Cô ấy đến trường nhờ người giúp đỡ, còn chuẩn bị thêm một khoản tiền, mà bản thân cô ấy và Lâm Hạo cũng quyên góp, muốn xây cho bọn trẻ một ngôi trường khang trang, đầy đủ.

Tăng Tuyền nhìn con sổ trong sổ tiết kiệm liền hỏi Lý Doanh: “Sao chúng mày góp lắm tiền thế? Tiểu Doanh, đừng làm thế này, tấm lòng của chúng mày tao xin nhận.”

“Mày cứ nhận lấy đi.” Lý Doanh nói: “Đây là tiền đợt trị liệu cuối cùng của Lâm Hạo. Bọn tao đã bàn bạc với bố mẹ cả rồi.”

Giản Hinh cảm thấy sổ tiết kiệm đó nóng bỏng tay, Tăng Tuyền cũng thấy vậy.

Dường như Lý Doanh đang buông tay, cất lời: “Thực ra bọn tao đều hiểu, dấu trị liệu thế nào chẳng nữa cũng không có hiệu quả. Ngày nào anh ấy cũng uống thuốc ngoại, mà vẫn chưa dám nói cho anh ấy. Hôm qua Lâm Hạo nhà tao đã nói rồi, thực ra anh ấy cũng biết, cố gắng đến bây giờ đều là muốn ở bên tao. Bây giờ có ngay chuyện ý nghĩa trước mắt, anh ấy muốn cho bọn trẻ thêm vài quyển sách, học thêm được chữ.”

Giản Hinh nghe xong không biết phải an ủi bạn mình thế nào. Lý Doanh hoạt bát hơn bất cứ ai, cũng dũng cảm hơn bất cứ ai. Còn Lâm Hạo, buông xuôi tất cả mọi phương pháp trị liệu của y học, mặc cho số phận. Giản Hinh cầu xin ông trời có thể mở cho bạn bè của cô một con đường.

Không lâu sau, Tiền Vũ cũng mang đến một tin tốt, dự án kêu gọi quyên góp tiền thành công vượt xa tưởng tượng, sau đó cô ấy đăng danh sách các khoản phải chi ra, bảo đảm công khai trong suốt quá trình.

Tăng Tuyền ôm Tiền Vũ, và nói: “Vẫn là chị Tiền của em giỏi.”

“Rót cho chị cốc nước.”

Tăng Tuyền lập tức lon ton chạy đi rót nước, Tiền Vũ uống nước xong, nói về lơ đãng: “À, phải rồi. Thế ai sửa đường đi lên núi đây?”

Tăng Tuyền lơ mơ, há to miệng hỏi: “Ai cơ?”

“Chuyện này mày phải biết chứ.” Tiền Vũ phải mông chạy lấy người: “Tao đi đây, tạm biệt.”

Tiền Vũ vừa đi, Tăng Tuyền bắt đầu lải nhải: “Tiểu Hinh ơi, mày không biết đường lên núi khó đi thế nào đâu, tao luôn bị ngã, bọn trẻ ở đây đều coi đây là chuyện cười của tao. Lớp tao dạy có một anh bạn nhỏ không có tí kinh nghiệm nào như tao, ngã rụng mất hai cái răng cửa, khóc trước mặt tao rất lâu. Tao bảo đảm với thằng bé rằng em còn mọc lại, lúc đấy nó mới nín.”

Tăng Tuyền vò đầu bứt tai.

Tất cả mọi người đều đến, chỉ có mình Đại Phúc yên lặng. Giản Hinh không nghĩ ra, Trâu Diệc Minh cười, nói cho cô: “Lâm Hạo chậm chân rồi, theo thông tin rò rỉ thì đã có người nhận thầu rồi.”

“Đại Phúc á?”

“Ừ, mấy ngày trước nó có quay lại chỗ, đưa cả bố nó và mấy kĩ sư đi cùng. Tối nay người bên Tiền Vũ sẽ đến họp với nó. Nó phụ trách kết nối với trường thôn và sắp xếp công việc.”

Giản Hinh lẳng lặng nghĩ: “Đại Phúc không ở đây, sao anh có thời gian đến đây chờ em tan làm vậy? Định bỏ mặc công trường đấy à?”

Trâu Diệc Minh kéo người trong lòng xuống, ngắm nhìn. Giản Hinh bị anh nhìn đến đỏ cả mặt, khẽ kháng đẩy anh ra, không thể để người đàn ông này động tay động chân được. Trâu Diệc Minh vuốt ve gò má cô: “Anh và Đại Phúc phân chia công việc rõ ràng, tên kia mang toàn bộ tiền đến “khe suối” đó rồi! Quen nó lâu rồi mà anh còn không biết tấm lòng của nó cao cả như thế. Lạ lắm.”

“Hình như Tăng Tuyền không biết chuyện này thì phải!” Giản Hinh nói.

“Ừm, Đại Phúc không nói.”

Giản Hinh bật cười, quả thực, quen lâu thế rồi mà còn chưa từng thấy anh ấy cẩn thận đến vậy. Đúng là không quen.

Anh nhìn cô: “Chuyện cần làm bây giờ rất nhiều, không có nó ở đây nên anh phải ra ngoài một chuyến.”

Giản Hinh thấy anh phải đi thì trong lòng không thoải mái cho lắm.

Trâu Diệc Minh mũi kề mũi với cô: “Anh dời chuyến bay sang mấy ngày nữa, muốn ở bên em thêm nữa.”

Giản Hinh không đáp, lẳng lặng vòng tay ôm eo anh. Trâu Diệc Minh khẽ cười: “Không nở hả!”

“Ừm.”

“Anh sẽ nhanh về thôi.”

“Lúc nào anh đi?”

“...Chiều nay.”

Cô chau mày: “Sao bây giờ mới nói cho em biết? Anh chuẩn bị hành lý chưa? Thời tiết chỗ đó thế nào? Anh xê ra, để em xem anh có mang đủ quần áo hay không.”

Anh kéo cô lại, ôm người ngồi trên đùi: “Biết em thế này nên tối nay anh mới nói cho em.”

Giản Hinh hừ hừ.

Anh hôn lên môi cô: “Thực ra đàn ông đều như nhau, có thể bắt công với bản thân nhưng không bao giờ để người mình yêu phải bận tâm.”

Cô nói: “Mai em sẽ tiễn anh.”

“Ừ.”

Hôm sau, Giản Hinh xin trưởng khoa nghỉ phép. Trâu Diệc Minh kéo va ly đứng chờ cô ở cổng trường, đúng lúc có một tốp học sinh học thể dục đi ra. Tuy đã lâu không gặp nhưng lũ học sinh đâu quên được gương mặt đẹp trai này của “thầy” chứ! Cánh cổng sắt lạnh như băng thiết không ngăn nổi sự nhiệt tình của mấy

cô bạn nhỏ, chạy lại ríu rít hỏi: “Thầy ơi, sao thầy lại đẹp trai thế này cơ chứ? Thầy cảm thấy cô Giản tóc dài xinh hơn hay bây giờ xinh hơn? Thầy đang đợi cô Giản ă? Bao giờ hai người làm đám cưới ă?”

Trâu Diệc Minh bật cười, quay sang bên cạnh mua một túi ô mai, đáp: “Sắp rồi!”

Đám con gái đứng tụ tập ở cổng, trong miệng đều là ô mai mơ ngọt ngọt chua chua, tiếp tục nói chuyện. Câu chuyện chủ yếu xoay quanh quần áo váy vóc, mấy đứa chưa từng yêu nên vô cùng mong đợi, thậm chí còn bàn luận không nên yêu quá, yêu bản thân mình vẫn hơn.

Trâu Diệc Minh chỉ mình, dặn dò: “Sau này gặp con trai phải nhớ một điều, đẹp trai thường kèm theo tật xấu. Đừng chiều chuộng, các em đều là báu vật của bố mẹ, đừng vì người khác mà tổn thương bản thân. Phải nhớ nhé?”

Mấy đứa đều che miệng cười, không cẩn thận đụng phải người khác.

Từ xa Giản Hinh đã trông thấy đám đông tụ tập ở cổng trường, lại gần mới nhận ra Trâu Diệc Minh đang rướn mày mỉm cười với cô. Đám học sinh dồn dập ngoảnh lại, gọi cô: “Cô Giản ơi.”

Chuông vào học vang lên, Trâu Diệc Minh nắm tay Giản Hinh, đuổi mấy đứa: “Mau vào lớp đi. Nếu không sau này cô Giản của bọn em sẽ không cho thầy đến đón nữa đâu.”

Giản Hinh lườm anh, lần nào đến đây cũng khiến mấy đứa mê mẩn vây quanh, sao còn chuyên tâm học hành nữa?

Lũ học sinh ồn ào: “Dạ dạ, cô Giản và thầy yêu thương nhau, trái tim nhỏ gặp hàng vạn tấn công dữ dội.”

Sân bay.

Bị tắc đường nên khi đến sân bay đã sát giờ bay, liên tục nhắc tên Trâu Diệc Minh nhanh chóng đến làm thủ tục. Không còn thời gian nữa, Giản Hinh níu tay anh đứng trước cửa an ninh, nhìn anh đưa chứng minh thư và vé máy bay ra. Bóng dáng anh ngày càng khuất dần, Giản Hinh định gọi anh lại nhưng không dám, sợ làm lỡ dở chuyện của anh.

Trâu Diệc Minh bỗng quay lại, kéo cô vào ngực, thì thầm bên tai: “Không được khóc, đâu phải không gặp nữa. Ngoan nào, anh sẽ về sớm thôi.”

Giản Hinh chớp mắt, đến khi nước mắt rơi xuống cô mới nhận ra mình đang khóc. Cô gạt đầu, đáp: “Anh mau vào đi.”

Trâu Diệc Minh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt vừa sâu thẳm vừa tĩnh lặng. Trước đây không hề cảm thấy cô bé này quẩn người, lúc nào cũng yên yên tĩnh tĩnh, sao bây giờ lại thay đổi đến thế.

Anh mỉm cười, xoa đầu: “Anh đi đây.”

40. Chương 40: Anh Là Bờ Vai Vững Chắc Của Em 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

Thực ra tháng ngày của Giản Hình khi Trâu Diệc Minh đi công tác cũng không khác thường ngày cho lắm: hàng ngày đến trường dạy học, mua đồ ăn vặt với Tăng Tuyền rồi về nhà nấu cơm, sau đó gọi điện nói chuyện với anh. Nhưng nằm trên giường một mình, cảm giác trống hoác xâm chiếm lấy cô. Không có anh ở bên, lạnh đi rất nhiều.

Sớm hôm sau, Giản Hình có một tiết học vô cùng quan trọng, Tăng Tuyền mang theo bữa sáng và rủ cô ăn cùng. Giản Hình lắc đầu từ chối: “Tao không ăn đâu.”

Bánh rán trong tay Tăng Tuyền như run lên: “Cưng à, đây là bánh rán cưng thích ăn nhất đấy! Chị phải xếp hàng đứng chờ lâu lắm đấy, đừng vì một người đàn ông mà không thèm ăn cơm chứ!”

Dạ dày Giản Hình cuộn lên, bịt mũi lại và kéo ngăn tủ ra. Tăng Tuyền không khuyên được nên đành thôi, hỏi: “Mày tìm gì đấy?”

“Tao tìm thuốc.”

“Thôi, đừng tìm nữa. Để tao xuống nhà ăn mua cho mày ít cháo.” Tăng Tuyền ngăn cản: “Uống thuốc cái gì, trị không trị tận gốc, mày ngồi chờ ở đây đi.”

Chỉ một lát sau, Tăng Tuyền đã mang cháo về: “Ăn đi, nếu không làm sao lên lớp dạy được.”

Giản Hình bịt mũi rồi khuấy cháo lên nhưng vẫn thấy không thoải mái. Cuối cùng không còn thời gian để ra ngoài mua thuốc nữa, cô đành xốc tinh thần rồi lên lớp. Cấp trên đứng đầy dưới lớp, sau lưng Giản Hình đổ đầy mồ hôi, khi mở máy chiếu tay run run, không hiểu sao bụng bỗng đau thắt lại, cũng may cảm giác đó không quá đau, cô có thể chịu đựng được.

Học sinh biết hôm nay là tiết học dự giờ nên chuẩn bị bài học rất kĩ càng, thấy Giản Hình gặp chuyện lập tức đồng loạt giơ tay lên. Học sinh phối hợp tốt, giáo viên có thể nắm được tiết tấu dạy học, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, khiến bầu không khí sôi động hẳn lên, học sinh hứng thú đương nhiên sẽ thích học hơn. Đằng sau chúng là ban giám hiệu trường liên tục gật gù, thì thầm nói gì đó. Chuông reo lên, Giản Hình

thở phào, cầm giáo án về văn phòng nhưng Tăng Tuyền vẫn chưa về. Một mình cô ngồi trên ghế, người ướt đầm mồ hôi, dưới bụng đau quặn từng cơn, rất buồn nôn.

Giản Hình những tưởng chỉ một lát sẽ hết sau, song không ngờ cơn đau ngày càng dồn dập. Tăng Tuyền vừa bước vào trông thấy cảnh này sợ hết hồn, sò lên trán Giản Hình xem thử. Kéo tay bạn mình ra, cô ưỡ oải nói: “Tiểu Tuyền, tao khó chịu.”

“Để tao xin nghỉ cho mày.”

Trường khoa nhanh chóng “phê chuẩn” đơn xin nghỉ phép, Tăng Tuyền đỡ Giản Hình ra ngoài rồi bắt taxi. Giản Hình nói địa chỉ, Tăng Tuyền chợt hỏi: “Hay là đến bệnh viện khám xem, có thể mày bị đau dạ dày đấy!”

Giản Hình gật đầu, tài xế nhún ga đưa hai người đến bệnh viện.

Cơn đau ngày càng dữ dội, Giản Hình che bụng đi đằng sau, Tăng Tuyền chạy đông chạy tây làm thủ tục nhập viện cho cô, vừa cầm một đồng hồ khai vừa nghe điện thoại, nghe xong sắc mặt tái mét.

“Tiểu Hình, mày... mày ở đây một mình được không? Tao cần đi có việc.” Tăng Tuyền run run, siết chặt điện thoại trong tay rồi ấn một dãy số: “Có lẽ sẽ phải đi lâu, để tao gọi điện thoại cho Tiền Vũ bảo nó đến chăm sóc mày.”

Giản Hình ngăn Tăng Tuyền lại, hỏi: “Sao vậy?”

Tăng Tuyền cúi đầu gọi mấy cuộc điện thoại, nước mắt thi nhau rơi xuống: “Ngô Vũ bị ngã, tình huống cụ thể thế nào tao còn chưa rõ lắm, có lẽ không gọi điện được cho tao nên gọi về nhà. Bây giờ cả nhà đang loạn hết cả lên, tao đến xem thế nào.”

Giản Hình bỗng nhiên cảm thấy trên đời này không có gì là vĩnh hằng, chỉ cần không để ý là mọi thứ thay đổi.

Tăng Tuyền ngẩng đầu, nói: “Tao nghĩ phải nghiêm trọng lắm bác sĩ mới gọi điện thoại về nhà.”

“Đừng tự hành hạ mình.” Sự cố bất ngờ của Đại Phúc cùng với cơn đau bụng quặn thắt này khiến người ta khó thở, Giản Hình an ủi bạn mình: “Mày mau đi đi, có chuyện gì thì gọi điện cho tao. Tao cảm thấy đỡ hơn rồi, đừng gọi Tiền Vũ nữa, cũng chẳng phải chuyện to tát gì.”

Tăng Tuyền ừ, rồi đưa giấy cho cô, sau đó vội vàng vàng lao đi.

Sau khi Tăng Tuyền đi, lần đầu tiên Giản Hình thấy mình có thể nhả nài đến nhường này. Cô vào phòng cạnh phòng cấp cứu.

Sau một loạt kiểm tra, bốn chữ “thai ngoài tử cung” trong sổ khám bệnh đập vào mắt Giản Hình khiến cô rất bất ngờ. Cô hỏi bác sĩ: “Tôi không mang thai, tháng này tôi vẫn có kinh mà.”

Cô không hiểu mấy chữ “thai ngoài tử cung” này lắm, nhưng chúng đều là mang thai, mà mang thai sẽ không có kinh nguyệt. Có lẽ kì sinh lý là cộng cổ duy nhất Giản Hình có thể bắt lấy được lúc này đây.

Bác sĩ hỏi lại: “Ra nhiều không?”

Giản Hình lắc đầu.

“Có phải màu rất đậm không?”

Cô không đáp.

Bác sĩ giải thích: “Nhiều người vẫn tưởng xuất huyết là ra kinh nguyệt nên cũng không lạ. Chị yên tâm đi, tôi sẽ không chẩn đoán sai đâu có lẽ chị cần thời gian tiếp nhận sự thật. Bệnh này không thể kéo dài, nếu kéo dài sẽ chết vì xuất huyết.”

Giản Hình đờ đẫn ngồi trên băng ghế, không biết nói thế nào nữa. Cô vẫn tưởng là kinh nguyệt không đều, còn lo lắng bản thân khó mang thai nên không cho Trâu Diệc Minh dùng biện pháp nữa. Một sinh mạng

mới hình thành đến bất ngờ, lẽ ra là chuyện vui. Ai ngờ không phải chuyện vui mà là nỗi đau. Không phải khó mang thai mà là mang “thai ngoài tử cung”.

Có người dìu Giản Hình lên giường bệnh, cô được yêu cầu nằm yên trên giường để chuẩn bị phẫu thuật.

Trên cõi đời này không có gì là vĩnh hằng.

Hoa xuân héo tàn, trời sẽ mưa, con người cũng có họa phúc bất chợt.

Giản Hình những tưởng mắt cái này sẽ có được cái kia, hạnh phúc sẽ là mãi mãi. Nhưng suy cho cùng chỉ là ảo tưởng xa vời.

Y tá vào làm công tác kiểm tra, ở bệnh viện lâu nên đã quá quen với những cảnh này, an ủi Giản Hình: “Không gì quan trọng bằng sức khỏe của mình, đừng nghĩ đến chuyện này nữa. Bây giờ có rất nhiều cặp vợ chồng đều khó có con, chị nên nghĩ thoáng một chút.”

Lại thêm một bác sĩ trẻ vào hỏi: “Người nhà chị có đến không?”

Người nhà ư? Giản Hình chưa bao giờ cảm thấy mình như cây lục bình như lúc này. Mồ côi cha mẹ, bà đã đi, mà con cô cũng sắp mất rồi.

Đó là giọt máu trong bụng cô.

Giản Hình chậm chậm lắc đầu.

Bác sĩ trẻ cảm thấy hơi lúng túng: “Chị nhất định phải có người ở bên, nếu không gọi bạn thân đến chăm sóc chị cũng được.”

“Không cần đâu.” Giản Hình nói: “Tự tôi có thể chăm sóc mình.”

“Chị không thể cậy mạnh được.” Vị bác sĩ trẻ rất có trách nhiệm, giải thích rõ ràng cho Giản Hình: “Sau khi phẫu thuật xong sức khỏe chị sẽ rất yếu, không thể tự chăm sóc bản thân được đâu. Thật đấy, đến lúc đó chị sẽ biết ngay thôi. Nếu không thì thuê một y tá cũng được, chi phí thế nào hai người tự thương lượng nhé?”

Giản Hình đành đồng ý với đề nghị này.

Vị bác sĩ trẻ thở phào nhẹ nhõm, đưa giấy cam kết cho cô kí: “Đừng ngồi dậy, cứ nằm mà kí. Cố gắng đừng để chạm đến bụng, có gì thì cứ nhấn chuông là được.”

Giản Hình nằm kí tên mình, bác sĩ đi ra, trong phòng bệnh chỉ còn mình cô.

Đây là phòng bệnh hai người, bên cạnh là giường trống, Giản Hình hi vọng nó mãi trống không như thế, bởi cô không muốn bất cứ một cô gái nào phải vào đây làm cái phẫu thuật này! Thật sự đau đớn lắm!

Cô không dám động dậy, nhìn trần nhà mệt lại nhắm mắt lại, túi xách đặt ở tủ đầu giường, điện thoại vang lên không ngừng. Giản Hình đoán là Tăng Tuyền, nhọc nhằn với lấy, đến khi nghe thì thấy đầu dây bên kia rất ồn ào, kèm theo tiếng khóc nhưng không phải tiếng khóc của Tăng Tuyền.

Tăng Tuyền hỏi: “Giản Hình ơi, bây giờ tao mới bắt đầu đi, mà sao rồi?”

“Tao không sao, xin nghỉ mấy ngày là ổn.”

Tăng Tuyền nói tiếp: “Ngô Vũ bị thương nặng lắm, mẹ chồng tao nghe điện thoại ngắt luôn tại chỗ, bố chồng cũng bị huyết áp cao phải nằm ở nhà. Điều kiện chữa trị ở đây không tốt lắm nên tao phải đưa hấn về nhà. Trong nhà rồi tung hết cả lên, bây giờ chỉ còn dựa vào mình tao.”

“Mày đi đường cẩn thận.” Giản Hình dặn dò bạn mình, ngoài câu này ra cô cũng không biết nói gì hơn.

Tăng Tuyền bỗng dưng nổi giận: “Mày bảo tên đó bao giờ mới khiến tao hết lo đây? Ai muốn quay lại với hấn chứ? Nếu hấn xảy ra chuyện gì, không biết sau này tao sống thế nào nữa. Mẹ hấn có đánh tao luôn không?”

“Tiểu Tuyền.” Giản Hình bỗng gọi: “Muốn khóc thì cứ khóc đi, không cần ngại với tao, chịu đựng không tốt đâu.”

Tăng Tuyền hít mũi: “Tao không khóc đâu, không đưa được hân về thì tao sẽ không khóc.”

Sau cuộc điện thoại này, Giản Hinh ngủ thiếp đi, mơ thấy mình cãi nhau với anh. Cô ném cốc về phía anh, sàn nhà lênh láng đầy nước, Trâu Diệc Minh không nói gì liền bỏ đi.

Sau đó, cô đến Giang Châu tìm anh, thấy anh như vậy cô rất đau lòng, nhưng anh không cần mình nữa.

Cô muốn bản thân tốt hơn, cố gắng, thử, nhưng mãi không quên được.

Bản thân cô cũng nhận ra mình chỉ khóc trước mặt anh, mặc váy vì anh, tuy nói không quan tâm nữa nhưng mắt vẫn dõi theo anh. Anh liệu mình giúp đỡ tìm học sinh cho cô, rồi dẫn cô về nhà, khi được nằm trong bồn tắm trong lòng cũng ấm lên theo. Lén nghe tiếng anh nấu cơm ở ngoài và tiếng bước chân của anh trong nhà.

Anh đến chúc mừng sinh nhật, đó là sinh nhật vui vẻ nhất trong đời cô, bởi anh nói: “Giản Hinh, anh không làm được.”

Thật ra chủ nghĩa đàn ông của người đàn ông ấy lớn lắm, sẽ không thương lượng bất cứ chuyện gì với bạn, không biết dỗ dành cũng chẳng biết lắng mạn, biết bạn hiền lành sẽ tức sẽ “hành hạ” bạn, nhưng người ấy cũng tốt lắm, không biết “trêu hoa ghẹo nguyệt”, chỉ thích ăn cơm bạn nấu, và thích cả gọi tên bạn khi cùng giường chung gối.

Phải rồi, người ấy còn nói: “Sinh nhật năm nay phải tổ chức một bữa tiệc thật to cho cô ấy.”

Ai biết được, ai biết lúc đó hai người sẽ như thế nào.

Cảnh cuối cùng trong giấc mơ là ngày đưa tiễn Trâu Diệc Minh ra sân bay, anh mỉm cười xoa đầu cô và nói: “Anh đi đây!”

Giản Hinh choàng tỉnh, lấy điện thoại gọi cho người xuất hiện trong giấc mơ. Giọng anh hơi uể oải, gọi cô đầy thân mật: “Giản Hinh.”

“Sao thế em?”

“Trâu Diệc Minh, anh thích con trai hay con gái?” Hai người chưa từng nói đến chuyện này bao giờ.

Anh cười: “Nếu được thì tốt nhất là con gái.”

“Tại sao?”

“Con gái nghe lời, con trai bướng lắm. Đỡ phải lo nhiều.”

Cô nói thêm: “Em cũng thích con gái, giống thiên sứ nhỏ vậy.”

“Sao tự dưng nói đến chuyện này thế?” Trâu Diệc Minh bỗng ngừng nói chuyện: “Kính nguyệt tháng này của em vừa mới qua mà?”

Giản Hinh ừm.

Trâu Diệc Minh cười đầy mờ ám: “Bé ngoan, chờ anh về sẽ dạy em thật tốt.”

“Dạy em cái gì?”

“Nghe không hiểu hả? Tất nhiên là dạy em sinh con rồi.”

Cuộc điện thoại an ủi cô hơn, tiếp đó, bác sĩ giới thiệu y tá cho cô. Thỏa thuận tiền lương xong, không còn gì lo lắng nữa nhưng bụng vẫn rất đau, ý thức dần dần mơ hồ, trong giấc mơ đều là nụ cười của Trâu Diệc Minh.

- 41. Chương 41: Anh Là Bờ Vai Vững Chắc Của Em 2
- 42. Chương 42: Anh Là Bờ Vai Vững Chắc Của Em 3
- 43. Chương 43: Anh Là Bờ Vai Vững Chắc Của Em 4
- 44. Chương 44: Anh Là Toàn Bộ Thế Giới Của Em 1
- 45. Chương 45: Anh Là Toàn Bộ Thế Giới Của Em 2
- 46. Chương 46: Anh Là Toàn Bộ Thế Giới Của Em 3
- 47. Chương 47: Anh Là Toàn Bộ Thế Giới Của Em 4
- 48. Chương 48: Anh Là Toàn Bộ Thế Giới Của Em 5
- 49. Chương 49: Kết Thúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-bay-nam>